

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRISTY CAMBRON

Kelebek ile Keman

Yüreğinin en ısıtıcı
köşesinde bile bir kelebeğin
umuda kanat çırttığını
duyabilirsin...

**Bro
Sis**

ARKADYA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

ROMAN

*Yüreğinin en ıssız köşesinde
bile bir kelebeğin umuda kanat
çırtığını duyabilirsin...*

Manhattan'da bir sanat galerisi işleten Sera James'in çocukluğundan bu yana içinde taşıdığı tek bir tutkusu vardır. Hüzünlü mavi gözlere sahip, güzel bir keman virtüözünü tasvir eden gizemli tabloyu yeniden görmek...

Araştırmaları onu tablonun sırrını çözmesinde yardımcı olabilecek birine götürecektir. Söz konusu resimdeki kızın hikâyesini ise birlikte öğreneceklerdir. Avusturyalı keman virtüözü Adele Von Bron'un hikâyesini...

1942 yılında yüksek rütbeli bir Nazi subayının kızı olan Adele, hayallerini ve yüreğinde sakladığı aşkı riske atarak Viyena'daki masum insanlara kaçması için yardım ediyordu. Ancak kendisini tel örgülerle çevrili bir toplama kampında bulacaktır. Ve esir kemanın gözyaşları artık neşeye değil, hayatları gaz odasında son bulan masumlar için hüznle akacaktır.

Sera, Adele'in yürek burkan bu hikâyesinin ayrıntılarını keşfettikçe umudun yok olduğu yerlerde bile güzelliklerin açabildiğini öğrenecektir. Tıpkı toplama kampında ve kendi kederli kalbinde açabildikleri gibi...

Kelebek ile Keman, savaşın ürkütücü yanını, sonsuz fedakârlığı ve inancın yüceliğini muhteşem bir dille ortaya koyan bir başyapıt. Ağlayan kemanın sesine kulak verin...

₺22.00

"Bölümler arasında günümüz geçmiş hikâyelerini okurken buruk bir aşk hikâyesine ve cesaret, aşk, sanat ve inançla kalplerin nasıl iyileştiğine şahit olacaksınız."

Publishers Weekly

"Farklı koşullar altında yaşanan zorlukları ve inancın gücünü anlatan muhteşem bir başyapıt. İkinci Dünya Savaşı dönemine ilgi duyuyorsanız, dahası Ellen Marie Wiseman'ın Erik Ağacı adlı eserini beğendiyseniz bu kitap da tam size göre."

Library Journal

"Toplama kampı gibi tüyler ürperten sahneleri barındırdığı gibi mahkûmların sanata olan aşkını da ortaya koyan bir şaheser. Kelebek ile Keman'ı elinizden bırakamayacaksınız."

RT Book Reviews

"Bu muhteşem kitap duygularınıza hükmedecek. Ne zorluklar yaşarsak yaşayalım inancımız sayesinde yüreğimizin hafıfleyeceğini gösteren bir roman."

CBA Retailers + Resources

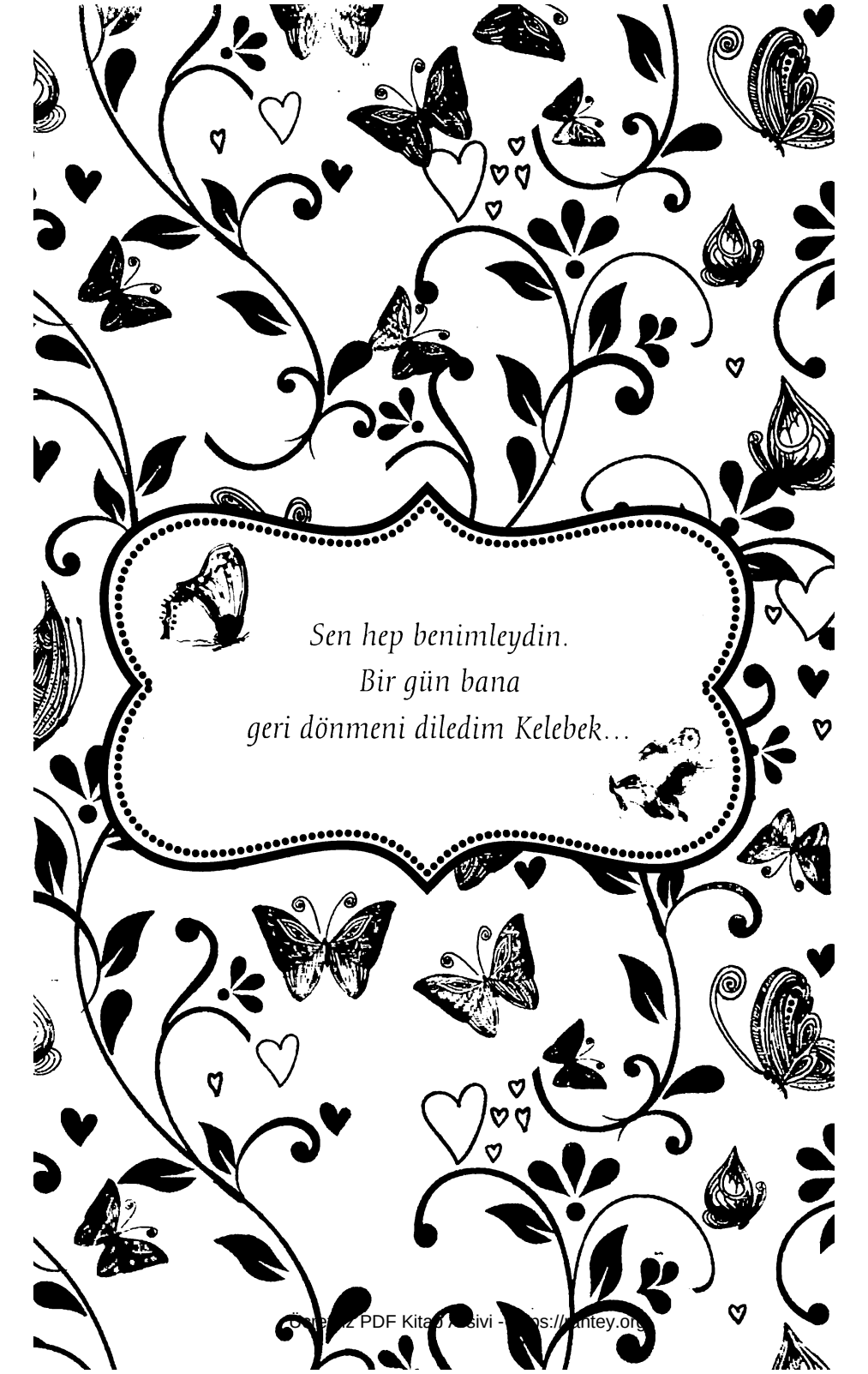

Sen hep benimleydin.
Bir gün bana
geri dönmeni diledim Kelebek...

Sen hep benimleydin.
Bir gün bana
geri dönmeni diledim Kelebek...

Kelebek ile Keman

KRISTY CAMBRON

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ARKADYA YAYINLARI

KELEBEK ile KEMAN

Kristy Cambron

Özgün adı: *The Butterfly and The Violin*

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Yasemin Büte

Çevirmen: Esra Yüksel

Son Okuma: Burcu Balaban

Sayfa Tasarım: Kübra Yeşilyurt

Kapak Tasarım: İlknur Muştu

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No:1

(Tarl Tarım Binası) Zeytinburnu - İstanbul

CIlt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Ağustos 2017

ISBN: 978-605-188-181-2

©Kristy Cambron, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla Kensington Publishing Corp.'tan alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks: 0212 – 544 66 70

info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranley.org>

Kelebek ile Keman

KRISTY CAMBRON

İngilizceden Çeviren

Esra Yüksel

Ücretsiz Arkadya'da - <https://rantey.org>

Babam...

Ve Tanrı yolunda sevgiyle ilerleyen Jeremy için...

Sağa ya da sola sapacağınız zaman arkanızdan

'Yol budur, bu yoldan gidin' diyen sesini duyacaksınız.

Yeşaya 30:21

Birinci Bölüm

*Günümüz,
New York*

“Bu o mu?”

Sera James heyecanla Manhattan Sanat Galerisi’ne girer girmez bu soruyu sordu. Ayağındaki topuklu ayakkabılarla ahşap zeminde koşarken her an yere kapaklanacakmış gibi görünüyordu. Son hızla koşarken arka taraftaki duvarda asılı olan büyük bir tablonun önünde aniden durdu. Nefes nefese, “Teyit ettin değil mi? Bu kesin o mu?” diye sordu.

“Buraya kadar koşarak mı geldin Sera?”

“Evet. Sen olsan koşmaz mıydın?” Bunu itiraf etmekte bir sakınca görmüyordu. Telefon geldiğinde metrodan uzaktaydı, bir an evvel galeriye dönmek için tam sekiz blok koşmuştu. Hatta bu uğurda arabaların önüne atlamış, kalabalığı yararak geçmiş, araç ve yaya trafiğini altüst etmişti.

Penny başını sallayarak ona hak verdiğini belirtti. “Arkadaki adamlar az önce ahşap kasadan çıkardı. İnanabiliyor musun, tam bir haftadır orada ve haberimiz yok.”

Sera hayretle başını salladı. “Akıl sır erdiremedim.”

Sera bir iki adım geri çekildi. Ardından trençkotunu ve boynundaki ipek şalı çıkarıp odanın arkasında duran antika ahşap tezgâhın üstüne koydu. Simsiyah saçlarını gelişigüzel topuz yapıp kalemle tutturdu. Tekrar dönüp baktığında asistanının put gibi durduğunu fark etti. Ensesine dökülen bir bukle kıvılcı sarı saçla oynayan işaret parmağı dışında neredeyse hiçbir yaşam belirtisi göstermiyordu.

Sera onun bu hâlini görünce gülmekten kendini alamadı, onu iyi tanıyordu. Penny ne zaman ritmik bir şekilde saçıyla oynasa pür dikkat bir şeyi düşünüyor olurdu.

“Yine aynı şeyi yapıyorsun Penny.”

Müzayede bekledikleri gibi geçmemiştir. Ancak Sera bunun için Penny’yi suçlamıyordu. O an hayati derecede önemliydi. Eğer ellerindeki tablo gerçekten de sandıkları şeyse saatlerce ona hayranlıkla bakabilirlerdi. Bu arada insanlar galerinin önüne yığılsa bile fark etmezlerdi, hatta bu umurlarında bile olmazdı.

“Orijinal eser olmadığı için çok üzgünüm.” Penny gözlerini kanvas tablodan ayırmadan Sera’ya bir zarf uzattı. “Ama ona bir adım daha yaklaştık, bence bu da önemli bir şey.”

“Çerçevesini ve kenarlarını inceledin mi?”

Penny kafasını yana yatırarak, “Tanrım! Ellerimin zangır zangır titremesi bitmedi ki,” diye itiraf etti. “Ama evet. Kanvas baskı olduğundan adım gibi eminim, yine de ne olur ne olmaz diye kontrol ettim. Negatifler içinde.”

Sera zarfın içindeki negatifleri çıkarıp ışığa tuttu. Penny’nin hakkı vardı, önlerindeki tablo aradıkları şeye inanılmaz derecede çok benziyordu. Orijinal ve taklidi

ayırmanın tek yolu, tablonun kenarlarıyla çerçevesini incelemektir. Eğer bu ikisi uyuşmazsa bu aradıkları tablo olmadığı anlamına geliyordu. Şu an ellerinde bulunan gerçek portre olmayabilirdi ama hâlâ o kızın portresiydi ve bu bile nefeslerini kesmeye yeterdi. Ah o gözler... O keskin ve delici bakışların büyüğü altındayken insan çerçeveyi ya da kenarları çok da umursamıyordu.

Sera yutkunmakta güçlük çekerken bu anın gelmesini ne kadar uzun zamandır beklediklerini düşündü. Negatifleri zarfın içine geri koydu. “Tamam, bir kopya olabilir, yine de bilmek zorundayım. Sahi bunu nasıl buldun?”

“Bir emlak satışında,” diye cevap verdi Penny. Ses tonundan hâlâ kendine gelemediği anlaşılıyordu. “San Francisco’nun hemen güneyinden.”

“Peki, kim adına yapıldığını biliyor muyuz?”

Penny bir kere daha başını salladı, ancak bu sefer merak uyandırıcı bir ifadeyle tek kaşını da kaldırdı. “Aslına bakarsan biraz gizemli bir iş adamı... Gayrimenkul sektöründe yatırımlar yapan bir sermayedar. Adı William Hanover. Birkaç bilgi almak için ofisini aradım ve kısa sürede bizimle irtibata geçti. Büyükbabasından kalan malları elden çıkardığını söyledi. Adamın adı bana hiç tanıdık gelmedi, hatta ilk kez duydum diyebilirim. Seninle birlikte ben de iki yıldır bu tablonun peşindeyim. İşin garibi sanat dünyasındaki kimse adamın adını daha önce duymamış.”

Adamın adı Sera için de yabancıydı. Peki, kimdi bu William Hanover? Ayrıca Sera’nın bunca zamandır aradığı tablonun bu kadar başarılı bir kopyası eline nasıl geçmişti?

“Peki, ona bir teklif sunduk mu?”

“Evet. Tabloyu isteyeceğini düşünerek son derece cömert davrandım.”

Penny’nin hem cevabı hem de ses tonu kesinlikle güven verici değildi. Sera kafasını sallayarak, “Tamam, madem öyle neden her an kötü bir haber verecekmişsin gibi hissediyorum?” diye sordu.

“Çünkü satmayacağını söyledi. Anlaşılan para bazı şeyleri satın almaya yetmiyor.”

“Ama daha az önce emlak satışında bulduğunu söyledin.”

“Orası doğru,” diye araya girdi Penny. “İnternette yapılan bir müzayedeyi incelerken tesadüfen rastladım. Yani bu müzayedeye konan parçalardan biri değildi. Geçtiğimiz sonbahar yapılan antika eşya ve mücevher müzayedelerinin fotoğraflarını inceleniyordum, biliyorsun bu hep yaptığım bir şey. Onlarca sanat eserlerinin fotoğraflarına bakmaktan gözlerim ağrımaya başlamışken bu fotoğrafa rastladım. Satılığa çıkarılmış bir vazunun arka fonunda duruyordu. Biraz buğulu bir görüntü olduğu için tam seçilmiyordu, fakat resimdeki kesinlikle *o kız* olduğunu anladım.”

Penny not defterini çenesinin hizasında tutup dikkatle tabloya baktı, uhrevi bir güzelliğin esiri olmuş gibiydi.

“Onun gözleriydi Sera. Yani nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama direkt bana bakıyordu. Sanki... Sanki beni bilgisayar ekranından içeri çekiyordu. Yani böyle bir şey mümkün mü bilmiyorum ama...”

“Mümkün Penny.” Sera da tabloyu ilk gördüğünde aynen böyle hissetmişti. Ancak onunki taze bir tecrübeden ziyade çocukken gördüğü bir resmin silik bir anısıydı. Zihnindeki görüntü net olmayabilirdi belki, ama o an hissettiği şey...

İşte o çok büyüleyici bir duyguydu. O anı ne zaman hatırlasa yaşadığı şeyin gerçekliğini sorgulama noktasına geliyordu.

“O tabloyu bilgisayarda gördüğüm an öyle etkilendim ki bir kupa kahveyi üstüme döktüm.” Penny heyecanlı ve coşkulu sanat öğrencilere özgün bir ifadeyle gülümserken yanaklarında gamzeler açtı. “Senden ödünç aldığım fildişi rengi kazağı hatırladın mı? Umarım onu yakın zamanda geri istemezsin.”

“Hayır,” diye cevapladı Sera, yalan söyleme gereği duymadan. Şu an onu düşünecek durumda değildi. Kanvas tabloya bir iki adım yaklaştı. “Unut gitsin. Bu... sence de çok güzel değil mi?”

“Kesinlikle.” Bir süre konuşmadan ve kımıldamadan portrenin güzelliğine daldılar. Penny derin bir nefes alıp, “Neyse, bunca zaman sonra o nihayet burada...” diye fısıldadı.

Evet, kesin olan tek şey onu burada görmek için uzun zamandır bekledikleriydi...

Sera’nın gözleri tabloyla ilk kez henüz sekiz yaşında bir çocukken buluşmuştu. O andan itibaren de bu dünyadan olmayacak kadar farklı ve eşsiz bir güzelliğin tesiri altındaydı. Portreye konu olan kız yirmili yaşlarındaydı. Pürüzsüz ve ıslıl ıslıl teni bir insanda olamayacak kadar kusursuz, direkt kalbe işleyen keskin gözleri de mavinin en vahşi tonundaydı. Dudak kıvrımlarındaki yumuşaklık, yüz hatlarının tamamına yansımış derin bir hüznün, sifıra vurulmuş kafasının ıssız soğuğu... Bunlar şan, şöhrat, ihtişam, ödül ve süslerden yoksun gençce bir güzelliğin parçasıydı. Ön tarafında bazı rakamların dövmesini taşıyan kolu da bir kemana beşiklik yapıyordu.

“Şimdi, izin ver durumumuzu özetleyeyim.” Sera kalem eteği ve kollarını kıvırdığı klasik beyaz gömleğiyle dimdik

durdu. Ardından bazı şeyleri zihninde toparlamak istediği zamanlarda yaptığı gibi kollarını göğsünde kavuşturup tek ayağını ritmik bir şekilde yere vurmaya başladı. “Biz bu tabloyu tesadüfen bulduk ama bu orijinal değil. Ayrıca bu da yetmezmiş gibi bizim kayıp kızın tablosu satılık değil, yani sahibi teklif ettiğimiz parayı kabul etmedi.”

“Evet, ne yazık ki durumumuz bu. Keşke böyle olmasaydı...”

Sera bir iki adım geri çekilip içinde bulunduğu durumu sorgulamaya devam etti. “Peki... lütfen söyler misin bu tablo buraya nasıl geldi?”

“Buraya ödünç olarak gönderildi, yani sadece bir süre için.”

“Ne demek ödünç olarak?” Sera eğilip muazzam fırça darbelerini yakından inceledi.

“Ödünç olarak demek ödünç olarak demek işte...” Penny’nin sözcüklerindeki cimrilik ve sesindeki çatallanma normal değildi.

Sera merakla başparmağını kemiren Penny’ye döndü. Penny öğle güneşi gözüne vuruyormuşçasına gözlerini kısınca Sera doğrulup ellerini kalçalarının üstüne koydu. Penny’nin bu tavırlarına belli belirsiz tebessüm etti.

“Penny... Tanrı aşkına senin neyin var böyle? Bana söylemediğin bir şey mi var?”

“Seninle yüz yüze konuşmak istiyor,” diyen Penny, tedirgin bir sesle konuşmaya devam etti. “Koşulları hakkında.”

Sera gülümsedi. Demek adamın koşulları vardı. “Affedersin ama neyin koşuluymuş bunlar?”

“Seni kiralamanın,” diyerek tebessüm etti Penny. “Ya da bizi diyebiliriz. Galerimizin hizmetlerinden faydalanmak için akıllara zarar bir para teklif etti. Anlayacağın o da bizimle aynı şeyi istiyor; kayıp kızımızın orijinal tablosunu.”

“Tabloyu neden aradığımızı ona anlattın mı?”

“Evet, elbette... Ona galeri olarak soykırım dönemi sanat eserlerini araştırdığımızı söyledim, tabii bir parça yumuşatmak zorunda kaldım. İş görüşmesi yaptığımız yabancı bir adama, ‘Bu tabloyu bulmak Sera’nın çocukluğundan beri en büyük hayali,’ gibi bir açıklama yapmak pek makul görünmedi de... Demek istediğim şu, madem bu adamda tablonun başarılı bir kopyası var, belki de orijinal tabloya ulaşmamıza yardımcı olabilir.” Penny not defterinden çıkardığı bir kâğıt parçasını uzattı. “Kısaca yaptığım açıklama seni davet etmesine ve bir uçak bileti göndermesine yetti. Bu arada beyefendinin isteği üzerine yarınki uçakla West Coast’a uçacaksın.”

Sera bir süre tereddüt ettiyse de adamın her şeyi kendi programına göre ayarlamış olmasına pek takılmadı.

“Tamam. Neden bu tablonun peşinde olduğumu ikimiz de iyi biliyoruz. Ama asıl soru; William Hanover denilen bu adam o tabloyu neden istiyor? Sana bir şey söyledi mi?”

Penny hayır anlamında kafasını salladı. “Sanırım bu bilet cevabı bulmana yardım edecek.”

Sera titreyen parmaklarıyla bilete uzandı.

İki yıl...

Hayatının altüst olması, kendini tamamen işine adanması ve tablonun gizeminin peşine düşmesinin üstünden tam iki yıl geçmişti... Bu tabloyu ilk kez henüz küçük bir çocukken görmüştü ama bütün varlığını tablonun sırrını çözmeye adanması hayatındaki her şeyi kaybettikten sonra olmuştu. Bu bulmacayı çözmek, hayatını ele geçiren gizemi açığa kavuşturmak için William Hanover denen adamla çalışması gerekiyorsa bunu yapacaktı.

Teşekkür ederim Tanrım! İçinden söylediği bu şükür cümlesi birden yüreğini ferahlattı. Onu bulmamıza çok az kaldı.

“Penny,” dedi Sera gülümseyerek. “Sonunda onu eve getirebileceğiz...”

İkinci Bölüm

3 Aralık 1942

Viyana, Avusturya

“‘Soka girmiş.”

Ş Doktor kafasını soğuk havaya uzatıp bir sağa bir sola baktı. Caddenin tenhaliğından emin olduktan sonra da çekıştirerek onu eve soktu. Doktor kapıyı kapatıp kilitlerken Adele sürgü seslerini duyabiliyordu. Onu götürdüğü küçük salonda brokar kumaşla kaplı bir kanep, kanepenin tam karşısında da iki tane tekli koltuk duruyordu. Eski berjerlerin kolçak kısımları yeni cilalanmış, döşemeleri yıpranmış, ahşap ayakları da çizik çizik olmuştu. Adele salonda yanan ateşin çıtırtısını duyabiliyordu.

“Haydi, onu ateşe yakın bir yere yerleştirelim.”

Adele doktorun biriyle konuştuğunu fark etse de kiminle konuştuğunu bilmiyordu. Tek bildiği o an güvende olduğuydu. Neyse ki onu takip eden olmamıştı. Doktorun evine gelene dek birkaç adımda bir arkasına dönüp takip edilip edilmediğini

kontrol etmişti. Karla kaplı caddelerde gördüğü her gölge onu çok korkutmuştu.

“Onun neyi var?” diye sordu bir kadın sesi. Adele ses tonundan kadının korktuğunu anladı ama bunun için onu suçlayamazdı. Çünkü kendisi de fazlasıyla korkuyordu. Aslında Viyana’daki herkes ölesiye korkuyordu. “Baksana nasıl titriyor.”

Adele’in elleri sahiden de zangır zangır titriyordu.

Parmak uçlarından dirseklerine kadar yayılan titreme yüzünden kolu yüksek voltajlı elektrik verilmiş gibi hızla sallanıyordu. Ancak bu titremenin dışarıdaki ölümcül soğuktan mı yoksa az önce şahit olduğu korkunç manzaradan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Adele daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. O güne dek kimse gözlerinin önünde öldürülmemişti.

“Acıyor,” diye fısıldadı hissettiği ağrının dayanılmazlığına rağmen. Şoktan ve soğuktan bütün vücudu uyuşmuştu ama artık güvende olduğunu bildiği için yavaş yavaş duyuları yerine gelmeye başlamıştı. Böyle olunca da tenini salondaki ateş misali cayır cayır yakan acıyı yeni yeni hissediyordu.

“Evet, biliyorum.”

“Özür dilerim doktor, buradan başka gidecek bir yerim yoktu.” Doktor gecenin bir yarısı onu kapısının önünde elleri kana bulanmış hâlde görünce kötü bir şey olduğunu anlamış olmalıydı. Adele doktorların gecenin her saatinde uyanık olduğunu biliyordu. Ancak muhtemelen daha önce hiç bu tarz bir nedenle kapısına gelen olmamıştı.

“Şişşt, buraya otur çocuğum,” dedi doktor, sandalyeyi ateşin yanma çekerek. “Otur da iliğin kemiğin ınsın.”

Doktor, Adele’i sandalyeye oturtuktan sonra arkada duran iki kadına bazı talimatlar vermeye gitti. Adele loş ışığa rağmen

kadınları seçebiliyordu. Biri on beş yaşlarında bir genç kızdı, diğeri de asık suratı yüzünden kırışıklıkları daha da belirginleşmiş, kızıdan yaşça epey büyük bir kadındı.

“Hemen perdeleri sıkıca kapat. Bir de lütfen bir kadeh şarap getir,” diye fısıldadı doktor, kırışmış gür bıyıklarının altından. “Sonra da bir kap sıcak su, sargı bezi ve battaniye getir. Onu ısıtmamız lazım.”

“Ama şarap bitmek üzere,” diye fısıldadı genç kız.

“Demek oluyor ki kalan şarabımızı hepimizden çok ihtiyacı olan bu bayana vereceğiz.”

Adele doktor ve kadınların karşılıklı fısıldaşmalarını dinledi. Şarap çok zor bulunduğu için kalanı idareli kullanmak istemelerini anlayabiliyordu. Tanrı bilir savaş ne zaman bitecekti ve bir daha ne zaman şarap bulabileceklerdi.

“Bence şarabı kullanmamız için bundan daha önemli bir neden olamaz. Dedğim gibi kalan şarabımızı Bayan Adele’e ikram edeceğiz. Lütfen kızım, şimdi git ve şarabı getir.”

Doktor kızının yanağını okşadıktan sonra kadına döndü. Kadın ellerini sıkı sıkı odanın içinde volta atıp duruyor, ara ara da Adele’e bakıp kafasını sallıyor ve söyleniyordu. Bir süre sonra aniden durdu ve ağır yün perdeleri aralayıp karanlık caddeye baktı.

“Dieter, ona ne olmuş?” Kocasının yanma gelip fısıldamasına rağmen Avusturya aksam çok belirgin ve baskındı.

“Bilmiyorum. Kapının tıklatıldığını ben de seninle aynı anda duydum. Açıp baktığımda da eşliğimizde titreyen Bayan Adele’i gördüm. Başka bir bilgim yok.”

“Yalnız mıydı?”

Doktor bu soruya cevap vermeden önce Adele'e bakıp gülmüşü. Ardından iyice huzursuzlanan kadına dönüp bir şeyler mırıldandı. Adele adamın ne söylediğini duyamıyordu. Bu esnada kadın da pür dikkat adama bakıyordu.

Adele o an kadınla daha önce tanıştığını hatırladı. Evet, o doktorun karısıydı ve adı da Ava'ydı. Yıllardır onu görmemiş olmasına rağmen kadının yüz hatlarının ve ifadesinin pek değişmediğini fark etti. Ancak göz çevrelerine çöreklenen kırışıklıklarla rengi solmuş eşarbının altından baş gösteren beyaz saçlar yeniydi. Çok bakımsız görünüyordu, tıpkı yıllardır devam eden savaşın etkilediği Viyana halkının diğer bireyleri gibi. Galiba Adele'in kadınla ilgili hatırladığı en belirgin özellik kibirli tavrı ve kendisiyle bütünleşen asık suratıydı. Kadın yıllar önce de şimdiki gibi çatık kaşlı ve nemruttu. Onaylamadığı ya da hoşuna gitmeyen durumlarda da incecik dudaklarını bükerdi.

"Kim olduğunu biliyorsun," dedi Ava kocasını suçlamak istercesine. "Onun orkestranın göz bebeği olduğunu koca Viyana'da bilmeyen yok. Tanrım, onu burada saklamayı nasıl düşünebilirsin? Biri görürse anında tanır. Bu kadını neden evimize aldığımızı sorgulamazlar mı sanıyorsun? Hem de böyle kanlar içinde..."

Adam kafasını salladı.

"Dieter..."

Doktor sürekli itiraz eden karısını sert bir tavırla azarladı.

"Onu geri çeviremem! Görmüyor musun bu Bayan Adele? Fredrich Von Bron'un kızını bir yabancı gibi evimden gönderemem. Ben o adama hayatımı borçluyum, yoksa bunu

unuttun mu? O hâlde hatırlatayım, o adam Büyük Savaş'ta* benim hayatımı kurtardı. Bu da onun kızı ve ailemden biri sayılır. Madem yardımımıza ihtiyacı var, bize düşen her ne pahasına olursa olsun ona yardım etmek.”

“Ama gelip seni de götürecekler. Ya bu yüzden öz kızını sürgüne gönderirlerse? Bu yaptığımızın ne kadar tehlikeli olduğunu görmüyor musun?” Kadın bir kocasına bir Adele’e bakıp ellerini sıkıyordu. “Gitmesi lazım... Ona biraz ekmekle şarap ver ve hemen buradan gönder.”

“Kimse sürgüne falan gönderilmeyecek. Haydi, şimdi git de söylediklerimi yap.” Dieter dikkatini tekrar Adele’in ellerine verdi. Öfkeli Ava’nın ayakları ahşap zemine darbeler indircesine hareket ediyordu.

“Adele, yaralandın mı?” Doktor, Adele’in yanına bir tabure çekti ve kana bulanmış yün kabanını ve atkısını çıkarmaya başladı. “Haydi, kabanım çıkaralım da bir bakayım, olur mu?”

Ava odaya dönüp elindeki bandajları verdi, sonra da pusu ya yatmış bir avcı gibi kapı eşiğinde dikilmeye başladı.

“Güzel,” dedi doktor gülümseyerek. “Kazağında kan olmasına bakılırsa kolunda ya da göğsünde herhangi bir yara yok.” Ardından Adele’in kollarını baştan aşağı sıktı. “Gördüğüm kadarıyla kırık çıkık da yok ki bu çok iyi.”

“Ellerim...” diyebildi Adele sadece. Bir gayret ellerini uzatıp doktora kesiklerini göstermeye çalıştı. Ellerinden damlayan kanlar sütlü kahve tonlarındaki eteğini kırmızıya boyuyordu.

Doktor, “Evet, evet... İşte onların durumu ciddiye benziyor,” dedi Adele’in ellerini avuçlarına alarak. “Tamam, şimdi de ellerindeki yaraları kontrol edelim.”

* İkinci Dünya Savaşı’nın henüz ilan edilmediği yıllarda Birinci Dünya Savaşı’na verilen isimdir. (Ed. N.)

“Şarabı getirdim baba,” dedi kız babasının omzunu dürterek. Yarısı dolu bir bardağı babasına uzatıp siyah renkli ilk yardım çantasını yere bıraktı.

“İşte, haydi iç.” Dieter bardağı Adele’in dudaklarına götürdü, fakat Adele’in bir şey içecek hâli yoktu. Yutkunmakta zorlanıyor, boğazından giren her şey anında dışarı çıkacak gibi hissediyordu.

“İçemem,” dedi Adele bardağı ittirerek. “Lütfen ısrar etmeyin.”

Dieter omzunun üstünden kapı eşiğinde dikilen karısına ve kızına baktı. İkisi de patlamaya hazır bomba gibi görünüyordu.

“Bir kap sıcak su demiştim,” dedi Dieter hışımla. “Su olmadan yaralarını temizleyemem. Astrid sonra da battaniyeyle ekmek getir. Biraz gıdaya ve ısınmaya ihtiyacı var. Zavallı çocuğu bu hâlde bırakırsak sabaha kalmadan ölür.”

Ava yine itiraz etmek üzere ağzını açacaktı ki kocası ona fırsat vermedi.

“Ayrıca dış kapı önündeki kanları temizlemeden önce gi-rişteki mumların hepsini söndürmeyi ihmal etmeyin.” Dieter küçük masayı kendine çekip şarap bardağını masanın üstüne koydu. “Lütfen şimdi gidin ve dediklerimi yapın, ikinize de söylüyorum.”

Kadın derin derin iç çekerek kızını çekiştirdi. Oflama ve söylenme sesleri koridorda yankılanıyordu.

Adele gönülsüzce giden iki kadının ardından baktıktan sonra doktora döndü. “Buraya gelmekle sizi zor duruma düşürdüm değil mi?”

Doktor kafasını sallayarak, “Hayır çocuğum, hayır,” dedi. “Şimdi izin ver de ellerine bakayım Adele. Tanrı aşkına sana

ne oldu böyle?” Yavaş ve yumuşak hareketlerle ellerindeki kanları silmeye başladı.

Olan biten onca şeyden sonra Adele’in birine güvenmeye ve anlatmaya ihtiyacı vardı. Artık dayanamıyordu ve hayatı da buna bağlıydı.

“Onlar... Onlar... Şey... Onları vurdular,” dedi Adele, kelime aralarında duraksayarak. Böyle bir şeyi kelimelere dökmek öyle ağır bir yükü ki alt dudağı titriyor, cümlelerini toparlayamıyordu.

“Vuruldu mu? Kimler vuruldu?”

Adele tanık olduğu dehşet sahnelerinin beyninde yankılanan görüntüsüyle kafasını sallamaya başladı. Şimdi her şeyi daha iyi anlıyor, olanlara daha farklı bakıyordu. *Tanrım ne kadar aptalım, ne bekliyordum ki*, diye düşündü. Ellerindeki silahları kullanmayacaklarını sanacak kadar budala olduğu için kendine kızdı.

“Haurbech Ailesi,” diye mırıldandı Adele, titremesi hâlâ geçmemişti. “Elsa arkadaşım. Kocasını da bazen orkestrada çalardı, yani şeye kadar... Yani... Onlar tarafından vurulana kadar! Zavallı küçük Eitan’ı bile...”

Doktor bir süre kafasını önüne eğip düşündü, ardından çift odaklı gözlüğünün üstünden tekrar Adele’e baktı. “Haurbechler kimler? Ayrıca sen akşamın bu vaktinde onlarla nasıl ve nerede karşılaştın?”

Adele bu sorular karşısında gözlerini sımsıkı kapatıp kafasını salladı. Gecenin dehşet görüntüleri kafasının içinde tekrar tekrar oynamaya başladı; son sürat koşması, karanlık caddeler, rıhtımdan yayılan balık ve dehşet kokusu, burun deliklerini yakan soğuk rüzgâr ve sessizlik... Evet, sessizlik...

Her yer, her şey o kadar sessizdi ki kendi nefesinden ve ıslak kaldırımında şapırdayan ayak seslerinden başka bir şey duymıyordu. Sonra birden bir ses yardı gecenin sessizliğini. Bir gürültü... Yere düşen bedenler... Korku... Acı... Şok... Kalbi önce durmuş, sonra da göğsünü yarıp dışarı fırlamak ister gibi hızla atmaya başlamıştı. Kulakları çınlatan silah sesleri ve ıstırap yüklü çığlıklar... Avucundan kayıp giden Sophie'nin eli... Cam kırılması... Ayakları... Oradan hemen kaçmaya çalışırken kan havuzunda kayan ayakları...

Adele'in tüyleri ürpermişti, yine de kendini zorlayarak anlatmaya devam etti.

"Onları ekmek kamyonuna bindiriyorduk."

"Nerede?" Adele'in kesik kesik itiraf ettiği gerçekler bile doktorun kanını dondurmaya yetmişti ama bunu ona belli etmemeye çalıştı. Adele'in kanlı ellerini bir kumaş parçasıyla silmeye devam ederken sorusuna gelecek cevabı bekledi.

Adele ses tonunu daha da alçalttı. "Buraya çok yakın, balık pazarının hemen aşağısında. Saklandıkları yerden çıkmak için o kadar uzun süre beklediler ki..." Sözcükleri hıçkırıklarla bölündü. "Hem ben... onlara söz vermiştim... Onlara bu akşam denersek her şeyin yolunda gideceğine dair söz verdim."

"Adele? Yüce Tanrı aşkına sen neden bahsediyorsun?" diyen Dieter direkt gözlerinin içine bakıyordu. Adele'in gözleri şaşkınlık ve korku doluydu.

Adele neleri anlattığının, neyi itiraf etmek üzere olduğunu farkındaydı.

Almanlar bunları duysa onu idam ederdi. Bir kişi bile gerçeği öğrense hayatı altüst olabilirdi. Avusturyalı Adele Von

Bron Üçüncü Alman İmparatorluğu' döneminin yüksek rütbeli isimlerinden birinin kızı, sosyetenin göz bebeği ve geleceği parlak yetenekli bir kemancı... İşte bu ünlü ve önemli kız, Yahudilerin kaçak yollardan şehir dışına çıkmalarına yardım ediyordu. Böyle bir şey duyulsa yer yerinden oynardı, öyle ki sonrasında olacakları o bile tahmin edemezdi. Evet, öğrenirlerse... Sadece bir kişi bile öğrense ölüm fermam imzalanmış olurdu.

"Vladimir'le çalışıyorum. Onu tanıyorsunuz değil mi?"

Dieter kafasını salladı. "Evet, Vladimir Nicolai. Bildiğim kadarıyla o da orkestrada çalışıyor."

"Evet, filarmoni orkestrasında çelist," diye itiraf etti Adele, ama aslında onun için bundan çok daha fazla şey ifade ediyordu. Bu kısmı doktorla paylaşmadı. "Güneyde bazı bağlantıları var, aileyi gizlice İsviçre'ye kaçırmayı kabul etmişlerdi."

"Peki, bu ne kadar zamandır devam ediyor Adele?"

"Yaklaşık iki yıldır," dedi derin bir nefes alarak. "Vladimir'in bu tarz işler yaptığını tesadüfen öğrendim, fakat o beni hep uzak tutmaya, korumaya çalıştı."

"Ancak anlaşılan bu akşam bunda pek başarılı olamamış. Bugünkü olaya dâhil olmak için seni o mu ikna etti?" Dieter hem çok şaşkıncı hem de Adele adına endişeliydi. Genç ve asi çelistin onu yasa dışı eylemlerine bulaştırmış olmasına kızıyordu.

Adele başını iki yana sallayarak, "Hayır, hayır... Bunu ben istedim," dedi. Gücünü biraz toplamış gibiydi. "Şu an ne düşündüğünüzü biliyorum, ama Tanrı şahit ki hiç kimse beni

*Almanya'nın 1933-1945 yılları arasını kapsayan, Üçüncü Reich veya Nazi Almanyası olarak da bilinen dönemdir. (Cev. N.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

buna zorlamadı, özellikle de Vladimir. Haurbech Ailesi'nin durumunu ve nerede kaldıklarını biliyordum. Kaçmalarına yardım etmek istedim.”

“Onlardan nasıl haberin oldu?”

“Artık bunun bir önemi yok.” Gerçekten de böyle düşünüyordu çünkü onun için asıl önemli olan şey, insanların hayatlarını kurtarabilmektir. Yazık ki bu niyetle yardım etmek istediği insanlar artık birer ölüydü. “Aylardır onlara yardım ediyorduk.”

Dieter omzunun üstünden bakıp arkasını kontrol ettikten sonra fısıldayarak konuştu.

“Şehirde hiç Yahudi kalmadığını sanıyordum. Yani hepsinin uzun zaman önce kaçtığını ya da sürgüne gönderildiğini düşünmüştüm. Benim tanıdığım Yahudilerin hepsi üç yıl önce Viyana'yı terk etti. Görünen o ki yanılmışım, yani hâlâ burada olanlar varmış... Ama Viyana gibi bir şehirde böyle bir şey nasıl olabilir? Yani bu mümkün mü?”

“Şey, evet. Şehirde kalan bazı Yahudiler var.” Adele kafasını kaldırıp doktora baktı. Belki bir şekilde yardım eder ya da yaşadığı dünyanın bu denli korkunç olmadığını, hayal gördüğünü söyler diye ümit ediyordu. “Vladimir de orada benimleydi. Gestapo* gelince hemen kaçmamı söyledi. Ne olduğunu bile anlayamadık, birden ortaya çıktılar. Balık pazarı civarındaki binaların oradaydım. Çocukları caddeden geçirip kamyonla bindirecektim ama sonra... Yani her şey bir anda oldu...”

“Bu akşam tam olarak ne oldu?” diye sordu doktor, kızın elindeki kesiklerden birini dikerken. Acı yüzünden elini kaçırmasının diye Adele'in elini kucığına bastırıyordu.

* Nazi Almanyası'nın gizli, siyasi polis örgütü. (Çev. N.)
 Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Büyük çocukları Sophie... anne ve babasını vurduklarında çılgılık attı. Ağzını kapatıp engel olmaya çalıştım, fakat geç kalmıştım. Onlar...” Adele yutkunup kafasını salladı.

“Kaçtın.” Dieter, çenesinin altından tutup yüzüne bakması için kızın kafasını çevirdi. “Onlara görünmeden kaçmayı nasıl başardın Adele?”

“Vladimir bizi caddenin aşağısına götürdü. Sonra da Sophie’yle birlikte ters istikamete gitti. Bana var gücümle koşmamı ve kesinlikle arkama bakmamamı söyledi. Ayrıca bir aksilik olursa güvenli olduğunu düşündüğüm bir yere sığınmamı tembihledi. Ben de buraya geldim.”

Dieter anlıyorum anlamında kafasını salladı.

“Vladimir iyi bir adam, küçük Sophie’ye göz kulak olacaktır,” dedi Adele’i rahatlatmak için.

“Ama ben kaçıp kaçamadıklarını bile bilmiyorum. Dediğim gibi onlar diğer tarafa gitti. O kadar çok ateş ediyorlardı ki kurşunlar havada uçuşuyordu. Bir ara Vladimir’in bağırdığını duydum.” Adele kanlı elini kaldırıp parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu. *Yüce Tanrım, Vladimir hayatta mı? Yoksa benim biricik Vladimir’im karanlık bir caddede can mı verdi?* Bu ihtimali düşünmek bile korkunç geliyordu. “Bana bağırp koşmaya devam etmemi söyledi, ben de dediğini yaptım. Kara rağmen buraya kadar hiç durmadan koştum.”

“Adını söyledi mi?”

Adele buna hiç dikkat etmemişti. Sahi koşmasını söylerken adıyla hitap etmiş miydi? Bunu hiç hatırlayamıyordu.

“Ben... bilmiyorum.” Adele, sanki bir yararı olurmuş gibi gözlerini kapatıp düşünmeye başladı. “Hayır, sanmıyorum.”

“Emin misin?”

Emin miydi? Bilmiyordu.

Gözleri kapalı bir hâlde olanları en baştan düşündü. Adının söylenip söylenmediğini hatırlamak için aynı dakikaları defalarca baştan oynattı. Çığlıklar, silah sesleri... Hepsi... Bütün sesleri gerçekmiş gibi duyuyordu, tek duyamadığı Vladimir'in ağzından çıkan ismiydi...

“Hayır, adım söylemedi.”

“Güzel,” dedi doktor bileğine hafifçe vurarak. “Peki ya ellerin?”

Adele o ana kadar avuçlarındaki kesiklerin nasıl olduğuyla ilgili bir şey anlatmadığını fark etti.

“Arkama dönüp baktım. Vladimir bana koşmamı söyledi ve dediğini yapıp koştum. Ancak silah seslerini duyunca yapmamamı belirttiği hâlde arkama dönüp baktım.” Adele tedavi için doktorun elini tutmasına müsaade etti. Doktor kesikleri uzun uzun inceledikten sonra ayağının ucunda duran ilk yarım çantasından bir şeyler çıkardı. “O esnada da bir kasaya ayağım takıldı ve düştüm. Cadde kırık cam parçalarıyla doluydu. İşte, avuçlarım o arada kesildi. Avuçlarımın yarıldığını hissettim ama kalkıp koşmak zorundaydım.”

“Ya, demek öyle,” dedi Dieter arkasına dönüp bakarak. Yanaklarından yaşlar süzülen Adele’e susmasını işaret etti. “Buna da bakacağız. Çok endişelendiğini ve korktuğunu görebiliyorum ama ona çok güveniyorsun değil mi? Vladimir Nicolai yetenekli birine benziyor. Bu arada ellerin iyileşecek ve konserler veren bir kemancıya layık hâle gelecek. Söz veriyorum eskisi gibi olacaklar.”

“Ama ya iyileşene kadar... Bir kemancı ellerini kullanmadan kemanını nasıl çalabilir? Ellerimin hâlini görür, görmez

neler olduğunu anlar ve beni sorguya çekerler. Sonuçta siyasi polisler onlara yardım eden biri olduğunu gördü, hatta bir süre bizi takip ettiler. Neler olduğunu anında çözerler. Eminim ki şu an bile deliler gibi bizi arıyorlardır.” Adele acıklı gözlerle doktora baktı. Gözlerindeki yaşlar yerini korku ve endişeye bırakmıştı. “Ben ne yapacağım şimdi?”

“Şimdi, hiç kimsenin seni görmediğinden eminsin değil mi?”

Adele kafasını salladı.

“Adele sen bu şehirde ve ülkede tanınmış birisin. Bak, zavallı insanlara yardım edecek kadar iyi kalpli bir kız olmanı anlayabiliyorum, hatta bunu takdir ediyorum. Ancak yüce Tanrı aşkına, hangi akla hizmet hayatınla ilgili böyle bir riske girersin? Babanın kim olduğunu her ikimiz de gayet iyi biliyoruz. Bir kişi bile seni tanıyıp ihbar etse yanarsın.”

Dieter’in hakkı vardı.

Müzik konusundaki yeteneği Adele’in Avusturya çapında tanınmasının nedenlerinden sadece biriydi. Bir kere çok ünlü bir keman virtüözünün torunuydu, sonra ünlü bir konser piyanistinin ve yüksek rütbeli bir Avusturya generalinin kızıydı. Şehirde onu görüp de tanımayacak biri olamazdı. Bunlar yetmezmiş gibi saman sarısı saçları ve ailesine özgü mavi gözleri de sahne dışında tanınmasında büyük rol oynuyordu. Koşarken bir saniyeliğine de olsa caddedeki ışıklardan birine yakalandıysa kimliğinin saptanması an meselesiydi.

“Babam bu işlere bulaştığımı bilmiyor,” diye itiraf etti Adele. “Öğrenirse beni kendi elleriyle teslim eder.”

“Baban gibi birinin bunlardan haberinin olmaması imkânsız gibi geliyor.”

“Ama bütün gece evde olduğuma kim inanır ki? Ya annem ve babam evde olmadığımı çalışanlardan öğrenirse? Ya hizmetlilerden biri odama girer de yatağımın boş olduğunu görürse?”

“Evden nasıl çıktın peki?”

“Akşam yemeğinden sonra baş ağrımı bahane edip erkenden odama çekildim ve beni rahatsız etmemelerini rica ettim.”

“Güzel. Bak bu bize biraz zaman kazandırabilir.” Adele’in mazereti doktora mantıklı gelmişti. “Ne yapacağımıza karar verene dek burada kalırsın. Mutfakta odun sobamızla küçük bir karyolamız var, orada dinlenirsin,” dedi Dieter ve dikkatini tekrar Adele’in yaralı ellerini sarmaya verdi. “Endişelenmene gerek yok, burada güvendesin. Yarın sabah ne yapacağımıza karar veririz.”

Adele çok duygulandığı için sadece, “Teşekkür ederim,” diyebildi.

Adele bunu alçak sesle söylemişti. Doktorun yaralarını sarmaya devam ettiğini görünce bütün samimiyetiyle aynı sözleri bir kez daha fısıldadı.

“Teşekkür ederim.”

Dieter kafasını kaldırdı. Adele doktorun gözlerindeki yaşları görünce çok şaşırdı. Konuşmaya başladığında da gözlelerinden taşan üzüntünün büyüklüğünü daha iyi gördü. “Burası Avusturya olamaz, ne hâle geldiğimize bir bakar mısın? Bu Tanrı’nın yolu olamaz çünkü o böyle olmamızı istemezdi.”

Adele uzun yıllardır tanıdığı iyi kalpli, nazik adamın yüzüne baktı ve eğilip yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Dünyadaki kötülüğe ve haksızlığa rağmen bu kadar duyarlı bir insan olması ne kadar tuhaftı, hele ki öz babası aynı gerçeklere çok farklı bir pencereden bakarken

“Eğer bu Tanrı’nın yolu değilse, hangi yolun ona çıktığını tekrar bulmamız gerekecek.”

Doktor gülümsedi ve az önce kızına yaptığı gibi Adele’in yanağına hafifçe vurdu. “Yaşadığın sürece hep böyle cesur ol. Bence Tanrı yaptıklarını görüyor ve seni koruyor.”

Adele tebessüm etmek üzereyken birden bir şeyi anımsayınca yapamadı. Doktor bunca zamandır onu sakinleştirmek için uğraşmıştı ama korkuları henüz geçmemişti. Galiba doktor başındaki belayı ve en büyük korkusunu anlamamıştı.

Adele yarın Üçüncü Alman İmparatorluğu şerefine verilecek konserde keman çalmak zorundaydı...

Üçüncü Bölüm

4 Aralık 1942

Uyku her zamanki gibi en iyi kaçıştı... Doktor şaraptan birkaç yudum alması için onu ikna etmişti. Adele doktorun dediğini yaptıktan dakikalar sonra gözlerini kapatıp uykuya daldı. Uykunun karanlık ve güvenli kollarında bir şey hatırlaması gerekmiyordu. Ne silahlar ateşleniyor ne insan bedenleri yere yığılıyor ne de soğuk ve karanlık caddelerde eli silahlı görevliler tarafından kovalanıyordu. Maalesef uykunun bu büyümlü gücü gözlerini hafifçe aralayana kadar sürdü. Doktorun mutfağındaki karyolada yatarken dün akşama dair bütün anılar beynine ve kalbine üşüştü.

Gözlerini kırıştırdıncı nerede olduğunu hatırlayıp hafifçe aralanmış olan brokar perdelerden dışarı baktı.

Mutfak söken şafakla aydınlanırken dama desenli siyah beyaz yer döşemeleriyle az sayıdaki eşyaya göz attı. Kalın kesme tahtasının durduğu beyaz renk ahşap dolap ve birkaç

kavanozla konservenin koyulduğu açık raflar duvarlar boyunca yerleştirilmişti. Tam ortaya da meşeden yapılmış uzun bir yemek masası koyulmuştu. Masanın etrafında sadece üç sandalye olduğunu gören Adele, diğer sandalyelerin akıbetini merak etti. Belki de köşedeki büyük sobanın yakıtı olarak kullanmak zorunda kalmışlardı. Kim bilir... Sobanın üstünde kaynayan büyük çaydanlığın yanından damlalar süzülüyordu.

Sobanın üstünde pişen şeyin kokusunu alınca midesinin gurdadığını hissetti. Sahi en son ne zaman bir şeyler yemişti?

Aniden kapı önünden bir ayak sesi duyuldu. Bandajlı elle-riyle karyolanın kenarlarından destek alıp doğrulmaya gayret etti.

Gelen Dieter'di. Yüzünde tatsız bir ifade vardı, göz çevre-leri de çok yorgun olduğunu gösteriyordu.

“Bayan Adele,” dedi. Tam o esnada arkasında bir gölge hareket etti. “Bir ziyaretçiniz var.”

Adele'in kalbi hızla atmaya başladı.

Acaba gelen babası mıydı? Yok, o olamazdı. Yoksa Alman polisler onu sorgulamak için mi gelmişti? Muhtemelen onlar da değildi çünkü polisler bir kenarda durup takdim edilme-yi beklemezlerdi. Belki de gelen orkestradan bir arkadaşıydı? Fakat onlar da bu evde olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Sabahın cılız ışığında uzun boylu biri içeri adım atınca Adele'in bütün soruları yanıt bulmuş oldu. Üstüne üstlük çok ama çok rahatlamıştı.

Derin bir oh çekerek, “Vladimir!” diye haykırdı.

Adele onu karşısında görmenin sevinciyle ayağa kalkmaya çalıştı ama anında karyolanın üstüne yığıldı. Maalesef elle-ri vücuduna destek veremeyecek kadar kötü hâldeydi. Uzun

boylu Vladimir her zamanki gibi çok yakışıklı görünüyordu. Bir süre dikilip Adele'e baktı. Neyse ki o, doktor kadar surat-sız görünmüyordu. Yüzündeki tebessüm belli belirsiz olsa da insanın içini ısıtmaya yetiyordu. Adele, Vladimir'in kendisine gülümseyerek bakmasını hep çok sevmiştir.

Dieter sessizce dikildi. Yüzünde tuhaf bir ifade hâkim olsa da Adele nedeni hakkında tahmin bile yürütemiyordu. San-ki dün gece gördüğü anlayışlı ve şefkatli adam gitmiş, yerine resmî ve mesafeli biri gelmişti. Doktor bir Vladimir'e bir Adele'e baktı ve iç çekerek konuşmaya başladı.

"Çok üzgünüm Bay Nicolai, size en fazla beş dakika verebilirim. Sonra onu buradan çıkarmak zorundayız."

Ardından mutfaktan çıkıp ikisini yalnız bıraktı.

Vladimir koşup Adele'e sarıldı. Yüzünü saçlarına gömüp, "Tanrı'ya şükür ki iyisin ve güvendesin," diye fısıldadı.

Adele gözlerini sımsıkı kapatıp Vladimir'in bedenini saran güçlü kollarını ve sıcaklığını hissetmeye odaklandı.

Tanrı'ya çok şükür ki sen de hayattasın ve iyisin!

"Şehrin bu tarafına daha önce hiç gelmemiştim," diye fısıldadı Vladimir, Adele'in kulağına. "Sophie'yi saklayacak em-niyetli bir yer aradım, bulur bulmaz da koşup buraya geldim."

"Saat kaç?"

"Daha erken, yediyi biraz geçti."

"Yaşıyorsun," dedi bu sefer yüksek sesle. Yaşadığı anın ger-çekliğine, Vladimir'in hemen yanı başında olduğuna kendini inandırmak istiyordu âdeta. Adele geri çekilip bandajlı eliyle Vladimir'in yanağını tuttu. Dün gece ikisi de ölüm kalım mü-cadelesi vermişti. Tanrı'ya çok şükür ki ikisi de hayattaydı ve yine yan yanaydılar, bundan daha büyük mutluluk olamazdı.

Adele önünde diz çöken Vladimir'in ellerini, kollarını ve yüzünü dikkatle inceledi. Tek kaşının altındaki kesik dışında bir yarası yoktu. Neyse ki korktuğu şeyler başına gelmemişti.

Adele, "Buraya ne oldu?" diye sordu elini kesikğin üstünde gezdirerek. Ona dokunmak bir hayli gerilmiş sinirlerine çok iyi geliyordu.

"Dükkân camekânlarından birinin kırılan camı kesti."

Vladimir'in ölümle burun buruna gelmiş olması Adele'i çok korkuttu.

"Nasıl oldu?"

"Arkamdan ateş ederlerken..." Bunu duyan Adele'in eli kucağına düştü. Ama birden Vladimir'in sargı beziyle kaplı avuçlarını görmesini istemediğini hatırladı. Vladimir'in yüz ifadesindeki değişikliğe bakılırsa saklamak için geç kalmıştı.

"Yani hepsi bu kadar mı?"

"Evet," dedi Vladimir başını hafifçe sallayarak. "Sadece küçük bir kesik, onun dışında gayet iyiyim."

"Ama ya sana ne oldu diye sorarlarsa... Yani..."

Vladimir hemen araya girdi. "Hayır, böyle bir şey olacağını sanmıyorum. Hem neden bir tüccarın oğluna böyle küçük bir kesikğin nasıl olduğunu sorsunlar ki?"

Adele kafasını salladı ama sonra üstelemeye devam etti. "Ama... sordular diyelim?"

"Bir şey uydururum."

Böyle şeyleri yokmuş gibi göstermek ya da insanları geçiştirmek bu kadar kolay mıydı?

Konuşmaları odun sobasının üstündeki çaydanlıktan çıkan sesle bölündü ve birden huzursuz edici bir sessizlik oluştu. Adele bir şeyler söylemesi gerekiyormuş gibi hissetse de kelimeler boğazında düğümlenip kalıyordu.

“Uyuyabildin mi?” Adele saçma sapan şeyler sormaya başlamıştı.

“Hayır.”

“Peki ya...”

“Adele bu boş konuşmalara bir son verir misin lütfen?” Vladimir yumuşak bir ses tonuyla onu azarladı. Hâlâ karyolanın yanında dizlerinin üstünde duruyordu. Adele’in gazlı bezle sarılı ellerini avuçlarının arasına aldı. “Doktor bana anlattı.”

Adele ellerini çekmeye çalıştıysa da Vladimir daha sıkı tutarak buna izin vermedi. “Ben iyiyim.”

“Hayır,” diye itiraz etti Vladimir, endişe dolu gözlerini Adele’e dikerek. “İyi falan değilsin. Yüce Tanrı aşkına bu ellerle akşamki konserde nasıl çalacaksın?”

“Bilmiyorum.” Adele kafasını sallarken saman sarısı iri bukleleri omuzlarına düştü. Uyku sersemliği yüzünden akşamki konser aklından çıkmıştı. Evet, önünde onu bekleyen uzun bir gün ve gece vardı ama o ne yapacağını bilmiyordu. Bilinmezliğin kucığında çırpınırken aklında sürekli, ‘Ben ne yapacağım,’ sorusu vardı.

“Az önce Dieter’le konuşuyorduk da yaralı ellerle çalmanın gerektiğini söyledi. Enfeksiyon kapabilirmişsin, hem di-kişlerin açılırsa Tanrı korusun kalıcı hasar bile olabilirmiş.”

Vladimir’in ela gözleri Adele’i inceliyordu. Ne kadar güçlü ve iyimser görünmeye çalışsa da Adele onun çok yorgun olduğunu anlamıştı. Üstüne üstlük çok da endişeliydi. İşin tuhafı en çok Adele’in ellerinin durumu için endişelenmesiydi, sanki dün akşam ölümün kıyısına gelen onlar değil de başkasıydı.

“Çalmaya mecburum,” dedi Adele. Yüzüne yapmacık bir gülümseme konurup omuzlarını silktilti. “Başka şansım yok.

Babam çalmamı bekliyor... Daha doğrusu babam çalmamı istiyor. Sürekli, ‘Bu Avusturya için!’ diyor. Benim hiçbir performans kaçırma izni vermez, özellikle de bu geceki kadar önemli bir konseri...”

“Adele sanırım durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamıyorsun.” Vladimir ona doğru eğilirken bir tutam siyah saç gözlerinin önüne geldi.

Adele o an keşke her şey daha farklı olsaydı, keşke o saç içimden geldiği gibi gözlerinin önünden çekebilseydim, keşke dünyalarımız daha farklı olsaydı diye düşündü. Ama bu mümkün değildi. Çünkü ailesi müzikal yeteneği ne kadar yüksek olsa da onu sıradan bir tüccarın oğluna layık görmezdi. O tüccarın oğlunu ne kadar önemseydi ya da ondan ne kadar hoşlandığı umurlarında bile olmazdı. Aralarındaki ilişki sır olarak kalmaya mahkûmdu, aksi söz konusu bile olamazdı.

“Anlıyorum tabii, ama unutma ki dün akşam ben de oradaydım ve seninle aynı şeyleri gördüm. Neler olduğunu biliyorum Vladimir.” Adele dünkü olayların ağır duygusal yüküyle bir kez daha ezildiğini hissetti. “Risklerin farkındayım.”

“Hayır değilsin Adele. Hatta bu konuda en ufak bir fikrin bile yok.”

Vladimir, Adele’in bandajlı ellerine baktı. Adele gözlerinde gördüğü şeyin ne olduğunu biliyordu. Evet, Vladimir onun hâlâ masum olduğunu düşünüyordu. Ailesinin ona sunduğu korunaklı ve kusursuz hayatı yaşayan, dış dünyada olanlardan bihaber bir kız... Evet, onu aynen böyle görüyordu.

Ama bilmediği bir şey vardı. O kız artık ölmüştü. O kızın hayatı göz açıp kapayıncaya kadar değişmişti.

“Buraya gelmekle seni tehlikeye attığımı biliyorum, fakat başka çarem yoktu. İyi olup olmadığını öğrenmek zorundaydım...” Vladimir’in sesi titredi, belli ki gerçeği söylemek onu çok korkutuyordu. “Gestapo babamı sorguladı, galiba hepimizi takip ediyorlar.”

“Hayır,” diye fısıldadı Adele. Bunun ne anlama geldiğini o da çok iyi biliyordu. Ancak buna inanmak istemediği için kafasını sallıyordu. Demek Vladimir’i Nazilerin aleyhine çalışan bir hain olarak fişlemişlerdi.

“Peki ya doktor ve ailesi?”

Vladimir kafasını salladı. “Tanrı’ya şükür ki onu sorgulamaya gelmediler. Onlarla benim aramda bir bağlantı kuramazlar.” Vladimir omzunun üstünden arkasına baktıktan sonra sesini daha da alçalttı. “Ama karısı ona sürekli baskı yapıyor.”

Adele nefesinin kesildiğini hissetti. “Bizi ihbar etmesi için mi?”

“Kadın çok korkuyor,” dedi Vladimir. Bu kez kendi adına da korkuyordu.

“Yani bizim buradan gitmemizi istiyor, öyle mi?”

Vladimir başıyla onayladıktan sonra sandalyenin yanında duran eşyaları toplamaya başladı. Sargı bezlerini paltosunun cebine koydu. “En fazla birkaç dakika daha burada kalabiliriz. Seni hemen eve götürelim ki kahvaltı servisinden önce odanda ol. Hizmetçiden kahvaltı tepsini odana getirmesini istersin, bu sayede ellerindeki bandajları görmezler. Yemek masasına oturursan ellerini imkânı yok saklayamazsın.”

“Dün akşam yemekten sonra başım ağrıyor diye yalan söyledim. Yalanıma bu sabah da devam edebilirim.”

“Güzel.” Vladimir, Adele’in sandalyede duran kabanını alırken üstündeki kan damlalarını fark etti.

“Bununla eve gidemezsin, giymen için başka bir şey bulmak zorundayız.” Vladimir koridora göz atıp, “Umarım kızının fazla bir kabanı vardır,” diye fısıldadı.

“Peki, sen bu akşam çalacak mısın?”

Vladimir ona dönüp tebessüm etti ama bunun için kendini zorladığı belliydi. “Sanırım şu an Avusturya içi çello çalmaktan çok daha önemli sorunlarım var.”

“Ama sen de orada olursan... Sanırım o zaman çalabilirim,” dedi Adele ellerini kaldırıp. “Hem de ellerimin bu durumuna rağmen... Tek istediğim senin de sahnede, yakınımda olduğunu bilmek.”

Dün akşam tanık olduğu vahşetten sonra zafer balosu gibi bir şeyin düşüncesi bile uzak geliyordu. İnsanların hiçbir sorun yokmuş gibi balolara gidip şampanya kadehi tokuşturmasını Adele’in aklı almıyordu. Akşamki şatafatlı ortamı düşününce bile midesine kramplar giriyordu. Özellikle de şimdi... Aynı amaç uğruna savaş veren Vladimir’in gözlerine bakarken... Ama gitmek ve çalmak zorundaydılar. Dün akşam arkadaşlarının hayatını yok etmek için tetiğe basmakta tereddüt etmeyen adamların önüne oturup en iyi performanslarını sergilemeliydiler.

Vladimir elini Adele’in yanağında gezdirerek, “Geleceğim,” dedi. “Sadece sana göz kulak olmak için orada olacağım. Çünkü tüm bunlar benim hatam.”

“Dün akşam olanlar nasıl senin hatan olabilir?”

“Sadece dün akşam değil Adele, benim asıl hatam senin inadinın muhakeme gücünden baskın çıkmasına izin

vermekti. Daha en başında buna engel olmalıydım. Bu işlere karışman benim suçum oldu ama bir daha aynı şeyin olmaması için elimden geleni yapacağım.”

Adele, Vladimir’in ona inatçı demesini duymazdan geldi.

Adele, “Tamam, peki o zaman sana kim yardım edecek?” diyerek karşı çıktı. Elleri bu kadar çok acımasaydı kalçalarına koyup daha sert bir şekilde kafa tutabilirdi. “Birinin Sophie’yi dışarı kaçırmaya yardım etmesi lazım.”

“Bu kişi sen olamazsın Adele, bunu yapmana izin veremeyeceğim.”

Adele, “Bana mani olamazsın,” diyerek itiraz etti. “Dün akşam Sophie’den ben de en az senin kadar sorumluydum. Annesi, yani arkadaşım Elsa... O bize güvendi Vladimir. Şimdi öldü diye onun güvenini boşa çıkaramam. Tanrı aşkına, arkadaşımın kızını Tanrı’nın bile unuttuğu o yerde bırakıp hayatıma nasıl devam edebilirim? Hiçbir şey olmamış gibi davranmamı nasıl bekleyebilirsin? Sophie o ailenin hayatta kalan tek üyesi. Ona yardım etmeye mecburuz.”

“Bak, ben ona yardım etmeyeceğim demiyorum.”

“O daha çocuk Vladimir.”

“Ama o aynı zamanda bir Yahudi.” Vladimir’in yüzündeki ifade en az gerçekler kadar kesin ve sertti. “Kısaca onun yaşadığını bildiğini öğrenirlerse seni anında öldürürler. İnan bana babanın güçlü pozisyonu ya da aile bağlantılarının bile seni kurtaramaz. En iyi ihtimalle seni toplama kampına ya da sürgüne falan gönderirler. En kötü ihtimali düşünmek bile istemiyorum. Dedğim gibi bu işe daha fazla bulaşmayacaksın.”

“Sophie şu an nerede?”

Vladimir iç geçirip kafasını salladı. “Bunu sana söyleyemem.”

“Yani şimdi benden en güzel elbisemi giymemi, yüzüme sahte bir gülümseme kondurmamı ve hiçbir şey olmamış gibi akşamki lanet baloya gitmemi istiyorsun, öyle mi? Bu akşam keman çalsam da çalmasam da hiçbir şey yapmadan duracak değilim. Beni, bunu yapamayacağımı tahmin edecek kadar iyi tanıyorsun.”

Adele, Vladimir’in kendisini dışarıda bırakmak istemesine inanamıyordu.

“Şu ellerinin hâline bak Adele, sence bu kadarı bile yeterince kötü değil mi?” Vladimir bandajın üstüne bir öpücük kondurdu. Ardından kalkmasına yardım edermişçesine dirseğinin altından hafifçe tuttu. “Dün gece kıl payı kurtulduk ve aynı şeyi bir daha yaşamamıza müsaade edemem.”

“Beni her şeyden koruyamazsın,” diye ısrar etti Adele. Bacaklarını açıp Vladimir’in desteği olmadan kalkmaya gayret etti. “Bu benim hayatım ve nasıl istersem öyle yaşarım.”

“Haklısın. Seni her şeyden koruyamam belki ama bundan koruyabilirim. Çünkü bu konuda karar verme yetkisi bende.” Vladimir mutfak kapısına döndü. Doktorun karısı seslerini duyup neler oluyor diye bakmaya gelmişti. “Çok özür dilerim madam. Biz de şimdi gidiyorduk.”

“Yani bitti mi? Artık hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam edebilir miyiz?”

Adele kapıdan çıkan Vladimir’in boğazını sıkmak istiyordu. Kendisini bu olayın dışında tutmaya nasıl cüret edebilirdi? Ona duyduğu bağlılığın gelip geçici bir şeyden çok daha derin ve güçlü olduğunu görmüyor muydu? Onunla olmak, anlamlı bir amaç uğruna yaşamak istediğini anlayamıyor muydu?

“Bu akşam performans göstereceğini söyledin Adele ve dediğini yapacağını umuyorum. Yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin vermeyecek kadar dik başlı olduğunu biliyorum.” Vladimir kafasını yana yatırdı. “Yine de... Bir daha zarar görmene izin vermeyeceğim. Dün gece olan şey ilk ve son olacak.”

Adele kollarını kavuşturup Vladimir’le aralarındaki anlaşmazlığı düşündü. Aynı noktada buluşmaları artık mümkün görünmüyordu.

Vladimir mutfaktan çıkarken, “Bir paltoya ihtiyacın var,” dedi. Saniyeler sonra elinde şarap rengi, uzun, yün bir paltoyla döndü.

Adele paltonun önündeki inci düğmelere bakıp fildişi rengindeki yumuşacık saten astarına dokundu. “Bu çok güzel...”

“Doktorun karısının.”

Adele kafasını salladı. “Çok iyi bakmış. Savaş öncesine ait değil mi? Operada giyilen pelerinlere benziyor.”

“Bundan başka paltoları yok.” Vladimir’in sesi duygu yüklüydü.

“Vladimir,” dedi Adele yüreği ezilerek. “Onun en güzel paltosunu alıyorum değil mi?”

Vladimir gerçeği söylemek yerine sessiz kalmayı seçti. “Haydi giyin Adele, seni eve yetiştirmemiz lazım,” dedi.

Dördüncü Bölüm

Marina Von Bron kızının balo elbisesi içinde mükemmel görünmesi gerektiğini söyleyip duruyordu.

Şampanya rengindeki saten elbise bu geceye özel olarak Berlin'den getirtilmişti. Terziler elbisenin dikişinden parıltısına kadar her şeyiyle kusursuz olması için bir hafta aralıksız çalışmıştı. Adele odasındaki boy aynasının karşısında dikilirken kendisini ruhsuz bir heykel gibi hissediyordu. Annesiye çiçek kokulu parfümü boca edip konser makyajının son rötuşlarıyla ilgilenirken sevinçten uçuyordu.

“İşte benim güzel kızım.” Marina tuvalet çekmecesinden bir ruj çıkarıp kızına kafasını kaldırmasını söyledi. “Dudaklarını büz.”

Adele annesinin dediğini yaptı ve somurtarak vişne rengi rujun kalın bir tabaka hâlinde dudaklarına sürülmesine izin verdi. Dudaklarını ovuşturup rujun düzgün bir şekilde yayılmasını sağladı ve sonra hafifçe araladı.

“Çok hoş oldu,” diyen Marina, yazı masasının üstünde duran mücevher kutusuna döndü. “Bu akşam kokteyl eldivenlerini mi takacaksın?”

Annesi bu soruyu omzunun üstünden abartılı Fransız aksanıyla gayet normal bir ses tonuyla sormuştu. Fakat Adele eldiven konusu açılır açılmaz korkuyla sıçradı ve hemen toparlamaya çalıştı.

“Şey... Sadece sahneye çıkana kadar...”

“Ah tabii, bence onlar çok hoş. O eldivenler olmadan Viyana Filarmoni Orkestrası’nın konser salonunda boy gösterdiğini düşünemiyorum. Onları sahnede keman çalarken takamayacağını biliyorum elbette ama akşamın kalan bölümü için gayet münasipler.” Annesi mücevher kutusunu karıştırırken kendi kendine cık cık sesleri çıkarıyordu. “Aaa! Tatlım şu inci küpeler nerede?”

Birkaç saniye sonra amacına ulaşmanın verdiği mutlulukla döndüğünde inci küpeler elinde sallanıyordu.

“Bunlar büyükannenin küpeleri,” dedi Marina gururla, ardından küpeleri Adele’in kulak deliklerinden geçirmeye başladı. “Bu küpeleri bugünkü gibi özel bir gecede takmıştı. Evet tatlım, büyükbabanla tanıştığı gece kulağında bu küpeler vardı. Umarım bu küpeler tıpkı ona olduğu gibi sana da şans getirir.” Küpeleri takıp saçının son rötuşlarını yaparken annesinin heyecan ve mutluluktan sesi titriyordu. “Bence bu akşam birçok Avusturyalı centilmenin kalbi senin için atacak.”

Bu sözler karşısında Adele’in kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. O kadar hızla ve gürültüyle atıyordu ki annesi bile dışarıdan duymuş olabilirdi. Aksi hâlde bu konudan bahsetmeye devam etmesi için bir neden yoktu.

Marina yana geçip kızının aynadaki suretiyle göz göze geldi. “Adele, yoksa hayatında genç bir adam mı var?” diye sordu.

Evet, var. Adı Vladimir.

Adı Vladimir ve acaba bu akşam konsere gelecek mi diye düşünmekten iim iimi yiyor... Konsere gelmesini geçtim, Viyana'da kalıp kalmayacağını, hatta yarına sağ çıkıp çıkmayacağını bile bilmiyorum...

Adele hayır anlamında kafasını sallarken annesi kendi üstü başıyla ilgilenmeye bağladı. Eteğinde minicik bir kırışıklık görse dünyanın sonu gelmiş gibi davranırdı. En büyük korkusu, kusursuz dış görünüşüne zarar gelmesiydi.

“Neyse, endişelenme tatlım. Bence bu akşamdan sonra kesin biri olacak. Düşünsene şehirde yaşayan genç ve yakışıklı bir Avusturyalı ya da bir Alman subayı? En az birkaç kişi babanı arayıp ziyaretine gelmek isteyecektir. Sence de bu harika olmaz mı?”

Adele hayretle aynadaki yansımalarına, özellikle de annesinin kayıtsızlığına baktı. Annesinin hayattaki en büyük derdi ileride yapacakları düğünün harika olmasıydı. Tanrım, nasıl böyle bir hayal âleminde yaşayabilirdi? Pencerenin dışındaki dünyada neler olup bittiğini nasıl görmezdi? Haydi onu görmüyordu, geceleri sokaklarda patlayan silah seslerini nasıl duymuyordu?

Adele dün gece tanık olduğu dehşetin, gerçeğin sadece çok kk bir kısmı olduğunu biliyordu. Eğer Vladimir’in söyledikleri doğruysa Almanlar anlattıkları, daha doğrusu insanların inandıkları kadar çok zafer kazanmıyordu. Sürekli olarak düzenlenen zafer baloları ve konserler gösterişten ibaretti.

Müttefik Devletler* yüzünden uğradıkları bozgunları bile bu tarz kamusal etkinliklerle önemsiz bir yenilgi gibi gösteriyor, hâlâ güçlü ve yenilmez oldukları algısının zedelenmesini ön-lüyorlardı. Madem bu kadar güçlülerdi, neden geçtiğimiz ey-lül ayından beri her yere gözetleme kulesi inşa ediyorlardı? Üstlerine gelen Kızıl Ordu'dan** korkmuyorlarsa bu kadar yo-ğun tedbir neden alınıyordu?

“İşte... *Harika* oldun!” dedi Marina ellerini çırparak. “Be-nim biricik, güzel, muhteşem kızım. Bu akşam seyircilerin arasında oturan bütün subaylar güzelliğinden büyülenecek. Önce gözlerini, sonra da kulaklarını esir alacaksın.” Annesi parmağıyla burnunun ucuna dokundu. “Bu sözlerimi sakın unutma Adele.”

“Teşekkür ederim anne.”

Adele aynadaki yansımasına baktı ama içi bir ölüden fark-sızdı. Etrafında bunca ölüm ve acı varken bu güzel kıyafetleri giyip süslenmeyi kendine yakıştıramıyordu. Bu çelişki nefesi-ni kesiyordu.

“Benim güzel kızım neden bu kadar sessiz?” Adele’in annesi özünde iyi niyetli biriydi, hep de öyle olmuştu. Tek kusuru hislerini genelde Adele’i methetmek ve onun hayran kalınacak yönlerini vurgulamak için göstermesiydi. Göklere çıkardığı kendi kızı olsa da sürekli bu kadar nazik, iddialı ve övgü dolu olması şaşırtıcıydı. “Yoksa gerginliğinin sebebi bu akşamki konser mi?”

* II. Dünya Savaşı’nda Almanya’nın da içinde bulunduğu Mihver Devletlere karşı oluşturulan blok. (Çev. N.)

** Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’nin 1918-1946 yılları arasındaki silahlı kuvvetleri. (Çev. N.)

“Hayır anne, gergin değilim.” Adele gerçeği söylüyordu çünkü daha önce yüzlerce kez sahneye çıkmış ve kalabalık önünde keman performansı sergilemişti. Ancak bu cümle annesi için yeterince ikna edici olmamıştı.

“Yoksa baş ağrın yine mi başladı?”

Adele kafasını salladı. Zaten başı hiç ağrıamamıştı ki bu, dün akşam gizlice evden çıkmak için uydurduğu bir şeydi.

“Peki, sorun ne tatlım?” Marina kızını kendisine döndürdü ve çenesinin altından tutup başını kaldırdı. “Haydi, anlat annene.”

Adele ne olursa olsun gerçeği annesine anlatamayacağını biliyordu. Marina Von Bron Üçüncü Alman İmparatorluğu döneminde yaşadıkları zengin ve şaşalı hayata kendini o kadar kaptırmıştı ki şehirdeki Yahudileri umursayamazdı. Hatta Adele seçkin insanların katıldığı kokteyl partilerinde annesinin ‘Yahudi Sorunu’ gibi ifadeler kullandığına bile şahit olmuştu. Annesi Yahudileri ruhsuz, can sıkıcı ve sefil yaratıklar olarak görüyor, Avusturya’nın onları en kısa sürede çalışma kamplarına falan göndermesi gerektiğini düşünüyordu.

Adele’in zihninden bu düşünceler geçerken annesi bir ara odadan çıktı ve elinde beyaz renk vizon bir etolle geri döndü. Göz kamaştırıcı etolü Adele’in çıplak omuzlarına atmaya hazırlanırken çok keyifli görünüyordu.

“Orada neler olduğunu hiç merak ediyor musun anne?”

Marina elindeki kürkle şaşkın şaşkın yatak odasının kapalı kapısına baktı, kafası karışmış gibiydi. “Yani alt katta mı? Şey, aşağıda babanın bazı konukları var. Konser salonuna kadar bize eşlik edecekler. Ancak yalnız gidelim dersen bir araba çağırabilirim.”

“Hayır... Dışarıyı kastediyorum.” Adele kafasını yana yatırıp aşağıya, Viyana’nın güzel ve büyüleyici caddelerine baktı. Sokak lambaları inceden bir ışık yaymaya başlamıştı bile. “Yani evimizin dışında, hatta bu şehrin dışında... Erkeklerimizin savaştığı, can verip tabutla eve gönderildiği yerlerde... Didişen, bölünen ve paramparça olan... Partilerden, zafer balolarından ve konserlerden ibaret olmayan dünyada... Sahneye çıkıp keman çalmaktan öte anlamlar taşıyan yaşamda... Oradaki hayatların nasıl olduğunu biliyor muyuz sence? Ya da tahmin edebilir miyiz?”

Adele’in söyledikleri annesinin hiç hoşuna gitmemişti. Böyle önemli ve güzel bir akşamda ölüm, savaş gibi konular fazla ağır ve kasvetli kaçıyordu.

Bu düşüncelerini yüz ifadesiyle anlatmaya çalıştı. Arından Adele’in kolundan tutup var gücüyle sıktı. Niyeti kızını içine düştüğü saçmalık kuyusundan çıkarmak, kendine getirmekmiş gibi sıkıyordu. “Tanrı aşkına senin neyin var böyle?”

“Hiç... Ben...”

Annesi kolunu bir kez daha sıkıp kızı sarstı. “Lütfen söyle misin? Yoksa bu, dün akşam yemeğe davetlilerimiz varken erkenden odana çekilmenle mi ilgili?”

“Ben... Şey...” Adele duraksadı, ne diyeceğini bilemiyordu. Çünkü annesinin her zaman sevgiyle bakan gözlerinde sert bir bakış vardı. “Sadece keman çalabilir miyim bilmiyorum, başka bir şey yok.”

“Şişşt! Kapa çeneni hemen!”

Adele annesinin bu denli öfkelenmesini beklemediği için nasıl bir cevap vereceğini bilemedi.

“Böyle konuşarak hem babana hem aşağıdaki adamlara hem de Führer’e karşı kabalık ediyorsun!” Annesinin yüzünde buruk, haşın ve daha önce hiç görmediği kadar sert bir ifade vardı. “Evimizin duvarları dışında olanlar seni ilgilendirmez, beni anlıyor musun? Senin işin keman çalmak... Avusturya için yapman gereken tek şey bu! Keman çalmak! Görevin aileni ve Führer’i onurlandırmak. Bu akşam bizi küçük düşürmezsin, bizi rezil etmeyeceksin!”

“Benim niyetim kimseyi rezil etmek değil, böyle bir şeyi düşünmedim bile...”

Annesi gözlerinin içine baktı. Âdeta bakışlarıyla onu eziyor, lime lime ediyordu. Böyle bir hiddet...

“Bunlar nereden çıkıyor Adele?”

“Hiçbir yerden, ben sadece...”

Annesi sesine çektiği zarafet perdesiyle sözünü kesti. “Sen çok nadir bulunan Tanrı vergisi bir yeteneğe sahipsin. Sırf aniden felsefeye ilgi duydun diye bu kadar özel bir yeteneği heba etmene izin verecek değilim.”

“Ama biz Hristiyanız değil mi?”

Marina burnundan soluyordu. “Evet, her hafta kilisede dua ettiğimi görmüyor musun sanki? Sürekli Avusturya ve halkımız için mum yakıyorum. Hem dışarıda olanlarla Tanrı’nın ne ilgisi var şimdi? O sadece ülkemiz uğruna savaşan erkeklerimizi koruyor. Bütün dualarımda askerlerimizin ve Avusturya halkının cesur olmasını diliyorum.”

* *Alm.* Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi’nin ve Üçüncü Alman İmparatorluğu’nun yöneticisi olduğu dönemde Adolf Hitler’in kullandığı “lider” anlamına gelen unvandır. (Çev. N.)

Adele annesinin neden bu kadar üzgün ve sinirli olduğunu anlamıyordu. Daha önce onu hiç böyle görmemişti. Daha önce hiç kolunu mosmor edecek kadar şiddetli sıkmamıştı. Ayrıca Tanrı'dan böyle bahsetmesi gerçekten çok komikti. Sonuçta bütün bu olaylarda Tanrı'nın da payı yok muydu? Adele artık hiçbir şeyden emin değildi. Dün gece gözleriyle gördüğü katliamdan sonra her şeyi ve herkesi sorgulamaya hakkı olduğunu düşünüyordu.

“Anne.” Adele o an annesine gerçeği söyleyebilmeyi diledi. Keşke o da bilseydi. Aynı zamanda hem Hristiyan hem de Nazi yandaşı olunamayacağını keşke o da anlayabilseydi. Çünkü Adele artık biliyordu. Adele artık Viyana caddelerinde ve Avrupa genelinde olanlardan haberdardı. Artık gerçeklere yüz çevrilemeyeceğini anlamıştı. “Bunca acının ortasında nasıl keman çalabilirim? Olan biteni görmezden gelmemi nasıl beklersin? Bugüne kadar neler olup bittiğinden haberim yoktu ama artık... Yani bizim o Yahudi insanlara yaptığımız şey... Bu çok...” Adele bu kelimeleri sesli söylemekten bile korkuyordu, bu yüzden fısıldamayı tercih etti. “...çok *korkunç* anne, bu büyük bir günah.”

İşte tam o anda şiddetli bir tokat yanağına indi. Annesi ona var gücüyle vurmuştu.

Adele donup kaldı.

Eldivenli elini sağ yanağına götürdü. Yanağı zonklamaya başlarken az önce olan şeyi düşündü, bunun olduğuna inanamıyordu.

“Sen bir korkak mısın, yoksa Avusturyalı mı?”

Adele'in yanağından alev ve acı dalgası yükseliyordu. “Avusturyalıyım,” diye fısıldadı.

Marina kızının burnunun dibine kadar girdi, sahiden de aralarında sadece bir iki santim vardı. “O hâlde öyle davran!”

Adele eli yanağında tuvalet masasındaki makyaj malzemelerini toplayan annesini izledi. Marina rujları, allıkları ve allık fırçalarını üst çekmeceye koydu. Ardından tokalarla fırketeleri toplayıp yazı masasında duran sedef rengi kutuya kaldırdı.

“Beş dakika sonra hazır bir şekilde aşağıda olmanı istiyorum.”

Marina tuvalet masasının önündeki sandalyede duran kürkünü aldığı gibi odadan çıktı. Kızına son bir kez dönüp bakmadı bile. Adele de yanağındaki acıyla odanın sessizliğine terk edilmiş oldu.

Beşinci Bölüm

Günümüz Sausalito, California

Sera kiraladığı arabadan inip önüne, Körfez Bölgesi'nin en büyük evlerinden birine baktı.

Eski ve gösterişli evin etrafında daire çizerken Arnavut kaldırımlı yolun masmavi okyanusa vardığını fark etti. Bir sürü sallanan sandalyenin bulunduğu arka veranda inanılmaz genişti. Hafif rüzgâr, hem çok tatlı bir serinlik veriyor hem de havayı deniz tuzunun mis gibi kokusuyla dolduruyordu. O an verandadaki sandalyelerden birine kurulup gün boyu sallanıp kafa dinlemeyi ne çok isterdi.

Bu lüks sayfiye evi daha önce gördüğü evlerin hiçbirine benzemiyordu. Manhattan'lı olduğu için ada yaşantısına, lüks, şık ve ihtişamlı villalara alıştı ama böyle bir mimariyi ilk kez görüyordu. Bu arsa, tuğlalarla örülü bu ev hep fotoğraflarda gördüğü efsanevi California şaraphanelerine benziyordu. Hatta galeride masasının karşısında asılı duran takvimde buna benzer bir evin fotoğrafı vardı.

Körfez manzaralı geniş araziyi ve yemyeşil çimleri inceledi. Çimlerin tam ortasında kocaman, beyaz bir çadır kurulmuştu. Çadır ve çadıra giden yol binlerce çiçek, fildişi rengindeki tüller ve şık aydınlatma armatürleriyle süslenmişti. Ardından çadıra yakın bir şekilde park edilmiş kamyoneti gördü. İşçiler şık gümüş şamdanları ve onlarca ahşap kasayı kamyonetten indirip çadıra taşıyordu. Burada neler olduğunu merak etti. Anlaşılan özel bir etkinlik vardı.

Sera güneş gözlüğünü çıkarıp büyük eve, kocaman çadıra ve ilerideki mavi körfeze bakıp kendi kendine, “Tanrı aşkına Bay Hanover siz ne iş yapıyorsunuz?” diye mırıldandı.

“Kendisi gayrimenkul sektöründe faaliyet gösteriyor...”

Sera bu soruyu alçak sesle, hatta mırıldanarak sorduğunu düşünüyordu. Ancak galiba öyle olmamıştı.

Hemen sesin geldiği yöne dönüp baktı ve arkasından yaklaşan adamla yüz yüze geldi. Adam otuz küsur yaşlarındaydı ve yerel halkın tipik bronz tenine sahipti. Gözlerinin renginde mavi bir tişört giymiş, kafasına da Boston’un meşhur RedSox beyzbol takımının şapkasını takmıştı.

Ellerinde bahçıvan eldivenleri vardı. Elinde tuttuğu tırmığın ucunda da otlar ve yapraklar sallanıyordu.

“Edward Hanover gayrimenkul yatırım ortaklığı şirketinin sahibi,” dedi adam, yere koyduğu tırmığa yaslanarak. Şapkasının siperinin gölgesinde kalan dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Arabayla geldiğinizi gördüm.” Ardından Sera’nın az önce girdiği ağaçlarla çevrili demir kapıyı işaret etti.

Sera başını sallayarak, “Ah, evet,” dedi ve boş gözlerle adama baktı.

“Peki, size nasıl yardımcı olabiliriz?”

“Şey... Evet. Buraya Hanoverlarla görüşmeye geldim. Burada bir yerde galerimle ilgili bir yazı olacaktı.” Sera utancını gizlemek istercesine büyük el çantasını karıştırdı. Penny’nin uçağa binmeden önce verdiği evrakı, tabloyla ilgili bilgilen-dirme yazısının çıktısını arıyordu, fakat bulamıyordu. Çanta-sının derinliklerinde kaybolmuş gibiydi.

Esen rüzgârla biraz olsun serinlemek için saçlarını arkaya attı. Belki bu sayede aklını başına toplar ve çantasını daha iyi arayıp yaşadığı rezalete bir son verebilirdi. Sera çantasını di-dik didik ederken çok rahatsız edici, tuhaf bir sessizlik oldu. Bu araştırmanın bir yere varmayacağına ikna olan Sera, çanta-sını aramaktan vazgeçip cüzdanından kartvizitini çıkardı.

“Evet. Ben... Şey...” Yüzüne vuran güneş yüzünden göz-lerini kısıp kartviziti adama uzattı. “Adım Sera James.”

Adam bahçıvan eldivenlerini çıkarıp arka cebine sokarken sorgulayan gözlerle Sera’ya baktı. Anlaşılan adı ona bir şey çağrıştırmamıştı.

“Manhattan’daki Sera James Sanat Galerisi’nin sahibi?” dedi Sera kaşlarını kaldırarak. Sıradan bir bahçe çalışanına neden bu kadar açıklama yaptığını, niçin kendini sıkıntıya soktuğunu anlamıyordu.

“Aaa, evet. Şu resim işi...” Adam düşünceli bir ifadeyle kartviziti parmaklarının arasında çevirdi. “Galeriden birinin uçakla geleceğini söylemişlerdi ama bugün geleceğinden ha-berim yoktu.”

Adam araç yolunun ilerisindeki çadıra doğru birkaç adım attı. Sera da kafasını çevirip aynı yöne baktı ve birden jeton düştü. Kırmızı güller ve yeşillikler dışındaki her şey fildişi

rengindeydi, özenle yerleştirilmişti. Fildişi renginin tek bir anlamı olabilirdi.

“Düğünleri mi var?”

Adam başını sallayarak onayladı.

Demek bir düğün vardı ve kimse ona bundan bahsetmemişti. Sera dişlerini sıktı. Döner dönmez Penny’yi öldürmeye karar verdi. Asistanı düğün gibi önemli bir olayı nasıl atlatabilirdi, hem de hayatının tablosu söz konusuken...

“Ben çok özür dilerim. Bilmiyordum...” Özür cümlesini tamamlayamadan adam dikkatini başka bir yöne çevirdi.

“Hey Manhattan... Bana bir saniye izin verir misin?”

Manhattan mı? Bu da neyin nesi şimdi?

Adam ondan daha genç duran birinin yanına doğru yürüdü. Yirmili yaşlarında gösteren gencin iki kolunda da kıkır kıkır gülen bronz tenli iki kız vardı. Acaba bu genç de diğeri gibi bahçe çalışanlarından biri miydi? Öyle bile olsa bunu unutmuş gibi davranıyordu. Adam kızlarla konuşurken Sera çiçek kamyonunun yanına yaslanmış olan tırmığa dikkat etti.

Sera sohbet eden grubu izlerken özgüvenini toparlamaya çalıştı.

Nefes al Sera. Blazer ceketini düzeltip derin derin nefes aldı. Tuhaf bir duruma düşmüş olabilirsin ama anlaşma bozulmuş sayılmaz. O tabloyu hâlâ istiyorsan oraya gitmeli ve aileyi sana yardım etmesi için ikna etmelisin.

Beyzbol şapkalı adamın gruptan ayrılmasını izledi. Bir kenarda genç adamla konuşurken Sera’ya bakıp başıyla selam verdi. Acaba onun hakkında mı konuşuyorlardı? Kızlar ellerindeki Fransız şakayığı dolu sepetlerle etekleri tutuşmuş gibi sağa sola koşturuyordu.

Adam tekrar yanma gelince Sera, “Ona ne söyledin?” diye sordu.

Adam eliyle ensesini ovuşturup kameriyenin ön tarafına giden genç adama baktı. “Aklını işine veremiyorsa misafiri-mize etrafı gezdirmesini söyledim.”

Sera kafasını çadırın olduğu tarafa yatırıp kaşlarını çatı. “Kimse bana bundan bahsetmedi. Yani... Böyle bir şey ol-duğundan... Bilseydim gelmek için Hanoverların programına uygun başka bir gün seçerdim.”

Adam, “Ne? Haa,” dedi omuz silkerek. “O konuyu dert etme. Burada sürekli bir etkinlik, bir yoğunluk olur.”

“Evet, anlıyorum...” dedi Sera ve elini tekrar çantanın içi-ne soktu. Adam çantasını eşelemeye devam ettiğini görünce gülümsedi.

“Anlaşılan sahilde bir gün geçirmeyi beklemiyordunuz, yanılıyor muyum?”

Sera önce üstündeki siyah takıma, sonra da adama baktı. “Yani New York’tan gelmiş gibi mi görünüyorum? Bunu mu demek istiyorsun?”

“Hayır, öyle demek istemedim Bayan James. Sadece küçük bir gözlem diyelim. Hazır buradayken size evi ve araziye gez-dirmemizi ister misiniz?”

“Şey... Sen bahçıvan mısın?”

“Sayılır, bazen bahçıvanlık da yapıyorum.” Adam kıkırdayarak parmağıyla şapkasının ucuna vurdu. “Haydi gel Manhattan, bu arada verandada bekleyen Paul. Ona senden bahsettim, sana etrafı o gezdirecek.”

Genç adamla birlikte kapıdan girdikleri an döner merdi-venden inen sarışın bir kadın, “Paul!” diye seslenip kollarına

atıldı. Adam onu kucaklayıp birkaç kere döndürdü. Minyon tipli kız, hem çok genç hem de çok güzeldi. Sera'nın tahminine göre kız ya yirmiydi ya da yirmili yaşlarının başındaydı.

“Macie!”

“Seni burada bu kadar erken görmeyi beklemiyordum. Aslına bakarsan yarın gelirsın diye düşünüyorduk.” Genç kadın ısı ısı gözlerle baktığı adamın yanağına bir öpücük kondurdu. “Kimse bana bir şey söylemedi.”

“Söyleselerdi işin sürprizi kaçırdı,” diye takıldı adam. Ardından gün ışığının aydınlattığı çıplak omuzlarına baktı. “Saçların... Bu nasıl oldu? Yani ne zaman kestirdin?”

Macie elini saçlarına götürüp omuz silkti. “Aslına bakarsan annemden fırsat bulur bulmaz kestirdim, rahatladım.”

“Sevgili annemiz bunu nasıl karşıladı peki?”

“Tam bir şampiyon gibi,” dedi genç kız göz kırparak. “Şöyle söyleyeyim, önce yarım saat ağlanıp sızlandı. Ardından gelinliğim için hazırlanan saç konseptini kısa saçla değiştirmesi için kuaförü aradı. Ayrıca son dakika çiçek siparişlerini ve nedime giysilerinin yakalarını değiştirmesi gerekti. Neyse, en azından bunlar onu oyalamış oldu.”

“Bu marifetinden sonra hâlâ nasıl oluyor da seninle konuşuyor hayret ediyorum.”

“Boş ver,” dedi Macie elini havada sallayarak. “İstese de istemese de başka şansı yoktu. Unutma ki ben onun hayırlı evladayım çünkü evleniyorum. Bu da demek oluyor ki bir gün Eric’le birlikte ona torun vereceğiz. Sen de Boston’daki dairenede yapayalnız yaşıyor olacaksın.”

Paul öksürerek kenara çekildi ve neşeli gelinin Sera’yı görmesine izin verdi.

“Macie, bu... Manhattan. New York’tan özel bir iş için geldi. Manhattan bu da benim kız kardeşim ve düğünümüzün gelini Macie.”

Genç gelin şaşkın görünüyordu. Birden gözleri kocaman açıldı ve sıırtmaya başladı.

“Gerçekten mi?” Macie olası bir durumda kaçmak için gözü kapıda olan Sera’ya döndü. Ama gelin gülümseyerek kendisini tepeden tırnağa süzdüğüne göre artık bu planı iptal edebilirdi. “Paul yoksa kız arkadaşın mı?”

“Hayır,” dedi Paul kafasını sallayarak. “Buraya bir emlak işi için geldi. Ona evi gezdirmem konusunda kesin talimat aldım.”

Macie komik bir şekilde yüzünü buruşturdu.

“Anlıyorum, ama onu William’dan uzak tut. Sonra uyar-madı deme. Bu sabah çok huysuz ve her zamanki gibi kontrol delisi. Düğünü organize eden şirketin çalışanlarına bile emir-ler yağdırdı. Bunca telaşenin ortasında onu burada görürse za-vallı kızı sen bile koruyamazsın.”

Sera’nın kafası karışmıştı. Bahsettikleri kişi, yani William buraya tanışmak için geldiği kişi değil miydi? Sonuçta gelece-ğinden haberi vardı ve onu bekliyor olmalıydı.

“Şuna bakar mısın,” dedi Paul kız kardeşini şaka yollu çimdikleyerek. “Gözüne far tutulmuş tavşan gibi bakıyor. Ge-leli daha beş dakika oldu ama daha şimdiden buradan nasıl sıvışsam diye düşünmeye başladı.”

Bütün bunlar sahiden de yüzünden anlaşılıyor muydu? Sera bunun pek de mantıksız olmadığını düşündü çünkü ak-lından geçen şey tam olarak buydu.

Macie, Sera’nın elini tutup sallayarak, “Manhattan? Bu se-nin gerçek lakabın mı, yoksa bu ismi sana bu adam mı taktı?” diye fısıldadı.

“Adım Sera,” dedi nazik bir şekilde tebessüm etmeye çalışarak.

“Hanover erkekleri başkalarına lakap takıp eğlenmeyi çok sever. Tabii, lakap takılan kişi bundan hoşlanmaz. Mesela Paul beş yaşında markette kaybolduğumdan beri beni Şaşkın Macie diye çağırıyor. Kısaca birine bir isim takmaya görsünler, hayatta unutmazlar ve unutturmazlar.”

“Söylediğini duydum,” dedi Paul yakına gelerek. Şakadan kaşlarını çatmıştı. “Bu arada bilgin olsun diye söylüyorum, ona bu ismi takan ben değilim.”

Sera bir Paul’e bir Macie’ye baktı. “Aslında buraya iş için geldim ve Bay William Hanover’la görüşmem gerekiyor. Sanırım kendisi de beni bekliyor.”

“Yani buraya William’ı görmek için mi geldin?” diye sordu Macie. Bir yandan da hınzır hınzır sırttan Paul’le bakışıyorlardı.

Onların bu hâli Sera’nın daha da gerilmesine yol açtı. “Bir sorun mu var?”

“Ah, inan bana tatlım seni kesinlikle beklemiyor,” dedi Macie, hafif kederli bir ifadeyle kafasını sallayarak.

“Öyle mi?”

Paul, “Şey, aslına bakarsan öyle,” diyerek kız kardeşiyle aynı cevabı verdi. Fakat ses tonunda hafif alaycı bir tavır hâkimdi, sanki az sonra kahkahalarla gülecekti de kendini zor tutuyordu. “Ama şu kadarını söyleyeyim büyük ihtimalle burada olduğunu biliyordur.”

“Fakat asistanım dedi ki...”

“Asistanınızın doğruyu söylediğinden eminim. Gelme nedeniniz şu tabloydu değil mi?”

Sera sadece kafasını salladı. Hanover Ailesi'nin evlerine gelen misafirleri karşılama tarzı bir hayli tuhaf olduğu için nasıl tepki vereceğini ya da neler söyleyeceğini bilemiyordu.

“Burada olduğunuzu öğrenince kan beynine sıçrayacak.” Macie buruk bir gülümsemeyle Sera'nın dirseğine hafifçe vurarak, “Çok üzgünüm,” dedi.

“Ama belki de burada olduğunu zaten biliyordur Mace.”

Müstakbel gelin hayır anlamında kafasını salladı. “İmkânı yok, öyle olsa bir şey söylerdi.”

“Yani Bayan James, tahminimde yanılmıyorsam büyük-babamın vasiyetiyle ilgili anlaşmazlıktan ve bütün bu malın mülkün mahkemenin elinde olduğundan haberiniz yok.” Sera sessiz kalınca Paul'ün yüzü düştü. “Haklıyım yani, şahiden size söylemediler mi?”

Sera kafasını sallayarak, “Hayır, en ufak bir bilgin yok,” dedi. Tablonun, Hanover Ailesi'nin mülkiyetinde olmama ihtimali onu fazlasıyla şaşırtmıştı. Yasal prosedürlerin ne kadar zorlu olduğunu ve çok uzun sürdüğünü gayet iyi biliyordu. “Burada tam olarak neler oluyor?”

“Şey, öncelikle size bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm. Ailemle mirasımız arasındaki tek engel o tablo. Bu yüzden William sizi gördüğüne pek sevinmeyecek.”

Sera az önce duyduğu şeyi kafasında birkaç kez evirip çevirdikten sonra bile tam olarak kavrayamadı. Bir genç gelin adayına bir de adama baktı. “Ama neden... Daha beni tanımıyor bile...”

“O bilmesi gereken her şeyi bilir Bayan James, bunun için sizi tanımaya gerek yok. Çünkü siz buraya yüz milyon değerindeki Hanover servetinin tek vârisinin yaptığı bir tabloyu aramak için geldiniz...”

Altıncı Bölüm

Bu, Sera'nın hiç beklemediği kadar muhteşem bir haberd-i, özellikle de California'ya varalı daha bir saat olmuş-ken... Büyük ve ağır masanın karşısındaki sandalyede oturup beklerken tek ayağını ritmik olarak yere vuruyor, kendini okul müdürünün odasına gönderilmiş kabahatli bir öğrenci gibi hissediyordu. Ama yapacak bir şey yoktu. Yeni adı Manhattan olan biri olarak Hanover Ailesi'nin büyüğünün gelmesini ve emirlerini beklemesi gerekiyordu.

Bu arada Paul kendisini erkek kardeşinin çalışma odasına almadan önce söz verdiği gibi malikâneyi gezdirmişti. Dokuz yatak odalı, on iki banyolu, havuzlu evin büyük bir kütüphanesi ve sinema odası vardı. California sahilinin büyüleyici manzarasına bakan malikâne, tam bir saray yavrusuydu. Ancak oldum olası zengin müşterilerle çalıştığı için Sera böyle muhteşem evler görmeye alışık-tı.

Onu asıl şaşırtan nokta aileye ait mal varlıklarının toplam değeri ve bunun tabloyla olan ilişkisiydi.

Duyduklarına inanmakta hâlâ zorlanıyordu. Bunca mal varlığıyla ilgili ihtilaf yaratan şey gerçekten de *o tablo* muydu? Bugüne kadar aradığı tablonun diğer insanlar için bir değeri olmayan kayıp bir sanat eseri olduğunu düşünmüştü. Ancak bugün öğrendiklerine göre o tablo tam yüz milyon değerindeydi. Fakat bu nasıl olabilirdi? Yani bu rakam fazlaydı. Orijinal bir Monet tablosunun fiyatı bile bu kadar değildi. Böyle uçuk bir fiyat tabloyu ulaşılmaz kılıyordu.

Çalışma odası o kadar sessizdi ki Sera duvardaki saatin tik taklarını duyabiliyordu. Bunca yolu yıllar önce kalbini çalan gizemli bir tabloya ulaşma ümidiyle gelmişti. Ama şimdi önünde çok daha gizemli bir kapı aralanmıştı...

Kapı gıcırdayarak açılınca Sera dönüp baktı. Ancak gördüğü şey tatsız bir şakadan başka bir şey değildi. Çünkü gelen kişi ne Macie'nin dikkatli olması için defalarca ikaz ettiği cannavardı ne de Paul'ün tarif ettiği sert ve kaba aile patronuydu. O kapıdan giren kişi hayatında gördüğü en yakışıklı adamlardan biriydi.

Masmavi gözlerinin renginde gömlek, siyah saçlar... Ancak bu kez RedSox şapkası yoktu. Anlaşılan çabucak üstünü değiştirmişti. Ne olursa olsun bu adam her kıyafetin içinde çok yakışıklı görünüyordu. Kapıdan giren kişiyi görünce Sera'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Böyle bir çekicilik karşısında etkilenmediğini söylemek büyük bir yalan olurdu.

Sen bahçıvan mısın? Evet, Sera bahçede aynen bu soruyu sormuştu ve şimdi bunu düşününce çok utanıyordu. Utanmak ne kelime yer yarılrsa da yerin içine girsem diye düşünüyordu.

Aman ne güzel... Acaba başka hangi aksilikler olacak?

“Bayan James’ti değil mi?” Çalışma odasına girip masasına oturdu. “Sizi beklettiğim için özür dilerim. Bildiğiniz gibi bahçede halletmem gereken bazı işler vardı ve çok meşguldüm.” Kafasını yana eğip pencereden dışarı, yemyeşil çimlere baktı. Ardından çok hoş bir gülümsemeyle, “Sonuçta bahçıvan sayılıyım,” dedi.

Sera kibarca başını salladı ve adamın esprisini özgüvenli bir tebessümle karşılamaya çalıştı. “Sorun değil, zaten çok beklemedim.”

Gülümse Sera... Evet, işte böyle... Gülümseyebilirse belki de adamı koca bir aptal olmadığına ikna edebilirdi.

“Sizi böyle önemli bir günde rahatsız ettiğim için özür dilerim ama dışarıda da belirttiğim gibi kimse bana bugün düğününüz olduğundan söz etmedi. Sizinle yüz yüze görüşüp bu tablo işini ayrıntılarıyla konuşmayı ve bir anlaşma yapmayı umuyordum. Aile servetinizle ilgili yasal sorunlarınız olduğunu bilseydim gelmek için çok daha uygun bir zaman seçerdim.”

“Aaa,” diye mırıldandı adam ve konforlu koltuğuna yaslandı. “Demek Paul size miras konusundan bahsetti.”

“Evet.”

“Yani şimdi bana yüz milyon dolarımı almak için bundan daha iyi bir zaman bulabileceğinizi mi söylüyorsunuz?”

Sera huzursuz olmuştu, kıpırdandı. “Neyi kastettiğinizi anlamıyorum. Bakın ben sadece kendi sanat galerisini işleten biriyim. Yani aile servetinizin akıbetiyle ilgili konularda söz ya da karar sahibi olamam.” Sera kucağına koyduğu ellerini sıkmaya başladı.

“İşte bakın, yanıldığınız nokta tam da burası.”

“Nasıl yani?”

“Bakın çok sıra dışı bir nedenden ötürü buradasınız. Niyeti ne kadar iyi ve asilce olursa olsun büyükbabam aile üyeleri arasında büyük bir anlaşmazlığa sebep oldu. Geçtiğimiz kasım ayında kendisini kaybettiğimizde ailem, babam ve onun kız kardeşi de dâhil... Neyse hepimiz paranın nereye gideceğini tahmin edebiliyorduk. Sonuçta ortada bir vasiyet vardı. Akli dengesi tamamen yerindeyken, yani 2007’de imzalanıp noter tarafından tasdik edilmişti. Ama şöyle ki... Demek istediğim son birkaç yıldır büyükbabamda bazı değişiklikler ortaya çıktı. O kadar değişmişti ki aile servetimizle ilgili bazı kararları alırken makul davranamadığını görüyorduk.”

“Peki, avukat fikrini değiştirdiğinden ve bunun ailenizin yararına olmayabileceğinden size bahsetti mi?”

William çalışma masasının çekmecesini açıp karton bir dosya çıkardı. Dosyayı açık şekilde masanın üstüne koydu. Ardından masanın üstüne eğilerek Sera’nın gözlerinin içine baktı.

“Sizinle açık konuşabilir miyim Bayan James?”

“Zaten deminden beri öyle yapmıyor muydunuz Bay Hanover?”

William’ın yüzü asıldı. Sera azimli ve direkt cevaplar verdiği zaman adamın iyice gerildiğini görebiliyordu.

Evet sayın seyirciler, Bayan James’in hanesine bir puan yazıyoruz.

Sera adamın tepkisinden durumun ciddiyetini ve olası tehlikeleri görebiliyordu. Bu adam şık, yakışıklı, zeki ve zengindi. Sera’nın Lower East Side Mahallesi’ndeki evinden bile

daha büyük olan bu odada ona gözdağı vermeye çalışıyordu. Bilmediği şey Sera'nın çabuk pes eden biri olmadığıydı.

Boğazı kuruyan Sera, hafifçe öksürdü ve kafasını dik tutup kendinden emin bir duruş sergilemeye devam etti. Ne olursa olsun bu adamın karşısında özgüvenini korumalıydı.

“Burada ne olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu adam, parmaklarını dosyanın üstünde tıkırdatarak.

“Korkarım hayır.”

“Bu büyükbabamın vasiyetinin bir kopyası... İmzalanalı bir yıldan fazla oldu. Bu vasiyete göre aileye ait bütün menkul ve gayrimenkuller ismini bile bilmediğimiz birine bırakılmış. İsimsiz bir yabancıya... İşte bu kişi o tablonun sahibi. Bu tablo ailemize ait ama sadece bir kopya, orijinal eser değil. Dahası orijinal resmin nerede ya da kime ait olduğunu bilmiyoruz. Bunun ailemiz için ne kadar büyük ve tatsız bir sürpriz olduğunu tahmin ediyorsunuzdur. Bu konudan habersiz, masum aile üyeleri olarak büyükbabamın işlerini devam ettirmek zorundayız. Ama gelin görün ki bunun için hiçbir mal varlığı üzerinde hakkımız yok. Büyükbabamın şirketinin başkanlık koltuğunda oturan biri olarak ne durumda olduğumu anlayabiliyor musunuz? Ya da olayların bu şekilde gelişmesinin bizi ne kadar güç bir duruma soktuğunu?”

“Haklısınız, öyledir muhakkak.”

“Yani adı sanı bilinmeyen bir galeri sahibi kayıp bir tablo arıyorum hikâyesiyle büyükbabamın hayatı boyunca çalışıp biriktirdiği her şeyi elimizden almak için kapımıza kadar geldiği için endişelenmekte haklıyım?”

Sera anında elini kaldırıp itiraz etmeye çalıştı. “Bir saniye, bir saniye... Yani siz para için mi buraya geldiğimi düşünüyorsunuz?”

William cevabını sakınmadı. “Evet, onun için gelmediniz mi?”

“Tabii ki hayır!” Sera adamın söylediklerinde ciddi olduğuna inanmak istemiyordu. Tabloyu bulup da aile servetini ele geçirmek gibi bir amaçla buraya geldiğini nasıl düşünebilirlerdi. “Ne hakla benim böyle bir şeyi yapabileceğimi düşünürsünüz?”

William’ın gözleri parladı. “Affedersiniz ama söz konusu yüz milyon dolar olunca bence herkes böyle bir şeye kalkışma potansiyeline sahiptir. İşte bu konuyu tam da bu yüzden sır olarak tutuyoruz. Olay basında çıkarsa neler olabileceğini biliyorsunuz değil mi? Böyle büyük bir servetin tablonun kimliği belirsiz sahibine kaldığı duyulursa ülkedeki bütün servet avcıları dakikalar içinde kapımızda biter.”

Bu şüphesiz çok zor bir durumdu. Hikâyenin arka planını dinleyince Sera bazı şeyleri daha iyi anlamaya başlamıştı. Sera hayalinin suya düşüp düşmediğini bilmiyordu. Çünkü kendisini hiç tanımayan, nasıl biri olduğunu ve tabloyu neden istediğini bilmeyen bu adam, karşısında oturup yüzüne dik dik bakma hakkına sahipmiş gibi davranıyordu.

Sera bir hayli gerilmişti. Öyle kızgındı ki dışarıyı kasıp kavuran California güneşi bile yanında sönük kalırdı. “Bakın, galeri olarak sahibi olduğunuz tabloya rastlamamız tamamen tesadüf. İki yıldır bu tablonun orijinalini arıyoruz, sizde bir kopyası olduğunu öğrenince de orijinal tabloya giden yolda önemli bir ipucuna ulaştığımızı sandık.”

“Demek iki yıldır?” diye sordu William tek kaşını kaldırarak. “Yani ikimiz de aynı tablonun peşindeyiz öyle mi?”

“Öyle görünüyor.”

William birkaç saniye duraksadıktan sonra kafasını yana yatırıp Sera'ya baktı. "Peki bu tabloyu bu kadar çok istemenizin nedenine gelirsek..."

Sera ona gerçeği söyleyemezdi. En azından şundilik... Babasının hikâyesiyle bir bağlantı kurmaya çalışmasınlar diye tabloyla ilgili anısını kendine saklamak zorundaydı. "Bakın, az önce de söylediğim gibi büyükbabanızın vasiyetinde bahsedilen isimsiz kişiyle yakından uzaktan bir ilgim yok. Ben sadece bir sanat tarihçisi olarak işimi yapıyorum. Galerimiz için soykırım döneminde yapılan ve o zamanları konu alan sanat eserlerini araştırıp buluyoruz. Özetle benim tek derdim tabloyu bulmak."

"Bu tabloyu bulmanız için sizi biri mi kiraladı?"

"Hayır."

"Bayan James gördüğüm kadarıyla bu hikâyede ortak çıkarlara sahibiz."

"Yani?"

"Tabloyu arama gerekçelerimizin farklı olmasına rağmen ben de en az sizin kadar gerçek tabloyu ve sahibini bulmak istiyorum. Onları bulur bulmaz da mahkeme karşısına çıkar-mam gerek. Çünkü ailece bu vasiyete itiraz etmek zorundayız, başka seçeneğimiz yok."

"Yani niyetiniz onu mahkemeye vermek?"

William cevap vermedi, zaten vermeye de mecbur değildi. Sera böyle düşündüğünü yüzünden okuyabiliyordu. Para... Miras... Lüks yaşam... Hanover Ailesi bu işin peşini bırakmazdı elbette. Böylesine büyük bir servet söz konusu olunca kim bırakırdı ki? Anlaşılan William, ailesinin servetini korumak için her şeyi yapmaya hazırdı, Sera da bu uğurda yararlanacağı basit bir araçtı.

“Peki, buraya gelmemi niçin istediniz?”

“Az önce de söyledim... Aynı tabloyu aradığımızı öğrenince paramızın peşinde olduğunuzu sandım ve sizinle tanışmaya karar verdim.”

Sera bir süre sessizce oturdu. Gözlerinin önünden çok eski bir anı geçiyordu; çocukluğu, babasının onu Paris’teki bir galeriye götürüşü, eski bir üniversite arkadaşıyla sohbet eden babası ve o... Arka taraftaki duvarda asılı tablo... Göze çarpacak bir yere değil de arkada tozlu bir köşeye asılmıştı. Sanki resimdeki güzel keman sanatçısı gibi o tablo da kaderine terk edilmişti. Sanki unutulmaya mahkûmdu.

Sera ayağa kalkıp çantasını omzuna astı. “Madem benim servet avcısının teki olduğumu düşünüyorsunuz varlığımla sizi rahatsız edecek ya da kız kardeşinizin düğününü mahve edecek değilim. Ayrıca gerçekten iş konuşmaya karar verirseniz kalacağım motelin adı ve adresi kartvizitimin arkasında yazıyor.”

Sera hiç olmadığı kadar özgüvenli bir şekilde kapıya doğru yürüdü. Miras falan umurunda değildi. William denen bu adamın yardımı olsa da olmasa da o tabloyu bulacaktı.

“Haa, bu arada oteli ararsanız Manhattan ismiyle kayıt yaptırmış olacağım.”

Yedinci Bölüm

4 Aralık 1942

Acaba kar hatıraları saklar mıydı? Adele usul usul yağan kara bakarken bunu düşündü. Yine kar yağıyordu. Kaç kar yağışında beklemişti Vladimir'i... Üstünden yıllar geçmiş olmasına rağmen hâlâ hatırlıyordu. Bahçenin gizli bir köşesindeki banka oturup ilk konseri için dakikaları saydığı o ilk günü nasıl unutabilirdi? Tabii o zamanlar şimdikinden çok farklı biriydi. Bir kere çok genç ve tecrübesizdi.

“İşte buradasın,” dedi Vladimir. Kar ve buz kaplı çimlerin üstünde her adım atışında kütür kütür sesler çıkıyordu. “Bir saat önce buluşmamız gerektiğini biliyorum.”

“Belki gelirsin diye konser saatine kadar burada oturup seni beklemeyi planlıyordum.”

Ardından bankta hafifçe dönüp şık siyah smokiniyle kendisine doğru yürüyen Vladimir'e baktı. Vladimir Nicolai yakışıklı, mağrur ve güçlü bir adamdı. Alnına düşen siyah saçları âdeta

kırpiklerini yalıyordu. Siyah yün paltosunun üstüne taktığı fildişi atkı şiddetli rüzgârla bir sağa bir sola uçuyordu.

“Lütfen bunca zamandır dışarıda beklemediğini söyle.” Vladimir ellerini ovuşturup avuçlarını üfledi. “Hava buz gibi.”

“Hayır, bir ara içeri girdim,” dedi Adele omuz silkerek. “Yine de soğuk umurumda bile değil...”

Bacakları buz tutmuş, ayakları uyuşmuştu ama gerçekten de soğuk zerre kadar umurunda değildi. Akli başında olan hangi insan böyle karlı bir havada incecik saten elbiseyle dışarıda otururdu ki? Fakat beklemenin verdiği ıstırapın yanında iliğini kemiğini üşüten soğğun lafı mı olurdu? Orada beklemek, umarım gelir diye dualar etmek... İşte asıl işken- ce buydu. Konser olsun ya da olmasın bütün gece o soğukta Vladimir’i bekleyebilirdi.

Ayağa kalktı ve Vladimir’e baktı. Vladimir ona yaklaştıkça kendinden, daha doğrusu kendine hâkim olamayıp vereceği tepkiden korkuyordu. Evet, Adele tanıştıkları andan beri, diğer bir deyişle tam üç yıldır bu adama körkütük âşıktı. Tanış- tıklarında çok genç bir kızdı, muhtemelen Vladimir o zaman onu kız kardeşi gibi görmüştü. Vladimir de o zaman çok genç- ti. Adele’in kendisine arkadaşlıktan öte hisler beslediğini gö- remeyecek kadar gençti. Ama aradan geçen üç yıldan uzun bir süre çok şeyi değiştirmişti. Artık Vladimir savaşın ortasında büyümüş olgun bir erkekti ve her yaptığıyla Adele’i daha da çok etkiliyordu. Şimdi bile ona doğru attığı her adım Adele’in heyecandan nefesini kesiyordu.

Vladimir, Adele’in birkaç adım yanında durdu.

“Neden bunu giydin?”

Adele saten balo elbisesinin üstüne giydiği kürk etole bak- tı. “Neyi, bunu mu?” diye sordu kürkün kenarından tutup.

“Evet. Yani hepsini... Bu kıyafetleri?”

“Neden, bir sorun mu var?”

“Hayır...” Vladimir’in dudakları gülümsemesine ramak kaldığını gösteriyordu. Ama kendini tuttu ve gülümsemedi. Kafasını yana yatırıp bir şey düşünüyormuş gibi yaptı. “Saten kumaşı nereden buldun?”

Adele hafifçe omuz silkti. “Annem buldu.”

Konser öncesi evde yaşadığı şeyden sonra annesini düşününce bile içinde nefret duygusu kabarıyordu. Neyse ki daha fazla açıklama yapmasına gerek yoktu. Çünkü Viyana’da Marina Von Bron’u tanımayan ve abartılı moda zevkini bilmeyen yoktu. Adele savaşın ortasında saten elbise giyip inciler taktığı için kendini aptal gibi hissediyordu.

“Keman performansın için siyah giymeni istemedi mi?” Vladimir, Adele’e doğru birkaç adım daha atarken dalgın görünüyordu. Birden Adele’in tam dibinde durdu, o kadar yakındı ki ayakkabısının ucu neredeyse Adele’inkine değecekti.

Başını eğip Adele’e baktı.

Adele bir an onun çok uzun olduğunu fark etti. Acaba ona hiç şimdiki gibi tepeden bakmış mıydı?

“Senin de bildiğin gibi bu Führer şerefine verilen bir zafer kutlaması, hem solo performansım da olacak,” dedi Adele gergin bir ses tonuyla. Bu akşamki konser neden diğerlerinden farklıydı? “Sence fazla mı abartılı olmuş?” diye sordu. Saten elbise, inci küpeler, kürk etol... Üstündeki her şey annesinin zevkine uygun parçalardı. Hiçbir zaman kendi zevkine göre giyinememişti. Çoğu zaman kendini çocukların oynadığı kıyafet giydirme oyunlarındaki bebekler gibi hissediyordu.

“Hayır, abartılı değil, hem de hiç...” Vladimir meraklı gözlerle Adele’e bakmayı sürdürdü. “Bu akşam çalabilecek misin? Ellerin ne durumda?”

Adele sürekli oynadığı ellerinin durumunu unutmuştu. Anlaşılan doktorun şiddetli ağrıları için verdiği ilaç işe yaramıştı. “Dieter keman çalarken acı çekmemem için etkili bir ağrı kesici verdi.” Vladimir, Adele’in havaya kaldırdığı eldivenli eli avuçlarının arasına aldı.

“Benim yüzümden ellerini bu eldivenlerin altına saklamak zorunda kaldın.” Adele’in elini dudaklarına götürüp avucunun ortasına sıcak bir öpücük kondurdu. “Çok ama çok özür dilerim. Bunun için ne kadar üzgün olduğumu tahmin edemezsin.”

Adele, Vladimir’in güçlü bakışlarından etkilenip gözlerini kaçırdı. Kendini toplamak için uzaklara bakmaya çalıştı.

“Beni duydun mu Kelebek?” *Kelebek...* Vladimir ona bu ismi birlikte ilk kez sahneye çıktıkları zaman takmıştı. “Her şey yolunda gidecek.”

Vladimir ona hep böyle söylerdi...

Yaşça Adele’den büyük olduğu için birçok kez orkestrada çalmıştı. Tanıştıkları zaman Adele on yedi yaşında tecrübesiz ve sahneye çıkmaktan ölesiye korkan bir genç kızdı. Vladimir o gün her zamankinden geç gelmişti. O sırada Adele heyecandan bayılmak üzereydi. Vladimir arka kapıdan koşarak girerken şu an bulundukları bahçeye çıkmak üzere olan Adele’e çarpmıştı. Ancak o zaman mevsim bahardı ve sıcacık bir hava vardı. Hayatı bahar gibi neşeli bir şey olarak gördükleri en masum çağlarındaydılar. Maalesef artık hava da hayatları da buz kesmişti.

“Ne kadar gergin ve heyecanlı olduğunu hatırlıyor musun? İlk kez sahneye çıktığın gün?”

Adele başını salladı. Demek ikisi de aynı hatırayı düşünüyordu.

“Elbette hatırlıyorum. Bana provalardaki gibi çalmamı, müziği hissetmemi ve ruhumun Tanrı’ya doğru kanat çırpmasına izin vermemi söylemiştin. Sonra bir kelebek görmüştük. O da tıpkı söylediğin gibi özgürce kanat çırpıyordu. Sonra tam da bizim oturduğumuz banka konmuştu.” Adele bugün gibi hatırladığı o anı düşünerek bankın arkasına dokundu. “İçeri girmemi, çalmaktan ve bana bahsedilen bu özel yeteneği diğer insanlarla paylaşmaktan korkmamamı söylemiştin.”

Vladimir, “Evet, öyle söylemiştim,” diyerek gülümsedi. “Peki, sen ne yapmıştın?”

“İçeri girdim ve keman çaldım.”

“Ve bütün Avusturya’ya müzik konusunda tam bir deha olduğunu gösterdin,” diye devam ettirdi Vladimir. “İtiraf etmeliyim ki o gün grubumuza yeni katılan genç yetenekten fazlasıyla etkilenmiştim. Kelebek kadar narin olan o kız bir grup kibirli adamı gölgede bırakmıştı. İşte o gün bütün Viyana’nın sevgisini kazanmıştın Adele.”

“Aslına bakarsan ben öyle hatırlamıyorum.” Adele gözlerini kaçırıp yere, ay ışığıyla parlayan altın rengi topuklu ayakkabılarına baktı.

“Adele bir daha canının yanmasına, bu şekilde zarar görmene izin vermeyeceğim. Bu sabah söylediklerimde çok ciddi dim.”

“Biliyorum.”

“O hâlde neden bana bakmıyorsun?”

“Çünkü dediğin gibi söylediklerinde ciddi olmandan ve seni bir daha görememekten korkuyorum.” Adele’in çenesi titriyordu. Bunları sesli söylediğine o bile inanamıyordu ama akli da duyguları da bu konuşmayı destekliyordu.

“Adele, bana bak lütfen.” Vladimir çenesinden tutup Adele’in başını kaldırdı. Ardından gözlerinin derinlerine baktı. “Bu akşamki konserden hemen sonra gidiyorum.” Duraksadı. Belki de yavaş ve dikkatli konuşması gerekiyordu. Belki de bu hayatları boyunca unutamayacakları ve bir daha tekrar yaşayamayacakları kadar özel bir andı. Belki de bu an o andı... “Gideceğim ve bu savaş bitene dek dönmeyeceğim. Ama sonra... Yani savaş sona erdikten sonra geri geleceğim.”

“Yani seni askere mi çağırdılar?”

Vladimir kafasını salladı. “Sen de biliyorsun ki sağlığımdan ötürü askerlik yapmaya elverişli bulmuyorlar. Bununla ilgili verilen kararda bir değişiklik yok Adele.”

“Madem öyle neden gitmek zorundasın?”

“Çünkü bir sürü genç müzisyen bu tehlikeli zamanlarda askerlik yaparken, üstelik içlerinde benden çok daha yetenekli olanlar varken sıradan bir tüccarın oğlu olan ben dünyanın en büyük orkestralarından birinde çalışıyorum. Bana Avusturya için çello çalmaktan başka bir şey yapamayacağım söylendi. Evet, benim hayat amacım sadece bu olabilirdi. Üçüncü Alman İmparatorluğu şerefine çalmak ve imparatorluğa sadakatimi göstermek... Bunca insan hayatlarını feda ederken bana bir korkak gibi köşeme çekilip çello çalmak düştü.”

“Sen korkak falan değilsin. Bu senin elinde değil ki, çocukluğundan beri kalp rahatsızlığın var.”

Vladimir başını sallayarak karşı çıktı. “Anlamıyorsun Adele. Diğer insanların beni korkak olarak görüp görmemesi

önemli değil. Ülkemi çok sevsem de ben Almanya için savaşacak biri değilim, böyle bir şeyi kesinlikle istemiyorum zaten. Ama hayatımı çok daha faydalı, yüce bir amaca adamam lazım. Öyle ya da böyle bir şeyler için mücadele etmeliyim. Sahneye çıkıp Hitler'in yordakçılarının karşısında çello çalmaya devam ederek bunu yapamam. Hiçbir nota, hiçbir ritim inandığım şeyi yapmaktan beni alıkoyamaz.”

“O ne peki?”

Vladimir kafasını sallayarak, “Sana söyleyemem,” dedi.

Adele nereye gideceğini ve bundan sonra ne yapacağını sormadı. Çünkü ne kadar sorarsa sorsun Vladimir istediği cevapları ona vermeyecekti. Adele'in asıl öğrenmek istediği tek şey Vladimir'in ne zaman geri döneceğiydi.

“Peki ya bu savaş hiç bitmezse?”

“Bitecek.”

“Bunu nereden biliyorsun ki? Kimse böyle bir şeyi bilemez.”

Adele bir an acaba bahaneler buluyor gibi mi görünüyorum diye düşündü. Ama öyle bile olsa umurunda değildi. Çaresizlikle dile gelen kelimeleri soğuk havada asılı kalıyor, hücrelerindeki son ısı da yavaş yavaş onu terk ediyordu. Adele'in yüreği buz kesiyordu...

“İnançlı olmalısın,” dedi Vladimir. Bu kulağa çok basit bir şeymiş gibi gelse de köklerinin ruhunun derinlerinde yattığı belliydi. “Tanrı'nın bu savaşa ve kötülüklere bir son vereceğine inan. Er ya da geç bu gerçekleşecek.”

“Peki, iyi ve güvende olduğunu nereden bileceğim?” Adele'in uzun zamandır bastırdığı duyguları suyun altında tutulması imkânsız bir balon misali yüzeye çıkıyordu. Evet, artık kendini, hislerini serbest bırakmak üzereydi. Kekeleyerek

sorusunu yineledi. “Her şeyi geçtim *hayatta olduğunu* nasıl bileceğim?”

Dün gece yaşadıklarından sonra Vladimir’in nerede olduğunu, sağ mı yoksa bir sokak arasında can mı verdiğini bilememek... Böyle bir korkuyu tekrar yaşayamazdı. Bu sefer yüreği kesinlikle dayanmazdı.

“Beni sahnede gördüğün zaman...” Vladimir başıyla arka kapıyı işaret etti. “İşte orası... Orası hep bizim yerimiz olacak. Sonuçta ikimizin içinde de aynı şey var değil mi? Müzik... İşte müzik sevgisini taşıdığımız sürece... Müziğin gücü sayesinde hep birlikte olacağız.”

Adele etraflarında buz dansı yapan rüzgâr yüzünden titremeye başladı.

Adele Von Bron, Viyanalı basit bir tüccarın oğluna mı âşıktyı yani? Haberleri olsaydı annesiyle babası anında buna engel olmaya çalışırdı. Keman sanatçısı biricik kızlarının hayatındaki her şeyi bu adam için feda etmeye hazır olduğunu bilselerdi onu bu şehirden çok uzağa gönderirlerdi. Dün gece olanları bilmedikleri hâlde bile Vladimir’in ona uygun bir erkek olmadığını düşünüyorlardı. Ya gerçeği bilselerdi? Vladimir’i Haurbech Ailesi’ni kurtarma cesaretini gösterecek kadar çok sevdiğini bilselerdi... Kesin onu o saniye oracıkta Almanlara teslim ederlerdi.

“Ne düşünüyorsun Adele?”

“Dün geceyi ve tabii bu akşamı... Viyana Ruslar tarafından kuşatılmak üzereyken verilen bu gereksiz zafer konserini... Almanlar her yerde gözetleme kuleleri inşa ediyor. Bunu yapmalarının bir amacı var, değil mi?”

Vladimir başını salladı. “Almanlar korkuyor.”

“Hepimiz korkuyoruz. Bütün hayatımız değişecek, bildiğimiz dünya yerle bir olacak.”

Vladimir aniden kolunu Adele’in beline dolayıp onu kendine çekti. Adele böyle bir şey beklememişti için şok oldu. Ardından Vladimir onu daha da yakınına çekti, daha önce hiç bu kadar yakın olmamışlardı.

“Bence her şey değişmeye başladı bile,” diye fısıldadı genç adam, Adele’in dudaklarına doğru. Sonra da dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bu öpücük öyle sıcaktı ki Adele’in ayaklarının altındaki karlar eridi, teni kavruldu.

Adele akşamın dondurucu soğuşundan kaçmak için Vladimir’in güçlü kollarına saklandı, ona daha da sokuldu. Kalben ve ruhen ona bağlıydı. En yakın arkadaşı olabilirdi ama gelecek ne getirir bilinmezdi. Ne olursa olsun o hayatını birlikte geçirmeyi arzuladığı tek erkekti. Gelecekle ilgili planlarını Nazi Almanyası’nın dehşeti gölgelese de içinde hâlâ bir umut vardı. Bir gün bu savaş ve acılar sona erebilir, Vladimir’i dilediği gibi özgürce sevebilirdi.

Adele o an bütün kalbiyle bu ilk öpücüğün son öpücükleri olmamasını diledi.

Vladimir elini Adele’in ensesinde gezdirip küçük bir bukle saçıyla oynadı. Ardından yumuşacık dokunuşu boynuna kaydı. Adele giderek erimeye başladı. O an tek istediği Vladimir’in onu bir kez daha öpmesiydi. Ama birden Vladimir elini de kendini de çekti.

Vladimir’in teninin bıraktığı boşluk hissi yüzünden Adele’in nutku tutuldu. Belki de Vladimir bu gece gideceği için bunun doğru olmadığını, öpüşmelerinin işleri zorlaştırmaktan başka bir işe yaramayacağını düşünüyordu. Adele

Vladimir'in gözlerine baktı. Bu ela gözler ona hep böyle tatlı tatlı baksın diye neler vermezdi.

Vladimir işaret parmağını Adele'in biçimli çenesinin sınırlarında dolaştırdı.

"Bu elveda mı demekti?" diye sordu Adele. Deli cesaretinin son damlaları ancak bu birkaç kelimeye yetmişti. "Lütfen bana bunun bir veda olmadığını söyle."

"Elimde olsa seni de yanımda götürürdüm." Vladimir Adele'in şakaklarındaki saçları düzeltti. "Burada, ailenin yanında güvendesin."

"Ama bir gün dönsen bile ailem seni görmeme izin veremeyecek."

"Biliyorum Kelebek."

Adele gözlerini kırptırdı. Göz pınarlarındaki yaşları zapt etmekte güçlük çekiyordu. "Beni de götür!"

"Yapamam. Gittiğim yere gelemezsin." Vladimir Adele'in elini sıktı. "Bizi birbirimize bağlayan şey artık sana zarar vermeye başladı. Canının bir daha yanmasına izin veremem. Beni anlıyor musun?" Sert bir hareketle kendini çekti. "Bir daha asla aynı şeyi yaşamayacaksınız!"

Vladimir arkasını dönmeye çalıştıysa da Adele tekrar yüzüne bakması için onu zorladı.

"Bunu ben istedim, ben seçtim, unuttun mu?"

Vladimir Adele'in sözlerindeki doğruluk payını kabul edecek değildi. Çok sert, hatta taş kesmiş bir yüz ifadesiyle ona baktı.

"Ne yaptığını bilmiyordun."

"Hayır, biliyordum. Hatırlamıyor musun onları sana ben getirdim? Onlarla arkadaş olan bendim. O ailenin tamamını

dışarı kaçırmaya söz veren de bendim. Bu yüzden sana geldim. Sence bunu neden yaptım?”

Çünkü sana güvendim. Adele bütün kalbiyle Vladimir’in bu gerçeği anlamasını diliyordu. *Söyle, haydi söyle. Sana o zaman da çok güvendim, şimdi de çok güveniyorum. Haydi, bana bunu bildiğini söyle. Lütfen hayal olmadığını söyle... Aramızdaki aşkı kafamdan uydurmadığımı söyle.*

Lütfen bana bunları söyle. Söyle ki sonsuza kadar sözlerin benimle olsun. Söyle ki bu mutluluk hep içimde solusun.

Acı ve yalnızlığın sessiz senfonisi arka taraftan gelen bir çan sesiyle bölündü. Bu sesin ne anlama geldiğini ikisi de biliyordu.

Adele, “Gitmemiz lazım,” diye fısıldadı. O an sırtındaki etolün onu dondurucu soğuktan korumak için ne kadar yeterli olduğunu ve bütün tüylerinin ürperdiğini hissetti.

Tam arkasını dönecekken Vladimir onu bileğinden yakaladı. Onun dokunuşu bütün duyularını soğuğa rağmen harekete geçirmişti.

“Sana söz veriyorum ki bu birbirimizi son görüşümüz olmayacak. Yine görüşeceğiz Adele, yemin ediyorum.” Vladimir’in gözleri Adele’in daha önce görmediği kadar tutku yüklüydü. “Bana inanıyor musun?”

Adele evet diyemedi. Maalesef bunun Vladimir’i son görüşü olmasından ölesiye korkan kalbi bunu söylemesine engel oluyordu.

“İki kez unutma.” Adele sahnedeysken kullandıkları gizli işareten bahsediyordu. Birlikte çaldıkları ilk geceden beri Vladimir cesaret vermek ve rahatça çalmasını söylemek için ona bakıp iki kez göz kırpyordu. Bu onlara özel bir mesajlaşma şekliydi.

“Sahnedeki seni gördüğüm an her zamanki gibi gözlerimi iki kere kırpaçtım.”

Vladimir itiraz etmek istercesine kafasını salladı. “Bu işaretin artık benim için yeterli olacağını sanmıyorum. ‘Arkadaş’ verilen bir mesaj bence artık pek uygun kaçmıyor,” dedi ve Adele’in kalbini durma noktasına getirecek kadar güzel bir şekilde gülümsedi. “Özellikle de az önce beni nasıl öptüğünü gördükten sonra...”

Adele’in yanakları ve dudakları utançtan kıpkırmızı oldu. Az önce üşüyen o değilmiş gibi terliyordu.

“Yine de arkadaşlığımızın hatırına bu işarete devam etmek isterim.” Vladimir parmağıyla Adele’in burnunun ucuna vurdu. “Ama sonra... Bakalım döndüğümde bu göz kırpmaların sayısını üçe çıkarabilecek miyiz?”

Üç kez mi? Seni... Çok... Seviyorum... Yoksa kastettiği bu muydu?

Adele paramparça olmak üzere olan hayatına inat gülümsedi.

Aylardır ilk kez heyecanla beklediği bir şey vardı. Artık hayal edebilir, içinde ümitler yeşertebilirdi. Bir gün savaşın bitmesini ve Vladimir’le birlikte mutlu olacakları günü düşleyebilirdi. Adele’in yüreği uzun zaman sonra ilk kez umut yüklüydü. En çok da Vladimir’in en kısa sürede dönmesini ve ona üç kez göz kırpmasını ümit ediyordu.

“Sanırım teklifimi düşünüyorsun?”

Adele kafasını salladıktan sonra eldivenli eliyle yanağından süzülen ılık gözyaşını sildi. “Evet...”

Bundan başka bir şey söylemeye gücü yetmemişti.

“Güzel,” dedi Vladimir, kolunu Adele’in omzuna atarak. Ardından birlikte kapıya doğru yürümeye başladılar. “Bunu yapabilirsin Kelebek.”

Bu arada kar, aşk ve masum heyecanları taçlandırırçasına yağmaya devam ediyordu...

Sekizinci Bölüm

Adele sahneye adım attı... Salondaki sıkıcı insanların gözlerinin üstünde olduğunu hissedebiliyordu. Annesi şüphesiz kıyafetinde yine bir kusur bulmuştu. Babası da muhtemelen gururdan hindi gibi kabarıyordu. Bir de diğer zengin davetliler vardı. Nazi subayları ve onların kolunda gelen şık kadınlar... Hepsi de pahalı mücevherler takıp kürklerle sarmalanmıştı.

Bu ortam ve insanlar Adele'in midesini bulandırılıyordu. Hayatında ilk kez müzik konusundaki yeteneğine lanet ediyordu. Bu yeteneği bu şartlar altında kullanmak ağrına gidiyordu.

Sahnede yürürken salondaki tek ses topuklu ayakkabılarından geliyordu. Yürüdü, yürüdü ve orkestranın hemen önünde durdu.

Çok gergindi. Sargı bezi ve eldivenle korumaya çalıştığı elleri artık çıplaktı. Biri elbisesinin kıvrımlarını, diğeri de kemanını tutuyordu. Birden çalamayacağını hissetti. Sanki her şeyi unutmuştu, her şeyi bırakıp oradan kaçmak istiyordu. İşte o an göz ucuyla yukarıya baktı. Arka sıradaki ikinci sandalyeye baktı.

İşte oradaydı. Vladimir oradaydı ve gülümsüyordu. Gözleriyle ona cesaret veriyor, yeteneğini diğer insanlarla paylaşmaktan utanmamasını tembihliyordu. Sessizce, sadece bakışlarıyla duymaya ihtiyacı olan şeyleri anlatıyordu. Acımasız Alman subaylarıyla dolu hayatlarına rağmen müzik aşkını kalbine yerleştiren Tanrı'nın hatırına var gücüyle keman çalmasını söylüyordu. Sonra kafasını hafifçe eğdi ve tam üç kez göz kırptı. Adele bu büyümlü anın sevinciyle ona gülümsedi...

Evet, artık içinde bir şeyler can buluyordu. Sadece o geceye özel çalacaktı. Sanki Tanrı Vladimir'in mimikleriyle bu gecelik çalmasına izin veriyordu. Kemanını çalacaktı... Ama bu gece onuruna çalacağı kişi Führer değil bir başkasıydı...

Adele o an bir yemin etti. Bu kez kemanını yakın zamanda kaybettiği değerli bir ruh, biricik arkadaşı Elsa onuruna çalacaktı. Ve Elsa'nın kocası Abram için çalacaktı... Ve küçük oğulları Eitan anısına çalacaktı... Kemanını kaldırıp omzuna yerleştirdi. Sonra Vladimir'in şehrin karanlık bir köşesinde sakladığı küçük Yahudi kızı Sophie için de çalmaya karar verdi. Bu geceki performansını bu ailenin yanı sıra nefretin karrtığı kalplerin acı çektiirdiğı masum insanlara adıyordu. Bu gece şeytani zihinlere ve yaptıkları kötülöklere inat çalacaktı. Bu gece Tanrı sevgisini her şeyden üstün tutan ve gölgelerle savaşmaktan korkmayan cesur ruhlar için çalacaktı.

Bu gece çalacaktı. İnandığı değerler ve sevdiği insanlar için çalmak zorundaydı.

Orkestra şefi kolunu kaldırıp orkestra üyelerinin hazır olmasını işaret etti. Herkes Avusturya'ya karşı görevini yapmak için hazırды. Saniyeler sonra Üçüncü Alman İmparatorluğu büyük lideri onuruna en iyi performanslarını sergilemeye başladılar. Ardından kaynağını yüreğinden alan ve parmak uçlarıyla can bulan notalarıyla Adele de onlara katıldı. İstirap yüklü ruhu notalar sayesinde kanlı gözyaşları döküyordu.

Sonra solo performansını sergileyeceği an gelip çattı.

Adele her notayı özenle çaldı. Ruhu âdeta huzur içinde kanatlanırken gözleri yaşıyordu. O anki performansının eşsiz olduğunu biliyordu çünkü bunu ancak gerçek bir sanatçı bilebilirdi. Bir sanatçı potansiyelini tamamen kullandığı, kusursuza yakın performans sergilediği anı bilirdi. Evet, Adele şu an tam olarak bunu hissediyordu. Sanatçı ruhu bu duyguyu ilk kez tadıyordu. İçindeki müzik büyüleyici bir şekilde dışarı çıkıyordu. O müzik dün gece yaşadığı korkularının üstüne barış merhemi sürüyordu. Sonsuz sevginin ezgileri Adele'in müziğiyle dünyada cınlıyordu...

Onu yaratana teşekkürlerini ve dualarını sunduğu o dakikalar Adele'e saatler gibi geldi. Ruhu müziğin sihirli ezgileriyle, parmakları da notalarla dans ederken fiziksel anlamdaki bütün acılardan özgürleşmişti. O an ellerinde en ufak bir ağrı ya da sızı olmamasına hayret ediyordu. Ellerindeki kesiklerin keman çalmasına engel teşkil edeceğini düşünmüş ama yanılmıştı. En tuhafı da ellerinin normal ve sağlıklı hâllerinden bile daha hünerli olmasıydı. İleri geri hareket ederken son derece dinamik ve kontrollüydüler. Onlarca kez

prova yaptığı zamanlarda bile böylesine bir ritim ahengi yakalayamadığı oluyordu.

İnsan hayatını tehdit eden zorbalara ve geleceğin belirsizliğine rağmen korkularını yenmek Adele'e çok iyi hissettirmişti. Sahnede hiç olmadığı kadar coşkuluymuştu. Sonra o final anı gelip çattı... Adele son notasını çaldıktan sonra kemanını indirip selamını verdi. Avuçlarından akan kanlar elbisesinin kenarlarına damlamaya başladığında salondaki seyirciler ve orkestra arkadaşları çılgınlar gibi onu alkışlıyordu. Elbisesi ala boyanırken Adele'in yüreği renklerin en masumuna, beyaza bürünüyordu...

Dokuzuncu Bölüm

Günümüz

Telefon çaldığında Sera, Ivy Ridge Pansiyonu'ndaki odasına daha yeni girmişti. Valizlerini hemen yere bıraktı ve yatağın üstünden diğer tarafa uzanıp telefona cevap verdi. O telaşla da elini yatağın kenarındaki komodine çarptı.

“Ah!” diye haykırdı. Telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırırken ağrıyan elini ovuşturdu. “Bekle bir saniye.”

Yere düşmek üzere olan telefonu tutup tekrar çenesinin altına yerleştirdi. “Penny aramana çok sevindim,” diye söze girdi arayanın asistanı olduğunu farz ederek. “Ben de odaya şimdi girdim. Az önce de elimi komodine çarptım, çok acıyor. Bu arada Hanover Malikânesi'ndeki toplantım tam bir kâbustu. İnanmayacaksınız ama adam parasının peşinde olduğumu sanıyor.” Kafasını sallayarak derin derin iç çekti.

“Penny kim?”

Sera birden donakaldı. Hattın diğer ucundan bir erkek sesi gelmesini beklemiyordu.

“Şey... O benim asistanım,” diye cevap verdi anında, fakat içinden *Yanlış numara!* diye bağırıp telefonu kapatmak geliyordu. Belki de en doğrusu bir an önce çenesini kapatmasıydı. İkisini de yapmadı ve ürkek bir ses tonuyla kiminle konuştuğunu sorgulamaya başladı. “Affedersiniz ama kiminle görüşüyorum?”

“Bunun sizi hayal kırıklığına uğratacağını biliyorum ama söylemek zorundayım. Ben William.”

Sera başını öne eğip gözlerini kapattı. Bu kadar da olmazdı! Sürekli bir aksilik oluyor ve her şey daha da kötüleşiyordu. Sera’nın ona hakaret ettiğini düşünürse o tablonun orijinalini bulmasına asla yardım etmezdi.

Sera hemen özür dilemeye çalıştı. “Bay Hanover, bakın az önce söylediğim şey... Yani kötü bir manada söylemedim... Ben sadece... Nasıl söylesem... Hattın diğer ucunda başka biri var sanıyordum ve...”

“Sorun değil.” Adam gülüyor muydu, yoksa kulakları Sera’ya bir oyun mu oynuyordu? Büyük ihtimalle gülüyordu. Çünkü sesi çalışma odasındakinden çok daha samimi ve keyifli geliyordu. “Bu arada sizi rahatsız mı ettim?”

“Hayır, hayır. Ben de odaya az önce girdim.”

“Çok vaktinizi almak istemediğim için direkt konuya gireceğim. Aradım çünkü sizinle bir anlaşma yapabileceğimizi düşünüyorum.”

Sera adamın sözleri karşısında dikkat kesildi ve telefonu eliyle tutup ciddi bir tavır takındı. “Sizi dinliyorum.”

“Öncelikle ikimiz de orijinal tabloyu bulmak istiyoruz.”

“Doğru.” Evet, Sera bu tabloyu bulmayı gerçekten çok istiyordu. Tablo hakkında ne kadar çok şey öğrenirse uzun

zamandır özlemle beklediği orijinal resmi bir kere daha görme şansı o kadar artardı. Sebepleri birbirinden çok farklı olsa da ikisi de aynı şeyi istiyordu.

“Hem ikimiz de gayet iyi biliyoruz ki bu tabloyu bulmak için işe büyükbabamdan başlamalıyız.”

Sera bunu itiraf etmekten pek haz etmese de maalesef bu konuda da onunla hemfikirdi. “Evet, bunca yolu gelmemin nedeni buydu.”

“Kesinlikle. Bakın benim tabloyla ilgili bir bağlantım var, sizde de ona ulaşmamıza yarayacak yöntem ve araçlar. Kısaca benim ihtiyacım olan şey sizde, sizinki de bende...”

“Yani... Ne tür bir anlaşma öneriyorsunuz?”

“Birlikte çalışmayı. Bu konudaki bilgi ve birikimlerinizi paylaşmanız için sizi işe alıyorum.”

“Düşmanımı yakınımnda tutayım diyorsunuz, öyle mi?”

“Aslına bakarsanız tam olarak öyle değil.” William bunu öyle sevecen bir tonda söylemişti ki Sera adamın o an gülümsemediğinden adı gibi emindi. “Sizi akşam yemeğine davet etmek için aradım.”

“Akşam yemeği...”

“Anlayamadım ama bu bir soru mu?”

“Hayır, hayır,” dedi Sera telaşla, ardından şaşkın bir ifadeyle yatağın kenarına oturdu. “Şey... Böyle bir şey beklemiyordum da...”

“Neyi beklemiyordunuz? Yoksa aile mirasımız söz konusuysen medeni ve kibar olamayacağımı mı düşünüyordunuz?”

“Şey, öyle düşünmedim. Yani... En azından ben bu şekilde nitelendirmezdim.”

“Bakın konuyu yalan söyleyip söylemediğinize getirmek niyetinde değilim. Her neyse... Bence bu konuyu akşam yemekte konuşmamız çok daha uygun. Tabii, şayet birbirimize yardım edebileceğimiz konusundaki fikirleriniz değişmediyse?”

“Bu akşam mı?” Sera’nın yarın sabah erkenden uçağa yetişmesi gerekiyordu. Yani bu yemek organizasyonu bu akşam olsa iyi olurdu.

“Evet, tabii müsaitseniz...”

“Peki, gündelik bir şey mi olacak? Şey... Demek istediğim şık giyinmem falan gerekiyor mu?” Sera bu teklifi kabul etmek üzere olduğuna inanamıyordu. Hanover Ailesi’nin ileri geleniyle yemek yiyecek olmak gözünü korkutuyordu. Üstelik şık bir yemek için yanında sadece bir tek giysisi vardı. O da siyah renk dar, mini bir elbise ve bantlı topuklu ayakkabı... Bunların uygun olmasını umuyordu.

“Aslına bakarsanız bu size kalmış, nasıl rahat edecekseniz öyle giyinebilirsiniz.”

Adamla basit bir yemek yemenin ne zararı olabilirdi ki? Sera bu düşünceyle omuz silkti. Zaten akşam yemeği yiyecekti. Tek fark, bu kez fonda batan California güneşi, karşısında da yakışıklı bir adam olacaktı. Penny’nin sesi kulaklarında çınlayınca Sera’nın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Adamın onu yemeğe davet ettiğini görse asistanı kesin hınzır hınzır sırtırdı. Basit bir iş yemeği olmasına aldırmış bile etmeden, “Yürü be kızım!” diyerek onu teşvik ederdi.

“Bayan James?”

“Evet, buradayım,” dedi Sera, zihnindeki saçma düşüncelerden sıyrılıp ana dönerek.

“Cevabınız nedir? Sizi saat yedide alayım mı?”

Sera kendine rağmen gülümsedi.

“Evet, yedi gayet uygun.”

“Güzel, o hâlde akşama görüşürüz,” dedi William, kendinden emin bir ses tonuyla. “Ha, bu arada Bayan James elinizin üstüne biraz buz koysanız iyi edersiniz.”

Akşam saat tam yedide William’ın arabası Ivy Ridge Pansiyonu’nun önüne yanaştı.

Sera ikinci kattaki odasının penceresinden baktı. Lüks cipinden inen William’ın bej rengi bir şort ve tişört giydiğini görünce paniğe kapıldı.

Aslında William rahat bir şeyler giymesi konusunda onu uyarmıştı. Ancak Sera sabah tanık olduğu Hanover ihtişamını göz önünde bulundurarak iş yemeğine uygun türden bir kıyafet seçmişti. Bu adam neden takım elbise giymemişti ki? Bunun bir iş toplantısı olması gerekmiyor muydu? Sera müşterileriyle çıktığı iş yemeklerinde hep şimdiki gibi kıyafetler giydiği için büyük bir şok yaşıyordu.

Sera masanın üstündeki aynada kendine baktı. Maalesef aynadaki yansıması California rahatlığından çok ofis ortamında verilen bir kokteyl partiye uygun olduğunu söylüyordu. İşin kötüsü bu saatten sonra yapabileceği bir şey yoktu. Çünkü aşağıda onu bekleyen cipe binebileceği tek kıyafet üstündeki siyah mini elbiseydi. Yine de bazı detaylarla oynayabilirdi.

Dış görünüşünde ufak tefek bazı değişiklikler yapmak için yaklaşık otuz saniyesi vardı. İlk işi ensesinde topuz yaptığı saçlarındaki tokaları çıkarmak oldu. Uzun saçlarını sallayıp

eliyle şekillendirdi. Buklelerinin bir kısmını önüne atıp açık omuzlarına dökülmesini sağladı.

Ardından boy aynasında kendine bir kere daha baktı.

Hımm... Bu kadarı yeterli değil...

Bu sefer takılara el attı. Kulağındaki sallanan küpeleri ve kolundaki altın bilekliği çıkardı. Çıkardığı takıları bavula koyduktan sonra kulaklarına taşlı top küpeleri taktı. Topuklu ayakkabılarının yerine de kırmızı babetlerini giydi. Sonra aynaya bir kez daha baktı. Mevcut şartlar altında günlük şıklığa en yakın hâlinin bu olduğuna ikna oldu.

Yatağın üstünde duran küçük el çantasını aldı.

Sesli bir şekilde, “Evet, Bay Hanover,” diyerek kapıya yöneldi. “Galiba artık gitmeye hazırım.”

Akşam yemeğini yiyecekleri yer Sera’nın aklının ucundan bile geçmeyecek bir mekândı. Ne yazık ki Sera’nın kıyafeti böyle bir ortam için uygun değildi. Uygun olmak bir yana göze batacak kadar aykırıydı...

William cipini direkt sahildeki kumlara sürdü ve devasa bir kumsal ateşinin etrafında toplanmış bir grup insanın az ilerisine park etti. Sahildeki konukların bir kısmı şampanya kadehleri ve yemek tabaklarıyla portatif yemek masasının çevresinde bir kısmı da kumun üstüne serdikleri battaniyelerin üstünde oturuyordu.

Sera soğuktan ürperen çıplak kollarını ovuşturdu. İşin tuhafı şu anki üşümesine neden olan şeyi bilmiyordu. Belki denizden karaya esen soğuk rüzgâr, belki de iliklerine işleyen korku,

belki de her ikisi... Gidecek onca yer varken William'ın kendisini bir sahil partisine getirdiğine inanamıyordu. Buradaki insanların hiçbirini tanımıyor olması yetmezmiş gibi bir de üstündeki siyah kokteyl elbisesiyle yabancı ve tuhaf bir kadın imajı çiziyordu.

William hiçbir şey söylemeden birkaç saniye Sera'ya baktı. Fakat bir şey söylemesine gerek yoktu çünkü Sera onun ne düşündüğünü gayet iyi tahmin edebiliyordu. Muhtemelen siyah kokteyl elbisesi giymiş bir insanın kumların üstünde verilen bir partide nasıl rahat edeceğini sorguluyordu. *Tanrım, kesin çok komik görünüyorum. Daha da kötüsü acınacak hâlde olduğumu düşünüyor* Sera, William'ın kendisi hakkında böyle düşündüğüne ikna olur olmaz sesli olarak savunmaya geçti.

“Şey, yanlış hatırlamıyorsam bana iş konuşmak için sahil partisine gideceğimiz konusunda bir şey söylemedin.”

William hafifçe tebessüm etti ama dudak kenarlarında gizlenen kıvrımlara bakılırsa hınzır hınzır sırtmamak için kendini zor tutuyordu. Hemen arka koltuğa uzanıp haki renk bir mont aldı. Montu Sera'nın kucığına bıraktı.

“Biraz büyük gelebilir ama en azından omuzlarını sıcak tutar,” dedi ve cipten indi. Sera mahcup gözlerle kucığındaki montu baktı. William'ın yanında ağzını ne zaman açsa kendini mütemadiyen ezik hissediyordu. William arabanın etrafından dolanıp yanına doğru gelirken Sera montu omuzlarına attı.

Galiba kibarlığı da bu adamın gizemli özellikleri listesine yazmam gerekecek, diye içinden geçirirken William kapısını açıyordu. Sera araçtan indi.

Ardından William'ın hemen önünde dikildi ve onun ne kadar uzun olduğunu fark etti. Siyah mini elbisesi, üstünde çuval

gibi duran bol mont ve utançtan al al olmuş yanaklarıyla onun gibi birinin karşısında sersem gibi duruyordu.

William arabanın kapısını kapatmak için eğilirken, “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum,” diye fısıldadı. Birkaç saniye sessizce Sera’nın yüz hatlarını inceledikten sonra, “Söyleme fırsat vermedin ama verseydin çok güzel göründüğünü söyledim,” diye ekledi.

Sera güçlkle yutkundu ve üzerindeki gözlerin derinliklerinde boğulmamak için kontrolünü kaybetmemeye çalıştı. William gülümsedikten sonra kafasını yana yatırıp sahildeki grubu işaret etti. Gruptaki insanlar ikiye bölünmüştü. Bir kısmı kurumuş ağaç kütüklerinin üstüne oturup battaniyelerine sarılı hâlde sohbet ederken, yaşça daha genç olan erkekler kumların üstünde futbol oynuyordu. Bu esnada batmaya yüz tutan güneş, mavi ve altın renginin en özel tonlarından oluşturduğu paletle ufuk çizgisini gökteki merdiven basamakları gibi boyuyordu. Mükemmel bir kanvas tablo fonundan fırlamışçasma hayranlık uyandırıcı bir manzaraydı.

William, “Gel haydi,” dedi ve Sera’nın kendisini takip etmesini işaret etti. Ardından terlikleriyle kumların üstünde yürümeye başladı. “Eminim Macie sana merhaba demek istiyordur.”

Sera William’ı kolundan tutup kendisine doğru dönmesini sağladı. William kocaman gözleriyle şaşkın şaşkın Sera’nın yüzüne baktı.

“Dur bir saniye. Yani sen beni aile yemeğine mi getirdin?”

“Evet. Niye, bir sakıncası mı var? Sonuçta onlarla tanıştın, bu yüzden...” William konuşmasına devam etmeden önce gamsız bir yüz ifadesiyle omuz silkti. “Kısaca bunun senin açıdan sorun olacağını düşünmedim.”

“Aile yemeği? Hem de düğünden hemen önce?” Sera gayet net algıladığı gerçeği onaylatma ihtiyacı hissedecek kadar şaşırmişti. “Affedersin, ama sen şimdi beni kız kardeşinin düğünden önceki son yemeğine getirdin, öyle mi?” Sera’nın yarısına kadar kuma gömülmüş ayaklarından vücuduna doğru bir panik yükselmeye başladı. Bir adamın böyle şeyleri düşünemeyecek kadar bilgisiz ya da düşüncesiz olabileceğine inanamıyordu. “Ben... davetli olmadığım bir ortama girip de kimseyi rahatsız etmek istemem. Bu... Yani bu bana göre... Bu hiç doğru değil...”

William önce gruba sonra tekrar Sera’ya baktı. “Sorun yok Sera. Benimle birlikte geleceğinden haberleri var. Bence içinde bulunduğumuz şartlar altında böyle bir şey gayet uygun.”

“İçinde bulunduğumuz şartlar mı? Mirasınıza göz koyduğumu sanıyorlar...”

“Yanlış hatırlamıyorsam bana öyle bir niyetin olmadığını söylemiştin.”

“Hayır, tabii öyle bir niyetim yok,” dedi Sera kati bir sesle.

William, “Güzel, o hâlde ortada sorun falan yok, öyle değil mi?” dedi ve Sera’nın elinden tutup onu parti grubunun yanına doğru çekti. Sera kıvranarak William’dan kurtulmaya çalıştı. Sonra da bir heykel gibi dik ve hareketsiz bir şekilde kumun üstünde durdu.

“Bak, hoşuna gitsin ya da gitmesin, ama ben sizin düşmanınızım. Sonuçta ben hayatınızı mahvedebilecek bir şeyin, yani orijinal tablonun peşindeyim.”

“Fakat seni işe alırsak bizim düşmanımız olmazsın.”

Sera inatla kafasını salladı. “Ama ben... herkesin benden nefret ettiğini biliyorum.”

Bu durum sandığından çok daha zordu. Banka hesaplarını boşaltmaya çalıştığını sanan insanlarla düğün öncesi verilen özel aile partisinde bir arada olmak... Böyle bir şeyi kabul etmesinin imkânı yoktu.

“Senden nefret etmiyorlar.”

“Gerçekten mi?”

William kafasını sallayarak, “Gerçekten,” diye teyit etti.

Ardından Sera çenesini sıkarak, “Ama sen ediyorsun,” dedi.

William bir kez daha gülümseyince Sera kalbi duracakmış gibi hissetti. İşin ilginç o da anlamıştı ki William bu kez nezaket icabı değil, Sera’nın yorumunu çok komik bulduğu için gülüyordu.

“Ben kesinlikle öyle bir şey söylemedim,” dedi iç çekerek. “Paul söylemiş olabilir ki bunun hesabını ona ayrıca soracağım. Ancak dediğim gibi benim ağzımdan hiç böyle bir şey çıkmadı.” Sonra duraksadı ve onu huzursuz eden bir şey varmış gibi kuma bir iki tekme attı. “Bak, sanırım sana bir özür borçluyum.”

Sahiden mi?

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Bugün sen gittikten sonra bu konuda senin bir suçun olmadığını fark ettim. Şu andan itibaren böyle bir şeyin parçası olabilirsin ama bunları planlamış ya da işlerin bu hâle gelmesini özellikle istemiş olamazsın. Üstelik ben...” Özür dileme konusunda tecrübeliymiş gibi bakıyordu. Büyük olasılıkla William önce kır, dök, parçala sonra da özür dile tarzındaki adamlardan biriydi. “Bak, çok kaba davrandığımı biliyorum ve özür dilerim. Ayrıca müstakbel işverenin olarak ilk izlenim kısmını es geçmeni isteme hakkına sahibim diye düşünüyorum.”

Sera kuşkuyla gözlerle William'a baktı. Her ne kadar şu an karşısında samimi bir adam görse de içinden bir ses ona karşı dikkatli olmasını öğütüyordu.

Sera'nın yüzünde özrü kabul ettiğini gösteren minicik bir tebessüm belirdi. Bunu gören William, onu yeniden kolundan tuttu ve birlikte kalabalığa doğru yürüdüler.

Geldiklerini ilk fark eden Macie oldu. Gençliği, ışıltısı ve enerjisiyle birden üstündeki battaniyeyi attı ve geldikleri yöne doğru yürüdü.

Sera ortamda son derece hoş karşılandı.

Macie elinden tutup onu önce nişanlısı Eric'le, sonra da ateşin etrafında toplanmış sağdıç ve nedimelerle tanıştırdı. Tahmin ettiği şeyin başına gelmemesi, yabancı muamelesi görmemiş olmak Sera'yı fazlasıyla şaşırtmıştı. Ortamdaki herkes ona güler yüzle yaklaşıyor ve onunla sohbet ediyordu. New York'taki hayatıyla ilgili bir sürü soru sordular. Ardından diğer sorulara geçildi: Buraya neden geldi? Ne kadar kalmayı planlıyor? *Bu adamın* yanında ne işi var? (Son soru burun kıvrarak ağabeyini işaret eden Paul'den gelmişti tabii ki...) Kızarmış istiridye, yengeçle yapılmış mücver gibi lezzetli yiyeceklerle dolu tabağıyla meşgulken Sera çok ilginç bir noktaya dikkat etti. Bütün mal varlığını kaybetme tehlikesiyle yüz yüze olan bu aile onu sorgusuz sualsiz aralarına almaya hazırdı ve bu gerçekten çok şaşırtıcıydı.

Sera onların bu içtenliğine ve konukseverliğine nasıl tepki vereceğini bilemiyordu, böyle şeylere hiç alışık değildi. Kahkaha dolu sohbetler, gelin ve damat şerefine tokuşturulan kadehler ve Paul'ün gitarıyla verdiği canlı müzik ziyafetiyle geçen bir saatten sonra Sera kendini çok daha rahat hissetmeye

başlamıştı. Evet, artık çok daha rahat ve keyifliydi... En önemlisi de böyle bir anı yaşadığı için minnettardı.

Sonra kalbinin derinlerinden kanat çırpın bir kelebek ona eski bir anısını getirdi. O tabloyu galerisinde gördüğü ilk an da tıpkı bunun gibi şükranla dolmuştu. Yine benzer bir duygu selini daha yaşama şansına eriştiğini hissedince uzun zamandır ihmal ettiği Tanrı'ya karşı açık ve dürüst olmak istedi.

Çok teşekkür ederim...

William, Sera'nın yanına kütüğün üstüne oturdu. "Biraz daha ister misin?" diye sordu deniz ürünleriyle dolu tabağı uzatarak.

Sera kafasını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Fazlasıyla yedim."

William bir süre sessizce oturdu. Ardından elindeki tabağı ayak uçlarına, siyah kırmızı kareli battaniyenin üstüne koydu.

"Yemek siparişini abarttığı konusunda annemi uyarmaya çalıştım. Ancak bildiğin gibi o gelinin de annesi... Yani ona laf anlatmanın imkânı yok. Burada bir orduyu doyuracak kadar yemek olmasının nedeni onun ısrarcı tavrı. Seattle'den buraya kadar deniz ürünleri satan bütün dükkânları boşalttık desem yeri..."

William parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Sera onun bu hareketini görünce tuhaf bir şey fark etti. Hanover Ailesi'nin güçlü ve sözü geçen üyesi de bazen savunmasız olabiliyordu. William'a bakarken düğün öncesi verilen bu özel yemekte neden bir baba figürü olmadığını merak etti.

"Duyduğuma göre gelin mihraba senin kolunda yürüyecekmiş." Çok yüksek sesle söylememişti, yine de dediği şey kıyıya vuran dalga seslerine rağmen duyulabilecek kadar da net anlaşıyordu. "Bana kalırsa bu son derece asil bir davranış."

“Ah, şu mesele...” William utancını gizlemek istercesine başını sallayıp tebessüm etmeye çalıştı. “Sana Macie söyledi değil mi? Bundan bahsettiğine inanamıyorum.”

Sera gülümsemesine engel olamadı. “Sanırım Hanover Ailesi’nin ileri geleninden çok daha fazlası olduğun konusunda beni ikna etmeye çalışıyor. Ayrıca bana tablo konusunda sana boyun eğmememi, hemen pes etmememi de söyledi.”

“Yani benim bir zorba olduğumu düşünüyor.” William işi espriye vurup buzlu çay kadehini kaldırdı. Gülümseyerek, “Birinin benim tarafımda olduğunu bilmek güzel şey,” diye ekledi.

“Bence bu sabah olanlardan sonra seni suçlamamı istemiyor. İnan ki miras konusundan gerçekten haberim yoktu.”

“Biliyorum,” diye onayladı William ve köpüklü sulara bakan gözlerini birden Sera’ya çevirdi. “Kardeşlerim ne derse desin ben sadece iş düşünen ya da her şeye kötü yönünden bakan biri değilim. Macie çok iyi bir kız, çok da iyi niyetli. Fakat henüz çok genç.” Bir yandan da karşılarında oturan gelinle damada bakıyordu. Sera da aynı yöne, genç çifte baktı. Alevlerin aydınlattığı yüzleri gülümsüyordu. Hayatlarının en önemli gününün arifesinde heyecan, aşk ve mutluluk doluydular. “Hayatın gerçekleri hakkında hiçbir şey bilmiyor. Öyle ya da böyle bugüne dek onu bunlardan uzak tutmaya, korumaya çalıştık. Son bir yıl onun için çok zor geçti, çok zor şeyler yaşadı. Ama Eric onu mutlu ediyor. Onun gibi birinin kardeşimin yanında olması güzel.”

“Çok zor şeyler yaşadı derken?”

“Son bir yıl çok üzücü şeyler oldu ama şükür ki bu süreçte yalnız değildi.”

“Anlıyorum,” dedi Sera, yeniden güzel geline bakarak. Macie saçını kulağının arkasına atarken nişanlısının söylediği bir şeye kakhahalarla gülmeye başladı. Evet, gerçekten de çok tatlı bir kızdı. Bütün gelinler gibi neşeli, sevecen ve hayat doluydu. Gözleri parlıyor, etrafına ışık saçıyordu. “Bunun için Tanrı’ya müteşekkirim.”

Eric kolunu nişanlısının omzuna atıp Macie’nin şakağına küçük bir öpücük kondurdu. “Bence o da Eric’i çok mutlu ediyor,” dedi Sera hayran hayran izlediği mutlu çiftten gözlerini ayırmadan.

William kafasını sallayarak onunla hemfikir olduğunu belirtti. “Evet, gerçekten öyle.”

Sera daha sonra uzaklara bakmaya başladı ve eski bir anısını, gelin olduğu günü anımsadı. Bu konuyu düşünmek istemese de eski günlerin gözünün önünde canlanmasına engel olamıyordu. Bu onun için aşılması güç bir tecrübeydi. Fakat kendini sanat galerisine, kendi elleriyle yarattığı yoğun hayata öyle bir kaptırmıştı ki giderek o günleri daha az aklına getiriyordu.

Sürekli bir şeylerle meşgul olmak acıyı bastırmanın en güzel yoluydu. Bir zamanlar deliler gibi âşık olduğunu, gelinlik giydiği o günü... Nişanlısının düğün günü onu nasıl terk ettiğini, hissettiği dayanılmaz acıyı yüreğinin en derinlerine gömmüş ve o günden sonra da dönüp arkaya bakmamaya çalışmıştı.

“Bir yıl önce babam bizi terk etti.”

Sera’yı dalıp gittiği günlerden çekip alan William’ın sesi oldu. Sera ana dönmenin şokuyla birkaç gez gözlerini kırıştırdı. Bu sırada William ayaklarının ucundaki ateşi seyrediyordu.

Doğru mu duydum acaba? “Terk mi etti?”

Bu acı gerçeği teyit etmek için kafasını sallarken William’ın yüzünde keskin ve katı bir ifade belirdi. “Macie’nin yirminci doğum gününden hemen önce... Annemi, bizi, şirketi... Kısa- ca herkesi ve her şeyi bırakıp gitti. Hem de yaklaşık otuz beş yıl süren bir evlilikten sonra... Bir gün kalktı ve artık buna daha fazla dayanamayacağına karar verdi. Büyükbabamın ölümünden sonra eline büyük miktarda para geçeceğini düşünüyordu, ama maalesef öyle olmadı. Büyükbabam çok iyi bir adamdı, bundan hiçbirimizin şüphesi yok. Ancak babamla aralarındaki ilişki... Nasıl desem biraz mesafeli ve gergindi. Ailenin iki erkeğinin aralarının böyle olması...”

“Neden peki?”

William düşünceli bir şekilde kafasını sallayarak, “Aslına bakarsan pek çok nedeni var,” diye yanıtladı.

Bunlardan bahsetmek konusunda pek gönüllü olmadığı anlaşılıyordu.

“Peki, baban şimdi nerede?”

William omuz silkip yerdeki bir kuru dalı alıp suya fırlattı. “Tam olarak bilmiyorum. Son duyduğumuza göre tekrar Londra’ya taşınmış. Büyükbabam İngiltereli, babam da çocukluğunun büyük bir bölümünü orada geçirmiş. Sanırım eski günlerini yâd edebileceği bir yerde olmak istediği için oraya gitti.”

“Ama sonra eve dönecek değil mi? Yani düğüne gelecektir.”

“Düğünden haberi var ama...”

Bir eşin, bir babanın ailesini terk edip gitmesi Sera’yı dehşete düşürdü. Zavallı Macie... Bir kızın hayatındaki en önemli günde öz babasının yanında olmaması... Ama neden? Neden ailesini bırakmıştı? Sorumluluk almaktan mı sıkılmıştı? Yoksa

aradığı özgürlük müydü? Sera, Hanover Ailesi'nin en yaşlı üyesinin hayatıyla ilgili neden böyle bir karar aldığını bilmiyordu, fakat içten içe bunu onaylamıyordu.

Adamın bu kararı yüzünden bütün ailenin ödediği bedeli görmek çok üzücüydü.

“Çok üzuldüm.”

“Annem sürekli bir şeylerle oyalanmaya çalışıyor,” dedi William, ateşin diğer tarafında oturan siyah saçlı, hoş tebesümlü kadına baktı. “Bu düğün işi onun için iyi oldu. Bilirsin işte, zihnini meşgul edecek bir şey olması güzel. Bir de Paul var tabii. Sanırım o herkesten daha güçlü. Bir de onu merak etmeme gerek kalmıyor. Her türlü durumu gülümseyerek karşılayabiliyor. Ne olursa olsun önüne, kendi hayatına bakıyor.”

Sera konukları eğlendiren Paul'e göz attıktan sonra tekrar genç geline baktı. Birden içini tuhaf bir suçluluk duygusu kapladı. Iskartaya çıkmış gibi hissetmek, hayatının geri kalanını birlikte geçireceğine inandığın adam tarafından terk edilmek nasıl bir şey çok iyi biliyordu. Macie- başta olmak üzere bütün aile üyelerinin hissettiği acıyı ve yalnızlığı tahmin edebiliyordu. Onlar için kesinlikle çok güç bir durumdu. Az önce duyduklarından sonra Hanover Ailesi'ne çok daha farklı bir yönden bakmaya başlamış, kafasındaki bazı şeyler netlik kazanmıştı.

“Yani bu sadece parayla ilgili bir şey değil,” diye fısıldadı.

“Hayır, kesinlikle sadece o değil,” dedi William ayağa kalkarak. “Benim görevim bu aileyi bir arada tutmak. Üstelik sahip olduğumuz son şeyi de kaybedersek... Yani bu bardağı taşıran son damla olabilir. Böyle bir şeyin olmasına asla izin veremem.”

William kalkmasına yardımcı olmak için Sera'ya elini uzattı. Sera uzattığı eli tutarken William'ın özel hayatına ufak bir pencereden de olsa bakmış olmanın memnuniyetini yaşıyordu. Sanki artık karşısında sabah gördüğü haşin ve sert mi-zaçlı adam yoktu. Sanki William artık tanıdık biriydi...

William başıyla kumsalı işaret ederek, "Biraz yürümek ister misin?" diye teklif etti. "Hem biraz iş konuşuruz?"

Sera başını sallayarak onayladı, farklı bir şeyden bahsetmek ona da iyi gelecekti.

Sera, William'ın yanında sessizce yürürken tuzlu okyanus havasını derin derin ciğerlerine çekti. Bu yürüyüş zihnini ve duygularını dinginleştiriyor, ruhunda ferahlatıcı bir etki yaratıyordu. Artık William'la kendini apayrı insanlar gibi görmüyordu. Kumların üstünde, birkaç adım önünde yürüyen William Hanover bir anda düşmanı ya da rakibi olmaktan çıkmış, âdeta arkadaşı olmuştu...

"Çok üzgünüm. Ailece geçirdiğiniz zor günlerden haberim yoktu."

"Nereden bilecektin ki?" William elindeki taşı suya fırlattı. İşin garibi Sera o taşı hangi ara aldığını görmemişti, ne kadar zamandır elinde olduğunu bile bilmiyordu. Taş kuzguni gecenin karanlığında yol alıp suyun derinlerine gömüldü.

Odaklan Sera... Hemen kendini topla. Bak yarın dönüyor-sun. Bu yüzden sakın bu adamla çok samimi olma, hiçbir şeyi kişiselleştirme...

"Demek büyükbaban... Bana gönderdiğin tablo ne kadar zamandır ondaydı?"

"Sanırım kendimi bildim bileli. Hep çalışma odasının duvarında asılıydı ama orijinalin başarılı bir kopyası olduğunu bilmiyordum. Bu kısmı ben de yeni öğrendim."

“Peki, sana hiç tabloyu nasıl satın aldığı konusunda bir şey söyledi mi?”

“Dediğim gibi tablo uzun yıllardır onda. Ben hep o tabloyu çok sevdiğini düşündüm. Ne bileyim böyle bir şeyi sorgulamak hiç aklıma gelmedi.” William son kısmı fısıldar gibi, belki de biraz pişmanlıkla söylemişti.

Sera karanlık suya bakan William’ı izledi.

“Tamam, peki... Tablo hakkında söylemek ya da eklemek istediğin başka bir şey var mı? Yani beni çağırdın ve bunca yol geldim. Anlaşmadan bahsettiğine göre söyleyeceğin ya da soracağın başka şeyler de vardır diye düşündüm.”

William birkaç saniye duraksadıktan sonra, “Şu kız... Onun kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Sera soğuk rüzgârdan ürperip kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. Yüzüne düşen saçlar omzuna dökülsün diye William’a doğru döndü. “Evet. Adı Adele Von Bron, Avusturyalı. Savaş öncesi dönemde konserlerde performans gösteren bir keman sanatçısı.”

“Savaş öncesi dönem mi? Peki sonra ne olmuş?”

“Kafasının kazınmış olmasını ve dövmesini mi kastediyorsun?”

William ellerini cebine sokarak, “Hayır. O kısmı az çok tahmin edebiliyorum,” dedi. “Benim merak ettiğim toplama kampındayken başına neler geldiği, bu konuda bir şey biliyor musun? Tablo hakkında büyükbabama tek bir soru bile sormamış olabilirim ama bu, o tabloya gerçekten ve dikkatlice bakmadığım anlamına gelmiyor.”

“Bence bulmaya çalıştığımız kısım tam da bu...”

William çok erkeksi bir ifadeyle Sera'ya dönüp baktı. “Tamam, o hâlde buradan başlıyoruz. Kızı bulabilir miyiz? Yani belki de hâlâ hayattadır, öyle değil mi? Sonuçta böyle bir ihtimal var. Belki bir şekilde onunla irtibata geçebiliriz ve bize büyükbabamı nereden tanıdığını ya da onunla bağlantısını anlatır.”

Sera kati bir ifadeyle kafasını salladı. “Hayır, ne yazık ki bunu yapamayız.”

“Neden?”

Sera derin derin iç çekti. “Çünkü öğrendiklerime göre 1944 yılında en büyük toplama kampı olan Auschwitz’de ölmüş...”

Onuncu Bölüm

1942

Adele sargılı ellerini kucağına koymuş hâlde babasının çalışma odasında oturuyordu.

Odanın içi çok sessizdi ve ürkütücü derecede karanlıktı. İçinde bulunduğu güç duruma rağmen bu denli karanlık olmasını beklemiyordu.

Duvarın önündeki şöminenin ağır mermerine ve el işçiliği ahşap oymalarına baktı. Odaya ferah bir hava veren tek unsura, kızıl alevlere bakarken küçük bir kızken ateşin önüne kıvrılıp kitap okuduğu günleri anımsadı. Fakat şimdi? Çocukluğundaki o davetkâr ve sıcacık alevler gitmiş, yerine korkunç, aç bir yaratık misali gazapla titreşen dehşet ateşi gelmişti. Hararetle yanıp duvarı aydınlatan ateş bile onunla dalga geçiyor, ondan daha üstün olduğunu gösteriyordu. Adele birden yapayalnız ve korkak hissetti. Sanki etrafındaki her şey ona düşmandı. Sanki burası hayatını geçirdiği sıcacık yuvası değil de eli kulağında tehlike sinyallerini ileten acımasız bir elçiydi.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Ayak seslerini duyan Adele'in yüreği ağzına gelmişti. Kapı sert bir şekilde çarpınca boş bulunup sıçradı.

Fredrich Von Bron üniforması ve ödün vermez tavrıyla yanından geçip eldivenli ellerini masanın üstüne koydu. Gözlerini çalışma masasının üstünden ayırmadan söze girdi.

“Bak Adele, bunu sana sadece bir defa soracağım, sen de bana doğruyu söyleyeceksin.”

Korku, sessizce oturduğu yerde bekleyen Adele'in iliklerine kadar işliyordu.

Sahne de elleri kanamaya başladığında spot ışıklar tam da onun üstüne vurmuştu. Maalesef konserden önce haberi olmayan bir gelişme yaşanmış, Alman yetkililer bir kaynaktan Haurbech Ailesi'ne yardım eden kişinin kaçma telaşıyla düştüğünü öğrenmişti. Olay yerindeki kırık camların üstündeki kanlar aradıkları kişinin Adele'inkiler gibi derin kesikleri olduğunu işaret ediyordu. Ancak herkesi şok eden asıl bomba konser salonunda patladı. Böyle bir durumda şüpheli olarak bir generalin kızını görmek kimsenin aklının ucundan geçmiyordu...

Üstelik akıllarına gelmeyen bu kişi sahnede bütün Avusturya'nın önünde duruyordu.

Elleri kanadıktan sonra Adele, apar topar soyunma odasına götürülmüştü. Her yeri kana bulanmış, saten elbisesi giyilecek durumda olmadığı için en yakındaki çöp kutusunun dibini boylamıştı. Adele'e evdeki dolabından getirilen lacivert elbiseyi giymesi söylenmişti. Elbiseyi başından geçirirken Adele'in elleri zangır zangır titriyordu. Neyse ki acısı tahmin ettiği kadar dayanılmaz değildi. Ellerinin titremesinin nedeni artık sadece korkuydu. Elbisesinin düğmelerini iliklerken parmaklarına hâkim olmakta zorlanıyor, nabızı da hızla atıyordu.

Yaka kısmındaki son düğmeyi de ilikledikten sonra iyice gerilen sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes almaya çalıştı.

Aman Tanrım... Ben ne yaptım?

Elbisesini de giydiğine göre artık beklemekten başka yapacağı bir şey kalmamıştı.

Kapının önünde askerler nöbet tuttuğu için oradan kaamazdı. Bunun üzerine Adele soyunma odasının pencerelerini kontrol etti. Ama nafile... İkisi de sıkıca kilitlenmişti. O odadan kaçmasının hiçbir yolu yoktu.

Yapabileceği tek şey orada oturup beklemektir. Adele de aynen bunu yaptı. Oturdu, bekledi ve şimdi başına neler geleceğini düşündü. Acaba Almanlar gelip onu götürecek miydi? Yüce Tanrı aşkına, ya dün gece gördüğü gibi silahlarla gelirse, o zaman ne olacaktı?

Adele gergin bir şekilde odanın içinde volta attı. Ona ne yapacaklarını merak ederken kendini kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyordu. Hiçbir şey bilmeden çaresizce avcısını bekliyordu.

Ancak odaya giren kişi babası oldu. Adele'i çekiştirerek konser salonunun arka koridorlarından geçirdi, ardından onları bekleyen arabalarına bindirdi. Asık suratlı olması bir yana tek kelime dahi etmemişti. Vladimir'le beraber oturdukları hoş bahçenin yanından geçerken karla karışık yağmur yağıyordu. Sonra artık onun için hapisneden farksız olan yere, yani evine geldi. İçeri girer girmez babasının çalışma odasına kapatıldı. Ev halkından kimseyi görmemişti. Birkaç saat sonra gördüğü tek kişi de aile doktorları oldu. Doktor Adele'in yaralarını tedavi etti ama onun da ağzını bıçak açmıyordu.

Anlaşılan konuşmaması konusunda kesin talimat almıştı. Görevini yaptı ve tek kelime etmeden odayı terk etti.

Tam şu an babasının karşısında oturan Adele'in son birkaç saate dair hatırladığı tek şey bunlardı. Daha önce babasını hiç bu kadar soğuk ve mesafeli görmemişti. Daha da kötüsü bu buz gibi adam soracağı her soruya yanıt vermesini istiyordu.

“Vladimir Nicolai ile ne tür bir münasebetin var?”

Adele güçlükle yutkundu.

Babası dün gece Yahudi aileyi kurtarmak için Viyana cadde-lerinde olup olmadığı konusunda hiçbir şey sormamıştı. Ailece tanıdıkları doktorun evine uğrayıp uğramadığı konusunda da bir şey bilmek istememişti. Bunlar bir tarafa ellerini nasıl ve nerede yaraladığını bile sorgulama gereği duymamıştı. Söyleyeceği her şeyin ucu Vladimir'e dayanabilirdi ve bu çok tehlikeliydi. Orkestradaki arkadaşına platonik bir aşktan daha güçlü bir şeyler hissettiğini söylerse olan biten her şeyi kendi ağzıyla itiraf etmiş olurdu. Her şeyi itiraf etmek demek de bütün kalbiyle âşık olduğu adamı zan altında bırakmak anlamına geliyordu.

Adele çaresizce düşüncelerinin çıkmazında debeleniyordu. Öz babası tarafından tuzağa düşürülmeye çalışılıyordu ve bu korkunç bir histi.

Adele olabildiğince dikkatli davranmaya ve konuşmaya özen gösterdi. “Orkestradan bir tanıdık.”

Fredrich kafasını sallayarak, “Sakin bana yalan söyleme,” dedi.

Bunu çok net bir şekilde hiddetle dile getirmişti, altında en ufak bir sevgi ya da şefkat kırıntısı yoktu.

Demek biliyordu... Adele o an babasının her şeyi bildiğini anladı. Bu hem kötü hem de iyiydi. Biliyorsa gerçeği

gizlemenin ya da allayıp pullamanın bir faydası olmazdı. Çünkü o ne olursa olsun babasıydı. Ailesine ya da kızına bir zarar gelmesini istemezdi. Adele onun bu yönüne başvurabileceğini düşündü.

“Sana ne söylediler bilmiyorum ama her şeyin bir açıklaması var.”

“Çok çetin bir savaştan yeni döndüm ve işe bak ki ayağımın tozuyla kızım hakkında çok tuhaf bir hikâyeye iştittim. Benim biricik kızım cezası çok büyük bir suç işlerken yaralanmış. Böyle bir şeyin doğru olamayacağını bilsem de bunu senin ağzından da duymak zorundayım. Bakalım olanları nasıl inkâr edeceksin.”

“Ne hikâyesi baba?”

Babası sesli bir şekilde nefes aldı, yüzü tamamen ifadesizdi. Dikkatle Adele’e bakarken gür bıyıklarının tek bir teli bile kıınıldamıyordu.

“Dün gece neredeydin?”

Adele’in kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Yoksa korktuğu şey başına mı geliyordu? Daha dün gece Dieter’e şaka yollu, ‘Ne yaptığımı öğrenirse babam beni kendi elleriyle teslim eder,’ demişti. Ama şu an bu ihtimalin sandığı kadar imkânsız ya da saçma olmadığını görüyor ve korkuyordu.

Tam konuşmak için ağzını açıyordu ki koridordan bir yerden acı, boğuk bir çığlık sesi duyuldu.

Adele refleks olarak dönüp kapalı kapıya baktı ama doğal olarak bir şey göremiyordu. Duyduğu tiz çığlıklar onu daha da dehşete düşürdü. Sanki sesler bir kadına aitti... Yoksa bağırان annesi miydi? Kadın giderek daha yüksek sesle bağırıyordu.

“Hayır, böyle bir şey gerçek olamaz!” Yoksa birine mi vuruyordun? Sanki sesler, Viyana sosyetesinin saygıdeğer ismi aynı zamanda da yetenekli bir piyanist olan annesine değil de zorla zapt edilmeye çalışan vahşi bir hayvana aitti.

Koridorda kopan kıyamete, acı dolu çığlıklara ve yumruklanılan kapıya rağmen babası hiç istifini bozmamıştı. Bu tarz trajedi gösterilerine prim vermeyecek kadar kararlı, öfkeli ve soğukkanlı görünüyordu. Kapı onlarca kez yumruklanırken bir camın kırıldığı duyuldu. Kim bilir belki de koridordaki masanın üstünde duran vazo düşmüştü? Bir süre sonra çığlıklar giderek daha az duyulmaya başlandı. Anlaşılan annesi artık üst kata çıkarılmıştı.

Tanrım... diye yakardı Adele yüreğinin en derininden. *Tanrım, neler oluyor?*

Babası Adele’in aklından geçenleri yüzünden anlamış olacak ki hemen cevap verdi.

“Evet, bunların hepsi senin yüzünden oldu. Mutlu musun?”

“Ama ne...” Adele devamını getirmemiş, daha doğrusu sesli olarak söyleyememişti. Bütün bunlar ne anlama geliyordu? Şimdi ona ne yapacaklardı?

Babası boş gözlerle kızına baktı. Fakat artık o gözlerde onu seven, küçük bir kızken yatağına yatıran, hayatı boyunca tanıdığı ve sevdiği adam yoktu. Karşısındaki kişi dışarıda gördüğü diğer erkeklerden farksızdı. Bu adam bir asker olarak karşısında duruyordu. Bu adam Adele’in korktuğu türden biriydi.

Babası yine aynı soğuk ve duygusuz ses tonuyla konuşmaya devam etti.

“Onu içeri getirin.”

Adele hemen kapıya doğru döndü. Saliseler sonra da dünyası başına yıkıldı.

Vladimir'i sürükleye sürükleye içeri soktuklarını görür görmez ayağa fırladı. Zavallı Vladimir fena dövülmüş olacak ki ayakta bile duramıyordu. Elleri önden kelepçelenmişti. Papyonu boynundan sallanıyor, dudağından akan kanlar da smokinin yakasına damlıyordu. Bir gözü çok kötü şişmiş olsa da hâlâ açıktı. Vladimir hafifçe aralayabildiği o gözülle Adele'e hayatında gördüğü en anlamlı, en duygusal bakışı fırlattı.

Birbirlerine dokunamadılar... Dokunmayı bırak konuşmaya bile cesaret edemediler... İşte tam oradaydı... Hayatının aşkı fena hırpalanmıştı. Yaralı, bereli ve perişan bir hâlde az ilerisinde duruyordu. Ancak Adele'in elinden hiçbir şey gelmiyordu. Tek yapabildiği Vladimir'in sevecen gözlerindeki yürek parçalayıcı özrü sessizce kabul etmektir.

"Söyle bana, bu adamla ne tür bir ilişkin var?"

"Ne?"

Vladimir anında kafasını salladı. Bunu yaparak sessizce Adele'e ne olursa olsun sessiz kalması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Onu sürükleyen askerler taştan heykeller gibi iki yanında dikiliyordu. Adele'le iletişime geçmeye çalıştığını gören bir asker, anında onu itip sert bir şekilde uyardı. Bunun üzerine Vladimir sessizliğini korudu ama bu kez yüz ifadesiyle Adele'e bir şeyler anlatmaya devam etti.

"Bak Adele gerçeği zaten biliyorum, senden istediğim tek şey bunların doğruluğunu kabul etmen." Adele bu cümleyi duyar duymaz yeniden babasına döndü.

"Ne sorduğunu anlamıyorum baba."

“Bana hemen cevap ver! Dün akşam bu genç adamla rıhtımın orada mıydın?”

Adele bir babasına bir Vladimir’e baktı. İçinden var gücüyle oradan kaçmak geliyordu. Acaba Vladimir’in İsviçre’deki bağlantıları onlara yardım edebilir miydi? Buradan kaçıp saklanmanın bir yolu olabilir miydi? Belki de Dieter onları saklayabilirdi. Bu, her şeyin sonu olamazdı, değil mi?

Adele’in çenesi titrese de tek bir kelime dahi etmedi. Bir süre sonra babası merhametten yoksun bir ses tonuyla, “Öldürün onu!” emrini verdi.

“Ne?” diye haykırdı Adele. Fakat askerler anında Vladimir’i dizlerinin üstüne çökmeye zorladılar ve kafasına bir silah dayadılar.

Adele var gücüyle bağırdı. “HAYIR!”

Vladimir ölümün eşiğindeyken bile Adele’i korumak istiyordu. “Bakma Adele!” diye bağırdı. Kafasının arkasına bastırdıkları soğuk namluya rağmen, “Sakın buraya bakma!” diye haykırıyordu.

“Kes sesini!” dedi askerlerden biri ve silahın dipçiğiyle sertçe kafasına vurdu. Vladimir yere kapaklanıp acıyla kıvranmaya başladı.

“Durun!” diye bağırdı Adele yaşlı gözlerle. Bunların gerçek olduğuna inanamıyordu. *Ben şimdi ne yapacağım?* “Lütfen,” diye yalvardı. “Baba?”

Adele gözlerinde küçük bir şefkat kırıntısı bulabilmeyi ümit ederek yalvaran gözlerle babasına baktı. Ama bulamadı çünkü yoktu. Babası önce kızına baktı, ardından kafasıyla silahlı askere işaret verdi. İşte o an saniyenin yüzde biri kadar kısa bir süre içerisinde olan oldu. Adele kendini yere

Vladimir'in önüne attı ve uzun zamandır söylemeyi istediği o sözleri avaz avaz haykırdı.

"Onu seviyorum!"

Adele'in cümlesinin ardından odaya kısa süreli bir sessizlik çöktü.

Kıpkırmızı kesilen babasının öfkesi bine katlanmıştı. İki yanından sarkan ellerini yumruk yapıp var gücüyle sıkarken göğsü her nefeste hızla inip kalkıyordu. En az onlar kadar hayrete düşen askerler de bir Adele'in babasına bir yerdeki yaralı adama bakıyor, şimdi ne yapacakları konusunda verilecek emri bekliyordu.

Adele Vladimir'in gözlerinin içine bakarken çok büyük bir duygu yoğunluğunun etkisi altındaydı. Konuşmakta zorlanarak, "Özür dilerim," diyebilirdi. Yazık ki az önce yaptığı şeyin ne anlama geldiğini ikisi de çok iyi biliyordu.

Vladimir kendini toplayıp cesur olmaya çalıştı. Adele bir şey söylememiş olsaydı bütün suçu tek başına üstlenebilir, onu korumak uğruna bu sırrı mezara kadar götürebilirdi. Adele o an Vladimir'i her zamankinden daha çok sevdiğini fark etti. Yerde diz çökmüş hâlde birbirlerinin gözlerine bakışları tam anlamıyla yürekleri burkan türden bir manzaraydı.

Vladimir Adele'e bakarken hafifçe başını salladı. Onun da gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Bu iş artık benden çıktı Adele," dedi babası ve çalışma odasının çift kanatlı kapısını ardına dek açtı. Adele o an büyük evlerinin her yerinin Nazi askerleriyle dolu olduğunu gördü. Birden odaya bir sürü asker girdi. Vladimir çaresizlik ve teslimiyetle başını öne eğerken askerlerden biri Adele'in bileklerine kelepçe taktı. Asker Adele'i ayağa kalkmaya zorlarken

babası gözlerinin önündeki öz kızı değilmiş gibi duygusuz gözlerle olanları izliyordu.

“Zaten biliyordun değil mi?” Kaybedecek bir şeyi kalmadığını anlayan Adele, bu soruyu babasına yöneltirken tereddüt etmemişti.

Fredrich başını hafifçe sallayarak onu onayladı. Adele o an babasının gözlerinde küçücük bir hüzün gördüğünü sandı ya da öyle olmasını ümit ederek kendini buna inandırdı.

“Ama nasıl?”

Babası artık bütün kartları açık oynamaya karar vermişti. Bu yüzden net bir cevap vermekte bir sakınca görmüyordu. “Dieter’in karısı söyledi. Aptal kadın ikinizi de ele verdi. Akli sıra ailesinin üstündeki şüpheleri ortadan kaldıracak. Evlerine gitmekle onları da tehlikeye attınız. O aile infaz edilirse bunun suçlusu sensin Adele. Doktorun, karısının ve kızının kanı senin de ellerine bulaşmış olacak.”

“Ama doktor? O senin arkadaşın... Onu yıllardır tanıyoruz.”

“Arkadaş... Avusturya’ya ihanet eden bir arkadaş...” Babası bir iki saniye kadar duraksadıktan sonra acı sözlerine devam etti. “Tıpkı senin gibi Adele. Bu geceden sonra Avusturya için kötü bir hatıra olarak kalacaksın, yaptıklarından sonra bu ülke seni sonsuza dek unutacak.” O an bazı duygusal tesirler altında olduğu belliydi, fakat buz gibi tavrını korumaya da devam ediyordu. “Umarım ne tür bir hayat seçtiğinin farkındasındır.” Bu sözlerden sonra babası odayı terk edip kızını bir sürü Nazi askeriyle birlikte kaderine terk etti.

İşte her şey o an başladı.

Vladimir zorla ayağa kaldırılıp önce koridora sonra da merdivenlerden aşağı sürüklendi. Adele’in omuzlarına yün bir

palto koydular, paltuyu üstüne giymesine bile fırsat vermemişlerdi.

Vladimir’e, “Bizi nereye götürüyorlar?” diye sormaya çalıştıktan sonra etrafını saran askerlere baktı. Kimse tek kelime etmiyordu. Odasından eşya almasına bile izin vermemişlerdi. Yanına ne konserden sonra çıkardığı büyükannesinin küpelelerini ne İncil’ini ne de yıllardır özenle tuttuğu günlüğünü alabilmişti. Artık hiçbir konuda hak sahibi değildi. Büyük evinin mermer zemininde sürüklene sürüklene ön cam kapıya götürüldü. Kapı açıldı ve karşısında gecenin zifiri karanlığı belirdi.

“Bunu ona verin.” Adele annesinin sesini duyar duymaz dönüp baktı.

Kalbinin her hücrelerini dolduran korku yüzünden nefes almakta zorlanıyordu.

Acaba şimdi ona ne yapacaklardı? Yoksa bu büyüdüğü evin eşğine son ayak basışı mıydı? Annesinin sesini bir daha duyabilecek miydi? O an Adele’in en çok ihtiyaç duyduğu şey ebeveynlerinden gelecek ufacık bir sevgi ya da şefkat belirtisiydi. Fakat bunları göremedi. Maalesef onlardan aldığı son şey keman kutusu olmuştu. Asker keman kutusunu atar gibi eline verirken annesi arkasını dönüp gitti. Seraya doğru yürüyen annesinin ardından bakarken Adele’in yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Eline verilen kutuda alıştırmaya yaparken kullandığı keman vardı. Bu kemani orkestrada kullandığı kadar büyük değildi ama hep yanında olan önemli bir arkadaşıydı. Askerler onu dışarı çıkması için çekiştirirken Adele keman kutusunu göğsüne bastırdı. Bu esnada buz gibi yağmur damlaları zaten sıırılsıklam olan yanaklarına vuruyordu.

Adele Vladimir'e son bir kez bakmak için dönüp arkasına göz attı. Aynı anda onun da arkasına dönmüş olması çok tuhaftı. Kim bilir... Belki de ruhları arasında çok özel bir bağlantı vardı. Arabanın yanındaki Vladimir hüzünlü gözlerle Adele'e baktı. Adele ne düşüneceğini bilemiyordu. O ana dek her şey tahminlerinin aksi yönünde gelişmişti. Acaba Vladimir sessiz kalmadığı ve kendini kurtarmadığı için ona kızgın mıydı? Yoksa o da annesi ve babası gibi son bir bakışı ona çok mu görecekti? Bilmiyordu...

Vladimir Adele'e tıpkı Adele'in ona baktığı gibi baktı. Onun gözlerinde de sevgi olduğunu gören Adele'in yüreği parçalandı. Vladimir askerler kafasını aracın içine sokmadan önce, "*Ben de seni seviyorum,*" dedi. Ardından gecenin karanlığı Adele'in hayatının aşkını yuttu.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Artık eski hayatı yoktu.

Çünkü artık Adele'in yeni hayatı başlıyordu...

On Birinci Bölüm

Günümüz

Kaldığı pansiyonun önündeki kaldırımda hızlı adımlarla yürüylen William'ı görünce Sera'mn yüreğine su serpildi.

William'ın gelip gelmeyeceğinden emin değildi, ta ki cipi otoparka yanaşana dek. Aslına bakılırsa hâlâ orada olmasının doğru bir karar olup olmadığını bile bilmiyordu. Alarm ha-vaalanına gitmek üzere yola çıkması gereken saatten iki saat evvel çalmıştı. Sera da uyanık hâlde uzun bir süre yatakta uzanmış ve ne yapması gerektiği konusunda bir karar verme-ye çalışmıştı.

William'la birlikte çalışma fikri ve tablonun ardındaki de-rin sır perdesini aralayabilme ihtimalleri onun için fazlasıyla cezbedici bir unsurdur. Sonuçta uzun süredir orijinal tablonun peşindeydi, lakin hiçbir ipucuna ulaşamamıştı. Belki de bu-rada kalmak riskli olduğu kadar kârlı bir oyun olabilirdi. Bu arada dün akşamı William'la beraber geçirmek onu bir hayli

şaşırtmıştı. Bir kere William Hanover'ın soğuk ve nemrut bir iş adamı olmadığını öğrenmişti. William ona bambaşka, şefkatli bir yanını göstermişti. İşin kötüsü onun bu yönünü görmüş olmak Sera'yı daha da çok korkutuyordu.

Düğünün bu akşam olduğunu göz önünde bulunduran Sera, William'in bugün yanma gelmesini hiç beklemiyordu. Ama William onu bir kere daha şaşırtmayı başarmış ve elinde iki kahve, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle karşısında belirmişti.

William elindeki kahvelerden birini uzatarak, "Günaydın," dedi. "Kendime espresso shot sana da mocha aldım. Umarım doğru tahmin etmişimdir."

William'in kahve jestinden etkilenen Sera gülümsedi. Onun gülümsediğini gören William da artık daha rahat görünüyordu. Sera ikisinin de daha rahat ve güler yüzlü olmasını dün akşam yaptıkları barış anlaşmasına bağlıyordu. Eskitme bir kotla tişört giymiş William, tebessüm ederek Sera'nın yanındaki sandalyeye oturdu.

"Teşekkür ederim." Sera William'in elinden aldığı karton bardaktaki sıcacık kahveyi sabırsızlıkla dudaklarıyla buluşturdu. "İstedğim gibi olmayan bir kahveyi hayatta içemem. Bildiğin üzere ben New York'luyum ve teknik olarak çoğu New York'lu gibi kafein bağımlısıyım."

"Bu sabah buraya gelirken seni burada bulup bulamayacağımı bilmiyordum. Belki de şimdi Doğu Yakası'na giden bir uçaktadır diye düşünmedim desem yalan olur."

"Neden?"

William omuz silkip kahvesinden bir yudum aldı. "Çünkü dün akşam söylemek istediğin her şeyi söylemiş benziyordun. Yani tablo hakkında... Bu yüzden burada değil de on bin feet yüksekte olman daha kuvvetli bir ihtimal gibi geldi."

Sera bir an gülümseyecek gibi oldu ama son anda alt dudak-
ğını ısırarak kendine mani oldu. “Dürüst olmam gerekirse ben
de aynı şeyi düşündüm.”

William kafasını salladı. “Ama hâlâ buradasın...”

“Buradayım, çünkü sen uçak biletimi değiştirmeyi teklif
ettin, ben de teklifini kabul ettim. Yani evet şimdilik burada-
yım. Ama sen? Demek istediğim burada olman doğru mu? So-
nuçta bugün düşününüz var...”

“Düğüne daha saatler var, yani merak etme benim açım-
dan bir sorun yok.” William Sera’nın oturduğu bölümü ofis
ortamına dönüştüren eşyalara göz attı; dizüstü bilgisayar, dos-
yalar, cep telefonu, üstüne bir sürü yapışkanlı not kâğıdı iliş-
tirilmiş not defteri... “Gördüğüm kadarıyla detaylı bir araştır-
maya başlamışsın bile...”

“Gırtlığıma kadar araştırmaya battım desek daha doğru.
Burada iki yılı aşkın süredir yaptığım araştırmaların belgeleri
var.” Sera dosyalardan birini sehpa, William’m tam önüne
koydu. “Dün akşam da dediğim gibi şu an resmen çıkmaz so-
kaktayım.”

William kahvesini sehpanın üzerine bırakıp dosyayı eline
aldı. Dosyanın içinde belgeleri çevirirken, “Bu nedir?” diye
sordu.

Sera iç çekti. “Bu, kızımız hakkında bilinen son kayıtların
bulunduğu dosya. Bulduğumuz bütün bilgiler Ekim 1944’e
kadar, maalesef ondan sonrası yok. Biri gaz odasına gönderi-
liyorsa ya da Nazi subayları tarafından infaz ediliyorsa kayıt
tutulmaması normal tabii... Bu çok korkunç! Ne yazık ki ona
ne olduğunu tam olarak bilemiyoruz.”

“Orkestra kayıtları... Fotoğraflar...” William siyah beyaz fotoğrafların bilgisayar çıktılarını eline aldı. Fotoğrafları tek tek enine boyuna çevirip görüntülere dikkatlice baktı.

“Evet, bu üstteki fotoğraflar kızın daha genç olduğu döneme ait. Şu ana dek bulabildiklerimin hepsi orada. Daha arkalarda da bunlar var,” dedi Sera ve kahvesinden bir yudum daha aldı. “Onları görünce ne aradığımızı daha net anlayacaksınız.”

Sera sessizce oturup fotoğrafları inceleyen William’ı izledi. William önündeki koca fotoğraf yığınına sabırla inceledi. Sapsarı saçları özenle topuz yapılmış, ışıltılı gülümsemesi yüzünden eksik olmayan genç ve hayat dolu Adele’e uzun uzun bakıyordu. İçlerinde Viyana Filarmoni Orkestrası üyeleriyle çekilmiş grup fotoğrafları da vardı. Bazılarında Adele kemanıyla poz vermiş, bir kısmı da sahnede çalarken geniş açıdan çekilmişti. Sera Adele’in ailesiyle ve Viyana’da gittiği üniversitedeki kız arkadaşlarıyla çekildiği birkaç fotoğraf bile bulabilmişti. Bir tane fotoğrafta da Adele stüdyoda kemanıyla alıştırma yapıyor, müziğin büyüyle kendinden geçmiş görünüyordu.

Sonra William birden donakaldı. Elindeki fotoğrafı gözüne yaklaştırırken Sera onu bu kadar etkileyenin hangisi olduğunu merak ediyordu.

“Ama bu... Bu gerçek değil... Değil mi?”

William’ı hayrete düşüren Auschwitz Orkestrası’nın performansı sırasında çekilmiş fotoğraftı. Adele’in de içlerinde bulunduğu birkaç müzisyen çalarken bir grup Nazi subayı gülümseyerek onları dinliyordu.

“Evet, gerçek” dedi Sera başını sallayarak. Fotoğrafın kenarındaki kadın figürünü işaret etti. “Bu o.”

“Toplama kamplarında böyle sanatsal faaliyetler olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Zaten çoğu insan bilmiyor. Ben bile kısa süre önce öğrendim,” diye itiraf etti Sera. “Kamplarda müzisyenlerin olduğunu sanat tarihi dersi alırken duydum. Düşünebiliyor musun, aralarında ressamların bile olduğu bir sürü sanatçı yetenekli olduğu alanda performans sergiliyor. Kamplar dağıtılıp hâlâ hayatta olan insanlar serbest bırakılırken askerler bu sanatçıların eserlerini bulmuş. Koğuşların duvarlarında resimler, eskizler ve hatta şiirler asılıymış. Müzisyenler de kampın hemen içindeki orkestra bünyesinde çalışıyorlarmış. Tabloyu araştırmaya başlayana dek böyle şeylerin olduğundan haberim bile yoktu. Kısacası son iki yıldır yaptığım araştırmalar sayesinde hayatının bu kısmına ulaşabildim. Kim bilir orada daha neler yaşadı...”

“Peki, bunca şeye nasıl ulaştın?”

Sera William’ın neyi kastettiğini anlamıştı. Hemen fotoğraf yığınının en üstündeki fotokopiyi eline aldı. Bu, tablonun fotoğrafıydı. “Buradaki seri numarasından,” derken Adele’in kolundaki rakamları işaret ediyordu. “İşte bu dövme sayesinde...”

“Bunun Adele Von Bron olduğundan kesinlikle eminsin, değil mi?”

“Evet, son derece eminim.”

William başka bir fotoğrafı kaldırıp gösterdi. “Peki, bu ne zaman çekilmiş?”

Sera fotoğrafı alıp baktı. “Şey, bu benzeri olmayan bir poz. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyoruz ama bazı fotoğraflar toplama kamplarının içinde çekilmiş. Mesela bunu bizzat Nazi subaylarından biri çekmiş. Tahminlerimize göre bu fotoğraf

son m z k performanslarından birine ait, 1944 yılında, eylül ayının son günleri... Bak hemen  n sırada oturuyor, soldan ilk sandalye.”

Bu açıklama William’ı fazlasıyla     rmı tı. “Yani toplama kamplarında konserler veriliyordu.”

William bir yandan duyduğu şeye inanmakta güçlük çekiyor, bir yandan da ellerinde enstrümanlarını tutan bir grup müzisyene dikkatle bakıyordu.

“Bana kalırsa orkestrada çalmak, yapmaya zorlandıkları onca şey arasında en masum olanı...”

“Ne demek istiyorsun?” William e ilip dikkatle Sera’nın gözlerine baktı.

Sera ona dönünce bir kez daha aralarında tuhaf bir ba  oluştuğunu hissetti. Sonra hemen kendini topladı ve dikkatini önündeki bilgisayara verdi. İnternetteki arama motoruna bir şeyler yazarken ikisinin de gözü bilgisayar ekranındaydı.

“Kamplardaki ayıklama işlemiyle ilgili bir şey duydun mu?”

“Hayır, sanmıyorum.” William ekranda beliren arama son clarını görünce kafasını salladı. “Ama galiba ne olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Ekrandaki son cları daha net görebilmesi için Sera bilgisayarı William’a doğru çevirdi. “İşte bu,” diye gösterdi. “Kimlerin hayatta kalacağı kimlerin  lece i konusunda bir ayıklama yapıyorlar.”

William soykırım dönemiyle ilgili arşiv belge ve görüntülerinin olduğu sitedeki fotoğrafları tek tek tıklamaya başladı. Ekranda sıra sıra beliren görüntülere dikkatle baktı; kamplara getirilen yorgun mahkûmlar, yanlarında k    k çocukları olan anneler,  n tarafında Yahudiliğin tipik sembolü olan

Davud'un yıldızının dikili olduğu paltolar giyen esirler, krematoryumun* çamurlu yollarında korkuyla yürüyen aileler, gaz odalarında onları bekleyen ölüme doğru adım adım ilerleyen gruplar...

"SS subayları kampa yeni tren gelince esirleri ayıklıyorlardı. Auschwitz'de ağır işlerde çalışabilecek durumda olanlar sağ tarafta toplanıyor, infaz cezasına çarptırılanlar da sol taraftaki alana ayrılıyordu ki onların sonu çoğunlukla gaz odaları oluyordu."

"Akıl alacak gibi değil," dedi William fotoğrafları tıklamaya devam ederken.

"Dur bir saniye... Bak tam orada..." O an Sera'nın eli telaşla William'inkine değdi. Sera anında irkildi ve panikle elini çekip kucağına koydu. "İşte, bu da orkestra. Bu konuda karşıt görüşlerde olan tarihçiler mevcut olsa da çoğu, ayıklama sürecinden geçen müzisyenlerin çalmaya zorlandığını düşünüyor. Muhtemelen Adele de onlardan biriydi."

"Yanı başlarında yüzlerce insan peş peşe ölürken ve kendilerinin bile hayatta kalacağı meçhulken onlar müzik yapıyordu, öyle mi?"

Sera bile hâlâ bu gerçeğe inanmak istemiyordu ama evet, acı da olsa gerçek aynen buydu...

Sera kafasını salladı.

"Her sabah işe giden ve akşam da koğuşlara dönen esirlere moral vermek için hareketli, neşeli bir şeyler çalmaya zorlanıyorlardı. Genellikle de Alman marşları ya da Macar halk müziklerinden parçalar çalıyorlardı. Buna inanabiliyor musun?"

* Cesetlerin yüksek sıcaklıklarda yakıldığı yer. (Ed. N.)

Her gün binlerce insan önlerinden yürüyerek geçiyor; anneler, başına gelecekleri bilmeyen aileler, masum çocuklar...” Böyle dehşet verici bir durumda enstrüman çalmaya zorlanmanın nasıl bir his olduğunu tahmin eden Sera’nın sesi titredi. “En kötüsü de 1944 yılından 1945’e kadar olan dönemmiş. Çünkü bu tarihlerde Almanlar, Macaristan Yahudilerini Auschwitz’e göndermeye başlamış. Yüz binlerce insan kamp alanına varır varmaz direkt gaz odalarına alınmış. Ve orkestra bu süreçte aralıksız çalmaya devam etmiş... Kamplardaki mahkûm intiharı vakalarının büyük bölümünün müzisyenlerden oluştuğu söyleniyor. Böyle bir hayata nasıl dayanabildiklerini inan aklım almıyor.”

“Yüzündeki derin kederi şimdi çok daha iyi anlıyorum.” William dönüp Sera’ya baktı. “Tablodan bahsediyorum, Adele’in bakışlarındaki derinlik öyle yoğun ki... Demek ki gördükleri yüzünden bu denli hüznü bakıyor. Her gün bir sürü insan yanından geçip ölüme yürüyor ama bunu durdurmak için elinden hiçbir şey gelmiyor. Acı, ölüm, çaresizlik...”

“Orada neler olduğunu ya da başına neler geldiğini tam olarak bilmiyoruz. Tek bildiğimiz yaklaşık iki yılını orada geçirdiği. Elimizdeki bilgiler bir yerde tıkanıp kalıyor.”

William kafasını salladı. “Yani o bir Yahudi miymiş? Bu yüzden mi onu oraya göndermişler?”

“Hayır. İşte bu da sır perdesinin önemli bir bölümü.” Sera bir sanat eseriyle ilgili gizli hikâyeyi ortaya çıkarma konusundaki büyük hevesiyle anlatmaya devam etti. “Şuna bak.”

Başka bir dosyayı açıp William’a verdi. Üniformalı adamın olduğu fotoğrafı görür görmez şaşkınlıktan kaşlarını kaldırdı.

“Bu adam da kim?”

Sera fotoğrafın altında yazan ismi göstererek, “Fredrich Von Bron,” dedi.

“Yani babası Üçüncü Alman İmparatorluğu üyelerinden biri miymiş?”

“Evet, Avusturyalı bir general,” diye teyit etti Sera. “Babasının önemli pozisyonu düşünülürse her ne olursa herkes için çok zor olmalı. Ayrıca büyük ihtimalle olabildiğince gizli tutmaya çalışmışlardır. Bu konu hakkında bir tane bile rapor ya da tutanak bulamadık. Adele beyin yıkanacak bir mahkûm olarak kampa gönderilmiş. Bu da demek oluyor ki bir çeşit suç işledi ve işini kampta yapma cezasına çarptırıldı. Auschwitz-Birkenau’ya 1943 yılının başında gönderilmiş ki bu dönem mahkûmların bir hayvan gibi sayılarla damgalanarak gruplandırıldığı döneme denk geliyor. Direkt gaz odalarına gönderilenler kayıt altına alınmıyor ya da dövme yapılarak numaralandırılmıyordu. Dövme yapılmayan başka bir grup da beyin yıkama programı kapsamındaki gruptu.”

“Ama Adele’e dövme yapılmış.”

“Kesinlikle.”

William sandalyesine yaslanıp ellerini başının arkasında kenetledi. “Burada akla yatmayan çok şey var.”

“Çok doğru,” dedi Sera. “Babasının yüksek rütbesini bir yana bırakalım, kendisi bile çok tanınmış bir isimdi. Onun gibi birinin bir toplama kampına gönderilmemesi gerekirdi. Bir kere Viyana’nın, hatta Avusturya’nın tamamı onu tanıyordu. Konserlerde performans sergileyen başarılı bir keman sanatçısı, önünde uzun ve mutlu bir yaşam olan genç, güzel ve yetenekli bir kız... Böyle bir insan neden toplama kampına gönderilsin ki?”

William meraklı gözlerle Sera'ya baktıktan sonra elindeki fotoğrafı dosyaya geri koydu.

Resimlere bakan William'ın yüz ifadesini gören Sera'nın midesine yine aynı kramplar girdi. Belki William da Adele'e karşı tıpkı onun duyduğu türden bir yakınlık hissetmişti, kim bilir?

"Ne?" Sera hemen kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemi alıp fotoğraflardan birinin arkasına bir tarih yazdı.

"Şey, sadece bir şey fark ettim," dedi William, Sera'ya doğru eğilerek. Fısıltı denecek kadar alçak sesle konuşuyordu. "Bu senin için de paradan daha fazla şey ifade ediyor, yanılıyor muyum?"

Sera kendisine gülümseyerek bakan mavi gözleri inceledi. Böyle bir samimiyeti görmezden gelip kapıları kapatamazdı. Ancak birden bu soruya cevap vermesinin gerekmediğini hissetti. Çünkü William dudaklarından dökülmeyen şeyi bir şekilde anlamıştı.

William bu kez açık açık, "Peki neden?" diye sordu. "Tüm bunlar senin için neden bu kadar önemli? Sakın inkâr etme çünkü öyle olduğunu görebiliyorum."

Sera elinden kalemi düşürdü. Gerginliğini belli etmemek için ne yapacağını bilemiyordu, saçını kulağının arkasına attı.

Gerçek şuydu ki Adele'in tablosunu bulmak onun için bir amaçtan çok bir zorunluluktı. Kalbi kırılmış, perişan hâldeydi ve bir çıkış yolu arıyordu. Acılarını, hayal kırıklıklarını unutmak için bütün dikkatini verebileceği bir şeye ihtiyacı vardı.

Bir kere canı yanıyor, kalbi kanıyordu... İnançlı biri olmasına rağmen bu hissiyatı ciddi biçimde sarsılmıştı. Nişanlısı da sözde dinine bağlı bir adamdı. Onu seveceğine, sayacağına ve

hep yanında olacağına dair söz vermişti. Ama sözünü tutmak yerine arkasına bile bakmadan dönüp gitmeyi, Sera'nın kalbini kırıp eline vermeyi tercih etmişti.

Bunca acının ortasında gizemli bir tablonun peşine düşmek, dikkatini dağıtmak için bulunmaz bir fırsattı.

“Sanırım bu tablonun altında yatan tarih... Yani bunca zaman sonra bile bir insanın yüz ifadesinin, bir duygunun hâlâ canlı olduğunu görmek...” Omuz silktili. “Çoğu insan bunun sadece sıradan bir tablo olduğunu, aklımı kaçırdığımı falan düşünebilir ama o tablo benimle konuşuyor. O hâlâ canlı. Bizden önceki hayatlarla ilgili nefes alan bir kayıt.”

Sera, parmaklarını Adele'in ve orkestra arkadaşlarının bulunduğu fotoğrafın kenarlarında dolaştırdı. “Şuna baksana,” diyerek fotoğrafı William'a verdi. “1942 yılının baharında çekilmiş, üniversite gazetesi için. Baksana burada nasıl da mutlu. Tablodakinden ne kadar da farklı değil mi?”

William ağır ağır başını salladı. “Yani bu yüzden tabloyu arıyorsun? Onun için?” Birkaç saniye duraksadıktan sonra devam etti. “Ya da kendin için?”

Bu adam sahiden çok zeki ve komikti. Birbirlerini doğru dürüst tanımıyorlardı bile. Fakat o bir yabancı olmasına rağmen Sera'nın kendine bile itiraf edemediği gerçeği anında anlamış, o da yetmiyormuş gibi pat diye söylemişti. Bu adamın sürekli olarak düşüncelerini okuması Sera'nın sinirlerini bozuyordu. Sera acısını ve üzüntüsünü saklamaya çalıştı. Tabloyu daha önce gördüğünü ona anlatamazdı. Çünkü bu hatıra fazla kişisel ve özeldi.

Sera, William'ın elindeki fotoğrafı alarak, “Bana kalırsa önce Adele'i bulalım,” dedi. Zihnindeki düşüncelerden uzaklaşmasına

yarayacak, onu oyalayacak bir şeyler aradı. Sonra etrafa saçılmış fotoğrafları toplayıp düzenlemeye başladı. “Kendimle ilgili konuyu daha sonra hallederim nasıl olsa...”

“Yani tabloyu bulduktan sonra...”

William bunu son derece doğal bir şekilde söylemişti ama gerçektir. Bu yüzden Sera’nın gözleri anında William’inkilere yöneldi. William kahvesinin son yudumunu aldıktan sonra karton bardağı sehpanın üstüne bıraktı.

William kollarını sıvar gibi yaparak, “O hâlde işe başlayalım,” dedi. “Haydi, bana bir görev ver.”

“Şu ana dek bildiklerimizin çoğunu ve nerede tıkanığımızı sana anlattım sayılır. Aslına bakarsan buraya gelirken büyükbabanın bu konuyla ne tür bir ilgisi olduğunu buluruz diye umuyordum. Küçükük bir bilginin bile çok yardımı olabilir.”

“İtiraf etmeliyim ki neden ve koşullarımız farklı olsa da büyükbabam ile tablo arasında bir bağ bulma konusunu ben de araştırdım. Ama maalesef işe yarayacak bir şey bulamadım.” William tek kaşını kaldırıp söze devam etti. “Kısaca durum bu, tam elimde koca bir hiç var diyordum ki asistanın aradı, sonra da sen geldin işte.”

Sera anlıyorum dercesine kafasını salladı. “Desene ikimiz de tıkandık kaldık. Yine de elimdeki bilgi ve belgeleri seninle paylaşabilirim. Zor bir iş olduğunun farkındayım, fakat belki de bu fotoğrafları bir de birlikte kontrol etmeliyiz. Bakalım genç Edward Hanover bunlardan birinde olabilir mi? Büyükbabanın gençliğinde çok seyahat ettiğini söylemiştin değil mi?”

“Evet, çok gezerdi.” William kafasını kaldırmadan fotoğraflara bakmaya devam ediyordu. “Ama benim aradığım o değil...”

William'ın söylediği şey Sera'nın dikkatini çekti. "Ne peki?"

William bazı fotoğrafları yan yana sıraladı. Hepsi de Sera'nın daha önce defalarca gördüğü şeyler, yani Adele'e ait fotoğraflardı. "İşte burada." William son fotoğrafı da koyup tekrar Sera'ya baktı. "Bir şey dikkatini çekti mi?"

Sera eğilip yakından baktı.

Adele fotoğrafların hepsinde gülümsüyor ve çok mutlu görünüyordu. Zaten Viyana Filarmoni Orkestrası'ndaki müzisyen arkadaşlarının yanında verdiği bütün pozlarda hep mutluydu. Fotoğraflarda sıra dışı bir şey görünmüyordu, sadece bir sürü gülümseyen yüz... Çarpıcı bir detay varsa da Sera seçemiyordu.

William işaret parmağıyla ilk fotoğraftaki genç adamlardan birini gösterdi. Sonra diğer fotoğrafta aynı adamı buldu, sonra bir diğer fotoğraf... Fotoğrafları teker teker taradı ve hepsinde aynı adamı işaret etti.

Sera'nın tüyleri birden diken diken oldu.

William son fotoğrafı ışığa tutup genç adamın yüzünü gösterdi. "Bu kim?"

Sera bunu daha önce fark etmediğine inanamıyordu. Şimdi fotoğraflar yan yana dizilince gerçek gün gibi ortadaydı. Elinde çellosunu tutan genç adam, fotoğrafların hepsinde neşeyle gülümsüyordu.

"Kim olduğunu bilmiyorum. Ancak Adele'in olduğu bütün fotoğraflarda o da var."

"Doğru ama neden?"

Tam olarak neye baktıklarını idrak eden Sera'nın nefesi keşildi. Böylesine önemli bir detayı yakaladığı için gayrimenkul

patronu büyük bir aferini hak ediyordu. Sera onu içten içe takdir ederken William başka fotoğrafları incelemekle meşguldü.

“Bu adam neredeyse bütün fotoğraflarda var ama Adele’in tam yanında durmuyor. Belki de bu yüzden onu daha önce fark etmedim çünkü bugüne dek hep Adele’e bakıyorduk.”

William başım sallayarak onayladı. “Bu da demek oluyor ki çıkmaz sokakta debelenmeyi bırakıp farklı bir yeri kazmaya başlamalıyız.”

“Şu adamın kim olduğunu araştıralım. Bakalım Adele’le ilgili bir ipucuna ulaşabilecek miyiz? Acaba adam hâlâ hayatta olabilir mi?”

“Şimdi ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

William bir yığın fotoğraf ve bilgisayar çıktısının içinde kaybolmuşken Sera’nın gözüne bir şey çarptı. Küçük bir delildi ama işte oradaydı. Bilhassa aramayan ya da dikkatle incelemeyen birinin görmesi neredeyse imkânsızdı. Sera minicik bir detayda bu denli önemli bir bilgiye ulaştığına inanamıyordu.

Hemen bilgisayar çantasının ceplerini aramaya başladı. Birkaç saniye içinde aradığı şeyi, yani yanından ayırmadığı büyütücü buldu. Fotoğrafa bir de büyüteçle bakınca yüzde yüz emin oldu. Demek bunca zamandır yanlış yere bakıyorlardı...

Manikürlü tırnağıyla fotoğrafı William’ın tam önüne itti.

“Bak,” dedi Sera, fotoğraftaki minyatür detaya dikkat çekmek isteyerek. “Çok küçük olsa da görülüyor. Tam şuraya, eteğinin kıvrımlarına bak. Saklamak istemiş ama gün gibi aşikâr.”

William gösterilen yere bakınca şaşkınlıktan derin bir nefes aldı.

“Adele adamın elini tutuyor.”

On İkinci Bölüm

12 Mart 1943

Kar kesinlikle bütün hatıraları saklıyordu. Adele artık bundan emindi. Özellikle de çalışma kampına götürülmek üzere trene bindirildiği esnada hayatta emin olduğu tek şey buydu.

Ahşap kaplı hayvan vagonuna bir sürü insanla birlikte tıkıştırıldığı için ayakta durmak zorundaydı ve bu tam bir işkenceydi. Tahtaların arasındaki açıklıktan giren soğuk öyle şiddetliydi ki üstündeki yün kabana rağmen iliklerine kadar donuyordu. Bu kadar uzun süre ayakta durmak bir insan için dayanılması çok güç bir durumdu. Neyse ki ahşap vagona yaslanıp biraz olsun destek alabiliyordu. Onlarca insan bir mal gibi içeri tıkılmış ve dip dibe durmak zorunda bırakılmıştı. Kimse oturamıyordu. Oturmak bir yana biraz olsun dinlenmek, hatta rahatça soluk almak bile imkânsızdı. O vagondakiler sanki insan değildi. Sanki yiyeceği, suyu

verilmemiş, daha da önemlisi soğuktan bile korunmalarına gerek duyulmamış bir hayvan sürüsüydüler. Belki de hayvandan bile daha değersizlerdi.

Tam iki gün böyle bir ıstırap çemberinin içinde geçti.

Adele'in eski hayatı, hayat bildiği gerçekliği yok olmuştu. Artık mazisine onu bağlayan tek şey, hareket hâlindeki vagon-
dondan çıkan kulak tırmalayıcı ahşap gıcırtısı, dışarıda aralıksız yağan kar ve soğuktu. Bunlar dışındaki her şey en kötü kâbuslarda bile görülemeyecek türdeki bir dehşetten ibaretti. Artık yepyeni ve korkunç gerçekler kapıdaydı.

Almanlar onu işçi bölümüne ayırmıştı ama Adele bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamamıştı. Yargılanırken ona olabildiğince iyi davranmışlardı, tabii bu şartlarda ne kadar iyi olunabilirse... Duruşmasında ne annesi ne babası ne de önceden tanıdığı biri vardı. Her ne kadar adı duruşma olsa da Adele hakkında verilecek hükmü az çok tahmin edebiliyordu. Yargılanma süreci tamamen formaliteydi, belki de aile adı ve babasının rütbesi göz önünde bulundurularak yapılmış basit bir nezaket gösterisiydi. Her ne kadar annesini ve babasını utandırmış olsa da aile adlarının bir saygınlığı vardı. Belki de bu yüzden kaçınılmaz son olarak ona bir çalışma programındaki beyin yıkama programını uygun görmüşlerdi. Adele işlediği suçun normal şartlarda direkt idamla cezalandırılacak kadar ciddi bir suç olduğunun farkındaydı.

Yargılandıktan sonra Almanlara ait toplama ve çalışma kamplarından birinde sekiz hafta çalışma cezasına çarptırılmıştı. Tam sekiz hafta... Belki sonra tekrar ailesinin yanına dönebilirdi. Sadece iki aylık bir çalışma cezası için onu Avusturya'dan alıp Polonya gibi uzak bir yere götürmelerini

çok tuhaf bulmuştu. Böyle uzak bir mesafenin ne kadar masraflı olduğu düşünülürse bunca zahmete neden giriyorlardı ki? Neden evine ve ailesine yakın bir yerde çalışmasına izin verilmemişti?

Adele'in etrafındaki insanların bir kısmı hüngür hüngür ağlıyor, bir kısmı da çıtını bile çıkarmıyordu. Vagondaki bir çocuk mütemadiyen, "Nereye gidiyoruz baba?" ya da "Daha ne kadar kaldı? Ne zaman varacağız?" gibi sorular soruyordu. Bazı insanlar da anlamadığı dillerde konuşuyordu. Polonya'nın engebeli arazilerinde son derece rahatsız bir şekilde yol alırken vagondan dua, mırıltı, hıçkırık sesleri yükseliyordu. Bu çok uzun bir yolculuktu...

Adele biraz olsun temiz hava alabilmek için pencerenin yanında dikiliyordu. İki tahta arasındaki açıklığa ne kadar pencere denebilirdi, o ayrı mevzuydu tabii... Manzaranın önüne gardiyan gibi dikilmiş demir parmaklıklar yüzünden dışarıyı görmek çok zordu. İki parmaklık arasından seçebildiği tek şey karla kaplı uçsuz bucaksız arazilerdi. Bir de gri göğün altında ölümün habercisi gibi dikilen yapraksız, kurumuş tek tük ağaçlar... Trenin dışında da en az içerideki gibi ürkütücü ve soğuk bir manzaranın hâkim olduğunu gören Adele, pencere kenarında olmanın şans değil de talihsizlik olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Demir parmaklığı sıkı sıkı tutan elleri zangır zangır titriyordu. Pencere denin açıklığa sıkı sıkı tutunmuş olsa da dışarıdaki geceye dokunamıyordu. Artık özgür bir insan değildi. Ölüm ve dondurucu soğuk kaynaklı sessizlik de onu hiç olmadığı kadar çok korkutmaya başlamıştı.

Sessizlik...

Dehşet vagonunun içini ele geçirmiş şey işte buydu. Vagonun diğer ucundan biri acı acı feryat etmediği sürece her şey son derece cansız ve sessizdi. Ara ara biri hıçkırıklarla ağlamaya başlıyordu ama içlerinde bulundukları zor şartlar düşünülürse bu verilebilecek tepkilerin en basiti sayılırdı. Birkaç kişi dil dökerek ya da tehdit ederek ağlayan adamı sakinleştirmeye çalışıyordu. Ardından etrafı yine bir sessizlik alıyor ve yol böyle uzayıp gidiyordu.

Tanrım?

Adele'in soğuktan mosmor olmuş titreyen dudaklarından bu kelime çıktı. Ardından gözlerinden boşanmak için can atan yaşları hissetti ve bir iki kez hıçkırdı. Aniden bu duruma düşmemesi için yüreğinin en gizli yerinde sakladığı son cesaret kırıntılarını çağırdı. Cesur ve güçlü olmalıydı. Sonra aynı döngü defalarca baş gösterdi. Ne zaman dua etmek istese söyleyebildiği tek kelime tanrının adı oluyor, söylemek istediklerinin hiçbirisi dudaklarından dökülmüyordu. *Tanrım... Hıçkırık... Güçlü ol...* Adele'i esir eden şeylere parmaklıkların yanı sıra çelişkili bir kısır döngü de eklenmişti.

"Tanrım..."

Adele yaratıcısına fısıldarken ağzında dişi kalmamış, gözlerinden korku saçan bir kadın, "Oğlum nerede?" diye sordu. Son yirmi dört saattir sürekli bu soruyu soruyordu. Zavallı kadın korkudan büyük bir şok yaşıyor ve maruz kaldığı gerçeikle baş edemiyordu. "Oğlum... Oğlumun nerede olduğunu biliyor musun?"

Adele yüzüncü kez hayır anlamında kafasını salladı.

"Hayır, üzgünüm ama oğlunuzu tanımıyorum."

Kadın oğlunun dilinden düşürmediği adını bir kez daha söylemeye başladı, sanki Adele'in unutmamasının imkânı varmış gibi... Acılı annenin ruhundaki son umut parçası da gözyaşına karışıp yanağından süzülüyordu.

“Viktor... Oğlumun adı Viktor.”

“Çok üzgünüm.”

Ne yazık ki perişan kadına faydası dokunacak bir şey bilmiyor, bu soru karşısında sabırla aynı cevabı yineliyordu.

Akşamın ilk saatlerinde elini tutarak kadını teselli etmek gibi bir girişimde bulunmuştu. Ancak bu acılı kadının daha da telaşlanıp atak geçirmesinden başka bir işe yaramamıştı. Hatta bir ara Adele'i o kadar sıkımişti ki az kalsın kadının ellerinde boğularak can verecekti. Kadının ellerinden kurtulmak için ne yazık ki onu itmek zorunda kalmıştı. Kadının vagonun sert zeminine düştüğünü görünce de suçluluktan ağlamamak için kendini zor tutmuştu.

Anneler... Kayıp evlatlar... O ana dek gerçek dünyanın acımasızlığı hakkında hiçbir şey bilmeyen keman sanatçıları... Kızlar... Korku dolu aileler... Bir sürü yabancı insan... Genci yaşlısı birçok insan paketlenip bu vagona konulmuştu. Daha önce birbirlerinin yüzünü bile görmemiş kişiler, şimdi bu dehşet treninin yolcusuydu. Ne yazık ki kaderleri böylesine korkunç ve uzun bir yolda kesişmişti.

Hepsi de açtı. Hepsi de susuzluktan ölüyordu. Hepsi de bir yudum su için ya da kâbus olmasını diledikleri bu korkunç şeyden bir an önce uyandırılmak için yalvarmaya hazırды.

“Bir şey gördüm!” diye bağırdı biri.

Bir anda herkes sesin geldiği yöne döndü. Küçük penceresinden bakan Adele, ileriden yükselen dumanları gördü.

Hiçbir aracın gidemeyeceği kadar sapa, uzak bir diyar gibi görünüyordu. Vagonun içindeki insanlardan biri çığlık atarken, bir diğeri inlemeye başladı. Ardından hemen yanındaki adamın ağladığını işitti. Son olarak da karşılaşacakları şeyden ölesiye korkan kadın ve çocuklar bağıra bağıra ağlamaya başladı.

Tren artık yavaşlıyordu. Adele bir eliyle keman kutusunu sıkıca göğsüne bastırıyor, diğer eliyle de düşmemek için demir parmaklıklardan destek alıyordu.

Tren daha da yavaşlarken acı ve tiz fren sesleri yükseldi. Köpekler mi havlıyordu? Adele böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. Ateş... Duman... Vahşetin sindiği yoğun sülfür kokusu ciğerleri yakmaya başladı. Öksürük sesleri... Tekrar ağlamaya başlayanlar ve onlara sessiz olmasını öğütleyenler... Sonra bir bebek ağlaması... Acaba açlıktan mı ağlıyordu? Köpek havlamalarına karışan ağlama sesleri derken bütün esirlerin sinirleri altüst oluyordu.

Sonra o an geldi ve tren durdu.

Tüketici ve boğucu tren yolculuğu sona ermişti. Artık yüzleşmek zorunda oldukları yeni bir gerçek vardı.

Vagonun kapıları açılırken sinir bozucu bir telaş başladı. Daha çok köpek... Artan havlama sesleri... Çığlıklar... Arkadan itenler... Silahlı askerler... Vagonun arkasında feryat fiğan edenler... Kısa süre önce sökmeye başlayan şafağın puslu aydınlığı... Silahlı askerlere oğlunun nerede olduğunu soran acılı ve inatçı anne...

“Dışarı!” Emir kesin ve netti. Ardından diğer askerler de duygusuz ve yüksek bir ses tonuyla aynı emri tekrarladı. “Dışarı! Dışarı!”

Adele'i sert bir şekilde çekip trenden indirdiler. Kontrolsüz bir şekilde yerdeki çamura basınca az kalsın bileğini burkuyordu. Sonra arkasından iteklemeye başladılar. Adele birden kızıl kahve ve gri paltolarının üstünde sarı yıldız taşıyan bir sürü üzgün yüzün kendisine döndüğünü gördü. Cılız, çelimsiz, yorgun bedenler... Acı dolu gözler... Askerler onları bekleyen ısırap dolu kadere ilerlemelerini emrederken şaşkın şaşkın etrafa bakırlar... Bu kadar çok insan... Böyle bir can pazarı...

Gördüğü manzara karşısında hayrete düşen Adele, "Yüce Tanrım, burada neler oluyor böyle?" diye mırıldandı.

Adele kalbinin her atışında Tanrı'mın adını bir kere daha andı. Tıpkı kulaklarında yer etmiş kemanının ağlayan sesi gibi. Tıpkı bir hüznün dansının kederli bir figürü gibi... O an ruhuna teselli veren tek şey Tanrı'nın adıydı. Tanrı! Hâlâ orada mıydı? Bunları görüyor muydu? Ona seslenirse çamurlu yollarda tedirgin adımlar atan Adele'in peşinden gelir miydi? Gözlerinin tanık olduğu vahşetten onu koruyabilir miydi?

Adele bir an hangi yöne gideceğini bilemeyerek kendi etrafında döndü. Sonra delikanlılar ve adamlardan başka bir tarafa ayrılan kadın kalabalığını takip etti.

"Kadınlar ve çocuklar sol tarafa!" diye bağırdı bir subay. Köpekler hâlâ havlıyordu. "Sağ! Sağ! Erkekler sağa dedim!"

Oğullarının elini bırakmaya zorlanan anneler, ruhları bedenlerinden çıkarılmış gibi acıyla bağıırıyordu. Aslında her şey çok hızlı gelişıyordu ama nedense o an insanlara sonsuzluk kadar uzun geliyordu. Sanki dünya ağır çekimde acıların en büyüğünü en derine kazımak istiyor, sanki kendi etrafındaki turunu bile ağırdan alıyordu. Adele kendini bir korku filmine ya da korkunç bir kâbusa hapsedilmiş gibi hissediyordu.

Üstünde isimlerinin ve eski adreslerinin yazılı olduğu çantayla bavulları geniş bir platformun üstüne atılan insanlar, kendilerine söylenileni yapıp korkuyla ilerlemeye çalışıyorlardı. Pijama gibi görünen çizgili üniforma giymiş adamlar, yeni gelenleri dikenli tellerin önünde sıraya sokuyordu. Yoksa bu adamlar da mı mahkûmdu? Bunca güvenlik önleminin sebebi neydi? Neden bu kadar çok dikenli tel vardı? Bu lanet olası yerde neler oluyordu böyle?

Kafasının içinden onlarca soru geçen Adele, gördüklerinin gerçek olabileceğine inanamıyordu. Acaba kendini çimdiklemesinin bir faydası olur muydu?

Yüce Tanrım... Bunları sen de görüyor musun?

Ardından daha çok sayıda aile birikti. Herkes ağlıyordu. Ağlamayanlar da kederli ve şaşkın gözlerle etrafa bakıyordu. Herkes karşı karşıya olduğu acı gerçeği sorguluyordu. Böyle bir şeye inanmanın imkânı yoktu.

Soğuk ve korkudan titreyen Adele, kollarının arasındaki keman kutusuna daha da sıkı sarıldı. Mart ayında bir bahar sabahı olmasına rağmen hava insanın nefesini kesecek kadar soğuktu. Doğru dürüst düşünmek bile mümkün değildi. Adele açlığını ya da susuzluğunu hissetmiyordu. Artık tek odak noktası gözlerinin önündeki dehşet görüntüleri idi. Hâlâ doğru düzgün çalışan tek organı gözleriydi... Gözleri yoğun sise rağmen yolun ilerisindeki tuğla binayı seçebiliyordu. Diğer bütün duyuları uyuşmuş, hatta körelmişti. Dünyayla ve bulunduğu yerle tek bağlantısı olan gözleri, bunca insanın korkunç bir şekilde karşılandığı kamp ortamında yaşananlara bakıyordu. Kesin olan bir şey varsa o da gördüğü ve hissettiği şeyleri hayatının sonuna kadar unutmayacağıydı.

“Kadınlar bu taraftan!”

Adele’i çekiştirip yakındaki sıraya soktular. Hayvanlar gibi dip dibe itiş kakış yürüyorlardı.

Hemen yanındaki küçük kıza baktı. Diğer çocuklar gibi kafası önünde, soğuktan titreyerek yürüyor, çıtını bile çıkarmaya korkuyordu. Annesinin elini tutan şirin küçük kızın başındaki eşarp porselen yüzünün altından, çenesinden bağlanmıştı. O kadar küçüktü ki daha bebek sayılırdı. Gardiyanların acele ettirdiği annesinin bir adımına denk gelebilmek için minik ayaklarıyla hızla iki adım atmak zorunda kalıyordu.

Peki, bu minik kıza ne olacaktı?

Adele hayatı boyunca kendini hiç bu kadar yalnız ve çaresiz hissetmemişti. Acaba bir tanecik Vladimir de böyle bir manzaraya mı bakıyordu? O da böyle soğuk ve acımasız bir kamp ortamında itilip kakılıyor muydu?

Tanrım... Yoksa Vladimir de duvarın önünde ağlayan bu güçlü adamlar gibi korkunç sonunu mu bekliyor?

Adele biraz daha ilerledi. Tuğladan yapılmış devasa binanın kapısına bakarken ağzı bir karış açık kaldı. Büyük kapılar avını bekleyen bir yırtıcının ağzı misali ardına kadar açıkken bütün anıları saklayan kar usul usul yağmaya devam ediyordu. Her kar tanesi gözlerinin gördüklerine tanık oluyordu. Bu arada gerçekten de kar mı yağıyordu? Yoksa bu başka bir şey miydi? Madem kar yağıyordu neden tenine değen kar taneleri soğuk değildi?

Sonra rüzgârın uçurduklarının evdeki şömineden tanıdığı incecik bir şey olduğunu fark etti.

Yoksa üzerine yağın şey kül müydü?

Küller...

Dehşetten soluğu kesildi. *Tanrım... Burası da neresi?*
Orası Auschwitz'di.

Adele'in kemanını yanında taşımasına müsaade etmişlerdi.

Bunu hiç beklemiyordu.

Almanlar kayıt için acele etmesini söylerken korkudan uyuşmuştu. Ne düşüneceğini ne hissettiğini bilemiyordu. Trenden onunla birlikte inen diğer kadınların olduğu sıraya sokuldu. Ancak Adele'e bir kenarda beklemesi söylenirken yanlarında çocukları olan kadınlar, dikenli tellerin önünden geçerek ilerideki tuğla binanın oraya götürülmüştü.

Adele, kadın ve çocukların nereye götürüldüğünü bilmese de içten içe onlarla birlikte gitmek istiyordu. Ne de olsa onlar uzun ve yorucu bir yolu birlikte geldiği kader arkadaşlarıydı. Onlara ne olacağını sorabilmeyi, onların yanında olma isteğini söyleyebilmeyi çok istiyordu. Ama bunu yapamadı. Ne tek kelime edebildi ne de onlarla aynı yere gidebildi.

SS subayları dikkatle ona bakıyordu. Acaba onu tanıyıp da Avusturya'nın göz bebeği bir sanatçı olduğunu anlamışlar mıydı? Adele bu tabirden oldum olası nefret etmiş, bu sıfatı ailesinin onu pazarlama stratejisi olarak nitelendirmişti. Ama artık bunun bile bir önemi yoktu. Çünkü buradaki kimse onu birlikte geldiği diğer mahkûmlardan ayırmayacak, kimse ona özel muamele etmeyecekti. Oradaki bütün mahkûmlar gibi açlıktan, susuzluktan ve çaresizlikten ölmek üzereydi. Ancak subayların kemanıyla ilgilenmesi ilginçti. Kayıt sırasında öne geçince elindeki keman kutusu bazı konuşmaların konusu

olmuştı. Diğer kadın ve çocuklar sabah sisinin içinde kaybolurcasına uzaklaşırken Adele umarım tek başına kalmam diye dualar ediyordu.

Adele'i resmen soru yağmuruna tuttular, Almanca tabii... Ama cevapları seri bir şekilde vermesini istiyorlardı. Almanca biliyor muydu? Evet. Bu cevap üzerine soruları son hız yöneltmeye başladılar. Yahudi miydi? Hayır. Güzel... Peki, adı neydi? Uyruğu neydi? Neden yanında bir müzik aleti vardı? Yani keman onun muydu? İlginç... Ne kadar zamandır keman çalıyordu? Profesyonel miydi, yoksa amatör mü?

Peki, kafası neden çalışmıyordu? Niçin beyin yıkama programına gerek duyulmuştu?

O an gördüğü kâbustan bir an önce uyanabilmenin hayallerini kuran Adele, tırnaklarını avuçlarına bastırdı.

Soruların hepsine cevap vermeye gayret etti. Adı Adele Von Bron'du, Avusturya'dan geliyordu ve gerçekten de keman virtüözüydü. Viyana Filarmoni Orkestrası'nda çalışıyordu. Böyle söyleyince askerler kuşkulu gözlerle ona baktı. Çünkü bir kere çok gençti, ayrıca Viyana Orkestrası kadın müzisyenleri bünyesine almıyordu. Ancak Adele üstündeki şüpheli bakışlara rağmen doğruyu söylediği konusunda ısrar etti. Evet. Örgün eğitim kapsamındaydı. Hayır. Profesyonel değildi. Viyana Filarmoni Orkestrası'nda çalmak üzere bizzat davet edilmişti. Normalde Viyana'daki bir devlet üniversitesinin öğrencisiydi. Ne kadar zamandır? Yaklaşık üç yıldır. Müzik ve sahne sanatları okuyordu.

SS subayları kendi aralarında fısıldaştıktan sonra aynı anda Adele'e bakmaya başladılar.

Neler oluyordu?

Sonra Adele'i birlikte olduğu gruptan ayırdılar. O an korkudan öleceğini hissetti. Nefes bile almaktan çekiniyordu. Bir SS subayı kendisini takip etmesini söyledi. Adele de dediğini yapıp çakıllarla kaplı yolda tökezleye tökezleye peşinden gitti. Trenden indikleri yerin uzağında bir yere doğru yürüyorlardı.

Kesik kesik ve hızlı nefesler... Tedirgin adımlar... Tam önünde yürüyen genç subay tek kelime etmiyordu. Belindeki silah da gün gibi ortadaydı. Üç katlı tuğla binaların önünden geçtiler. Yanından geçtikleri dikenli teller elektrik yüzünden çatır çatır sesler çıkarıyordu. Etraftaki her şey tekdüze ve ürkütücüydü. Tuğla binalar, dikenli teller... Buradaki her şey duygudan yoksundu. Her şey insan varlığına karşı büyük bir tehdit niteliğindeydi.

Adele kafasını çevirip etrafa baktı. Götürüldüğü yerde silahlı askerlerden başka erkek ya da çocuk olmadığına dikkat etti. Artık Auschwitz-Birkenau'daydı, yargılanırken buranın kadınlara yönelik bir çalışma kampı olduğunu duymuştu. Etraftaki mahkûmların bazıları çok yaşlıydı, bazılarının da yanında çocukları, hatta kucaklarında bebekleri vardı. Çocuklarıyla nasıl çalışıyorlardı acaba? Peki Almanların kamp içinde bir çocuk bakım ünitesi var mıydı? Belki de anneleri çalışırken çocuklarına yaşlı mahkûmlar göz kulak oluyordu. Kim bilir...

Birkaç saniye sonra Adele, kafasını kurcalayan sorular yerine içinde bulunduğu belirsizlik terörüne odaklandı. Önündeki SS subayı onu iki katlı bir binanın yanından geçirip kayıt kuyruklarının görünmediği bir yola soktu.

Karla kaplı ıssız bir yolda ilerlediler.

Sonra aniden her şey durdu... Nefes alamıyor, düşünemiyordu. Subay bütün varlığını ele geçiren korkuyu fark etmesin

diye yürümeye devam etti. Ama göz ucuyla sol tarafa bakmaktan kendini alamıyordu.

Tuğladan yapılmış uzun duvar ölümün izleriyle doluydu; ayakta duran bir insanın baş hizasındaki kan damlaları... Anlaşılan az önce bu duvarın önünde sıraya dizdikleri zavallı insanlara kıymışlardı. Toprağın üstü kızıl kahveydi. Mart ayında yağan karla kaplı zemin yer yer kırmızıya boyanmıştı. Adele bunların ne olduğunu biliyordu, görür görmez anlamıştı. Çünkü buna benzer bir manzarayı Haurbech Ailesi önünde vurulduğu zaman da görmüştü. O geceyi hatırladığı an avucundaki kesikler yanmaya ve sızlamaya başladı.

Ölüm az önce buradaydı... Aylar önce Viyana rıhtımında tanık olduğu dehşetten sonra yerdeki kan damlalarının ona çok farklı bir hikâye anlattığını anlamıştı. Burası sadece bir çalışma kampı değildi.

Yüce Tanrım! Yoksa beni... öldürecek mi?

SS subayı onu tuğla duvarın oradan geçirirken Adele'in midesi bulanıyordu. Genç subayın yerdeki kan damlalarını görüp görmediğini bilmiyordu. Gördüyse de hiç ilgilenmediği ortadaydı. Subay son hız yürümeye devam etti. Ne duraksadı ne de belindeki silahı çekip Adele'e doğrultma girişiminde bulundu. Ama silah hep orada, belindeydi. Işıl ıslıl parlayan metal, subayın attığı her adımla Adele'in içine korku tohumları ekiyordu.

Adele bir an hafifçe durup derin bir nefes aldı. O kadar kötüydü ki düşüp bayılmaktan korkuyordu, fakat bunu bile yapmaya hakkı yoktu. Her ne olursa olsun yürümeye devam etmeliydi, bunun için güç toplamaya çalıştı.

Yoksa koşup kaçmayı mı denemeliydi? Bu iyi bir fikir olabilir miydi?

Oradan kaçmak konusunda Adele'in ciddi şüpheleri vardı. Bir kere labirent gibi karışık dizilmiş çok sayıda bina bulunuyordu. Sonra elektrik yüklü dikenli teller... Subaydan kaçmayı denese bile hangi yöne gitmesi gerektiğini bilmiyordu. Sonra birden bunca zamandır benliğini ele geçiren korku yerini derin bir rahatlama duygusuna bıraktı. Evet, geçici de olsa yüreğine su serpilmişti. Çünkü subay onu öldürmeyecekti, en azından şimdilik... Hayatı ölümün izlerini taşıyan bu duvarın önünde sonlanmayacaktı.

SS subayı onu binalardan birine soktu. Boyaları soyulmaya başlamış bir kapının önünden geçerken gördüğü manzara onu şok etti. Kutuların içi çeşit çeşit kıyafetle doluydu. Envai çeşit ayakkabı ve gözlük de etrafa saçılmıştı. İki katlı binanın zemin katı çok karanlıktı. Küçük, dar pencereden sadece gri gökyüzü görünüyordu. O da en az içerisi gibi soğuk ve kasvetliydi. Rutubet kokusu çok baskındı. Her yerde kutu, teneke ve bidonlar vardı. Peki ya... O da neydi öyle? Saç mı? Saç yığınları... Duvarın dibinde üst üste yığılmış bavullar iç karartıcı deri bir duvar kâğıdı misali duvarı kaplıyordu. Bazılarının altın sarısı kulpu hafifçe parlarsa da çoğu kullanılamayacak kadar eski ve yıpranmıştı.

Burada neler oluyordu? Yoksa şimdi saçını mı keseceklerdi? Saçını kesip yeni kıyafetler mi vereceklerdi? Şu an üstünde olan kızıl kahve renkli eski elbiseden daha berbat ya da daha kötü bir şey verme ihtimalleri neredeyse sıfırdı. Üstündeki giysi o kadar ince ve yırtıktı ki bedenini zar zor kapatıyordu. Tanrı'ya şükür ki yanında üstündeki elbiseyle

kıyaslandığında gıcır gıcır durumda olan kendi paltosu vardı. Onun sayesinde soğuktan ölmüyor, bir nebze olsun insan gibi örtünüp ısınabiliyordu. Belki de ona trenin yanaştığı yerdeki adamların giydiği türden bir mahkûm elbisesi, daha doğrusu pijama görünümlü üniforma vereceklerdi. Çalışacağı yer burasıysa uzun yolculuk boyunca yakasını bırakmayan dondurucu soğuk, binanın içinde de kendini gösteriyordu. Resmen iliği kemiği donuyordu...

Deponun içinden geçerken Adele elindeki kutunun kadir dibe gözündeki şeyi hatırladı ve keman kutusunu daha sıkı tutmaya başladı. O şeyi oraya uzun zaman önce annesinden saklamak niyetiyle koymuştu. Fakat şimdi, böyle bir yerde ondan başka bir şeyi yoktu. İncil'ini yanına almasına izin vermediklerine göre eski hayatıyla arasındaki tek bağ o küçük hatıra olacaktı.

Avına pençelerini geçirmiş bir aslan gibi kararlı ve sert bir şekilde keman kutusunu kavramıştı.

Birden subay işaret parmağıyla yeri, hatta tam olarak ayaklarının ucunu göstererek, “*Halt!* Dur orada!” diye bağırdı.

Adele hemen emre itaat etti ve bidonlarla çevrili koridorda durdu.

Herkes neredeydi? Oda uzun zamandır kullanılmamış bir depo gibi görünüyordu. Ne bir insan vardı ne kayıt kuyruğu ne de diğer silahlı askerler... Sadece yerden tavana kadar istiflenmiş pamuk ve deriden kıyafetlerle eşyalar bulunuyordu. Orada başına her ne gelecekse anlaşılan bunun tek tanığı onlar olacaktı.

Kalbi göğüs kafesinden dışarı çıkmak isteyen bir kuş misali hızla atıyordu.

Subay koridorun sonundaki bir kapıyı açıp içeri girdi. Kapı aralığından içeriye bakan Adele, yaşça kendisinden büyük bir kadının dikildiğini gördü. Tam anlamasa da subayla kadının bir şeyler fısıldadığını duyabiliyordu. Birkaç saniye sonra subay arkasını dönüp kafasıyla Adele'in dikildiği yeri, eski eşyalarla dolu büyük kutu ve bidonların orayı gösterdi.

Adele'in nefesi kesilmişti, yutkunmakta zorluk çekiyordu.

Yoksa çalışacağı yer burası mıydı?

Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Ama sonra çok soğuk bir bahar sabahında eski, nemli ve pis bir depoda dikilmenin de bir o kadar saçma olduğunu fark etti. Hele ki dışarıdaki tuğla duvarın kana bulandığını gördükten sonra... Evet, evet saçmalık ne kelime, bu düpedüz delilikti. Belki de farkında olmadan kocaman bir aynanın içinden geçmiş ve Harikalar Diyarı'nın cehennem versiyonuna gelmişti. Carroll'un* klasikleşmiş çocuk kitaplarını okumuş, ama bir gün Alice'le aynı kaderi paylaşabileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Şimdi tıpkı onun gibiydi... Büyük bir kâbusun korku dolu derinliklerinde yolunu yitirmiş, hiçbir şeyin anlamlı olmadığı bambaşka bir dünyada sıkışıp kalmıştı.

Kadın subaya bakıp kafasını salladı. Ardından subay tek kelime etmeden Adele'i içeri fırlattı. Botlarını yere vura vura yürüyen subay, saniyeler sonra kapıyı çarparak kapattı ve Adele ile kadını içeride yalnız bıraktı.

“Adın?”

* Gerçek adı Charles Lutwidge Dodgson olan ancak Lewis Carroll takma adıyla tanınan ünlü İngiliz yazar, matematikçi, mantıkçı, Anglikan papazı ve fotoğrafçıdır. Alice Harikalar Diyarında ve onun devamı niteliğinde olan Aynanın İçinden isimli kitaplar en ünlü eserleri arasında yer almaktadır. (Çev. N.)

Kadın Adele'e doğru birkaç adım attıktan sonra birden durdu ve bir kapıyı ardına dek açtı. İçeri bakan Adele, buranın çok amaçlı geniş bir oda olduğunu gördü. Duvarların önünde tahta yataklar, üst tarafta da demir parmaklıklı pencereler vardı. Odanın içi tavadaki kablolardan sarkan iki çıplak ampulle aydınlanıyor, arka taraftaki duvarın tam ortasında da küçük, siyah bir soba duruyordu. Loş ve köhne oda, karşısında diki-len kadına rağmen çok ıssız görünüyordu. Bu arada kadın orta yaşlı ve orta boyluydu. Kahverengi saçlarının şakak kısımları yer yer ağarmıştı. Gözlerinin etrafında fazla gülünce ortaya çıkan mimik kırışıklıkları vardı. Tabii, böyle bir yerde ne kadar gülünürse...

"Sana adını sordum." Kadının ses tonu azarlar gibi değildi, sadece doğal olarak sorusuna cevap almayı bekliyordu. "Bak, burada sorulara anında ve doğru cevap vermen gerekiyor. Ayrıca ya sana söylenen şeyi aynen yaparsın ya da fazla uzun yaşamazsın. Beni anlıyor musun?"

Adele güçlükle de olsa dudaklarını kımıldatabildi ve kekeleyerek konuşmaya başladı.

Uzun yaşamamak mı? diye geçirdi içinden.

"Ad... Adele Von Bron."

"Keman mı çalıyorsun?"

Adele başını sallayarak, "Evet," dedi.

"Güzel, haydi içeri gel."

Adele boş ve soğuk bir odaya girdikten sonra ahşap kapı kapandı. Tıpkı düşündüğü gibi içeride kimse yoktu. İçinden bir ses en azından bir sorusuna cevap bulabileceğini söylüyordu. Bunca deliliğe ve saçmalığa şahit olduktan sonra kafasının içi soru kazanına dönmüştü. Ama önce hangi soruyu sormalıydı?

Mesela trenden indiği zaman yağan kara benzeyen o garip şey neydi öyle? Ya da bu kadın dışarıdaki duvarın üstündeki kan lekelerini görmüş müydü? Sophie ve Eitan Haurbech'in başına gelenleri düşününce çocuk ve gençlerin burada korkunç şeylere maruz kalabileceğini düşünüyordu. Trenden inen onca çocuk şimdi neredeydi? Kampa adım attığından beri onların hiçbirini görmemişti.

“Burada neler oluyor?” Kulağa genel, belirsiz ve garip gelse de bu soru kafasındaki birçok sorunun özeti niteliğindeydi. Meraklı gözlerle kadının yeni yeni kırışmaya başlamış yüzüne baktı. Ama sessizlik oldu. Anlaşılan kadın sadece hedef odaklı olmayı yeğliyordu. Adele'in sorusunda cevap vermek yerine ahşap bir sandalyeyi çekip odanın tam ortasına koydu.

“Otur,” diye emretti Adele'e. Keman kutusunu kollarının arasından bırakmayan Adele, kendisine söylenileni yapıp oturdu.

Kadın kendisine de bir sandalye çekti ve Adele'in tam karşısında yerini aldı.

Kadın son derece kontrollü bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Şimdi senden kemanını çıkarıp benim için çalmanı istiyorum. Bak eğer yalan söylediyse, yani keman çalamıyorsan seni hemen dışarıdaki subayın yanına geri göndermek zorundayım. Şu an sigara içerek keman çalmanı bekliyor. Senin anlayacağın çalmaya başlamak için beş dakikadan az zamanın var. Sigarasını bitirdikten sonra seni dışarı göndermediğimi görürse bu işin peşini bırakacak ve burada kalacaksın. Şimdi sana söylediğimi yap ve keman çal.”

Adele neden keman çalması gerektiğini anlayamıyordu. Ama kadın her şeyi gayet net ifade ettiği için bunu

sorgulamayacaktı. Hemen kucağındaki kutunun kapağını açtı ve alıştırmaya yaparken kullandığı kemanını çıkardı. Kemanın ahşap gövdesi loş ışıktaki parlıyordu. Sonra arşesini, yani keman yayını çıkarıp kutuyu ayak ucuna koydu.

“Ne çalmamı istersiniz?”

Kadın duyusuz bir yüz ifadesiyle, “Fark etmez,” dedi.

Adele derin bir nefes alıp enstrümanını çenesinin altına götürdü. Yayını tellerin üstünde konumlandırdıktan sonra çalmaya başladı.

En son keman çaldığı anı hatırladığında kendini çok tuhaf hissetti. En son kemanı eline aldığı zaman Üçüncü Alman İmparatorluğu’nun seçkin konukları için verilen özel bir konserde saten ve inciler içindeydi. Ama şimdi... Sefaletin, pisliğin göbeğinde oturmuş soğuktan kımıldatmadığı kollarıyla çalmaya çalışıyordu. Ne kadar zorlansa ve yadırgasa da elinden geldiği kadar iyi çalmaya çalıştı. İçinden bir ses bu konudaki yeteneğini göstermenin son derece önemli olduğunu söylüyordu.

Doğal olarak konserdeki gibi performans gösteremiyordu. Çünkü o akşam ruhundan taşan büyümlü bir güçle, Tanrı vergisi yeteneğiyle ilahi yolun bir hizmetkârı gibi çalmıştı. Ama şimdi burada? Şu an çalmasının tek nedeni hayatta kalma mücadelesiydi. Her notada kalbi parçalara ayrılmış ve yok olsa da Adele gerçek bir müzik dehası gibi çaldı.

Burada yapılan müzik sadece kötülüğe hizmet ediyordu.

Kadın birden elini kaldırıp çalmayı bırakmasını işaret etti. “Bu kadar yeter.”

Adele anında durdu. Titreyen ellerine rağmen kemanını sakin bir şekilde kucağına koymaya çalıştı. Nasıl olduğunu tam

açıklayamasa da kaderini belirleyecek kadının tam karşısında oturduğunu biliyordu.

“Çok güzel çalıyorsun.” Adele kadının bunu nasıl bildiğini, daha doğrusu bu karara neye dayanarak vardığını anlayamadı. Demek kadın iyi bir müzisyenin nasıl çaldığını değerlendirebilecek kadar bu işi öğrenmişti.

Adele ağzını bile açmadı, sadece kafa salladı. Böyle bir yerde iltifatın ne önemi vardı ki?

“Artık endişe etmene gerek yok,” dedi kadın. “Senin gibi yetenekli bir sanatkârı dışarı göndermeyeceğim.”

Saniyelerdir kendini tutan Adele, birden hızla nefes verdi. Hissettiği rahatlama öyle büyüktü ki nefes verirken omuzları bile düşmüştü. Sonra karışık duygular içerisinde kucağına bakmaya başladı. Gözlerinden boşanmak üzere olan yaşlara mani olabilmek için dudağını ısıırıyordu.

“Peki ya beni dışarı gönderseydiniz...”

“Dışarı gitseydin neler olacaktı bölümünü düşünme, artık buna gerek kalmadı.”

Adele birden boş bulunup, “Aman Tanrım!” dedi. “Beni öldüreceklerdi!” Adele’in bedeninden boğaz kısmına doğru korku ve panik yükseliyordu. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki duyduklarını, hissettiklerini ve gerçekleri zihninde işleyip, idrak edecek fırsatı olmuyordu.

Bir an kendini kafasına silah dayanmış gibi kötü hissetti. İyice fenalaşmıştı.

“Nefes almaya çalış çocuk.” Kadının sesi bu sefer çok kibarı. Aslında gayet normal bir şey söylemişti ama nedense insanda bu sıradan kelimelerin altında küçücük de olsa bir yakınlık, şefkat varmış hissi uyanıyordu.

Kadın ayağa kalkıp odanın diğer tarafına yürüdü. Adele kadının ayak seslerini dinliyordu. Birkaç saniye kadar sonra metal bir kovayla dönüp kovayı Adele'in ayaklarının dibine koydu.

Kadın kemani almak için elini uzatırken, “Kötü mü hissediyorsun?” diye sordu.

O ana dek bu Adele'in aklına gelmemişti. Kucağında duran kemanın alınmasına izin verince büyük bir rahatlama hissetti. Kadın tepesinde dikilirken Adele kovanın içine istifra etti. Ancak iki günü aşkın süredir doğru dürüst bir şey yiyip içmediği için midesinden pek bir şey çıkmadı.

“Daha iyi misin?”

Adele evet anlamında kafasını salladı. Midesindeki açlık fiziksel anlamda acı çekmesine neden olacak kadar şiddetli boyuta ulaşmıştı.

Kadın Adele'in yanında dizlerinin üstüne çöküp kemani kutuya geri koydu. Bunu yaparken elleri dünyanın en kıymetli şeyini tutar gibi nazik ve sevgi doluydu.

Etrafını, varlığını kuşatan karanlıkların içinde kendini çaresiz hisseden Adele, kadını o an küçük bir huzur ve güven kaynağı olarak gördü. O an içinden kadının kollarına atılıp bağıra çağıra ağlamak ve bu korkunç kâbustan bir an önce kurtulmak için yalvarmak geliyordu.

“Teşekkür ederim,” diyebilirdi sadece. Tıpkı haftalar önce yaşadığı o korkunç gecedeki gibi... Yardım istemek için Dieter'in evine gitmiş, Dieter ellerindeki kesikleri dikmişti. O zaman da aklına ya da diline başka kelime gelmemişti. Ama şimdi... Artık bunların hiçbir önemi yoktu, o günler çok eskide kalmıştı.

Kadın hafifçe başını salladıktan sonra ayağa kalkıp odada gezinmeye başladı. Metal kovayı da odanın bir köşesine koydu. Sonra kadın duvarın dibindeki yataklardan birinin yanına gidip çarşafı katlamaya koyuldu. Diğer yatakların üstündeki çarşaf lar biri ayakkabılarıyla tepinmiş gibi lekeli ve bir karış toz içindeydi.

“Diğerleri nerede?”

“Diğerleri mi?” Kadının insanın yüzüne bakma gereği duymadan konuşmak gibi bir alışkanlığı vardı.

“Burada altı yatak var.” Demek oluyordu ki bu mütevazı odada onlarla birlikte en az dört işçi daha kalabilirdi. Düşündüğü şey doğruysa yakında yanlarına dört kadın daha gelecek ve kısa zaman sonra oda kalabalık olacaktı.

“Bu yataklar daha yeni getirildi.” *Demek bu yüzden yerde hasırlar var*, diye geçirdi içinden Adele. “Bu arada sen ilksin.”

Adele kadının neyi kastettiğini anlamamıştı. “Neyin ilki?”

Kadın birkaç saniye duraksadı. Anlaşılan kadının en karakteristik özelliği buydu; çok az konuşmak, konuşurken de kelimeleri olabildiğince dikkatli seçmek. “Nerede olduğunu biliyorsun değil mi?”

“Auschwitz.”

“Birkenau’dasın. Burası ana Auschwitz kamplarının ikincisi.”

Adele ayağa kalkıp kadına doğru yürümeye başladı, bir yandan da etrafa bakıyordu. Kafasındaki soruların cevabını almak için yalvaran ruhunun acısıyla yumruk yaptığı ellerini sıkıttı.

“Burada neler oluyor? Hapishanede mahkememi beklerken buralardan söz edildiğini duymuştum. Buraya çalışmak

için getirildiğimi, buradaki insanların son derece sert ve acımasız olabileceğini biliyorum ama...”

“Ama kesinlikle böyle bir şey beklemiyordun.”

Kadın resmen düşüncelerini okumuştı. Demek bu kampın insana kattığı özelliklerden biri de buydu.

“Hayır, beklemiyordum, böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi.” Adele ne söyleyeceğini bilemedi. Zaten ne söyleyecekti ki? Zorlu tren yolculuğu... Yolda gördüğü ölüm duvarı... Çizgili üniforma giymiş mahkûmlar... Despot gardiyan ve subaylar... Trenden iner inmez sevdiklerinden ayrılmaya zorlanan aileler... Şimdi bu kadına hangi birinden bahsedecekti ki? Ayrıca bunları onun da bizzat görmüş ya da duymuş olması gerekirdi?

Ama bir şey vardı.

“Adın ne?”

Kadının yüzünde tebessüm etmek istiyor da yapamıyormuş gibi garip bir ifade belirdi. Adele o an belki de mimik çizgileri bile gülüp eğlendiği zamanları özlemiştir diye düşündü. Ama burada gülmek... Hayır, Auschwitz bunun için uygun bir yer değildi. Burada kimse ne gülebilir ne de tebessüm etmeye yeltenebilirdi. Hem de hiç kimse.

“Benim adım Omara Kraus.”

“Peki, ben burada neyin ilkiyim Omara? Neden buradayım?”

Kadın Adele’in gözlerinin içine baktı ve insani bir duygudan nasibini almamış kelimelerle şöyle dedi; “Sen Auschwitz Kadın Orkestrası’nda çalacak ilk kişisin.”

On Üçüncü Bölüm

“Yani burada bir orkestra mı var?”

Omara soruyu duymamış gibi odayı toplamaya başladı.

“Ama neden?”

Küçük sobaya odun yongası atan Omara’nın bu soruya hızla verdiği yanıt beklenmedik ve netti. “Çünkü çok zekiler.”

Soğuk. Bu kelime onları anlatabilirdi ya da zalim. Belki de merhametsiz. Tehlikeli ya da ölüm saçan da uygun olabilirdi. Adele’in aklına onların karakterini anlatacak bir sürü kelime gelmişti. Ancak maalesef ‘zeki’ bunlardan biri değildi, olamazdı.

“Maria Mandel adını duydun mu?”

Adele hayır anlamında kafasını salladı ama birden kadının yine kendisine bakmadığını fark ederek, “Hayır, duymadım,” dedi.

“Tıpkı diğerleri gibi o da ülküsüne sadık bir Nazi. Almanların misyonları olduğuna inanıyor. Ancak iyi yetiştirilmiş

Almanlar gibi sanatın ve müziğin değerini de biliyor. Geçen sonbaharda kadınların kampına göz kulak olmak için geldi. Sen ve ben gibilerin, yani müzik konusunda üstün yeteneği olanların diğer mahkûm popülasyonu ile aynı muameleyi görmesini doğru bulmuyor. Diğer Auschwitz kampının hâlihazırda bir orkestrası var. Bu yüzden Birkenau'un da kendine ait bir orkestrası olması gerektiğine karar verdi.”

“Yani bu orkestra konusu onun fikri mi?”

“Sanırım zorunluluk olarak gördüğü ve öncelik verdiği bir şey.” Omara'nın yüz kaslarından biri hafifçe seğirdi. Sanki derinlerden gelen bir nefret olanca öfkesiyle yüzünde hayat bulmak istiyordu. “Ana Auschwitz kampında bir erkek orkestrası var. O da burada kendi projesini hayata geçirmek istiyor. Yani bu açıdan bakılırsa çok zekiler. Çünkü Tanrı tarafından bahşedilen müzik gibi özel bir yeteneği bile sömürmek istiyorlar. Sanatın hayatla olan bağlantısını, buradaki insanların da bir zamanlar mutlu olduğunu biliyorlar. Ancak bu noktada önemsedikleri şey bizlerin mutlu ya da keyifli olması değil. Onlara göre bizim hayvanlardan bir farkımız yok. Önemsedikleri tek şey, ellerinde tuttukları esirleri istedikleri gibi yönlendirmek ve kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak. Bizleri ruhu olmayan bir makine gibi görüyor, tek varlık amacımızın çalışmak olduğunu düşünüyorlar. Müzik de bu yolda kullandıkları araçlardan sadece biri. İsimlerimizi, kimliklerimizi ve hayatlarımızı elimizden alıyorlar.” Omara sol kolundaki dövmeyi göstermek için bakır rengi giysisinin kolunu kıvrırdı. “Ve bunların yerine bize numara veriyorlar. Onlar içimizdeki yaşam sevincini alıyor ve yerine bizleri korkunç bir mahlûkata çevirmeye çalışıyor.”

“Bunları nereden biliyorsun?”

“Çünkü gördüm.

Adele bir an önce uyanmak için kendini çimdiklemek istedi. Bunun gerçek olduğuna inanmak istemiyordu. Fakat maa-
lesef hepsi gerçektir. Demek Omara Yahudilere yapılan zalim-
ce işkenceleri ve ölümleri gözleriyle görmüştü. Bir zamanlar
Vladimir de ona bundan bahsetmişti. Vladimir... Onunla ge-
çirdiği o günler yıllar öncesinde kalmıştı sanki.

Adele bir sürü duygunun harmanlandığı gözlerle Omara'nın
yüzüne baktı. Merak, korku, hayret, üzüntü bunlardan sadece
birkaçıydı.

“Ne gördün?”

Hâlâ dizlerinin üstünde olan Omara, nihayet yüzünü
Adele'e döndü. Başından aşağı bir kova buzlu su dökülmüş
gibi bakıyordu. Gergindi ve dudaklarını sıkıyordu. Sanki zih-
ninin içindeki öfkeli hatıralar dışarı çıkmak istiyordu da o kar-
şı koymaya çalışıyordu.

Odanın diğer tarafına geçip, “Bu kamp 1942 yılında açıldı.
Ben buraya ilk getirilenlerden biriyim.”

“Yani bir yıldan fazla süredir buradasın, öyle mi?”

“Evet, neredeyse...”

Adele çok şaşırmıştı, birden sessizleşti.

Beyin yıkama programında geçirmek zorunda olduğu elli
altı günlük sürenin sandığından daha uzun ya da zorlu olup
olmayacağını düşünüyordu. Omara bir yıldır bu kamptaydı
ama artık bunu yadırgamama noktasına varmıştı. Bu ne anla-
ma geliyordu?

Omara hasır kaplı döşeklerden birinin üstüne oturup, “Ber-
lin'deki bir üniversitede Uygarlık Tarihi profesörüydüm,” dedi.

Zayıf ya da güçsüz düşmüş bir mahkûmdan ziyade orta yaşlı bilge bir hikâye anlatıcısına benziyordu. Yetenekli ve akıllıydı. Kim bilir ne kadar zaman sonra hayat hikâyesini tekrar anlatacaktı. Ellerini kucağında kenetleyip derin ve manalı gözlerle odaya baktı. Sanki bakışlarıyla tuğla duvarlar eriyordu ve o bugün gibi hatırladığı anılarını görüyordu. “Burada özgürce konuşmaya bile hakkımız yok, yani Yahudiysen durum böyle. 1930’ların başında Yahudi halkının bütün hakları elinden alındı. Naziler sürekli üstümüzdeki kontrollerini arttırdı. Özetle Yahudi ırkının kötü kaderi böyle başladı.”

“Yani sen Yahudisin?”

“Evet.” Omara’nın çenesi hafifçe havaya kalktı. “Ben Yahudiyim. Tanrı’nın yarattığı binlerce insandan biriyim. Tıpkı dünyadaki diğer insanlar gibi etten ve kemikten yaratıldım. Şu an hayatta olmamı bile beni yaratan Tanrı’ya borçluyum. Ama Yahudi ırkına karşı nedensiz nefretin büyüdüğünü görünce susamadım. Böyle bir haksızlık karşısında susamazdım.”

“Yani dik durup onlara karşı çıktın, Yahudilere yapılan kötülükleri kınadın, öyle mi?”

“Evet,” diye onayladı Omara başını sallayarak. Hâlâ son derece gururlu bir şekilde başını dimdik tutuyordu. “Evet, aynen öyle yaptım.”

O an Adele’in midesine büyük bir pişmanlık çörekledi.

Bundan tam dört yıl önce bir dans gecesinde olanları çok net bir şekilde hatırlıyordu. Vladimir ona Almanların Polonya’yı işgal ettiğini söylemişti. Ancak babası işgal etmekten çok ‘sorumluluğu üstlenmek, Polonya yönetimini devralmak’ olarak nitelendiriyordu. Ona göre bu sayede Almanya ve Avusturya çok daha güçlü olacaktı ve bu gurur duyulacak bir başarıydı.

Adele şimdi o geceyi tekrar hatırlıyordu. Evet, şu an her zamankinden daha çok utanıyordu. Körü körüne bazı şeylerin peşinden gittiği için utanıyordu. Haurbechler gibi diğer ailelere de yardım etme fırsatını değerlendiremediği için pişmanlık ve suçluluk duyuyordu.

“Demek onlara kafa tuttun ve şimdi bunun bedelini ödüyorsun.”

“Aslında suçum dikenli tellerle çevrili bu korkunç kamp ortamına hapsedilen diğer insanlardan az ya da çok değil. Ama ben tepenin oraya gönderilen diğer zavallılardan çok daha hafif bir bedel ödüyorum.”

“Tepenin oraya gönderilenler mi?”

Omara binanın kuzey köşesine bakarken, başıyla o kısmı işaret etti.

“Sakın kampın o kısmına gitme Adele. Huş ağaçları ve küçük tuğla evlerle kaplı o uca yaklaşma bile...”

“Neden? Orada ne var?” Adele’in gözlerinin önüne az önce dışarıda gördüğü kanlı duvardan yüzlercesi geldi. Omara’nın sözünü ettiği yerde az önce gördüğü şeyden daha korkuncu olabilir miydi? Bu mümkün müydü?

“Ölüm... Tam orada ölüm var, ölümü duyabilirsin. Ağlamalar, inlemeler, feryatlar... Bunların hepsini gelişiğüzel dizilmiş ağaçlarla çevrili o küçük tepenin orada duyarsın. Çığlık atan, bağıra bağıra ağlayan mahkûmlar... Başlarına ne geleceğini bilmiyorlar, maalesef öğrendiklerinde de çok geç oluyor. Orada duman ve küllere bulanmış dehşet var.”

“Ama nasıl bir dehşet...” Adele güçlkle yutkundu. “Lütfen söyle. Orada ne tür bir ölüm var?”

“Orada müziğinin seni koruyabileceği türden bir ölüm var. Burada keman çalmak dışında yapacağın bir şey yok, her şeyi bilmen gerekmiyor. Bizden bir orkestra kurmamızı istediler ve biz de bize söyleneni uygulayacağız. Bir orkestra kurup müzik yapacağız. Hayatta kalmak için bunu yapmak zorundayız. Tek şansımız bu.”

Adele üstündeki şoku atlatamadığı gibi sürekli yeni bir şokla sarsılıyordu. Öylece dikilip baktı. Kendinde değildi âdetâ.

“Anlıyor musun çocuk? Müzik senin tek hayat biletin.”

Omara odanın yeni gelecek sakinleri için yatakları hazırlamaya devam ederken Adele içeri göz attı. Buz gibi duvarlar, küçücük parmaklıklı pencereler ve rutubetli hava... Acı gerçek yüzüne tokat gibi çarpıyordu. Yoğun küf kokusu yüzünden elini karnına koyup öksürmeye başladı.

Böyle bir yerde hastalanmadan nasıl yaşanabilirdi? Bir kere buraya adım attığından beri fena hâlde üşüyordu. Bu odanın geçici olmasını ümit eden Adele, “Neredeyiz?” diye sordu.

“Canada’da.” Omara’nın bu cevabı Adele’i çok şaşırtmıştı.

Deponun arka tarafındaki rutubetli odaya baktı. Az önce gördüğü sahipsiz eşyalarla dolu kutu ve bidonları düşündü. “Canada nedir peki?”

“Kampın bir bölümü, bolluk ülkesi anlamına geliyor.”

Omara çıkışın oraya doğru gidip kapıyı açtı. Birden sıra sıra dizilmiş yüzlerce teneke ve bidon görüldü.

“Şu etrafına bir bak. Bu tenekeyle bidonların içi aklma gelebilecek değerli ve değersiz eşyalarla dolu. Ancak artık mahkûmlar sahip oldukları bu eşyaların hiçbirini kullanamıyor. Kış gelince kendi gözlerinle göreceksin. Burada ayağında ayakkabı üstünde palto olmadığı için soğuktan donarak ölen

tutsaklar var. Ama sen bu depodasın, yani hayatta kalmak için bunların hepsinden yardım alabilirsin. Deponun içindeki bu odada olduğun için çok şanslısın. Bunun için şükretmelisin. Diğer barakayla koğuşlar, farelerle ve bitlerle dolu, ahşap ranzalar eski, üstünde yattıkları hasırlar bile hastalık ve ölüm saçıyor. Buradaki mahkûmların çoğu açlıktan ölüyor ama orkestra üyelerine az da olsa yemek verebiliyorlar. Mahkûmların büyük bölümü bir yıldır aynı üniformayı giyiyor, ama senin üstünde kıyafetin var haksız mıyım? Ayrıca zorla saçlarını da kesmediler.”

Adele’in eli içgüdüsel olarak omuzlarına dökülen sarı buklelerine gitti. Günlerdir işkence gibi bir vagonun içinde yolculuk ettiği için üstü başı kir pas içinde olabilirdi ama neyse ki saçları hâlâ yerindeydi ve soğuktan titreyen omuzlarına dökülüyordu. Adele meraklı gözlerle, “Niçin saçlarımı zorla kessinler ki?” diye sordu.

“Söylediklerine göre Yahudilerin saçı enfeksiyon barındırıyormuş. Yahudi olmadığın için saçlarını kazımadılar.”

“Kazımak mı?” Depoda gördüğü büyük saç yığınları, saçları kazınan insanlara mı aitti yani? Aniden kafasını çevirip odanın köşesindeki küçük çaplı saç yığınınına baktı.

Omara küçümser bir ifadeyle dudaklarını büzdü, elini alın ve kafasının kesiştiği yere götürerek, “Sence saçlarımı erkek saçı kadar kısa kesmeyi ben mi istedim?” dedi.

“Herkesin saçını böyle mi kesiyorlar?”

“Evet.”

Adele bunu anlamaya çalışıyordu, fakat böyle bir şeyi anlayanın imkânı yoktu. Son bir umutla tekrar sordu. “Ne yani herkesin mi?”

“Evet, buraya gelenlerin büyük bölümünün saçları kesiliyor. Bunun yanı sıra numaralandırılıyor ve numarası koluna dövme yapılıyor. Özetle insanlıktan çıkarılıyorlar. Mahkûmlar her gün sabahtan akşama kadar çalışmaya mecbur tutuluyor. Aç, hasta ya da aklını kaçırmış olmasının bile bir önemi yok. Her sabah sayım yapılıyor. Kışın şakır şakır yağan yağmura, yazın da kavurucu güneşe rağmen insanları saatlerce ayakta dikip sayıyorlar. Mahkûmların yoğun kar yağışının altında uzun süre bekletildiğini bile gördüm. Elleri, ayakları soğuktan buz keserken ayakta durmaya çalışanlar çok büyük acılar çekiyordu.” Omara boğazına batan bir şey varmış gibi öksürdükten sonra devam etti. “Öldükleri zaman da... Ki er ya da geç hepsinin sonu ölüm olur, yüzlerce cansız beden üst üste yığılıp gömülüyor, toplu mezar gibi düşünebilirsin.”

“Ben...” Adele’in titreyen dudaklarından sözcükler çıkmıyordu. Çok soğuktu... Akıl almayacak, dayanılmayacak, gerçek olamayacak kadar soğuktu. Birden annesiyle bu konu hakkında konuşurken söylediği şeyi içinden tekrarladı. *Bu çok korkunç... Bu büyük bir günah...*

Adele kafasını salladı. “Sana inanmam mümkün değil. Hiçbir insan bu denli zalim olamaz. Bunların hiçbiri gerçek değil. Olamaz!”

Omara ellerini yavaşça Adele’in omuzlarına koydu ve kafasını kaldırıp yüzüne bakana dek onu sarstı. “Bana inanıp inanmaman önemli değil. Burada önemli olan tek şey çalışman ve sana söylendiği zaman keman çalman. Bu yerde hayatta kalmanın tek yolu bu, beni anlıyor musun?”

Hayatta kalmak mı?

“Ama ben buraya çalışmaya gönderildim.” Çocukça fikirlerini sesli olarak söylemekten vazgeçmesi gerektiğini bilen Adele dudağını ısırdı. Masumiyet... Burada saf olmak ya da çocukça davranmak gibi bir lüksü yoktu. “Ben bunun sadece bir ceza olduğunu sanmıştım. Önce beni cezalandırmamak ve aşağılamak için formaliteden işlerde çalıştıracaklar, sonra da ailemin yanına geri gönderecekler diye düşünüyordum.”

“Onlar bir insanı aşağılamak için vakitlerini harcamaz. Canada’da çalışacaksın,” dedi Omara net bir dille ve başıyla odayı işaret etti. “Zamanı geldiğinde de orkestrada çalacaksın.”

Adele dışarıdaki bidonlara, eşya yığınlarına bakarken lanetli bir yerde yalnızmış gibi hissetti. “Ama burada çok fazla eşya var. Niçin Almanlar bunları mahkûmlara vermiyor? Eski kıyafetlere ya da onlarca kez giyilmiş ayakkabılara muhtaç değiller ki. Bunları mahkûmlar giyerse hem hastalıktan ve soğuktan korunurlar hem de daha verimli çalışırlar. Bir ceketle bir ayakkabının öyle büyük faydası olur ki...”

Omara Adele’e doğru yürüyüp dirseğinden tuttu. “Ah çocuk, çok yakında öğreneceksin, onlar için hiçbirimizin bir değeri yok, hem de hiçbirimizin... Enstrüman çalabilmemiz bile hayatımızı onların gözünde değerli kılmaya yetmez.” Tik-sintiyle bakarak kapıyı kapattı. “Almanlar bir Yahudiye ceket vereceğine bu depoyu hepten yakıp kül etmeyi tercih eder.”

On Dördüncü Bölüm

Günümüz

“Sera, Tanrı aşkına neler oluyor?” Telefonun diğer ucundaki Penny’nin sesi çok endişeliydi. “Daha önce sesinin böyle çıktığını duymadım, sinirlerin falan mı bozuk?”

“Kız kardeşinin düğünündeyim! Beni de davet etti... Ne söyleyebilirdim ki?”

“Yerinde olsam ben de evet derdim.” Sera telefonda bir kıkırdama sesi duydu.

“Penn, yoksa bana mı gülüyorsun?”

“Ne yalan söyleyeyim evet, ayrıca şunu da eklemeliyim ki çok da eğleniyorum.”

Penn’in şakacı tavrını her durumda sergileyebildiği kesindi.

Erkekler söz konusu olunca içinden geldiği gibi davranıp flörtöz kararlar veren taraf Penny’ydi. Neden bir kız galerideki tablolardan daha çok erkek arkadaşına sahip olmak isterdi ki? Sera ise aşk hayatı konusunda Penny’nin tam tersiydi. Sürekli

tedbirli davranıyor, kendini korumaya çalışıyordu. İşi ve evi arasında geçen yaşamında biraz olsun eğlenmeye yer yoktu. Zaten bu yüzden Hanover Ailesi'nin devasa malikânesindeki banyolardan birine kapanmış sinirle volta atıyordu. Bu da hiç iyiye işaret değildi.

“Penny bu adam beni işe aldı... Yani bir anlamda patronum oldu diyebiliriz.” Mermer banyo zemini üstünde turlayan Sera'nın siyah, bantlı, yüksek topuklu ayakkabıları ritmik bir şekilde tak tak diye ses çıkarıyordu. Penny'nin yine gülmeye başladığını duyunca anında durdu. “Anlattıklarımı bu kadar ciddiye aldığın için çok teşekkür ederim.”

“İtiraf et, durumun sahiden çok komik Sera. Yeni patronumuzun California'daki malikânesindeki bir banyodan gizlice asistanını arıyorsun.”

“Arkadaşımı desek daha doğru...”

“Tamam, arkadaşını. Ama esas nokta şu ki öyle bir ortamda güzel ve keyifli vakit geçirmek varken cep telefonunda çene çalmayı tercih ediyorsun. Haydi git de biraz pasta ye, şampanyanı yudumla, dans et... Ne bileyim işte biraz gül, eğlen. Değişik bir ortamda olmanın tadını çıkar, bunu hak ediyorsun.”

“Gerçekten mi?” dedi Sera bağırarak. Birden koridordan geçen davetlilerin ayak seslerini duyup yaptığı hatanın farkına vardı ve sesini alçaltarak konuşmaya devam etti. “Ama sen de biliyorsun ki bunu yapamam!”

“Ne yani, sırf kendi iyiliğin için azıcık rahatlayıp eğlenez misin? Bak bunu ben de bilmiyordum.”

“Ne demek istediğimi anladın Penn. Bunun bir randevu olup olmadığını bile bilmiyorum. İnan ki çok karmaşık bir durumdayım ve gerçekten tavsiyeye ihtiyacım var.”

“Benim gibi birini aradığına göre sahiden çok çaresizsin. Daha geçen hafta üç farklı adamla üç randevum oldu. Yani bu konuda sana yardımcı olacak kişinin ben olduğum konusunda ciddi şüphelerim var.”

“O zaman bana aklımı kaçırdığımı falan söyle. Lütfen bana böyle bir adamla aramda bir şey olamayacağını söyle. Yani sonuçta bu sadece iş değil mi? Düpedüz saçmalıyorum, haksız mıyım?” Penny’den cevap gelmeyince Sera tek ayağını yere vurmaya başladı. “Soruma cevap verene dek ne telefonu kapatacağım ne de bu banyodan çıkacağım. Lütfen Penn, arkadaşım olarak burada biraz daha kalmam için mantıklı bir neden söyle. Haydi seni dinliyorum, bir tane neden söyle yeter.”

Hattın diğer ucunda yine uzun bir sessizlik oldu.

Bir süre sonra Penny tam da Sera’nın genç, özgür, çapkın ve açık fikirli asistanından duymayı beklediği şeyi söyledi: “Neye benziyor?”

“Penny!”

“Haydi ama Sera, bana söyleyebilirsin. Yakışıklı mı?” Sera birden klavye sesi duydu. “Unut gitsin, Google’da araştırma-ya başladım bile. Ayrıca bu senden cevap almaktan çok daha kolay...”

“Şu an onu Google’da aradığına inanmıyorum. Lütfen şuna bir son verir misin?”

Penny Noel’de kırmızı kostüm giymek gibi sıradan ve beklendik bir şey yapıyordu. Erkeklerle kafayı bozmuş bu deli kız aklımdan geçeni söylemeden ya da yapmadan kesinlikle duramıyordu.

“Penn, adamın fotoğrafına bakmanın şu aşamada bir faydası olmayacak.”

“Öyle mi dersin? Bence ne tür bir durumla karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerekiyor. Şöyle açıklayayım, adam göz kamaştırıcı biriye bir daha buraya dönmeyebilirsin, ben de işsiz kalırım. Haa, kepçe kulaklı ve koca burunlu bir ahmaksa o zaman öğle yemeğinde sanat eserlerini sınıflandırmak yerine moda dergisi okuyabilirim. Hepsi bir yana Sera James’in taş kesilmiş kalbinin etrafındaki duvarı sarsmayı başarmış bir adamın dış görünüşünü sahiden çok merak ettim. Sonuçta bu çok sıra dışı bir durum. Bakalım bu adam GQ dergisine kapak olabilecek kadar çekici bir şahsiyet mi?”

“Kimsenin bir şeyi sarstığı yok,” dedi Sera bu kez yüksek sesle. Tuş seslerine bakılırsa Penny hâlâ araştırmaya devam ediyordu. “Ayrıca çekici falan değil!”

Penny yanılıyordu, adamın bir tane bile duvarı sarstığı ya da yıktığı falan yoktu. Hatta böyle bir şey söz konusu bile olamazdı. Tabii, Sera’nın bütün öğleden sonrayı düğünde giyeceği kıyafeti aramakla geçirmesini, banyoda sürekli pudra pembesi rengindeki elbisesini düzeltmesini ve aralarında bir şey olamayacağı konusunda kendini ikna etme çabalarını saymazsak...

Kısa süreli sessizlikte Sera aynadaki görüntüsünü inceledi ve dürüstçe bir şey itiraf etti. “Penn, biliyor musun yeni bir elbise aldım.”

“Ne yani bu adam için bir de yeni elbise mi aldın? Durum sandığımdan çok daha ciddi!”

“Onun için değil tabii ki... Düğün için!”

Sonra yine uzun bir sessizlik oldu, hatta Sera bir an hat-tın kesildiğini falan düşünmeye başlamıştı. Neyse ki bir süre sonra Penn’den yine ses çıktı, muhtemelen kalemi dişlerine vuruyordu.

“Penn... Hâlâ orada mısın?”

“Ona Michael’dan bahsedecek misin?”

“Michael’dan mı? Neden durup dururken ona Michael’dan bahsedeyim ki?”

Penny birkaç saniye duraksadıktan sonra kekeleyerek devam etti. “Şey... Ben... Bilmiyorum... Belki de bu adam düğüne saatler kala nişanlının mihraba doğru yürümekten vazgeçip kaçtığını ve o günden beri ilişki yaşamaya tövbe ettiğini ilginç bulabilir. Sonuçta o olayın üstünden iki yıl geçtiği hâlde hayatına kimseyi almadın, haksız mıyım?”

“Ben ilişki yaşamaya tövbe falan etmedim!”

“Beni aptal yerine koyma Sera,” dedi Penny hafifçe oflalarak. “Bak Sera, farkında mısın bilmiyorum, ancak gerçek şu ki hayatının kapılarını yeni bir erkeğe tamamen kapattın. İşinden ve dairenden başka bir yere gitmiyorsun. Neredeyse bir yıldır anneni bile ziyaret etmedin. Hatırlarsan çifte randevu ayarladığım son sefer saat yedi buçukta bardan çıkıp gitmiştin. Hem de ben akşam yemeği ve sinema bileti ısmarlamaya gönüllü, acayip çekici bir adamı zar zor bulduğum hâlde. En azından ana yemek gelene kadar kalabilirdin.”

“Bu ne zaman olmuştu?” Sera, Penny’nin üç erkek arkadaş öncesini hatırlamaya çalıştı. “Yoksa Brent’in kuzeniyle çıktığımız şu randevudan mı bahsediyorsun?”

“Evet, ama adı Brent değil, Brad’di,” dedi Penny tersleyerek. “Ayrıca şu anki konumuz bu değil.”

“Tamam, konumuz ne peki? Galiba konudan koptum da ben farkında değilim.” Sera gürültüden koridordaki davetlilerin sayısının arttığını anladı.

“Saklanıyorsun Sera,” dedi Penny açıkça.

Sahi öyle mi yapıyordu? Sera aynaya bakarak umarım elbise yeterince güzeldir diye düşündü. Bu geceye uygun olduğuna karar vermesi bir saatten uzun sürmüştü.

“Haklısın Penn.” Evet, itiraf etmeliydi ki William’den saklanıyordu. Bir ilişkisi, özel bir hayatı olması ihtimalinden bile kaçınıyordu. Çünkü tekrar incinmekten, yaralanmaktan ölesiye korkuyordu.

Acaba aynı şey Tanrı için de mi geçerliydi? Yoksa ondan da mı saklanıyordu?

“Peki, ne yapacaksın?”

“Şu an yapabileceğim tek şey, banyodaki hapis hayatıma bir son verip dışarıdaki davete katılmak.” Sera mermer tezgâhın üstündeki timsah derisi görünümlü siyah çantasını aldı. “Haydi, ben kaçıyorum.”

“Tamam, ama bak ihtiyaç duyarsan beni tekrar ara.”

“Ararım.”

Sera tam kapatmak üzereydi ki Penny’nin sesini duydu.

“Şey Sera?”

“Evet?”

Penny kıs kıs gülüyordu. “Ne yaparsan yap sakın adamın mavi gözlerine dalıp şapşal durumuna düşme!”

“Her şey yolunda mı?” diye soran William, oturması için Sera’nın sandalyesini çekti.

“Evet, sadece acil bir telefon görüşmesi yapmam gerekti.”

William da yanına oturdu, hatta epey bir yanına... Öyle ki Sera tıraş losyonunun kokusunu bile alabiliyordu.

Parlayan ışıklara ve kakhaha seslerine rağmen sanki sadece ikisine özel bir an yaşıyorlardı. Böyle hissetmeleri tuhaftı çünkü düşün tahmin edilenden bile kalabalıktı. William'ın sessizliğini gören Sera, aklından neler geçtiğini merak etti. İkisi neredeyse baş başayken kim bilir neler düşünüyordu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Neden bana evet dedin? Yani düğüne gelmeni teklif ettiğim zaman. Bu akşam seni buraya getiren şey neydi? Bunu soruyorum çünkü gelmekten özellikle kaçındığını düşünmeye başlamıştım.”

Sera birkaç saniye soruyu düşündükten sonra omuz silkip, “Bedava yemek, güzel bir manzara ve tabii pasta?” diye yanıt verdi. “Unutma ki bir kadın asla pastaya hayır diyemez.”

“Doğruyu mu söylüyorsun?”

“Aslında bunlar asistanımın sözleri.” Sera kafasını hafifçe yana yatırıp kendinden beklemediği kadar rahat ve kontrollü bir şekilde tebessüm etti. “Ya da... Belki de niyetim sana yağ çekmektir. Belki bu iş sona erdiğinde bana tabloyu verirsin diye ümit ediyordum.”

“Bana yağ çekmek demek?”

“Maalesef bu doğru Bay Hanover.”

“Peki, o hâlde söyle bakalım Manhattan.” William insanın içine işleyen gözlerini Sera'ya dikti. “Bu elbiseyi nereden aldın?”

Elini şık pembe elbisenin yakasında gezdirdi. “Üstümdeki elbiseyi mi?”

Sera güçlükle yutkundu.

“Yanılmıyorsam buraya gelirken bavulunda bu elbise yoktu, öyle değil mi?”

Sera olabildiğince umursamaz görünmeye çabalıyor, William’ı geçiştirmenin yollarını arıyordu.

“Şey... Manhattan takım elbiselerim düğün için uygun olmazdı. Seçkin davetlilerinizin yanında sizi küçük düşürmek istemedim. Neyse şansa bak ki California’da da en az New York’takiler kadar güzel mağazalar var. Kısa süre içinde bu elbiseyi alabildim.”

“Öyle diyorsan...” William’ın dudaklarında da işi espriye vuran Sera’nınki gibi bir gülümseme belirdi ama galiba William’ınkinden bir parça alay hâkimdi.

“Evet, öyle. Vitrinde gördüğüm ilk elbiseyi aldım.” *Tabii arada yaklaşık yirmi elbise daha denedim o ayrı...*

Arkasına yaslanan William, hafif şaşkın bir ifadeyle Sera’ya baktı. Bu arada smokinin içinde her zamankinden daha yakışıklı görünüyor ve harika kokuyordu. Ancak Sera anında kendine bu cazibeye kanmaması gerektiğini, aralarında bir şey olamayacağını hatırlattı.

Okyanustan gelen çok hoş bir esinti insana ferahlık veriyordu. Çok şiddetli değildi, yine de üstlerindeki çadıra asılı ışıkların kablolarını sallamaya ve masalardaki mumların alevlerini titreştirmeye yetiyordu. Sera birden saçlarını hafifçe dalgalandıran rüzgârla ürperip elini çıplak omuzlarına götürdü. Diğer eliyle de bozulan saçını düzeltmeye çabalıyordu.

“Bu kadar resmî olmak hoşuna mı gidiyor?”

“Resmî mi? Hayır, öyle olduğumu sanmıyorum.” Cuma gecelerini dışarıdan söylediği Çin yemeği elinde kanepeye kıvrılıp siyah beyaz eski bir film izleyerek geçiriyordu. Sera

bu acı gerçeği ve delindiği hâlde rahat olduğu için giymekte ısrar ettiği lacivert eşofmanını düşünüp kendi kendine güldü.

“O hâlde bana Bay Hanover diye hitap etmeye bir son vermen konusunda anlaştık. Ofis ortamına girdikten sonra böyle hitap edilmesinden pek hoşlanmadığımı fark ettim. Sadece William ya da ailem ve arkadaşlarım gibi Will diyebilirsin.”

“Ah, demek arkadaş olacağız? Sahi ben bunu nasıl düşümedim...” Sera neşeli bir ses tonuyla işi şakaya vurmuştu. Ancak William’ın ciddi yüz ifadesi tam tersini söylüyordu.

“Ben öyle olabileceğimize inanmak istiyorum Sera. Sonuçta son kırk sekiz saatin hatırı sayılır bir bölümünü birlikte geçirdik, değil mi? Belki de bu iş sayesinde arkadaş olabiliriz. Bu tablo konusunun senin için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum.”

Tenleri okşarcasına esen rüzgâr bu kez de William’ın saçlarını havalandırdı ama aralarındaki sessiz bağı etkilemedi. William’ın mavi gözleri yüzünü tararken Sera derin bir nefes aldı.

Tamam Tanrım. Bak bana ne anlatmaya çalıştığını bilmiyorum ama şu kadarını söyleyeyim dikkatimi çekmeyi başardın.

Sera’nın cevap vermediğini gören William’ın yüz ifadesi değişti. “Ama bundan fazlası var, öyle değil mi?”

“Evet.”

William kafasını yana yatırıp, “Sera,” diye fısıldadı. “Bana söylemediğin şey ne?”

Sera gözlerini kaçırıp yıldızlı gökyüzüne baktı. Tek kelimayle muhteşem bir manzaraydı. Uzun zamandır yüreğinde gömülü olan acı ve karanlığın perdeleyemeyeceği kadar ışıllı, güzel bir geceydi.

Orkestranın çaldığı şarkı sona erince büyük bir sessizlik oldu.

William konunun ciddiyetini sezmiş olacak ki üstelemek yerine ayağa kalkıp şık smokininin ceketini çıkardı. Ceketini sandalyenin üstüne atıp Sera'ya baktı. Aralarındaki boşluğu doldurmaya yetecek kadar hassas ve sevecen bir ses tonuyla, "Benimle dans eder misin?" diye sordu.

Kibar bir hareketle elini uzatmıştı.

"Ne?"

"Haydi Sera, arkadaş olabileceğimize karar vermiştik. Arkadaşlar dans edebilir."

Eli hâlâ havadaydı, ama Sera'mn teklifi kabul etme yönünde bir girişimi olmadı.

Sera kimse duymasın diye fısıldayarak, "Epeydir dans etmiyorum," dedi. Heyecandan ve utançtan titreyen elini William görmesin diye kucağına koydu. Biri zangır zangır titrediğini görse hastalığı var da kriz geçiriyor zannedebilirdi.

"Bak bu güzel çünkü ben de uzun zamandır dans etmiyorum." Sera'nın kımıldamadığını gören William, şirin ve baştan çıkarıcı tebessüm silahını çekti. "Bak ben dansı yönlendireyim derken ritim kaçırabilirim, dilersen sen de ayak başparmağıma basabilirsin. Rahat ol yani... Haydi ama Sera, elimize yüzümüze bulaştırsak da bunu yapabiliriz."

Müzik tekrar başladı. Orkestra davetlilerin çoğunun çok iyi bildiği eski bir şarkıya girdi. William başıyla sahneyi işaret ederken solist yumuşacık sesiyle caz esintileriyle dolu "*The Very Thought of You*" şarkısına girdi. William ve Sera birbirlerine bakıp gülümsedi.

* *İng.* Seni Düşünürüm. Billie Holiday ve Nat King Cole gibi birçok ünlü sanatçı tarafından yorumlanmış 1934 tarihli romantik şarkı. (Çev. N.)

“Sanki bizim şarkımızı çalıyorlar,” dedi William, hâlâ avucu açık bir şekilde bekliyordu. “Yoksa bana hayır mı diyeceksin? Hem de bu şekilde karşında bekliyorken...?”

Sera o an düşünmeyi bıraktı. İlk kez kaçmaktan ve doğruluk analizi yapmaktan vazgeçip kalbinin söylediği şeyi yaptı. Yüz yıl gibi gelen iki yıldan sonra ilk kez saklandığı yerden çıkma kararı almıştı. Belki de yeniden birine güvenmeyi düşünebilirdi.

Belki de ona güveneabilirdi.

Sera abiye çantasını masanın üstüne koyup William’ın uzattığı eli tuttu. Ardından birlikte dans pistine yürüdüler.

Sera bir elinin parmak uçlarıyla hafif bir şekilde William’ın sırtına dokunurken, diğer elini de sıcak avucuna bıraktı. O an doğru bir şey yapmış gibi hissetti. Sonra dans etmeye başladılar... Önce çok yumuşak hareketlerle başladılar. 1940’lı yılların favori parçası çalmaya devam ettikçe de aynı figürlerin içinde eriyip bütünleştiler. Yıllardır dans ediyormuş gibi uyumlu görünüyorlardı. Dans pisti neredeyse dolu olmasına rağmen Sera aniden yıldızlı gökyüzünün altında onlardan başka dans eden çift yokmuş gibi bir hisse kapıldı. William’ın kolları ona etraftaki insanları, kafasındaki düşünceleri ve kalbindeki endişeleri unutturmuştu. Dış dünya ikisinin de umurunda değildi.

Dansın ilerleyen dakikalarında aniden göz göze geldiler. William ona sarılırken Sera aşkın ne kadar güçlü bir duygu olduğunu düşündü. Ama sonra korkuya kapıldı. William Hanover’ın kollarında kendinden geçmekten, çok acı çekmiş kalbinin tehlikeli sularda yüzdüğünü unutmasından endişe ediyordu.

“Sence onlar da böyle dans etmiş midir?” diye fısıldadı William, Sera’nın şakağına. Sera’nın gözleri birden fal taşı gibi açıldı.

“Adele ve genç müzisyeni mi kastediyorsun?” diye fısıldadı.

“Evet. Sonuçta bu şarkı onların yaşadığı dönemde çok popülerdi, yani aynı şarkıda dans etmiş olamazlar mı?”

William’ın sıcak nefesini alnında hisseden Sera ürperdi. William da bunu hissetmiş olmalı ki birden onu kendine doğru çekti. Böylelikle Sera’nın başı William’ın göğsüne yaslanmış oldu. Romantik melodiyle dans eden William’m çenesi Sera’nın saçlarında salmıyordu.

“Evet, olabilir. Büyük olasılıkla Billie Holiday ya da o zamanlar ünlü başka bir şarkıcı söylemiştir. Ancak ben bu şarkıda en çok Nat King Cole’un yorumunu beğeniyorum. Bana bu şarkıyı hep o söylüyormuş gibi geliyor.”

“Ellili yıllarda?”

“Hımm...”

William başını sallarken çenesi Sera’nın alnına sürttü.

O andan sonra konuşmadılar, sessizce şarkının sözlerini dinlediler.

“Peki, ikinci şanslara inanır mısın?” diye fısıldadı William bu kez.

Acaba ne düşünüyordu? Sera o an keşke aklından geçenleri bilebilseydim diye düşündü.

“İkinci şanslar mı?”

“Şüphelerimiz doğruysa, yani gerçekten de bir zamanlar sevgiliyseler, bizim şu an yaptığımız şeyi yapmak için her şeylerini feda etmezler miydi sence? Özellikle de başlarına

gelen korkunç şeyler göz önünde bulundurulursa ikinci bir şansı kim bilir ne kadar çok isterlerdi...”

Sera kafasını salladı. Başından beri tek amacı Adele’in resmi olan tabloyu bulmaktı. Çok eskide kalmış buruk bir aşk hikâyesinin gizemini çözmek gibi bir niyeti olmamıştı. Çünkü onun için aşk, kalbi paramparça olduktan sonra rafa kaldırdığı tehlikeli bir duyguydu. Hem ikinci şanslar neden umurunda olmalıydı ki? Hele ki yaşamda tutulmayan sözler sonucu kırılan kalpler varken...

William, Sera’nın sessizliğini ve durgunluğunu fark etmişti ama görmezden geldi. Bu kez de Sera’nın kulağına, “Sence hayattan çalınmış bu özel anda bizim ne yapmamız lazım?” diye fısıldadı.

Sera karnına bıçak saplanmış gibi hissetti. Yaklaşık on iki saat sonra buradan gidecekti. Yarın bu saatlerde California’dan ve William’m masmavi gözlerinden yüzlerce kilometre uzakta olacaktı. Tek gerçek buydu ve yapılacak bir şey yoktu.

“William, ben yarın gidiyorum ve...”

William, Sera’ya daha sıkı sarılıp gülümseyerek, “Bak gördün mü?” dedi. “Bu sefer bana Bay Hanover demedin, bir kere kafana koyarsan yapabileceğini biliyordum.”

Sera, “Birbirimize nasıl hitap ettiğimizin bir önemi yok,” diyerek itiraf etmeye başladı. Gerçeği olabildiğince yumuşak bir dille söylemek için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Ben sadece... böyle bir şeye hazır olduğumdan emin değilim.”

“Bunun sebebi seni işe almış olmam mı? Yoksa başka bir şey mi var?” William hafifçe geriye kaykılıp Sera’nın gözlerine baktı. Ardından danslarına çok daha yavaş ama emin bir şekilde devam ettiler. Artık çok daha yakınlardı... “Yani tablo dışında bir neden mi var?”

Sera hafifçe öne eğdiği başını bir kez salladı. “Evet, hep vardı.”

William sanki bunu bekliyormuşçasma, “Kim seni bu kadar incitti Sera?” diye sordu.

Sera şok olmuştu. Hemen kafasını kaldırdı ve dikkatle yüzünü inceleyen William’ın mavi gözlerine baktı. Galiba bazı şeyleri saklamak konusunda pek başarılı değildi.

“Ölüm bizi ayırana dek yanımda olacağına yemin etmek üzere olan biri,” dedi Sera iç geçirerek. “Ama maalesef benimle mihraba kadar yürümeye bile zahmet etmedi.”

William çok şefkatli bir sesle, “Çok üzgünüm,” dedi.

Gözlerinin dolduğunu hisseden Sera, ağlamamak için derin bir nefes aldı.

“Ben bu konuyu çok düşündüm... Hem de çok... Ama...”

William hınzır bir ifadeyle sırtımaya başladı. “Yani beni mi düşündün?”

“Hayır,” dedi Sera, kafasını sallayarak. Onun yanında doğru düzgün düşünemediği ve konuşamadığı için kendine çok kızdı. Çok utanıyordu.

“Hayır derken? Yani beni düşünmedin?”

Sera tökezlemeye başladı, yüksek topuklularıyla William’ın ayaklarına basması an meselesiydi. “Özür dilerim,” deyip dansı bıraktı. “Biz farklı dünyaların insanıyız William. Yolumuzun kesişmesinin tek nedeni ikimizin de Adele’in tablosunu arıyor olmamız. Ancak her şey bir yana o tablo bile aramızdaki engellerden biri çünkü aile servetiniz o tablo yüzünden tehlikede. Şartlar böyleyken arkadaş olma hayalleri kurmak saçmalık olur.”

“Ne güzel...”

William iki kelimeyle yine Sera'yı şaşırtmayı başarmıştı. Gerçekten böyle mi düşünüyordu?

Kafası karmakarışık olan Sera, sorgulayan gözlerle William'a baktı. "Ne güzel mi?"

William, "Sanırım bu dikkatini çekebilir," dedi ve dudaklarını Sera'nın kollarıyla buluşturdu. Çok yumuşak, ılık ve göz açıp kapayıncaya kadar sona eren bir öpücüktü. Sera böyle bir şeyi kesinlikle beklemiyordu. Ancak asıl bomba öpücükten sonra patladı. "Çünkü ben de artık seninle arkadaş olmak istemiyorum."

On Beşinci Bölüm

1 Eylül 1939

“Gördün mü bak yine sana bakıyor.”
Margie, Adele’in mavi beyaz renklerdeki çiçekli elbisesinin kolunu çekiştirerek az önce dans salonuna giren yakışıklı genci işaret ediyordu. Tam karşı taraftaki duvara yaslanmış olan adam, ara ara onların durduğu yöne bakıyordu. Orkestra çok eğlenceli şarkılar çalıyor, çiftler dans ediyor, tepedeki ışıklar pisti aydınlatıyordu. Ancak adam sanki bunların hiçbirini umurunda değilmiş gibi duruyordu.

Margie ve diğer kızlar bu manzaranın tesadüfen karşılarında olduğunu sanıyorlardı.

O karşıda dikilirken Adele’in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Uzun bacakları ve olağan yakışıklılığıyla durmuş Adele’in ve sürekli kıkırdayan kırmızı rujlu arkadaşlarının oturduğu yere bakıyordu.

“Hey, sana söylüyorum, beni duydun mu?” diye sordu Margie Adele’in omzunu çimdikleyerek. “Oradaki yakışıklı gözünü senden alamıyor. Sana baktığına adım gibi eminim. Birkaç saniyede bir dönüp bakıyor, gördün mü?” Esmer tenli, neşeli arkadaşı âdeta otuz iki dişini göstererek sırtıyordu. “İşte, yine baktı! Demek gözüne bizim sevgili küçük keman sanatçımızı kestirmiş.”

Sakin ve ilgisiz görünmeye çalışan Adele, pipetle şişesindeki kolayı karıştırdı. “Sahiden mi? Hiç fark etmemişim.”

Margie onu bu sözüne kanmayacak kadar iyi tanıyordu. Her zaman gerçekte ne düşündüğünü şıp diye anlardı. Adele geçtiğimiz sonbaharda üniversiteye başladığında ilk onunla arkadaş olmuştu. Biraz erkek delisi olsa da Adele onun samimiyetini ve neşeli oluşunu çok seviyordu. Yanlarındaki diğer kızların adı da Faye ve Greta’ydı. İkisi de müzik bölümündeydi. Pervasız Margie’ye kıyasla çok daha akli başında, muhafazakâr kızlardı.

“Bence seni dansa kaldıracak Adele,” dedi Greta göz kırparak. Çok uzun kirpikleriyle hoş bir gülüşü vardı. “Hem de doğum gününde...”

Adele yanaklarının kızardığını hissetti.

Doğum gününde onun tarafından dansa kaldırılmayı çok istiyordu tabii... Hatta bu en çok istediği şeydi.

“Bu kadar göz hapsinde tuttuktan sonra kaldırırsa iyi eder. Baktığını fark etmemiş olamazsın?” Margie bunu pabucuma anlat dercesine gözlerini devirince masadaki kızlar kıkır kıkır güldü. “Artık onu fark etsen iyi edersin Adele. Şuna bir baksana, adam tek kelimeyle göz kamaştırıcı. Avusturya’nın biricik keman sanatçısı böyle özel bir günde bir hediye daha alacak desene.”

“Onu rahat bırak Marg. Bir akşamlığına da olsa kim ol-
duğunu unutmaya çalışıyor. Şu an sadece Adele olamaz mı?
Neden orkestra konusunu sürekli gündeme getiriyorsun?”

“O da filarmoni orkestrasında çalışıyor değil mi?”

Adele kafasını salladı. Kafasını kaldırıp ona bir kez daha
bakmak için yanıp tutuşsa da yapmadı. Yerine elindeki kola
şişesiyle oynamaya başladı. “Evet, yeni çelist.”

“Gördün mü Faye? Bize aptalı oynuyor. Bizim Adele kar-
şıdaki gizemli adama resmen âşık oluyor.” Margie gürültülü
bir şekilde iç çektikten sonra şakayla Adele’in omzuna vurdu.
“Dürüst olmak gerekirse bunun için onu suçlayamayız. Onun
yerinde olsam ben de âşık olurum. Haftalardır adam hakkın-
da bir şeyler öğrenmek için ağzını yokluyorum ama Adele hiç-
bir şey anlatmıyor. Sence de bu biraz garip değil mi? Bence
onunla gizli gizli arkadaş oldu ve bize anlatmak istemiyor.”

Adele kendini zorlayıp tebessüm etmeye çalıştı.

Aslında dans salonunun kapısından girdiğinden beri gözle-
rini uzun boylu Vladimir’den alamıyordu. Arkadaşlarına itiraf
edemese de bütün akşam onun gelmesini beklemişti. Erkek
sevdalısı kızlar gibi masalarına bakıp tebessüm eden bütün
esmer erkekleri süzmüşlerdi. Vladimir salona adım attığı an
hepsi birden hayranlıkla iç çekmişti.

Adele aslında arkadaşlarını seviyordu ama nedense bu
konu hakkında onlarla bir şey paylaşmak istemiyordu.

Belki de nedeni arkadaşlıklarının ailesinin kulağına git-
mesinden korkmasıydı. Belki de tek taraflı çılgın hislerini ulu
orta itiraf etmekten kaçınıyordu. Evet, maalesef tek taraflıydı.
Çünkü Vladimir ondan yaşça büyüktü ve olgun bir erkek olarak
Adele’i orkestranın genç misafir müzisyeni olarak görüyordu.

Adele o akşam inci tarak tokasını takmıştı. Diğer kızlar gibi saçlarının ön tarafını tepeden şık bir topuz yapmış, ense kısmındakilerin de dalga dalga omuzlarına dökülmesini sağlamıştı. Ancak tarak toka? İşte o sadece onun içindi. Adele Vladimir'in saçındaki inci tokayı fark etmesini, onu sahnede birlikte çaldığı okullu küçük kız olarak görmemesini umuyordu. Acaba genç bir kadın olduğunu görmesinin bir yolu olmaz mıydı?

“Bahse varım beş dakika içinde seni dansa kaldırmak için buraya doğru yürüyecek,” dedi Margie bilmiş bir tavırla sırıtarak. “Ve sen genç bayan, kendini buna hazırlasan iyi edersin.”

O esnada Faye fısıldayarak, “Ama galiba içimizden biri bu ana tanık olamayacak,” dedi. Margie’yi dirseğiyle dürtüp, “Baksana,” diye ekledi.

Genç bir subay masalarına doğru geliyordu. Masanın önünde durup başıyla genç bayanları selamladı. Ardından... en olmayacak kişiye... Adele’e döndü.

“Affedersiniz genç bayan, rica etsem bu dansı bana lütfeder misiniz?”

Masanın altından tekme atan Margie’nin topuğu Adele’in tenine battı. Adele şaşkınlıkla bakarken Margie umutla kafasını sallıyordu. Sessizce ağzını oynatarak, “*Delirdin mi? Kabul et,*” demeye çalışıyordu. Genç subay cevap beklerken Faye ve Greta da Adele’e bakıyordu.

Adele birden içgüdüsel olarak kafasını Vladimir’in durduğu yöne çevirdi. Bu teklifi görüp de onu dansa kaldırmasını ya da pistte eş değişikliği falan teklif etmesini ümit ediyordu.

Ama duvarın önü boştu.

Adele’in gözleri salonun her yerini taradıysa da Vladimir’den iz yoktu. Hangi ara ortadan kaybolmuştu?

Adele'i dalıp gittiği düşüncelerden kendine getiren şey masadaki birinin boğazını temizlemesi oldu. Hemen ana döndü. Sabırla cevap bekleyen subaya ve nefesini tutmuş olumlu cevap vermesini bekleyen arkadaşlarına baktı.

Artık yapılacak bir şey kalmamıştı. Vladimir onu dansa kaldırmamıştı. Anlaşılan bunu istemiyordu. Yoksa ne yapar eder araya girerdi.

Adele zarif bir şekilde başını sallayıp sandalyesinden kalktı. Sevinçle yüzü aydınlanan genç subay, eldivenli elini uzattı. Adele kendisine uzatılan eli tuttu ve birlikte piste doğru yürüdüler.

Bir parça gergin olsa da genç subay gayet iyi dans ediyordu. Belki de o da Adele gibi bu işin eğitimini almıştı. Sonuçta Adele'in annesi oldum olası böyle bir anın gelmesini hayal ediyordu. En az onun kadar seçkin ve kibar bir gencin biricik kızını dansa kaldırmasını, dans pistinde şov yapmalarını, adamın üstünde kırmızı Nazi bayrağı dalgalanan Rolls Royce marka arabasıyla gün doğumunu izlemeye gitmelerini vs vs... Şu an ise annesinin görkemli hayallerinden biri gerçekleşmiş olabilirdi. Genç, kibar, yakışıklı bir subayla dans ettiğini görse çok mutlu olacağı kesindi. Kızının onun yerine beş parasız bir çello sanatçısının kendisini dansa kaldırmamasına üzülebileceğini nereden bilecekti ki?

Subayın sohbetlerine hep ölçülü ve kibar bir şekilde baş salladı. Elinden geldiğince dikkatli dinlemeye çalışıyordu, fakat mevcut şartlar altında pek başarılı olamıyordu. Adam sürekli konuşurken Adele'in aklı da kalbi de başka diyarlardaydı. Adama karşı içinde ufacık bir sempati bile olmadığı için ruhsuz bir şekilde dans ediyordu. Keşke böyle birine bir şey

hissedebilsem diye dilediği an bile bunun imkânsız olduğunu farkındaydı. Subay kollarının arasında onu her sıkışında Adele'in gözleri çaresizce salonu tarıyordu.

Adele bu işkenceden bir an önce kurtulabilmek için sabırsızlıkla şarkının bitmesini bekliyordu. Fakat tam müsaade isteyip oturayım dediği an dansı başka bir hevesli genç adam devralıyordu. Subaydan sonra üç gençle daha dans etmek zorunda kaldığı hâlde Vladimir hâlâ görünürlerde yoktu.

İyice bunalan Adele'in biraz temiz havaya ihtiyacı vardı.

Son şarkının da müziği bitip alkışlar başladığı an dans ettiği son genç adama kibarca teşekkür ettiği gibi kapıya doğru yürüdü.

Neyse ki dışarısı sandığı kadar soğuk değildi. Paltosunu almak için bile olsa salona dönmek içinden gelmiyordu. Hem arkadaşları gözlerinin dolduğunu görürse onu soru yağmuruna tutabilirdi.

Adele arkasına bile bakmadan ön kapıdan çıktı.

Topuklu ayakkabılarına rağmen kaçır gibi yürüyordu. Öyle ki bir ara az kalsın girişin orada dikilmiş sigara içip gülüşen bir grup subaya çarpıyordu. Yanlarından geçtiği subaylardan biri arkasından ısıklık çalınca daha da hızlı yürümeye başladı.

Belki de eve kadar yürümeliydi.

Sonuçta evi çok uzak sayılmazdı. Hem bu arada kendini toplamak için zaman kazanmış olurdu. Annesi kesin ayaktaydı ve gecenin detaylarını öğrenmek için heyecanla gelmesini bekliyordu. Sorular... Sorular... Kiminle dans etmişti? Salon-da soylu genç erkekler var mıydı? Sonuçta hep aynı şeyleri soruyordu.

Morali o kadar bozuktu ki daha fazla kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Gözyaşları soğuk yanaklarından süzülüyor, canı yanıyordu.

“Adele?”

Arkasından gelen ayak seslerini duydu. Hemen durdu. Vladimir’in sesini duyar duymaz kalbi her zamanki gibi son hız atmaya başlamıştı. Telaşla gözlerini sildikten sonra ona döndü.

“Nereye gidiyorsun?” Nefes nefese kalan Vladimir tam önünde durdu.

Adele zoraki bir tebessümle, “Eve gidiyorum,” dedi. “Yorunum.”

“Ama eşyalarını içeride bırakmışsın.” Vladimir Adele’in deniz mavisi paltosunu ve çantasını uzattı. Adele’in kafası karışmıştı. Şaşkın bir ifadeyle eşyalarını alarak, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. Ardından kabanını omzuna attı.

Bu adamı hiç anlamıyordu.

Dans salonunda onca zaman dikilip baktığı hâlde onu bir kere bile dansa kaldırmamıştı. Salondaki bütün genç adamlar onunla dans etmek için sıraya girmişti ve genç, güzel bir bayan olarak vals konusundaki yeteneğini hepsine göstermişti.

Ama Vladimir ondan büyüktü. Ayrıca romantik ilişkiler konusunda muhtemelen ondan çok daha tecrübeliydi. Adele Vladimir’in kendisini bir çocuk gibi gördüğünü biliyordu. Bunu bildiği için o an içinden saçındaki tarak tokayı çıkarıp atmak ve koşarak ondan uzaklaşmak geldi.

Adele’in tepkileri bile okullu bir kızıdan beklendiği gibi basit ve çocukçaydı.

“Seni arıyordum.” Vladimir cebinden çıkardığı mendili Adele’e uzattı. “Üzgün müsün?”

Adele yalan söyleyerek, “Hayır,” dedi. Ancak mendili de geri çevirmedi. Hemen göz pınarlarını kuruladı.

“Sorun yok, merak etme. Zaten herkes çok üzgün... Az önce diğer kızların da ağladığını gördüm.”

Vladimir neden bahsediyordu? Caddenin ortasında dikilmiş Adele’in kafasını daha da fazla karıştırmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Vladimir Adele’in düşüncelerini okumuş gibi önce etrafa baktı. Sonra da onu parkın yanındaki kaldırıma doğru çekti. Bir sokak lambasının altında dikildiler. Adele artık Vladimir’in yüzünü daha net görebiliyordu. Birden ona olan bütün öfkesinin uçup gittiğini hissetti. Tuhaf olabilirdi, ama ona kızgın değildi. Vladimir’in yüzündeki endişenin gerçek ve samimi olduğunu görebiliyordu, evet, bunu açıkça görebiliyordu.

“Vladimir, sorun ne?”

“Duymadın mı?”

Adele hayır anlamında kafasını salladı. “Neyi duymadım mı?”

Vladimir başını yana eğdi. Kaldırımın üstünde birkaç adım geri çekilip ellerini göğsünün üstünde kavuşturdu. “Yani olanlardan haberin olmadığını mı söylüyorsun?”

“Evet, bir şey bilmiyorum,” dedi Adele kati bir ses tonuyla.

Adele kafasını çevirip etrafına baktı. Aniden bir gariplik olduğunu hissetti. Caddeye bakarken kalabalık bir grubun dans salonunun ön kapısından çıktığını gördü. Paltosunu giymeye çalışan bazıları şapkaları ellerinde neşeye kaldırıma doğru yürüyordu. Bazı adamlar da kollarını omuzlarına atarak yanlarındaki genç bayanları sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir hayli geç olmasına rağmen caddede ciddi bir trafik oluşmaya başlamıştı.

Caddedeki insan seline bakan Adele, “Vladimir, neler oluyor?” diye sordu.

Vladimir ise soruyu yanıtlamak yerine dikkatle Adele’e bakıyordu. “Olanları duymadıysan neden buradan koşar gibi kaçıyordun?”

“Sen kaçtığımı gördün mü?”

Vladimir kafasını salladı. “Hayır. Bir süre dans pistinin oradan uzaklaşmıştım. Döndüğümde de gitmiştin. Arkadaşların seni dışarı çıkarken görmüş.”

“Sen beni mi izliyordun?”

Soruyu duymazdan gelen Vladimir, bir anda kendi sorusunu yöneltti. “Sen neden ağlıyordun?”

Adele iç çekti. “Ağlamıyordum.”

“Yoksa dans ettiğin son adam mı bir şey yaptı, eğer öyleyse onu...”

“Hayır. Bana kötü bir şey yapmadı,” dedi Adele, ellerini yumruk yapan Vladimir’in yağmurluğunun kolunu çekiştirerek. Onu durdurmasa direkt içeri dönüp genç adama hesap soracak kadar kızgın görünüyordu. “Ben... Sadece biraz yorgunum.”

Vladimir buna inanmışa benzemiyordu, neyse ki hemen sakinleşmişti.

“Her yorgun olduğunda ağlar mısın?”

Adele çok utanmıştı. Yalan söylemeye çalışıp da beceremediği için yanakları alev alev yanıyordu. Duygularını saklayamama huyundan nefret ediyordu. Ne hissediyorsa anında yüzünden anlaşılıyordu.

Daha mantıklı bir cevap bekleyen Vladimir, kaşlarını kaldırıp Adele’e baktı.

“Bak oraya gidip o ahmak herife bunun bedelini ödetmemi istemiyorsan bir an önce bana neden ağladığını söylesen iyi edersin.”

Adele’in içinden gülmek geldi. Çünkü onu üzen ahmak tam da karşısında duruyordu.

O an yapabileceği tek şey konuyu değiştirmeye çalışmaktı. Etraftaki insanlar telaşla oraya buraya gidiyordu. Arabanın camından bağırınlardan tutun da topuklu ayakkabılarıyla kaldırımında koşanlara kadar her çeşit insan vardı. Nedenini anlamadığı bir panik, bir coşku hâkimdi.

“Vladimir bana neler olduğunu söyler misin?” İnsanlar hızla yanlarından geçip gitmeye devam ediyordu. Hatta bir ara yanındaki iki gözü iki çeşme kadını sakinleştirme telaşına düşmüş bir adam Adele’e çarptı.

Vladimir kaldırımdaki kalabalıktan kurtarmak için Adele’i biraz daha sakin bir yere çekip gözlerinin içine baktı.

Vladimir ellerini saçlarının arasından geçirerek, “Her şey bir anda oldu. Bir saniye önce dans salonu cıvıl cıvıldı ama sonra orkestra tam şarkının ortasında çalmayı kesti,” dedi ve iç çekti. “Benim de saniyeler önce haberim olmuştu. Haberi arabasındaki radyodan duyan bir arkadaşım hemen içeri gelip benimle paylaştı.”

“Ne haberi?”

“Hitler Polonya’yı işgal etti.”

Adele hayretle bağırmamak için eliyle ağzını kapattı.

Demek bunca insan bu yüzden telaşlıydı. Yine de aklma yatmayan bir şeyler vardı. Yani Almanlar Polonya’yı işgal ettiyse... Bunda mutlu olunacak ne olabilirdi ki?

“Polonya’yı işgal etti demek... Bu çok korkunç! Peki, insanlar niçin böyle bir haberi kutluyor?”

“Çünkü bu savaş demek. Savaş artık kaçınılmaz. Çok geçmeden Fransa ve İngiltere de savaş ilan edecek.”

Duyduklarına inanamayan Adele, başını iki yana salladı. “Yani artık savaşta mıyız? Ya da söylemek istediğin bir savaş başlattığımız mı?”

Vladimir omzunun üstünden sevinçle dans salonundan çıkan gençlere bakıp kafasını salladı.

“Öyle görünüyor.”

“Ama neden bu kadar mutlular?”

“Bana kalırsa mutlu değiller,” diye yanıtladı Vladimir endişeli gözlerle. “Sadece çok genç ve cahiller. Çok da aptal... Bunun ne demek olduğunu farkında değiller.”

“Bu gençlerin büyük bölümünün yakında savaşa gideceği anlamına geliyor, öyle değil mi?”

“Evet, muhtemelen.”

“Peki ya sen?” Bu ihtimal Adele’in nefesini kesmişti. “Sen de onlarla savaşa mı gideceksin?”

Vladimir cevap vermeden önce birkaç saniye tereddüt etti. “Genç erkekleri savaşa çağırırlarsa kesin beni de çağıracaklar. Ama ben gidip savaşabileceğimi sanmıyorum, en azından şu anki Avusturya için.”

“Ne demek istiyorsun? Askerlikten kaçmayacaksın değil mi? Öyle yaparsan seni anında hapse atarlar!” Vladimir’in söylediklerini anlamaya çalışan Adele kafasını salladı.

“Yapmak zorunda olduğum şeyi yapacağım Adele. Olup biten hakkında en ufak bir fikrin yok.”

“Tamam, o hâlde anlayabilmem için anlat bana.”

Vladimir kafasını salladı. “Hayır, sen her şeyden uzak, korunaklı bir hayat yaşadın, bunu mahvedemem.”

“Neyi mahvetmekten bahsediyorsun? Lütfen bana bir çocukmuşum gibi davranmaya son ver.”

Adele’in içinden Vladimir’in üstünde tepinmek geliyordu ama böyle bir şeyin çocukça olduğunun farkındaydı. Onun yerine çok daha mağrur ve olgun bir tepki verdi. Kafasını dik tuttu, ellerini kavuşturdu ve bekledi.

“Sana hiç çocuk olduğunu söylemedim. Sen sadece... çok masumsun.”

Masum mu? Bu en azından saçlarını atkuyruğu yapmış parkta oynayan küçük bir kızsın demek kadar kötü bir ifadedi. Adele duruşundan hiç ödün vermedi. Bu sefer son derece kararlı bir ifadeyle Vladimir’in gözlerinin içine baktı. Yumuşamaya ya da geri adım atmaya niyeti yoktu. Vladimir’e göründüğü kadar küçük olmadığını göstermek istiyordu.

“Neden bahsettiğini anlatana dek bir yere gitmiyorum.”

Vladimir bir süre duraksadı.

“Geçen seneki ilhaki* hatırlıyorsun değil mi? Hitler Viyana’ya girip kontrolü ele geçirmişti hani?” Vladimir tik-sintiyle başını salladı. “İşte o bahar Yahudilerin başına neler geldiğini gördüm. Hepsi de iyi insanlardı. Hatta bazıları babamın arkadaşıydı, onun gibi kendi dükkânlarını işletiyorlardı. Birlikte büyüdüğüm çocuklar, yıllardır tanıdığım aileler şehirden sürüldü. Ev ve dükkânları zapt edildi ya da ateşe verildi. Kristal Gece** programı kapsamındaki uygulamalardan sonra

* 12 Mart 1938’de Hitler’in Almanya’yı genişletme çabalarının ilk adımı Avusturya’nın ilhaki, yani Alman egemenliği altına girmesidir. Almancadaki karşılığı *Anschluss*’dur. (Çev. N.)

** Almancadaki karşılığı *Kristallnacht* olup 9 Kasım 1938 gecesi Naziler tarafından Yahudilere ait ev, iş yeri ve sinagoglara yapılmış kanlı ve ölümcül saldırıların adıdır. (Çev. N.)

her şeylerini kaybettiler. Şanslı olanlar kaçabildi ama kalanlar... Ne yazık ki onları kurtarmak için artık çok geç kalınmış olabilir.”

Kristal Gece...

Anlamı, ‘kırık camlar gecesi’ydi.

Adele bunu gazetelerden okumuştı ama kimse ona Vladimir gibi işin iç yüzünü anlatmamıştı. Bunların Avusturya düşmanı olan kişilerin çirkef suçlamaları olduğu söylenmişti, en azından annesi böyle söylemişti. Hepsi Viyana’nın yozlaşmış ve suçlu kesiminin uydurduğu saçmalıklardı. Niyetleri Kristal Gece fikrine karşı çıkıp Yahudilere destek vererek şehri altüst etmekte. Bazı Yahudi cemiyetler geçtiğimiz kasım ayında Yahudilere ait dükkân camlarının kırılmasının Almanya ve Avusturya genelinde büyük bir parçalanmaya neden olacağını iddia etmişti. Bu dükkânların tehlikeli suçluları sakladığı söylenmişti. Birinci Dünya Savaşı’nda devleti desteklemediği gibi şimdi de desteklemeyen isyankâr ve vatan hainlerini...

Ancak sırf Yahudi olduğu için bir insan nasıl öldürülebilirdi?

Adele böyle bir şeyi kesinlikle duymamıştı.

“Ama Hitler hükümeti insanlara yardım etti. Ulusumuzu yeniden güçlendirdi. Çocukluğumuzdaki büyük buhrandan sonra zor duruma düşen insanları tekrar kalkındırdı. Babam Birinci Dünya Savaşı hakkında bir sürü hikâye anlatırdı. Çok korkunç zamanlarmış. Böylesine büyük bir savaştan sonra hayatta kalmamız büyük bir mucize.”

“Aslına bakarsan durum pek öyle değil Adele. Mevcut durumda insanlar sadece Yahudi oldukları için öldürülüyor.”

“Bundan emin misin? Yani elinde kanıtın var mı?”

Vladimir kafasını salladı. “Gözlerimle gördüğüm şeylerden sonra kanıta falan ihtiyacım yok.”

Adele duyduklarına inanıp inanmamakta kararsızdı.

Yahudiler bu denli insanlık dışı bir şeye maruz kalmış olamazdı. Yani ortada hiçbir neden olmadan mallarını mı kaybetmişlerdi? Sırf kimliklerinden ötürü şiddet görüp öldürülmüş olabilirler miydi? Babasının böyle bir hükümeti körü körüne desteklediğine inanamıyordu. En kötüsü de Vladimir’in şu an anlattıklarından haberi olmayıp da annesiyle birlikte babasının söylediklerine inanmış olması ve bunu gurur duyulacak bir tablo olarak görmesiydi.

Adele bir keresinde Führer’i görmüştü. Çok sert görüldüğü doğrudur, fakat bunun askeri stratejisinin bir parçası olduğunu düşünüp hakkında yanlış hüküm vermek istememişti. Hatırladığı kadarıyla konuşma sanatını çok iyi kullanıyordu. Caddeler bayraklarla süslenmiş, onu görmek için insanlar sokaklara dökülmüştü. Herkes onu çok seviyordu. Mart ayının o günü herkes güçlü bir imparatorluk olmanın gururunu ve sevincini yaşıyor, gelecek güzel günler için heyecanlanıyordu.

Almanya dünya çapında büyük bir güç olmak isterken Avusturya neden onun yanında olmasın ki?

Adele 1938 yılının mart ayında bir partide keman çaldığını hatırlıyordu. Führer şerefine çalmak kadar büyük bir şey değildi elbette, ama buram buram zafer ve vatanseverlik kokan böylesine önemli bir gecede on altı yaşındaki kızlarını görmek ailesini çok gururlandırmıştı. Koluna Almanları simgeleyen gamalı haç bandı bile takmıştı. Führer’in sembolü olarak gördüğü şeyin masum insanların ölümünü desteklemek anlamına geldiğini bilmiyordu.

“Yahudilerin öldürüldüğünü gördün mü?” Vladimir’in bu denli korkunç bir sırrı olduğunu hiç bilmiyordu. Daha önce bundan hiç bahsetmemişti.

Vladimir onaylamak için yavaşça kafasını salladı.

“Avusturya için böyle bir kaderin yazıldığına inanmıyorum... ya da bizler için...” diye mırıldandı Adele. O an kendini tuhaf bir biçimde Tanrı’ya yakın hissediyordu. “Galiba şu ana dek bana anlatılan şeyleri sorgulamam gerekecek. Hepimizi yepyeni bir hayat bekliyor. Savaş çok şeyi değiştirecek öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Vladimir.

Adele bir saniye bile düşünmeden, “O hâlde umarım beni de değiştirir,” diye ekledi.

İşte o an Vladimir onu çok şaşırtacak bir şey yaptı.

Gülümsedi...

Ama bu kalbini durdurma noktasına getiren çekici gülümsemelerden biri değildi. Bu sefer çok şey görünüyordu. Gururlu olabilir miydi? Vladimir’in ışıldayan gözlerinin ve hoş tebessümünün altında yatan şey Adele’le gurur duyması mıydı?

Vladimir parmağıyla Adele’in saçındaki inci tarak tokaya dokundu.

“Bunu ne zaman aldın?”

Adele omuz silkti. Yeni tokalar... Doğum günleri... Savaş kapıdayken bunlar artık kimin umurundaydı? “Geçen hafta, annem beni yine alışverişe götürdü.”

Vladimir çok erkeksi bir ifadeyle elini cebine soktu.

“Çok güzelmiş.”

Demek Adele’i fark etmiş olmasına rağmen ona yaklaşma girişiminde bulunmamıştı. Ne talihsiz bir durumdu böyle!

“Ama şöyle bir sorun var... Saçına onu taktığına göre şimdi ben bunu ne yapacağım?” Adele Vladimir’in gözlerinde kaybolmuşken Vladimir onu şok edecek bir şey yaptı ve cebinden bir paket çıkardı. “Doğum günün kutlu olsun,” dedi, ardından gümüş renginde ambalajı, üstünde de çok hoş kırmızı saten kurdelesı olan minik kutuyu uzattı. “Kelebek...”

Bu Adele için büyük bir sürpriz olmuştu, heyecanla kutuyu aldı. “Ben sanmıştım ki...”

“Biliyorum, unuttuğumu sandın değil mi?” Vladimir omuz silkti. “Bir gün hakkımdaki düşünce ve varsayımlarını değiştireceğiz. Ben önemli şeyleri asla unutmam.”

Adele titreyen elleriyle kutunun üstündeki kurdeleyi çözdü. Kapağını açınca içindeki altın renkli minik tokayı gördü. Vladimir kutunun içindeki tokayı eline aldı. Çok yumuşak bir şekilde Adele’in saçındaki inci tarak tokayı çıkardı ve yerine altın renkli minik kelebek kanatlarını taktı.

“İşte oldu... Şimdi hakkında sürekli yeni şeyler öğrendiğim kadın gibi görünüyorsun.”

Vladimir’le birçok kez birlikte prova yapmış, akşam davetleri sonrası bahçede defalarca havadan ya da Vladimir için pek bir önemi olmayan sıradan konulardan konuşmuşlardı. Adele onu gördüğü ilk andan beri kalbinin ona ait olduğunu biliyordu. Kaç tane yakışıklı subayın onu dansa kaldırdığı Adele’in zerre kadar umurunda değildi. Çünkü onun aklında ve kalbinde sadece Vladimir vardı.

“Haydi Kelebek,” dedi Vladimir kolunu Adele’in omzuna atarak. “Gel, seni evine bırakayım.”

Eve kadar birlikte yürümelerini ne kadar da kolay söylemişti.

Vladimir güzel şeylerden bahsetmeye çalışsa da şu ana dek yaşadıkları hayat büyük bir karanlıkla karşı karşıyaydı. Artık Adele doğum gününü kutlayan genç kız olmayı bırakıp bir an evvel büyümeliydi. Artık olgun olma vaktiydi çünkü savaş kapıdaydı. İnsanın yüreğini sıkıştıracak kadar yakındı.

İşin kötüsü daha bir kere bile dans etmemişlerdi.

On Altıncı Bölüm

2 Nisan 1943

Küçük altın kelebek toka ve Vladimir'in fotoğrafı birkaç yıldır keman kutusunun iç gözünde duruyordu. Annesi bugüne dek bir kez bile oraya bakmamıştı. Tıpkı kampa kaydını yaparken orayı kontrol etmeyen Almanlar gibi. Neredeyse bir aydır Birkenau'daydı ve kişisel tek eşyası o altın tokayla fotoğrafı. Hatta üstündeki kahverengi elbiseyi ayağındaki iki numara büyük ayakkabıları saymazsak onlar bu hayatta sahip olduğu tek eşyaydı. Maalesef kendi ayakkabılarını kampa geldiği ilk akşam kaybetmişti.

Kimse ona kaşla göz arasında çalınma ihtimaline karşı ayakkabılarıyla uyumasını tembihlememişti. Tanrı'ya çok şükür ki keman kutusuna sıkı sıkı sarılıp uyuyordu, yoksa onu da kaybedebilirdi. Adele burada uyandığı ilk sabahı unutamazdı. Sert tahta yataкта yatmaktan ve bütün gece batan hasır saplarından dolayı sırtı fena hâlde ağrımış, çıplak ayakları da soğuktan buz kesmişti.

Yanlarına katılan başka kadınlar da olmuştu ama kimse o sabahki hırsızlığı üstlenmemişti. Ayakkabılarıyla uyumasını öğütleyen Omara olmuştu, ama olan olmuştu bir kere. Her model ve ölçüde yüzlerce ayakkabıyla dolu bir depoda yaşıyor olmalarına rağmen içlerinden bir çift bile alamazlardı. Çünkü bunun sonu ölüm olabilirdi ve bu riski alamazlardı. Omara daha iyi bir şey ayarlayana dek ayağındakilerle idare etmeye mecburdu.

Vladimir ona baksın diye her gece fotoğrafı yatağının yanındaki tuğla duvara asıyor, tokayı da eline alıyordu. Parmak uçlarıyla minik kelebeğin kanatlarına dokunurken dua ediyordu. Dualarının hepsi Vladimir ve bir gün ona kavuşmak ile ilgiliydi... Acaba şu an neredeydi? Bütün kalbiyle uzaklarda bir yerde güvende olmasını ve kendi yaşadığı dehşeti yaşamamasını diliyordu.

Yüce Tanrım, o hayatta mı? Yoksa onu da benim gibi korkunç bir yere mi koydular?

Adele yüzünü fotoğrafa bastırabilmek için sırtı Omara'ya, yüzü de duvara dönük şekilde yatıyordu. Küçük pencereden giren ay ışığı sayesinde fotoğrafı daha net görebiliyordu. Uzun boyu, insanın içini ısıtan gülüşü ve sevgi dolu gözleriyle sanki Vladimir yanı başındaymış gibi hissetmek ona iyi geliyordu.

"Biliyor musun, hiç dans etmedik," dedi duyulacak bir şekilde. Aslında bunu odadakilere değil de yaklaşık dört yıl önce dans salonunda geçirdikleri geceyi anımsayıp fotoğrafa fısıldamıştı.

Hemen yanında yatan Omara, uyanık olmasına rağmen bir şey söylemedi.

“Hayatımdaki her şey altüst olmuşken dans etmenin özle-
yeceğim şeylerden biri olacağı aklımın ucundan bile geçmez-
di.” Adele bunu yüreğinin derinlerinden gelerek söylemişti.
O an zihni, toplama kampının acımasız gerçekliğinden kaçıp
büyük bir pistte dönerek dans etmeye odaklanmıştı.

Polonya’nın kuzeyinden gelmiş başarılı bir keman virtüö-
zü olan Marta, “Saçmalıyor,” dedi. Zaten Adele ne zaman bir
şey söylese mutlaka eleştirecek bir şey bulurdu.

Omara’nın tahminleri doğru çıkmış ve küçük orkestraları
kısa sürede büyümüşü. Hatta beklediklerinden çok daha fazla
büyümüşü, öyle ki altı kişi için öngördükleri odada tam on iki
kadın kalıyordu. Kadın sayısı gibi yatak sayısı da ikiye katla-
nınca odada adım atacak yer kalmamıştı. Bütün hafta sabah-
tan akşama kadar enstrüman çaldıktan, gece yarısı da prova yap-
tıktan sonra uyumak çok güçtü. Adele az önce söylediği şeyin
karşılığında böyle bir yorum yapılmasını beklemiyordu.

“Bence hiç de saçma değil. Mutlu bir hatırayı düşünmek
neden saçmalık olsun ki?” diye sordu. Gözünün önünde hâlâ
bir rüya âleminde dans eden bir çiftin görüntüsü vardı.

Ancak birden Marta’nın sinirli sesiyle karanlık odaya geri
dönmek zorunda kaldı. “Biri Altın Kız’a çenesini kapatıp uyu-
masını söylesin.”

Adele Marta’nın kendisine taktığı lakattan ailesinin verdiği
Avusturya’nın Göz Bebeği unvanından çok daha fazla nefret edi-
yordu. Ama Auschwitz’den önceki yaşamında Üçüncü Alman
İmparatorluğu şerefine verilen konserlerde performans sergi-
lediği ve seçkin bir yaşam sürdüğü bilgisi yayılmıştı bir kere.
Artık orkestradaki kızların bu yüzden ondan nefret etmesine ve
kendisine nahoş şakalar yapmasına maalesef engel olamazdı.

Saçlarının kesilmemiş olması ona duyulan nefretin arkasında yatan nedenler arasında belki de en masum olanıydı.

Adele diğer kızların da her zamanki gibi Marta'nın alaycı sözlerine destek vermesini bekliyor, çoğu gece olduğu gibi ağlaya ağlaya uyuyacağını düşünüyordu. Ancak Omara Adele'i şaşırtan bir tepki verdi. Uyarıp konuyu kapatmak yerine dönüp gecenin karanlığına fısıldadı.

“Ben bir kez dans ettim.”

Adele Omara'yı görebilmek için yorgun ve ağrılı bedenini döndürdü. Ay ışığı Omara'nın yumuşak hatlarını aydınlatıyordu. “Anlatır mısın?”

“Uzun zaman önceydi. Böyle bir gecede hatırlamanın bile mucize sayılacağı kadar uzun zaman önceydi...” Sesinden çok yorgun olduğu anlaşılan Omara'nın şaka yapmaya bile hâli olmadığı belliydi. “Ama böyle bir şeyi düşündüğün için seni takdir ediyorum. Seni neyin beklediğini bilemediğin ve birçok şeyin özlemini çektiğin bu zor günlerde böyle anılara ihtiyacın var.”

“Sadece dört haftadır burada. Aylar geçsin de ben onu o zaman görürüm,” dedi karanlık odanın diğer ucundaki kızlardan biri. “Küflü bir parça ekmek için yalvarırken bakalım dans ayakkabılarını hatırlayacak mı? Onlar varlığındaki her şeyi söküp alır, hayallerini ve hatıralarını bile... Çünkü onlar katil... Hayatların ve ruhların katili...” Polonya'nın gettolarından gelen birçok yeni yüz aralarına katılmıştı. Açlık ve Nazi subaylarının gaddarlıkları konusunda çok tecrübeliydiler.

“Git gardiyana bizi rahatsız ettiğini, onun yüzünden uyuyamadığımızı söyle,” dedi Marta keskin bir dille.

Frânze, yani Varşova'dan getirilen küçük flütçü laf dalaşı-na son vermek isteyerek, “Şişşt!” dedi.

Omara sert bir şekilde, “Onu rahat bırakın,” deyip odadaki sessizliği sağladı. Sonra yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. “Onları dinleme Adele, seni korkutmaya çalışıyorlar. Bu arada sırf kızgın mizaçlı, biraz da katı oldukları için onlara kızma. Buradaki kimsenin neler yaşadığını ve neden bu hâlde olduğunu tam olarak bilemeyiz. Özellikle de Marta’nın... Buradan önce gettoda yaşıyormuş ve ailesindeki herkesi kaybetmiş.”

Adele üzüntüyle, “Gerçekten mi?” dedi.

“Evet, maalesef doğru,” dedi Omara iç çekerek. “Gettoda işler kötüye gitmeye başladığında ne yemekleri ne de suları varmış. Bazıları kanalizasyondan kaçmayı denemiş, Marta’ya onlarla gelmesini söylemişler. Ancak o hasta annesini bırakamamış çünkü bu hayatta ondan başka kimsesi, hiçbir şeyi kalmamış.”

“Peki, sonra ne oldu?”

Omara bir kez daha iç çekti. “Annesinden trenden iner inmez peronda ayrılmak zorunda kalmış.” Demek annesi çalışmaya uygun bulunmamıştı. Ne yazık ki peronda ayrılanların hepsini aynı talihsiz son bekliyordu; gaz odaları...

Marta’nın yaşamak zorunda kaldığı acıları düşününce Adele’in içi parçalandı. Ailesi Avusturya’ya ihanet ettiği gerekçesiyle belki de onu asla affetmeyecekti. Ama en azından gözlerinin önünde anne ve babasının öldürülmesi gibi bir dehşete tanık olmamıştı.

Bunun için duyduğu minnettarlığı ifade etmek istercesine, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Adele. Marta söylediği şeyi duyup da Omara’nın sempatisini kazanmaya çalıştığını sanmasın diye sesini olabildiğince alçak seviyede tutmuştu.

“Haydi, şimdi uyu Adele. Göz açıp kapayınca kadar saat sabahın üç buçuğunu gösterir.”

Sabah sayımına saatler kaldığını düşünmek bile Adele’i deli ediyordu. Ne yazık ki birkaç saat sonra yan yana dizilip çalmaya başlayacaklar, canlarından bezmiş mahkûmları onları bekleyen yorucu iş gününe müzik eşliğinde uğurlayacaklardı. Aslında yorgunluktan ölüyordu ama nedense bir türlü uykuya dalamıyordu. Yorgunluk pis suları tahliye eden bir boru misali ruhundaki enerjiyi emiyordu. Her an her saniye ölüm korkusuyla yaşamak diğer kızlar gibi onu da yavaş yavaş tüketiyordu. Bir insan fiziksel ve ruhsal yorgunlukla yaşamaya ne kadar dayanabilirdi ki?

Yatağında uzanan Adele, fotoğrafı parmaklarının arasında tutup uzun uzun ahşap tavana baktı. “Uyuyamayacak kadar yorgun hissettiğinde ne yaparsın?”

Omara neyi sormak istediğini anladıysa da cevap vermeden önce duraksadı. Bütün gün boğazlarından doğru dürüst bir şey geçmiyordu. Bu da yetmezmiş gibi günde on bir saat çalmaları isteniyordu. Böyle ağır bir tempodan sonra dinlenmen gerektiğini bildiğin hâlde gözlerini kapatıp uyuyamamak... İşte en büyük işkence buydu.

“Onun için uyu.”

Bu tavsiye Adele’i bir hayli şaşırtmış ve duygulandırmıştı. Boğazında bir yumru varmış gibi hissetti.

“Az önce ne dedin?”

“Beni duyduğun çocuk. Fotoğraftaki adamı seviyor musun?”

Adele bir kez başını salladı, içinden ağlamak geliyordu ama gözlerinde dışarı akıtacak yaş kalmamıştı.

“O hâlde bir an önce gözlerini kapat ve onun için uyu. Güçlü dur ve hayatta kalmak için savaşmaya devam et!”

Adele parmağını fotoğrafın kenarında gezdirirken oranın Vladimir'in yüzü olduğunu hayal etti. "Beni yürüyerek eve bıraktığı o ilk akşamımızı hâlâ hatırlıyorum. Bana kur yapıp yapamayacağını bile sormuştu, buna inanabiliyor musun? O kadar düşünceli ve nazikti ki gülmek için kendimi zor tuttum. Ayrıca ilk akşamdan beni öpmeye bile kalkmadı, gerçi öpmek isteseydi de onu kesinlikle reddetmezdim. Sonra bana küçük bir hediye verdi... Kelebek şeklinde bir toka..." Adele o gecenin hoş anısıyla karanlığa bakıp gülümsedi. Birden yüzü aydınlanmıştı. "Sokak lambasının altında dikilip babamdan izin isteyeceğini söyledi. Hep en doğrusunu yapmak istiyor, benim böylesini hak ettiğimi söylüyordu..."

Adele duraksayınca Omara derin derin iç çekti. "Baban ne dedi peki?"

Adele gizli aşkını babasından saklamaya çalışırcasına fotoğrafı avucuna bastırdı. "Her soylu ve zengin babanın söyleyeceği şeyleri söyledi. Vladimir Nicolai'ın yetenekli bir müzisyen olsa da sıradan işler yapan bir babanın oğlu olarak Adele Von Bron gibi birine uygun bir aday olamayacağını..."

"Yani ilişkinize anında noktayı koydu, öyle mi?"

Adele, "Sadece bildiği kadarlık bölümüne," diye fısıldadı. Babasının o tüccarın oğluyla bir daha görüşmemesini söylediği zamanki sert sesi hâlâ kulaklarındaydı. "Ondan sonra fırsat buldukça gizli gizli görüştük, genellikle de bahçede... Ama ben ona çoktan körkütük âşık olmuştum."

"İleride bir gün onunla dans etmek istiyorsan bugün yaşamak zorundasın. Tanrı'ya dua et ki sana her zorlu güne dayanma gücü versin, dua et ki bir gün buradan kurtulabilesin. Dua et ki bir gün hepimiz kurtulabilelim." Omara bunu odadaki

diğer kızlar da duysun diye yüksek sesle söylemişti. “Güç diyorum... Güçlü olmanın birinci kuralı da iyi uyumak.”

Adele haftalardır hiç bu açıdan düşünmemişti.

Kampta insan geleceği düşünmeye cesaret bile edemiyordu. Sadece şimdiki zaman vardı. Kesin olan tek şey orada olduğuydu. Bu lanet olası yerdeki cezasının en kısa sürede bitmesini istese de içinden bir ses beyin yıkama cezasının takvimdeki bir tarihe ulaşip elini kolunu sallaya sallaya ön kapıdan çıkıp gitmek anlamına gelmediğini söylüyordu. Adele bir takvimi olsa cezanın bitiş tarihini kırmızı kalemle kocaman bir daire içine alırdı.

Hâl böyleyken nerede ve ne kadar uyuduğunun bir önemi yoktu. Nasıl olsa Auschwitz’in elektrikli tel örgülerinin dışındaki dünyayı bir daha hiç göremeyecekti.

“Bir daha asla evime dönemeyeceğim, değil mi?”

“Neden böyle bir şey söylüyorsun ki?” Omara’nın şaşkınlığı sesinden anlaşılıyordu.

“Hatırlamıyor musun buraya vardığımda az kalsın beni öldüreceklerdi?”

“Buraya vardığımızda az kalsın hepimizi öldüreceklerdi.”

Artık masumiyet ve saflık perdesi kalkmıştı. Adele ne kadar acı olsa da Omara’nın gerçeği söyleyeceğine güveniyordu.

“Nasıl bu kadar güçlü oldun?”

“Benim bir gücüm yok Adele, en azından burada... Ben sadece bana söylediklerini yapıyor, onların müzik hayvanlarını hizaya sokuyorum.”

“Peki ya o gün keman çalmayı bilmeseydim... Ya yalan söylediğimi, enstrüman çalamadığımı söyleyip beni onlara geri vermemen için sana yalvarsaydım? Ya keman çalamadığı

hâlde buraya getirilen korkak bir kız olduğumu görseydin, o zaman ne olacaktı?”

Omara duygusuz, tekdüze bir ses tonuyla, “O zaman sana en kısa sürede keman çalmayı öğretmek zorunda kalırdım,” diye itiraf etti.

Adele kulaklarına inanamıyordu. Yani Omara gerçekten de yalan mı söyleyecekti? Hem de Nazi subaylarına? Böyle bir şeyi nasıl yapardı? Biri yalan söylediğini anlasa onu saniyesinde öldürürlerdi. Viyana’dan getirilmiş genç bir keman sanatçısı için hayatını nasıl riske atardı? Hele ki öz anne ve babası bile onun için bu riskin binde birine girmemişken...

“Neden?”

“Ne neden Adele?”

Adele gerçeği bilmek zorunda olduğunu hissediyordu. Detaylar ne kadar ürkütücü olsa da niçin kurtarılacağını öğrenmeliydi. “Çalmayı bilmeseydim o gün beni neden dışarıdaki subaya geri vermezdin?”

Omara derin bir nefes aldı. “Çünkü bunun Tanrı’nın bir hikmeti olduğuna inanıyorum. Bence bizzat Tanrı tarafından yazılan bir kader, bir hikâye var ve bu hikâye her daim yaşayacak...”

“Peki, Tanrı bu hikâyeyi nasıl anlatıyor?”

Fondan gelen damlayan su sesleri soru için verilen sürenin dolduğuna işaret ediyor gibiydi. Kimse sesini çıkarmamış olsa da Adele diğer kızların da heyecan ve umutla Omara’nın vereceği cevabı beklediğini biliyordu.

“Tanrı bize hikâyesini yaratım sanatıyla anlatıyor. Yaratıkları ve yaşattıklarıyla... Yani hayatta kalmayı başaran bizlerle... Hepimiz onun hikâyesinin bir parçasıyız. Hem de her birimiz...”

On Yedinci Bölüm

Günümüz

“**B**ronz tenine bayıldım.” Pazartesi sabahı Sera galerinin kapısından adım attığı an Penn’in ilk yorumu bu olmuştu.

“Teşekkür ederim.”

“Dün neredeydin?”

Sera el çantasını masanın üstüne fırlattı. “Eve doğru uçuyordum.”

“Tabii tabii... Eee...” Penny ortak ofislerindeki döner sandalyesini Sera’nın masasına bakacak şekilde çevirdi. Öne eğildi, dirseğini sandalyesinin kolçağına dayadı ve elini çenesinin altına koydu. Liseli amigo kızlar gibi şen şakrak ve meraklı görünüyordu. “California nasıldı?”

Sera sabah sabah bu konuya girmeye pek hevesli değildi.

“Güneşliydi,” dedi ve karton bardaktaki karamelli kahvesinden bir yudum aldı. Ardından masasının başına

geçip sabahki rutin işlerini yapmaya başladı. Monitörünü açtı, dizüstü bilgisayarını şarja taktı. Kısaca meşgul görünmek adına ne varsa onu yapıyordu.

“Güneşli...” Penny’yi başından savmak sandığı kadar kolay olmayacaktı.

Sera ceketini çıkarıp kapının arkasındaki antika askıya astı.

“Evet. Bildiğin gibi nisan ayında California güneşli oluyor. Gerçi sahile yakın olduğu için biraz da rüzgârlıydı, ceketini ödünç almak zorunda kaldım.”

Penny sandalyesinden fırlayıp Sera’nın yanına geldi. Omuzlarından tutup sarsarak, “Beni böyle merakta bırakamazsın!” dedi. “Neler oldu anlat bakalım.”

“Hiç...”

“Hiç demek?” Penny anlamlı bir ifadeyle ona bakıyordu. “Affedersin ama bu palavraları bana yutturamazsın.”

“Sana detayları anlatan bir e-posta göndermiştim.”

“Aaa evet, o e-posta ulaştı. Sonuçta pazar günleri senden iş konulu e-postalar almaya alışık olduğum için hemen okudum. İtiraf etmeliyim ki okurken az kalsın koltuktan düşüyordum. Özellikle de yüz milyon dolarlık bir problemle bir gün geç geleceğini yazdığın bölümde...”

Sera birden çok gerildiğini hissetti. William’la aralarında olan şey hakkında konuşmaya henüz hazır değildi. Sanki konuşursa yaşadığı şeyi daha gerçek kılacaktı.

Boş galeriye göz gezdirdi. “Burada yapılması gereken işler yok mu?”

Penny kafasını sallayarak, “Hayır,” dedi ve otoriter bir ifadeyle ellerini kalçalarına koydu. “Sen bana dökülene dek hiçbir şey yapmayacağım Sera.”

Sera önce iç çekti. Ardından gözünü üstüne dikmiş olan arkadaşına bakıp kıvırmaya çalıştı. “Dökülecek bir şey yok.”

“Eminim öyledir. Sen kalk beni adamın banyosundan ara, affedersin düzeltiyorum adamın malikânesinin banyosundan ara... Ama telefonda aradığımız tablonun büyük bir servetin odak noktası olduğu gibi önemli bir noktadan söz etme... O telefon görüşmesi her şeyi anlatıyor. Sen hiçbir zaman bu kadar çabuk dağılmazsın Sera. Sonuçta seni uzun zamandır tanıyorum. Sahi, ne kadar oldu, üç yıl mı?”

“Dört.” Sera döner sandalyesine oturup amaçsız bir şekilde klavyenin tuşlarına basmaya başladı. Penny’nin gözlerinin hâlâ üstünde olduğunu hissedebiliyordu. Kafasını kaldırıp baktı. “Dört yıl...”

“Tamam, güzel, dört yıl...” Penny Sera’nın masasının kenarına oturup dikkatle arkadaşını inceledi. “İşin özü bu dört yıl süresince sadece bir adamın yanında daha böyle davrandığını gördüm.”

“Michael...”

Penny istemeden de olsa acı hatıraları hatırlattığını fark etti. “Bak, niyetim eski defterleri açıp seni üzmemek değil. Ancak dediğim gibi o kadar uzun zamandır seni böyle görmedim ki... Neredeyse senin adına mutlu olmaya başlayacağım.”

Penny’nin sözü çalan ofis telefonuyla bölündü.

Sera ve Penny aynı anda çalan telefona baktı. Pazartesi sabahıydı ve saat tam dokuzdu. Kim bu kadar erken arardı ki?

Yani bir kişi hariç kim?

Penny ahizeyi eline aldı. “Sera James Manhattan Sanat Galerisi, ben Penny.”

Sera o an arayan o olmasın diye dua etti. Onun sesini tekrar duyana dek en azından birkaç gün kendini dinlemek istiyordu. Sadece yirmi dört saat önce dudaklarına küçük bir buse konduran o dudaklarla kilometrelerce uzaktan konuşmak çok tuhaf geliyordu.

Sera o gecenin hatırasıyla farkında olmadan elini alt dudağına götürdü.

“Evet, bir saniye lütfen...” Penny telefonun bekleme tuşuna basıp ahizeyi Sera’ya uzattı. “O arıyor!”

“O mu?” İkisi de onun kim olduğunu gayet iyi biliyordu.

Penny abartılı bir şekilde başını salladıktan sonra telefonun yakınına çektiği sandalyeye oturdu. Bütün konuşma boyunca orada olmayı planladığı ortadaydı.

“Haydi...” Penny yüzünde hınzır bir gülümsemeyle Sera’yı dürttü. “California’da saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Senin yapacak işlerin yok muydu?”

Penny kafasını salladı. “Hayır. Neyse ki bu galeri kendi kendini idare edebiliyor.”

İşe bakın ki tam o esnada ön kapının üstündeki zil çaldı. Caddede yürüyen yaşlı bir çifti görünce Sera’nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. *Müşteriler!* O yaşlı çifti öpebilir, hatta onlara bedava bir tablo bile verebilirdi. Mükemmel zamanlamalarından ötürü onlar için ne yapsa az kalırdı.

Sera başıyla kapıyı işaret edip kaşlarını kaldırdı.

Telefon konuşmasını dinleme planlarının suya düştüğünü gören Penny de ayağa kalkıp, “Sanırım gitmem gerekiyor Bayan James, müsaadenizle,” diye mırıldandı. Topuklu ayakbılarıyla kapıya doğru yöneldi. Kapının antika tokmağını tutup, “Açık mı kalsın yoksa kapatayım mı?” diye sordu.

Sera gözlerini devirerek, “Tabii ki kapalı, teşekkür ederim,” dedi.

“Sabahın altısı... İşte California’da saat tam olarak bu.” Penny göz kırpıp kapıyı arkasından kapattı ve hızla uzaklaştı. Sera bu hareketinin nedenini biliyordu. Penny aşka aç patronunun bir adamla görüşmesine çok seviniyordu.

Penny köşeyi dönüp gözden kaybolduktan sonra Sera kırmızı ışığı yanıp sönen telefona baktı. Kalemle masaya vurarak telefona çıkıp çıkmamak konusunda bir karar vermeye çalıştı.

William’la telefonda konuşmak en az William tarafından hiç aranmamak kadar kötüydü. Ne diyeceği, nasıl konuşacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Ahizeyi kulağına tutup hattı almasını sağlayacak tuşa bastı. “Ben Sera.”

“Günaydın.”

William’ın yumuşacık ve neşeli sesini duyan Sera’nın birden yanakları kızardı. Üstelik William’m kendini tanııtma gereği duymaması, yani aralarındaki bu tanışıklık duygusu da ayrıca güzel bir şeydi.

Sera William’ın sesinden hattın diğer ucunda gülümsediğini anladı. Bu kadınların çok iyi bildiği bir şeydi; bir sesin altına gizlenmiş bir gülümsemeyi bir çırpıda fark etmek...

“Galiba Manhattan’daki galerinde işler çok yoğun. Uzun zamandır telefonda bekliyorum.”

“Aaa, sahi mi?”

“Evet,” dedi William ve duraksadı. “Neredeyse iki dakikadır.”

Sera William’m sesindeki esprili tonu hissetti ve şakaya şakayla karşılık vermeye karar verdi. “Sizi beklettiğim için çok

üzgünüm Bay Hanover.” Sera kalemle saçlarını topuz yapıp Adele’in dosyasının içindeki belgeleri çevirmeye başladı. “Bu arada dosyam önümde... Uçakta dersime iyi çalıştım ve işimi-ze yarayabilecek bir şey buldum. Buralarda bir yerde olacak.”

“Bulduğun şey genç müzisyenin ismi olabilir mi?”

Sera’nın elleri buz kesti. Fotoğraflardaki genç müzisyen... “Yoksa adını biliyor musun?”

“Hımm... Sanırım evet.”

“Ama nasıl? Yani California’dan daha yeni ayrıldım, bu kadar kısa zamanda...”

“Yoksa sen iş adamlarının bütün gün masasında oturup etrafına emirler yağdırmaktan ya da tırmıkla bahçedeki kuru otları temizlemekten başka bir şey yapmadığını mı düşünüyorsun?”

Sera antika sandalyesine yaslandı. “Yani?”

“Sadece soru sormak için aramayacağımı bildiğini itiraf edene dek bir şey söylemeyeceğim.”

“Tamam, biliyorum,” diye itiraf etti Sera, gülmek için kendini zor tutuyordu. “Bak, sanırım gereken şeyi söyledim, haksız mıyım?”

“Evet, tamam.” William aldığı cevaptan memnun kalmıştı. Sera o arada tuş seslerinden William’ın bilgisayarının başında bir şeyler yazdığını duydu. “Şu an sana e-posta gönderiyorum.” William birkaç saniye durduktan sonra gönder tuşuna bastı. “Tamam, gönderdim. Gelen mesajlarını kontrol et.”

Sera söylenileni yapıp e-postasını açtı.

Neyle karşılaşacağını çok merak ediyor, hatta heyecandan nefesi kesiliyordu. Yıllardır Penny’yle saatlerce müzayedeye sitelerini araştırmışlar, Adele’in tablosuyla ilgili bir ipucuna

ulaşabilmek için geç saatlere kadar galeride dirsek ürütmüşlerdi. Ama maalesef hiçbir yere varamamışlardı. Şimdiyse bir çıkış yolu beliriyordu.

Titreyen parmaklarla şifresini girdi.

Gelen mesajı açtı ve işte ordaydı, adamın adı karşısında duruyordu. Hayranlıkla bilgisayar ekranına bakarken ismi içinden defalarca okudu.

“Vladimir Nicolai...”

“Evet, ne diyorsun?” diye soran William, yine gülümsüyordu.

“Yani sen adını buldun, ama nasıl?”

William’ın sesi birden iş adamı kimliğine yakışır şekilde ciddileşti ve süreci açıklamaya başladı. “Önce Viyana’daki Avusturya Ulusal Arşivi’yle irtibat kurdum ve müzenin müdürüyle konuştum. Viyana Filarmoni Orkestrası’nda çalışan eski bir okul arkadaşıyla görüşmemi sağladı. Birkaç kez telefonda konuştuk, iki koldan edindiğimiz bilgileri e-posta üzerinden kontrol ettik. Özetle ben ona fotoğrafları gönderdim, o da bana adamın ismini verdi.”

“Bunu çok kolaymış gibi söylüyorsun,” dedi Sera, hâlâ e-postadaki ismin altında yazan bilgileri okuyordu. “Penny’yle ben böyle bir ipucunu bulabilmek için ne kadar uğraştık tahmin bile edemezsin.”

“Ama siz Adele ve Vladimir arasında bir bağlantı olduğunı bilmiyordunuz, artık biliyoruz.”

“Haklısın, artık biliyoruz.”

William boğazını temizledi. “Belki bu konuyu yüz yüze konuşabiliriz,” dedi ve hafifçe duraksadı. “Önümüzdeki hafta New York’a geleceğim.”

“Gerçekten mi?” Sera önündeki şeyi okumaya odaklandığı için William’ın az önce söylediği şeyi tam anlamamıştı.

“Evet, önümüzdeki cuma orada olacağım.”

“William burada Ocak 1945’den sonra Vladimir hakkında hiçbir kayıt olmadığı yazıyor. Bu Kızıl Ordu’nun Auschwitz’de tutulanları özgürlüğe kavuşturduğu tarih değil miydi? Yani çello sanatçısı savaştan önce oradaysa, acaba neden sonradan geri dönmedi? Buradaki bilgiye göre savaş sonrası hiçbir performans kaydı yokmuş. Ah yoksa...” Sera o an Vladimir’in kaderinin de Adele’inkiyle aynı olup olmadığını merak etti. “Belki o da Auschwitz’den sağ çıkamadı.”

Gözden kaçırdığı bir şey olabilir mi diye e-postanın altındaki bilgileri de dikkatle okudu.

“Düşündüm de belki birlikte bir akşam yemeği yeriz?”

Sera dans pistindeki yakınlıklarını hatırlayınca William’ın sorusunun kendisini şaşırtmayacağını sanmıştı ama durum öyle değildi. Çünkü düğün gecesinin kendine has bir büyüğü vardı. Aralarındaki onca farklılığa rağmen William onu öğrenmişti. Sera hâlâ o anın etkisi altındaydı.

“Akşam yemeği mi?” diye tekrarladı Sera yutkunmaya çalışarak. “Tablo hakkında konuşmaktan mı bahsediyorsun?”

Acaba William’ın aklında da aynı soru işaretleri var mıydı? Yani o gece dans pistinde hissettikleri şey gerçek olabilir miydi? Birden Sera’nın gözlerinin önünde Michael’ın yüzü belirdi. Sonra acı hatıralar... Çöpe atılan gelinlik, iade edilen düğün hediyeleri...

“Sadece akşam yemeği.”

“Hayır, biliyorum ama bu...” Sera gerçekte kendisini rahatsız eden şeyi ona nasıl anlatabileceğini düşündü. “Yani New York’a bu kadar çabuk gelmeni hiç beklemiyordum.”

Sera kolunu masaya dayayıp eliyle alınına vurdu.

“Sera?” William Sera’nın hiç beklemediği kadar sıcak ve sevecen bir sesle konuya yaklaştı. “Birine tekrar güvenebileceğine inanıyor musun?”

Hayır, hayır, hayır, diye isyan ediyordu Sera’nın kalbi. Bir daha kimseye güvenemem, lütfen bunu benden isteme!

Sera bu düşüncelerini ağızından kaçırmamak için dudağını ısırdı.

William bir cevap beklemeden son cümlesini söyledi. “Sen düşünmeye devam et, ben önümüzdeki hafta yine arayacağım.”

On Sekizinci Bölüm

30 Haziran 1943

Adele ve yeni kurulmuş orkestranın diğer üyeleri tek odalı koğuşlarından kamp dâhilinde müzik binası adı verilen on iki numaralı binaya taşındılar.

Kampa geldiği ilk zamanlar Nazi subaylarının çabucak alıp uyguladığı kararlara şaşırabilirdi. Fakat şimdi? Adele bu yerdeki gerçekleri görebiliyordu ve artık bazı şeyleri sorgulamayı bırakmıştı. Bu kampta hayatta kalabilmek için söylenen yere gitmeleri, saatlerce ayakta ya da dizlerinin üstünde çalmaları, Nazi subaylarının kaprislerini çekmeleri gerekiyordu. Yahudi olsun ya da olmasın orkestradaki mahkûmlar kamptaki diğer mahkûmlara kıyasla bir nebze ayrıcalıklı bir yere sahipti. Adele yaşamaya devam etmesi için orkestrada yer almanın tek çaresi olduğunu anlamıştı.

Rastlantı eseri bir araya gelmiş müzisyenlerin sayısı gide-rek artıyordu. Adele orkestranın nasıl kurulmaya başladığını

bile tam hatırlamıyordu. Kamp orkestrası adı altında bir araya getirilirken kimse böyle çeşitli müzik aletlerine sahip olacaklarını beklemiyordu. Kemanlar, bir iki tane çello ki bunlardan birini Omara çalıyordu. Hatta tren peronundan bir mandolin ve bir akordeon bile getirilmişti. Bütün bu müzik aletleri orkestra üyelerinin sorumluluğundaydı.

Yaşam ve prova alanı olarak müzik binası tahsis edilmiş olsa da Adele son birkaç aydır gündüzleri Canada’da çalışıyor ve subayların istek parçalarını çalıyordu. Grup olarak prova ve müzik performanslarının giderek artmasını bekliyorlardı. Öte yandan depodaki iş ve sorumluluklarının azalıp azalmayacağını bilmiyorlardı.

Kimsenin bir şeyi sorgulamaya cesareti yoktu. Sadece emirleri yerine getiriyorlar, sadece çalışıyorlar, sadece söylenen yere yürüyorlardı. Ne sıradan bir santim çıkıyorlar ne de bahçedeki günlük yoklama ve sayımları kaçırıyorlardı. Çünkü orkestra üyeleri de o kampın bir parçası, oranın esirleriydi... Fakat diğer mahkûmların maruz kaldığı bir sürü işkence ve korkudan muaf tutuluyorlardı. Mesela saatlerce yağmur altında dikilmiyorlardı. Diğer mahkûmlar gibi çıplak ve dizlerinin üstünde kamp doktorlarının kontrolünden geçmiyor ya da iş göremez olarak yaftalanıp gaz odalarına gönderilmiyorlardı.

Adele kampa geldiği ilk zamanlar ne kadar saf olduğunu, aptal denecek kadar iyi niyetli şeyler düşündüğünü hatırlamamaya çalışıyordu. Artık acı gerçekleri biliyordu. Tuğla duvarın üstündeki kanları görüp de bu kamptaki en kötü şeyin o olduğunu sanmak ne büyük bir yanılgıydı.

Kamptaki binlerce mahkûm yalın ayak ve yırtık giysilerle dolaşırken Adele ve orkestradaki diğer kızların binadaki

eşyaları sınıflandırmaları tahammül edilir gibi değildi. Sınıflandırma sonrası işe yarar ya da uygun olarak nitelendirilen her çeşit eşya Almanya'ya gönderiliyordu.

İşte şimdi de oradaydı ve Auschwitz'e geldiği ilk zamanlar ne kadar saf olduğunu, bu kadar kısa zamanda nasıl da katılaştığını düşünüyordu. Haftalarca sert ve pürüzlü zeminlere basmaktan ayakları nasır tutmuş, şiddetli ağrılar çekiyordu. Dirsek kısımlarında yuvarlak deri yamalar olan eski bir kaşmir kabam eline aldı. Dikiş yerlerini kontrol ederken yaka kısmını güvelerin yediğini fark etti. Kaban kullanılamayacak kadar kötü durumda olsa da Yahudilerin aile yadigârı mücevherler, kişisel eşya ve para gibi şeyleri Almanlardan saklamak amacıyla kıyafetlerinin ücra köşelerine gizlediğini biliyordu.

Adele her bir giysinin ceplerine ve etek kısmındaki dikişlerin altına bilhassa bakıyordu. Kabanın da aynı bölümlerini kontrol etti, bir şey olmadığını görünce de kayıt altına alınacak eşyalar yığınına fırlattı. Almanya'ya gönderilecek kadar iyi bulunmayanlar imha ediliyordu.

Sürekli sınıflandırıyorlar ve formlara kaydediyorlardı. Sonra tekrar sınıflandırıyorlardı.

Almanlar her şeyi en ince ayrıntısına kadar kaydediyor, dolayısıyla da çok kâğıt kullanıyorlardı. Öyle ki Adele Avrupa'da kesilmedik ağaç kalıp kalmadığını merak ediyordu. Almanlar kayıt tutmak konusunda takıntılı denecek kadar titizdi. Ancak Adele kamplardaki en ufak şeyin bile kaydını tutmanın neden bu kadar önemli olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Özellikle de nefes alan, kanlı canlı varlıklara yani insanlara bir pislik muamelesi yapıp onları gece gündüz ölesiye çalıştırırken...

“Bu sandığı bitirdin mi?”

Omara elinde not defteriyle Adele’in yanına geldi.

Adele evet anlamında kafasını salladı.

“Güzel, artık gidebilirsin,” dedi Omara not defterine bir şeyler yazarak. “Sabah çok erken kalkacağız. Haydi git de biraz istirahat et Adele.”

“Peki...”

Omara anaç gözlerle, “Bu arada Adele,” diye ekledi. “Mutlaka yıkan, hasta olmanı istemem. Beni anlıyorsun değil mi?”

İşi biten Adele bir kez daha kafasını salladı.

Adele ağır adımlarla müzisyenlerin kaldığı binaya doğru yürüdü. Küçük odaya girerken yanında o günkü işini bitiren birkaç kişi daha vardı. Anlaşılan onlar da en az Adele kadar yorgunlardı. Çünkü kimse konuşmuyordu. Yatmadan önce temizlenmek için hepsi aynı kovadaki suyu kullanıyordu. Artık kimse saçlarıyla ilgili laf sokmuyordu. Kızların bir kısmının saçları Yahudi oldukları için kesilmişti ama Adele gibi saçları kesilmeyenler de vardı. Bazı eşya ve giysileri de ortak kullanıyorlardı.

İlk hafta Adele’e duydukları yoğun nefret artık nispeten azalmıştı. Gerçi hâlâ ondan pek haz etmeyenler vardı ama en azından artık kimse bunu sesli olarak dile getirmiyordu. Her saniye hastalık ve ölüm tehlikesiyle yüz yüze olan müzisyen kızlar, hayatta kalmak için birbirlerine yardım etmek zorunda olduklarını anlamışlardı. Biri çalışırsa, hepsi çalmak zorundaydı...

Adele gözlerini kapatıp zar zor uykuya dalmıştı ki Omara’nın sesiyle uyandı. Telaşlı bir sesle hemen kalkması gerektiğini söylüyordu. “Uyan Adele, haydi kalk!”

Adele güçlükle gözlerini açınca karşısında Omara'yı gördü. Hâlâ uyku sersemi olduğu için korkuyla sıçradı.

“Ne oldu?”

“Kalk,” dedi Omara, bacaklarının üstündeki  ar afı  eki tirerek. “Giy şunları hemen.”

Koğu un lo  ortamına rağmen Adele Omara'nın yaka kısmı beyaz dantelden siyah kadife bir elbise giydiğini ve kısıcık saçlarının taralı olduğunu gördü.

Omara Adele'in yorum yapmasına bile fırsat vermeden yataktaki kıyafetin üstüne bir çift topuklu ayakkabı koydu.  ık elbise ve ayakkabı ay ışığında ı ıl ı ıl parlıyordu. Adele elini yumu acık kumaşın üstünde gezdirdi.

 ifon mu? Tanrı aşkına Omara  ifon elbiseyi nereden bulmuştu?

Adele açık renk uzun elbiseyi eline alıp baktı. “Bu da ne?”

“ i  t!” diye azarladı Omara. “Sakın diğer kızları uyandırma.”

“Ama neden?”

“  nk  bunu kimsenin öğrenmesi gerekmiyor.”

Adele'in neler olduğu hakkında en ufak bir fikri ya da tahmini yoktu. Omara orkestradaki diğer kızları uyandırmamak adına gerekli bütün önlemleri almıştı. Gecenin bir yarısı uyanırılıp kucağına  ık bir parti elbisesi atılması fazlasıyla tuhaf olsa da bu kadına güvenmekten başka çaresi yoktu.

Adele  ne eğilip, “Neler oluyor?” diye fısıldadı.

“ almamızı istediler.”

Adele pencereden dışarı baktı ve gökyüzünde hâlâ ayın olduğunu gördü. “Ama hâlâ gece yarısı...”

“Soru sormuyoruz Adele, unuttun mu yoksa?” Omara g tirdiği diğer eşyaları da yatağın üstüne yaydı. Bir tarak, bir

avuç saç tokası ve bir ruj... “İşte,” dedi ve onu dirseğinden çekip ayağa kaldırdı. “Hemen üstündekini çıkarıp şunu giy.” Ardından Omara dikkatle Adele’in yüzüyle kafasına baktı. “Saçlarını da düzeltmemiz lazım.”

“Saçlarımı mı?”

Omara Adele’i dürtüp ellerini düğmelerine götürmesini sağladı. “Çabuk ol!” Ardından kızların ortak kullandığı az sayıdaki temizlik malzemelerinin durduğu köşeye gitti. Adele kızıl kahve elbisesini çıkarırken Omara’nın kutuyu karıştırdığını duyabiliyordu. Elbisesini çıkarıp sadece iç çamaşırıyla kaldı. Birden buram buram rutubet ve ter kokan elbisenin ağır kokusu yüzünden tiksintiyle burnunu kırıştırdı. Bedeni de leş gibi kokuyordu, anlaşılan gece yatmadan önce yaptığı temizliğin pek bir faydası olmamıştı.

“Sabunum var,” dedi Omara o an. Bu gerçekten büyük bir mucizeydi. Hepsi aynı yerde, yani rutubet kokulu bir depoda yaşadığı için pis kokusundan ötürü kimse kimseye laf etmiyordu.

Adele yaklaşık beş aydır gerçek bir sabun görmemişti. “Sabun mu? Ama sen nereden...”

“Soru sormak yok, haydi hemen temizlen.” Omara yanına gelip küçük sabunu Adele’in avucuna bıraktı. Ardından yatağın üstündeki diğer eşyalarla ilgilenmeye devam etti.

“Teşekkür ederim.” Adele sabunla yıkanırken aylar sonra ilk kez kendini kadın gibi hissetti. Odaya sabunun mis gibi gül kokusu sindi.

Adele kurulanıp gece elbisesini giyerken Omara da saçlarını taramaya başladı. Adele giyerken elbisenin yandan fermuarlı olduğunu fark etti.

“Üstüne oldu mu?” diye sordu Omara bir yandan da tarağı karışık saçların içinden geçirmeye devam ediyordu. Adele’in dalgalı saçlarına birkaç tane tel toka taktı.

Adele eliyle elbisenin kırıışık yerlerini düzeltmeye çalıştı.

“Biraz büyük.” Kumaşın yumuşacık dokusunu ve kalçalarını saran tiril tiril etkisini hissetti. “Yine de çok... güzel.”

Uzun zaman önce üstünde yine şimdiki gibi şık bir gece elbisesi vardı. Vücut hatlarını belli eden, şık görünmesini sağlayan, dans ettiğinde etek kısımları bir kuş gibi havalanan... Auschwitz’den önceki hayatının partilerle, konserlerle, gece elbiseleriyle ve kırmızı rujlarla dolu olduğuna artık kendi bile inanamıyordu. Yiyeceklerin fazla olduğu, her çeşit içkinin su gibi aktığı o bolluk dolu zamanlar çok geride kalmıştı.

O günleri hatırına getirip de üzölmek istemiyordu.

Yüce Tanrım, lütfen onları yemek yerken görmek zorunda kalmayayım...

“Ama oldu değil mi? Güzel,” dedi Omara Adele’i kendinden yana döndürerek. Ardından parlak kırmızı rujun kapağını açıp Adele’e uzattı. “Haydi şimdi de bunu sür...”

Adele ne olduğunu bile anlamadan ruju elinde buldu. En son konser için giyinmesine yardım edildiğı zamanı hâlâ hatırlıyordu. Annesinin Berlin’de özel diktirdiğı saten gece elbisesini giymişti ve o gece Almanlar tarafından tutuklanmıştı.

Omara’nın ağzı açık şekilde uzattığı ruj birden Adele’in titreyen parmaklarının arasından kaydı ve Marta’nın yatağının altına yuvarlandı.

“Adele!” diye fısıldadı Omara sert bir ses tonuyla. “Senin neyin var çocuk? Bizi bekliyorlar dedim ya!” Sessizce yere diz çöktü ve ruju bulmak için elini tahta ranzanın altına uzattı.

Ruju bir an önce bulmalarını ümit eden Adele de dizlerinin üstüne çöküp ona yardım etti.

“Özür dilerim... Sanırım çok gerginim...”

Omara sorun yok demek istercesine elini havada salladı. “Ayakkabılar,” diye fısıldadı bu kez. “Sen hemen ayakkabıları giy, ben ruju bulurum.”

Adele mahcup gözlerle kafasını salladı ama yatağın altına odaklanan Omara bunu görmedi. Adele yatağın kenarına oturdu. Kalbi deli gibi atıyor, gözleri yaşıyordu. Böyle güzel bir elbise, altın rengi topuklu ayakkabı giyip kırmızı ruj süreceği için mutlu olması gerekirdi belki, fakat ruhu ıstırapların en büyüğüyle kıvranıyordu. Sanki aylardır binbir zahmetle ördüğü savunma duvarı ruj kadar basit bir şeyle yıkılıyordu. İçinden bağıra bağıra ağlamak geliyordu.

Konser gecesini hatırlayınca Adele’in kalbi acıdı. Çünkü o gece ailesini son görüşüydü... Vladimir’i de en son o gece görmüştü... O geceyi düşündükçe canı fena hâlde yanıyordu.

Auschwitz’e yalnız başına gelmişti. Ailesinden, eski hayatından, kısaca hayatta sahip olduğu her şeyden ve herkesten ayrılmak zorunda kalmıştı.

Omara elinde rujla yanına geldi.

“İşte ruj burada çocuk! Şunu sür hemen.”

Hüzünden boğazı düğümlenen Adele yutkunmaya çalıştı.

Ay ışığında Omara’nın da yardımıyla kırmızı ruju dudaklarına sürdü. Ardından sessizce dudaklarını birbirine sürttü.

Omara önüne diz çöktü ve Adele’in aklının ucundan bile geçmeyecek bir şeyi yaparak Adele’in yanağını okşadı.

“Bunu yapabilirsin Adele.”

Kafasını sallayan Adele olabildiğince sessiz bir şekilde burnunu çekerek, “Yapabilir miyim?” diye sordu.

“Yapmak zorundasın.”

Burnunu ve gözlerini silebilsin diye Omara küçük bir kumaş parçası uzattı. Adele de Omara’nın dediğini yaptı ve yumuşacık kumaşla yüzünü gözünü sildi. O an her şey -elbise, yüzüne değen yumuşacık kumaş, havaya sinen mis gibi gül kokusu- öyle büyüleyiciydi ki hayatta hâlâ böyle temiz, güzel, parlak ve sevgi dolu şeyler olabildiğine inanamıyordu.

“Şu an bunu duymak istemediğini biliyorum ama çok güzel görünüyorsun.”

Adele teşekkür bile edemedi. Özellikle de böyle bir anda... *Onlar* için çalmak zorunda olduğu için ölesiye korkarken... Gözlerini kapatıp korkularından özgürleşmeye ve bedenini saran yumuşaklığa odaklanmaya çalıştı. Kucağındaki ellerini yumruk yapıp var gücüyle sıktı.

Tanrım? Yalvarırım benim yanımda ol... Çok korkuyorum...

Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Tek istediği yüze-ye çıkan bütün duygularının uzun zamandır gömülü oldukları yere, kalbinin derinliklerine geri dönmesiydi. Hiçbir duygu belirtisi göstermemeliydi. Ancak duygusuz ve soğukkanlı olduğu takdirde hayatta kalabilirdi. Güvende olmak istiyorsa kendine hâkim olmaya mecburdu. Evet, bunu yapabilirdi. Düşünmesi ve odaklanması gereken tek şey hayatta kalmak olmalıydı. Başka bir şey düşünecek ya da hissedecek lükse sahip değildi. Ama şu an her zamankinden daha çok korkuyordu, bu da yetmezmiş gibi geçmiş güzel günlerin anıları gözünde canlanıyor, zaten zor olan durumunu içinden çıkılmaz hâle getiriyordu.

Var gücüyle sıktığı yumruklarına Omara’nın sıcak elleri değince kendine gelip gözlerini açtı. Arkadaşının gözlerindeki

şefkat, ay ışığında bile açıkça belli oluyordu. Adele hayretle kolunun altındaki keman kutusuna baktı. Omara'nın hangi ara onu oraya koyduğunu bile hatırlamıyordu.

"İşte," dedi Omara kutunun üstüne bir şey koyarak. "Onu da yanına al."

Vladimir'in fotoğrafı...

Adele fotoğrafa dokunduğu o anı bir nefes misali yüreğine çekti. Bunca zamandır hayatta tek tutunduğu şey bu fotoğraf-tı. Onun fotoğrafıyla dertleşmek, hayatta olması için dualar etmek. Vladimir'den yadigâr o kadar az şey vardı ki... Aynı sahneyi paylaştıkları o gece... Bahçede verilen küçük bir öpücük... O öpücük âdetâ birlikte yaşayabilecekleri hayatın ve gelecek uzun yılların küçük bir ön gösterimiydi. Korku, hasret, belirsizlik ve ayrılık acısına yenik düşmeden önceki hayallerinin aşk nişanesi...

Bunları düşünen Adele, keman kutusunu öyle sıkı tuttu ki tırmaklarını deriye geçirdiğinin bile farkında değildi.

Omara, "O hâlde anladın," diye fısıldadı. "Onlar her şeyimizi elimizden aldılar ama onların bile elde edemeyeceği bir şey var. İşte tam burada, o hâlâ yaşıyor ve sadece bize ait." İşaret parmağıyla Adele'in kalbini gösterdi. "O da burada unutma. Ne yaparsan yap içindeki ona dokunmalarına izin verme..."

Adele kafasını salladı.

Daha fazla ağlamak istemiyordu. Hiçbir şey hissetmek istemiyordu. Böyle bir risk hayatına mal olabilirdi. Ayağa kalktı. Üstündeki şık elbiseye baktı. Derin bir nefes alarak, "Gitmeye hazırım," dedi.

Çikolata...

Parti salonuna adım attığı an ilk dikkatini çeken bu oldu; şık ziyafet masasında minik kuleler şeklinde yığılmış çikolatalar...

Sonra sepet sepet ekmekler ve ballı tatlılar... Ve meyve! Kâseler dolusu taze yaban mersini, elma ve armut... Adele en son ne zaman bu kadar lezzetli ve taze yiyecekler yediğini hatırlayamıyordu bile. Kampta boğazından geçen tek şey, turp ve acı otlardan yapılan tatsız çorbaydı. Burun deliklerine dolan mis gibi turunçgil kokusu hem dünyanın en güzel kokusu gibi geliyor hem de her solukta midesindeki açlık duygusunu kışkırtıyordu.

Acaba portakalların tadı nasıldı?

Adele ve Omara otomobille Auschwitz'den kilometrelerce uzaklıktaki Solahütte'ye, Nazi Dinlenme Tesisi'ne götürülmüştü. Burası nehir kenarında, etrafı ağaçlarla çevrili bir yerdi. Kampta pis ve dumanlı havaya alıştıkları için buranın tertemiz, bol oksijenli havası cennet gibi gelmişti. Adele yolda Omara'ya nereye gittiklerini sormuştu. Ama bunu sormasının nedeni korkudan ziyade merakı. Çünkü ölüme götürülecek birinin bu kadar hazırlanmasına, giyinip kuşanmasına izin vermeyeceklerini biliyordu. Omara da ona saygın ve başarılı Nazi subaylarının birkaç günlük tatille ödüllendirildiklerinde gönderildikleri yere, bir çeşit eğlence, dinlenme tesisine gittiklerini söylemişti. Muhteşem bir nehir manzarasına sahip olan bu yerde kadın ve erkek Nazi askerleri, huzurlu ortamın tadını

çıkartıyordu. Anlaşılan akşamları da neşelenmek için partiler veriliyordu. Adele masalar dolusu yiyecek ve içecek tepsisini görünce partilerin bir şölen havasında geçtiğini anladı.

Omara birlikte çıktıkları bu kısa yolculuğun bir ayrıcalık olmadığı konusunda onu sıkı sıkı tembihledi. Sadece müzik yapımları konusunda verilen sıradan bir emri yerine getiriyorlardı. Abartacak ya da yanlış anlayacakları bir durum söz konusu değildi. Her zamanki gibi ayaklarını denk alıp kural-ların dışına çıkmasalar iyi ederlerdi. Adele'i kampta görev yapan Nazi subaylarının çoğu tanıdı. Bu subaylardan biri üstüne Avusturya'nın genç ve yetenekli müzisyeninden bahsetmiş, bir sonraki partide onun da performans sergilemesini talep etmişti. Dinlenme tesisi yolunda Omara Adele'e durumu kısaca bu şekilde izah etmişti. Buna ilave olarak davetlilerle konuşması kati surette yasaktı. Her zamanki gibi profesyonel-lük sınırlarında kemanını çalacak, sonra da kampa dönecekti.

Sadece verilen emirleri yerine getirecekleri için yemek ya da herhangi bir konfor jesti beklememeleri gerekiyordu, böyle bir şey tartışmaya açık değildi. Bindikleri aracı kullanan askerlere herhangi bir firar teşebbüsünde mahkûmları derhâl öldürmeleri emredilmişti. İşte bu Adele için küçümsenecek ya da görmezden gelinecek bir şey değildi. Çünkü gayet iyi biliyordu ki söz konusu Naziler olduğunda ölüm bir tehditten ziyade kesinlik anlamına geliyordu.

Adele kalabalık salonda oturup onlarca çeşit yiyeceğe baktı.

Elinde kemanıyla çalma emrinin gelmesini bekledi. Adele'e yanı başındaki sandalyeyi veren Omara da çalmaya başlamak için bir işaret bekliyordu. Adele bolluk ve ihtiyaç dolu parti ortamına korkuyla bakarken Omara'da bir tuhaflık

vardı. Bir kere yüzünde korkunun zerresi yoktu, aksine bir çeşit nefret, belki de biraz tiksintiyle bakıyordu. Her zamanki yumuşak yüz hatlarının yerini sert ve keskin bir ifade, onu en az on yaş yaşlı gösteren derin mimik kırışıklıkları almıştı. Gözlerini kısmış salona, kadın subaylarla sohbet edip gülüşen erkek subaylara bakıyordu.

Adele kontrolü bir an bile elden bırakmayan Omara'nın nefretini bu kadar açık etmesine inanamıyordu. "İyi misin?" diye sordu fısıldayarak.

"Evet." Omara bir yandan çellosunu düzeltiyor, diğer yandan da iğrenerek davetlilere bakıyordu.

"Söylediklerine göre diğer kamptan getirilecek iki müzisyeni bekliyormuşuz," dedi Adele hâlimden memnun kalabalığa bakarak. "Sence de çalmaya başlamamız gerekmez mi? Belki de diğer iki kişi gelene kadar bir düet yapabiliriz, ne dersin?"

Omara'dan ses seda çıkmayınca Adele önerisini yineleme gereği duydu. Omara'nın çok garip bir hâli vardı. Aylardır onu tanıdığı hâlde böyle duygular beslediğine ve bunları bu kadar bariz bir şekilde dışa vurduğuna ilk kez tanık oluyordu.

Arkadaşına doğru eğilerek, "Omara?" diye seslendi. Omara dik dik ve nefretle kalabalığa bakmak dışında bir şeyle meşgul olsun istiyordu. "Artık çalsak mı diyorum? Mesela Bach çalabiliriz? Beethoven'ın Beşinci Senfonisi de olabilir?"

Omara kafasını salladı.

"Ya da Alman marşlarından birini çalarız? Her gün kapıların girişinde çaldığımızda çok hoşlarına gidiyor. Evet, bir marş partinin havasına tam uyabilir."

Haklıydı... Partideki subayların hiçbirini daha önce görmemiş olsa da Birkenau'daki gardiyanların neşeli marşlardan çok hoşlandığını tecrübelerinden biliyordu.

“Omara?” Hâlâ cevap yoktu. “*The Arbeitslager Marsch* olabilir diyorum? Hem en sevdiklerinden biri hem de son derece eğlenceli...”

“Hayır.”

Omara direkt kestirip attığı için Adele daha fazla üstelemedi.

Omara niye böyle davranıyordu? Yoksa bir sorunu mu vardı? Çalabilecek miydi? Yüce Tanrı aşkına mutlaka çalması gerekiyordu... Parti öncesi Adele’i hazırlayan sakın ve güçlü Omara bir anda nereye gitmişti? Niçin şimdi bu kadar durgundu? Omara’nın bu hâlini gören Adele’in içini yeniden korku sardı.

“Bence bir şeyler çalmalıyız,” diye fısıldadı Adele etraftakilere çaktırmadan. Korkuyordu çünkü üniformalı davetlilerin bazıları kafalarını çevirip onlara bakmaya başlamıştı.

Hatta birkaçı fısıldayarak bir şeyler söylüyordu.

Sonra bir iki subay ellerini ağız kenarlarına siper edip, “Çalın!” diye bağırdı. Anlaşılan müzik yeteneklerini sergilemek için getirildikleri hâlde put gibi oturmalarına sinirlenmeye başlamışlardı. Adele birden bellerindeki silahları çekip Omara’yla ikisine doğrulttuklarını hayal edip ürperdi.

“Omara, bize bakıyorlar... Bir parça seçmemiz gerekmiyor mu?”

“*Handel-Halvorsen Passacaglia*’yı biliyor musun?”

Adele arkadaşından bir tepki alabilmenin heyecanı ve ortamın gerginliğiyle, “Evet,” dedi. “Ama bu çok tutkulu bir düet, özellikle de bir keman ve bir çello için.” Gerçek şuydu ki karman çorman olmuş kafası ve yorgunluktan kaldıramadığı kollarıyla böyle girift bir eserin altından kalkıp kalkamayacağından emin değildi.

Acaba Omara ne düşünüyordu?

“Başka bir şey çalsak olmaz mı? Daha az karmaşık bir parça mesela? Bir marş ya da popüler bir halk şarkısı?”

Omara Adele’in yan çizme çabasını duymazdan geldi.

“Kendi bölümünü notasız çalabilecek kadar iyi biliyor musun?”

Adele bilmiyorum diyerek yalan söyleyebilirdi çünkü bu benim diyen müzisyenlerin bile çalmadan önce iki kez düşünceği kadar zor bir eserd. Ama içinden bir his girdiği yoldan dönmemesini söyledi.

Kafasını sallayarak, “Evet, biliyorum,” dedi.

“Güzel,” dedi Omara tek kaşını kaldırarak. “Dört dediğim-de giriyoruz.”

İkisi de son hazırlıklarını yaptı ve dikkat kesildiler. Omara dörde kadar saydı.

Neyse ki tam doğru anda uyumla ilk notalarını çaldılar. Müzik büyük bir enerji dalgasıyla salona yayıldı. Adele tam göremese de bütün kafaların onlara döndüğünü hissetti. Salondaki gürültü birden kesilmişti, herkesin gözü onların üstündeydi. Adele sadece kemanını çalmaya odaklanmıştı ve havada sadece çaldıkları müziğin melodileri çınılıyordu. Diğer bütün sesler susmuştu ya da duyulmuyordu...

Eseri orijinalinde olduğu gibi canlı ve coşkulu bir şekilde çalıyorlardı. Davetliler dudak bükerek baktıkları iki tane de-ğersiz mahkûmun böyle ruha dokunur bir şekilde müzik yapabilmelerine inanamıyordu.

Adele göz ucuyla onları izliyordu, çünkü o an kemanını her zamanki gibi çalmıyordu. Ne anm büyüüne kendini kap-tırmıştı ne de müziğin onu başka diyarlara götürmesine izin

vermişti. Bu sefer formaliteden alıyor, ruhunu katmadığı boş bir müziği kulaklara sunuyordu. Tanrı ona bahsettiği yeteneği böyle bir dinleyici kitlesi karşısında harcadığını görüp de onu lanetlemesin diye gözleri açık hâlde ve yeteneklerinin asgari kısmını kullanarak çalışıyordu. Bunun yanı sıra Omara'nın hâlindeki gariplik yüzünden de sürekli tetikte olması gerektiğini hissediyordu. Ne olursa olsun güçlü ve mantıklı kalır dediği Omara'nın böyle çözüldüğünü görünce omuzlarındaki yük bir kat daha artmıştı.

Belki de böyle bir kalabalığın karşısında çalmak Omara için bardağı taşıran son damla olmuştu. Sonuçta o da bir insandı ve herkes gibi bir tahammül sınırı vardı.

Keman yayıyla son notayı da çaldı ve durdu. Nefes bile alamıyordu. Korkuyla ona bakan yüzlere döndü. Fakat hiçbir alay eden ya da hor gören bir ifadeyle bakmıyordu. Üniformalı kadın ve adamların yüzlerinde hayranlık hâkimdi. Doğru mu görüyordu? Gerçekten etkilenmişler miydi?

Birkaç saniye sonra salondaki sessizlik büyük bir alkış tufanı ile bölündü. Tezahüratlar, bağırışlar... Adele kalabalığın verdiği olumlu tepkiye kayıtsız kalmakta kararlıydı. Çünkü bu insanların müziğiyle ilgili düşünceleri zerre kadar umurunda değildi. İçinde hiçbir duygu yoktu, bu yüzden de hiçbir duygu belirtisi göstermedi. Ama Omara? Adele dönüp arkadaşına baktı. Omara'nın gözlerinde hâlâ nefret vardı. Almanların kampta ölesiye çalıştırdıkları, köpek gibi davrandıkları insanlarda bir güzellik bulup da kendilerince onay ve takdir göstermeleri... Bu ikiyüzlülük resmen midesini bulandırıyor.

“Bir tane daha çalacak mıyız?” diye fısıldadı Adele. Onlara katılacağı söylenen Auschwitz Orkestrası'nın diğer iki üyesi de

gelmiş mi diye etrafına baktı. Belki o zaman kuartet yapabilirlerdi.

Ancak onlar hiç gelmedi.

Adele ve Omara birkaç neşeli eserin yanı sıra çakırkeyif davetlileri eğlendirecek türden vatansever parçalar da çaldı. Saat epey geç olmuştu, yeni günün başlamasına bir şey kalmamıştı. Parti yavaş yavaş dağılmaya başlayınca enstrümanlarını toplayıp gitmeye hazırlanmaları emredildi.

Omara Adele'i salonda yalnız bırakıp onlara eşlik eden gardiyanlar ve şoförle kampa dönüşlerini ayarlamaya gitti. Adele salonda sadece birkaç davetlinin kaldığını görünce büyük ölçüde rahatladı. Ama hâlâ ortamdaki tek mahkûm olduğu için kendini savunmasız ve huzursuz hissediyordu.

Salona arkasını dönüp Omara ve kendi eşyalarını toplamaya başladı. Bu sayede hem meşgul görünüp dikkat çekmemeyi hedefliyor hem de Omara gelir gelmez buradan gidebilmeyi ümit ediyordu. Arkadaşı dönene kadar her saniyeyi doğru ve dikkatli bir şekilde değerlendirmeye, göze batmamaya çalıştı.

“Seni hatırlıyorum.” Arkasından genç bir erkek sesi duydu.

Adele yüzünü dönerken kalbi güm güm atıyordu. Her zaman yaptığı gibi başını öne eğip yere baktı. Kimseyle tek kelime konuşmak istemiyordu. Uslu ve sakin görünürse adamın ona kızmayacağını ve onu rahat bırakacağını umuyordu.

Maalesef umduğu olmadı...

“Sen Adele Von Bron’sun değil mi? Viyana’nın meşhur keman sanatçısı?”

Tam adını duymayalı yüzyıllar olmuştu sanki. Şimdi ne cevap verecekti? Adele konuyu uzatmak ya da olası bir muhabbete başlamak istemediği için sessizce başını salladı.

Omara onu bu konuda ikaz etmişti, kimseyle konuşamazdı. “Hayatta kalmak istiyorsan görünmez ol... Hatta var olduğunu bile unuttur.”

Ancak Omara’nın bu tavsiyesine uyamadığı ortadaydı. Çünkü Alman subay bu kez adını daha yüksek sesle söyledi.

“Adın bu, değil mi?”

Başını otomatige bağlamış gibi tekrar sallayarak, “Evet,” diye mırıldandı.

“Biliyorum. İki yıl kadar önce Berlin’de seni dinlemiştim. Müzik topluluğu olarak turneye çıkmıştınız yanlış hatırlamıyorsam? Muhteşemdin! Tekrar performans sergilemen için kalabalığın seni nasıl coşkuyla sahneye çağırdığını hâlâ hatırlıyorum.”

Adele iki yıl öncesine gitti.

Savaş başladıktan birkaç ay kadar sonra bir turne için Almanya’ya gitmişti. Ama şimdi annesiyle seyahat eden o genç ve tecrübesiz kız ona bambaşka biri gibi geliyordu.

“Evet, Berlin’de çaldım.”

Subay kafasını salladı, alkolün etkisinden olacak ki gözleri baygın bakmaya başlamıştı. Sersem bir edayla gülümsedi. “Seni buraya gönderdiklerini biliyordum. Viyana’nın meşhur keman sanatçısının burada, yani Auschwitz’de olduğunu söylediğimde insanlar şaşkınlıktan küçük dilini yutuyordu. Partilerden birinde seninle karşılaşacağımı da biliyordum,” dedi gülerek. Zaten konuşmanın başından beri sürekli gülüyordu.

Adamın konuşma tarzında tuhaf bir samimiyet vardı. Sanki ikisi de partinin davetlisiydi de Adele’i tavlamaya çalışıyordu. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Omara’nın bütün gece duyduğu nefret ve tikslenme duygusu

şimdi Adele'i de ele geçirmişti. Ne kadar iğrendiğini adama belli etmemek çok güçtü.

Adele kendisini tanıyan insanlardan saklanmak, bir an önce oradan uzaklaşmak istiyordu. Arkasını dönmeye çalıştıysa da adam onu dirseğinden yakaladı. Adele avcısı tarafından yakalanmış bir hayvan gibi korkuyla sıçradı. Refleks olarak da keman kutusunu çekip aralarına koydu.

"Ben..." Adele'in sert tepkisini gören subay hemen geri çekildi. "Seni incitmeyeceğim."

"Özür dilerim bayım."

Az önce bir Nazi subayından özür mü dilemişti?

Adele dilini ısırarak, hatta koparmak istiyordu. Annesinden aldığı terbiyeden de hayatı boyunca uyduğu görgü kurallarından da nefret ediyordu. Biraz önce onu, Omara'yı ve hatta orkestradaki diğer kızları öldürebilecek birinden özür dilemişti.

"Hayır, ben özür dilerim... Yani bütün bu olanlar, bu karışıklık için..." dedi subay etrafa bakarak. "Sen Hristiyanın değil mi? Onlardan biri olmadığın çok belli zaten, sen böyle bir hayatı hak etmiyorsun. Diğerleri gibi buraya ait değilsin."

Bu sözleri duyacağına kalbine bir bıçak saplansa daha iyiydi.

Sırf Avusturyalı ve Hristiyan olduğu için onların gözünde değeri vardı. O da çok çok az tabii, çünkü ne de olsa bir mahkûmdu. Genç subayın da Yahudiler hakkında aynı şeyleri düşündüğü ortadaydı, tıpkı diğerleri gibi...

Subay dönüp yiyeceklerin durduğu masaya göz gezdirdi. "Sana yiyecek bir şeyler ikram etmek istiyorum."

Çikolata kuleleri devrilmiş, meyveler masaya saçılmış, tatlılar da tükenmişti. Ancak kalanlar bile Adele'in gözünde

şahane bir ziyafet niteliğindeydi. Subay büfeden aldığı porse-
len tabağı Adele'e verdi.

“Lütfen, haydi biraz yiyecek al. Almazsan hepsi çöp kutu-
sunu boylayacak.”

Adele ne yapacağını bilemedi. Eli kımıldamıyordu. Elinde
tabakla bir heykel gibi hareketsiz dikildi.

“Gitmemiz lazım.” O sırada yanında beliren Omara,
Adele'in elinden tutup çekiştirdi.

Adele keman kutusunu kolunun altına alıp Omara'yı takip
etti. Öyle hızlı çıktılar ki subaya hoşça kal deme fırsatı bile ol-
madı ki buna mecbur kalmadığı için Tanrı'ya binlerce kez şük-
rediyordu. Berbat hayatında isteyeceği son şey onlardan biriyle
tanıdık ya da arkadaş olmaktı. Özellikle de bu kişi gözlerinin
önünde mahkûmları hırpalayan gardiyanlardan biriye...

Omara sürekli Adele'i çekiştirdi. Adele bir yandan çok
korkuyordu, bir yandan da müzik binasına döneceği için se-
viniyordu. Neredeyse sabah olduğu için güne hiç uyumadan
başlamak zorunda kalacaktı, fakat bu bile umurunda değildi.
Onun gözünde uykusuzluk bile zorla bir Nazi subayıyla ah-
baplık etmekten daha iyiydi. Portakal kokularını duymak, çi-
kolata kulelerine bakmak...

“Bekle!”

Genç adamın arkasından seslendiğini duyunca Adele'in
yüreği ağzına geldi. Yoksa içeri dönüp tekrar çalması için
onu zorlayacak mıydı? Belki de onun bir canavar olduğunu
düşünürken bunu belli etmişti ve şimdi subay ona bedelini
ödetecekti. Ne kadar iğrendiği yüzünden bu kadar anlaşılıyor
muydu? Adele aklından geçen binlerce korku zeminli düşün-
ceyle boğuşurken subayın başka bir şey söylemediğini fark

etti. Sadece eline bir şey sıkıştırmıştı. Hemen dönüp baktı ve adamın gözlerindeki ilgiyi gördü.

Adele elindeki peçeteyi açtı ve subayın masadan topladığı bir avuç dolusu yaban mersinini gördü.

“Senin için... Bizim için çaldığın için küçük bir teşekkür,” dedi subay. Omara Adele’i dışarıda bekleyen arabaya doğru çekeştirirken subay kapı girişinde dikilip arkalarından baktı.

Adele ve Omara itilerek arka koltuğa bindirildi, enstrümanları da üzerlerine fırlatıldı.

“O nedir?” diye sordu Omara, kapı girişinde turlayan subaydan gözlerini ayırmadan.

“Hiçbir şey,” dedi Adele ve hemen yaban mersinleriyle dolu peçeteyi yanına sakladı. “Sadece bana nereye ait olduğumu söylüyordu.”

“Neresiymiş?”

Adele Omara’nın gözlerini içine baktı. “Burası olmadığı kesin...”

Omara’yla birlikte yaptıkları düet yaşam yolunda söylenen bir ilahi kadar harika olsa da onlar için değişen bir şey yoktu. Ne övgüye aldanmışlardı ne de korkuyla yıkılmışlardı. O geceki ortam ve müzik sayesinde sadece bir sonraki günü geçirmeye yetecek kadar enerji depolamışlar, ciğerlerini bir parça temiz havayla doldurmuşlardı. İşte olan biten buydu... Yahudi ya da Hristiyan olmasının hiçbir önemi yoktu çünkü Adele de o kampta yaşayan mahkûmlardan biri ve artık ailesi gibi gördüğü orkestranın bir parçasıydı. İşte bu o genç subayın asla anlayamayacağı bir şeydi.

“Meşhur keman sanatçısının burada olduğunu öğrendiler ya, artık seni kukla gibi oynatmaya çalışırlar.”

“Böyle bir şeyin parçası olmak istemiyorum,” diye fısıldadı Adele. Az sonra döneceği elektrikli tellerle çevrili cehennem şimdiden kalbini sıkıştırmaya başlamıştı. Partide kısa bir süreliğine tanık olduğu özgürlükten de onlara bu esir hayatını yaşatanlar da ölesiye nefret ediyordu.

Yanında sakladığı küçük hediyenin onların milli marşını söylemek kadar ağır geldiğini fark etti. Gardiyanlar arabaya binmeden önce camı hafifçe araladı ve peçeteyi gecenin karanlığına fırlattı.

Yaban mersinlerinin nereye düştüğünü görememişti, zaten bu umurunda da değildi. Araba onları dikenli telden yapılmış kafeslerine geri götürmek için hızlanırken o meyveler çoktan aklından çıkıp gitmişti.

Şafak sökerken binaya adım attıklarında Marta sesi titreyerek, “Neredeydiniz?” diye sordu. Çok endişeli ve korkmuş görünüyordu. “Biz sandık ki... Yani nereye gittiğinizi bilmediğimiz için...”

Omara’nın boynuna sarıldı. Marta’nın arkasında zangır zangır titreyen Fränze de Adele’i kucakladı.

“Merak etmeyin kızlar, biz iyiyiz.”

Adele Omara’nın sözlerini duydu ama bütün geceki tavırlarını düşününce iyi olmanın ne kadar zor olduğunu o da biliyordu. Neyse ki her zamanki sakin ve kontrollü Omara’yı karşılarında görmek güzeldi.

“Haydi gidin ve çabucak çalmaya başlayın,” dedi Omara, Marta’nın yanağına hafifçe vurarak. “Adele’le ben de üstümü-zü değiştirdikten sonra yanınıza geleceğiz.”

Kızlar o an Adele'in üstündeki şifon elbiseyi fark etti. Grubun en genç ve en tatlı üyesi Fränze'nin bakışlarından kafasının bir hayli karışık olduğu anlaşılıyordu. Marta'nın da kafası karışmıştı ama o her durumda önce kızıp söylenen ya da laf sokerken sonra da özür dileyip kendini affettirmeye çalışan biriydi.

"Yoksa Führer'le randevun mu vardı Adele?"

Adele'in cevap vermesine fırsat bırakmayan Omara, birden Adele ve diğer kızlar arasında dikildi. Tek kelime etmedi çünkü bakışları en ağır sözlerden ya da azarlardan daha sertti. Mesajı alan kızlar peş peşe dışarı çıktı. Odada yalnız kaldıklarında Adele derin bir iç çekti. Böyle zor bir gece geçirdikten sonra Marta'nın iğneli sözlerine katlanamazdı. Ancak ona cevap verip de konuyu uzatmanın da kimseye bir faydası olmayacaktı.

Yatağına doğru yürürken onu bekleyen işe odaklanmaya çalıştı; keman çalmak...

Zerre uyku uyumadığı gibi kolları da fena hâlde ağrıyordu. Fiziki acılar bir yana ruhen de çok yorgundu. Ama her ne olursa olsun o günkü yoğun müzik programı için kalan bütün gücünü toplayıp zihnen kendini hazırlamak zorundaydı. Üstündeki gece elbisesini çıkarırken Tanrı'ya ona güç vermesi için dua etti.

"Orada olan şey neydi?" diye sordu Adele. Ancak Omara partideki tuhaf davranışlarını açıklayacak gibi görünmüyordu. Adele şifon elbiseyi kafasından çıkarıp yatağın kenarına ilaştı. "Fazlasıyla öfkeli görünüyordun," diye fısıldadı.

"Sanırım öyleydin," dedi Omara Adele'in saçlarındaki tokaları çıkarırken. "Onları eğlendirmek çok ağır geldi."

“Ama biz onları her gün eğlendiriyoruz zaten.”

“Evet. Her gün kapı girişlerinde, yani bir sürü mahkûmun içeri girdiği ama bazılarının çıkamadığını gördüğümüz zamanlarda yaptığımız şey de bir anlamda onları eğlendirmek sayılabilir.”

Adele kirli elbisesini giyince yumuşacık şifonla tozlu kumaş arasındaki farkı çok daha iyi anladı. Birden cildine kalın bir toz tabakası sinmişti.

“Yoksa diğer müzisyenler gelmediği için mi o hâldeydin? Demek istediğim onlar için mi endişelendin?”

“Elbette, kim endişelenmez ki?”

“Yani sebep buydu?”

Omara yataktaki eşyaları toplayarak cevap verdi. “Adele sana sandığından çok daha fazla saygı duyuyorum. Sen çok soylu ve zengin bir hayata doğdun ama şu an bizim gibi buradasın. Çok duyarlı ve merhametli bir kalbin var. Ancak onların yanında dikkatli olman konusunda seni uyarmam gerekiyor.”

“Nazi subayını mı kastediyorsun?”

“Evet. Ona ne söyledin?” Omara sorgulayan gözlerle Adele’in yüzüne baktı.

“Hiç. O benimle konuşuyordu.”

Omara birkaç saniye duraksadı. Yaz olmasına rağmen çok soğuk bir sabahtı, o kadar ki ağzından buharlar çıkıyordu. “Dikkatli olmazsan seni piyon olarak kullanırlar. İnan bana bunu hiç istemezsin.”

Adele zaten sürekli Marta’nın sert sözlerine ve hakaretlerine maruz kalıyordu. Ama anlaşılan sadece ona değil karanlık ve köhne yuvalarının annesi gibi gördükleri birine de kendini kanıtlamak zorundaydı.

“Bu gruba sadakatimi göstermek için ne yapmam gerekiyor? Ve hatta sana?”

Omara durup Adele’in gözlerine baktı. Adele’in ne bir ailesi ne de bir arkadaşı vardı. Hayattaki her şeyini kaybettiği gibi ciğerlerine çekecek temiz bir havadan bile mahrumdu. Bunca şeyin ortasında kendine en yakın gördüğü birinin de güvenini kazanamadıysa yaşamasının ne anlamı vardı?

Omara yumuşak bir dille konuşmaya başladı. “Bak, dışarıda tam sağdaki bina var ya işte oranın bir arka kapısı yok. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Krematoryum...

Adele orayı gayet iyi biliyordu. Kaldıkları bloktan 4. Krematoryum dikkat çekiyordu. Başlarını eğip müzik yaparken önlerinden geçen Yahudileri her gün görüyorlardı. Zavallı insanların çoğu az sonra başlarına gelecekleri bilmiyordu. Ateşe atılacak bir odun gibi sırayla oraya giriyorlar ve dumanların içinde öksürerek can veriyorlardı.

Omara haklıydı. Krematoryumun arka kapısı yoktu. Orası bu cehennemin ortasındaki aç bir canavardı, her gün yüzlerce insanı yutan acımasız bir canavar...

“Demek istediğimi anladın, değil mi?”

Adele kafasını salladı. “Evet.”

“Tek söyleyeceğim bu. Seni önemsiyor ve hayatta kalmanı istiyorum.”

“Ama ben onların nasıl piyonu olabilirim ki?”

“Piyon. Tasmalı köpek. Adına ne dersen de... Bak, sanat yapmak için kurulan bu uluslararası grubumuz var ya... Onların hiç umurunda değil. Sen ünlü bir isme ve büyük bir yeteneğe sahipsin. Onlar da sömürünün efendileri. Buldukları her

şeyi ele geçirmek, onlardan yararlanmak isterler. Fakat buradakiler yani kamptakiler sadece ölüm bekçileri... Yani böyle bir yerde kim olduğun tarzı gerçeklerin hiçbir değeri yok. Seni istedikleri gibi kullanabilir, diledikleri zaman da nefesini kesebilirler. Bütün güç onlarda.”

Adele yaban mersinlerini, genç subayı ve etraflarını saran ölüm kampından kilometrelerce uzaklıktaki dinlenme tesisini düşündü. Bir zamanların ünlü ismi olarak şimdi kötü bir şöhreti vardı ve onlar böyle bir şeyi kullanmaya kalkışacaklardı.

Niyetleri onu kullanmaktı.

“Anlıyorum,” dedi Adele, kıyafetini giymeye devam ederken. Gece boyu keman çalmaktan parmak uçlarına kan oturmuştu, eli kolu da fena ağrıyordu. Ama binanın dışında tek sıraya sokulan zavallı insanları bekleyen korkunç sonun yanında şu an çektiği acıların lafı mı olurdu? Onlar hep orada, dışarıdaydı. Bazıları biliyor, bazıları da bilmiyordu, fakat hep si orkestranın önünden geçerek ölüme doğru yürüyordu.

Bu kadarına dayanmak gerçekten çok zordu.

“Onlarla birlikte nasıl yürüyeceğiz? Ayıklama sürecine şahit olurken nasıl çalacağız? Yaşlılar, anneler, minnacık bebekler... Hepsinin direkt gaz odalarına gönderildiğini bilerek nasıl devam edeceğiz? Peki ya hayatta kalanlar? Onların durumu daha mı iyi sanki? Hepsi açlıktan ve susuzluktan ölümün eşiğinde yaşıyor. Kanlı canlı insanlar gözlerimizin önünde iskelete dönerken biz neşeli marşlar çalıyoruz. Ben bunlara artık dayanamıyorum!”

Omara her zamanki güçlü karakteriyle dimdik durup Adele’in elini tuttu. Sonra avucunu sıkarak, “Tanrı burada

Adele. O her şeyi görüyor. Bu korkunç yerde olanların hepsini biliyor,” dedi.

“Ama nasıl? Her gün ona dua ediyorum. Her gece hayvanlar gibi binaya tıklıdıktan sonra soğuktan titreye titreye ona kalbimi ve ellerimi açıyorum. Ama bugüne kadar dualarımın bir tanesine bile cevap alamadım!” Adele gözyaşlarına boğuldu. Yanakları üstüne asit dökülmüş gibi yanıyordu ama böyle bir yerde gözyaşlarını silmek durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı. “Ben hayatım boyunca Tanrı’ya bütün kalbimle inandım ama artık inancımı sorgular hâle geldiğim için çoğu zaman kendimden utanıyorum. Tanrı şu an nerede Omara? Neden bunlara bir son vermiyor? Neden buradaki binlerce insanın dualarını duymazdan geliyor?”

“Duymazdan gelmiyor tatlım, Tanrı bütün dualara cevap veriyor,” dedi Omara söylediklerinden son derece emin bir şekilde. “O her an seni görüyor, gözünden akan her damla yaşa şahitlik ediyor. Çünkü o sevmeyi bildiği kadar intikam almayı da biliyor. İnan bana çok yakında onlar da bunu görecek.”

Adele son cümleyi düşündükten sonra merakla, “Ama sen bunu nereden bilebilirsin ki? Yani Tanrı’nın onlardan intikam alacağını?” diye sordu.

Omara hafifçe başını salladı. Sanki bir şeyler biliyor ama paylaşmak istemiyordu. “Çünkü yeri ve zamanı geldiğinde bunu onun adına bizzat bizler yapacağız...”

On Dokuzuncu Bölüm

Günümüz

“Gördüğüm kadarıyla o iyi ellerde.”
Sera gelen kutusunda birikmiş onlarca e-postayı okumakla meşgulken William galeriye girdi. İçeri girer girmez ilk yorumu Adele’in tablosu hakkında olmasaydı işe dalıp gitmiş Sera’nın dikkatini hiçbir şekilde çekemezdi. Sera her an içeri girebilir ümidiyle bütün gün gözünü kapıdan ayırmamıştı. Ama şansa bak ki William kapıya bakmadığı bir anı yakalayıp gizlice girmişti.

Sakince galerinin ortasında dikilmiş olan William üstündeki kot pantolon ve eskitme tişörtle çok rahat görünüyordu. Tabii, bir de her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Kol saatine bakıp omuz silkti.

“Haklısın, sana tam olarak saat kaçta geleceğimi söylemedim.”

“Selam,” dedi Sera. Çok etkileyici bir karşılama olmadığının farkındaydı ama elinden bu kadar geliyordu. O kadar

heyecanlı ve gergindi ki bu kadar konuşabilmesi bile büyük başarıydı.

“Sana da merhaba,” dedi William, standart selama standart cevap vererek. Ellerini cebine sokmuş çok sevimli bir şekilde sırıtiyordu.

Onun bu hâlini gören Sera’nın dudakları kendiliğinden aralandı. Ne olduğunu bile anlamadan vücudu kendi tepkilerini vermeye başlamıştı; kızaran yanaklar, gülümseyen dudaklar... Kendini kandırmaya çalışsa da William’ın burada olmasına gerçekten çok seviniyordu.

“Burada hava süpermiş,” dedi William, Sera’nın masasına doğru birkaç adım atarak. Sanki üstlerindeki binanın eski tavani değil de masmavi gökmüş gibi mutlu mutlu yukarıya bakıyordu. “Böylesine güzel bir bahar akşamında Manhattan’da yürüyüş yapmak ne büyük keyif olur değil mi?”

William’ın kendisine doğru attığı her adımla nefesi kesilen Sera başını salladı.

“Tabii, ama izin ver de önce burayı kapatayım,” dedi. Bir an önce dükkânı kapatmak için ortalığı toparlamaya başladı.

“Sana çok yakışıyor...”

“Ne?” Sera dizüstü bilgisayarını ve masa lambasını kapattı.

Bu arada William yürümeye devam etmiş ve ofisin kapısına kadar gelmişti. Etkileyici bir şekilde kapının kasasına yaslandı. “Galeri... Yani böyle geniş ve ferah bir alan... Bütün bu sanat eserleri... Bunların hepsi kesinlikle seni yansıtıyor.”

Sera en üst çekmecedan el çantasını aldı. “Aaa, teşekkür ederim.”

“Ve tabii tablo...” William, Sera’yı takip ederken konuşmaya devam ediyordu. “Sanki gerçekten de buraya ait...”

Sera durup Adele'e baktı. Onun gözlerine ne zaman baksa o derinliklerde kayboluyor, kanlı canlı biri tarafından izlendiği hissine kapılıyordu.

"Penny ve ben ona bağlanmadık desem yalan söylemiş olurum. Hatta seni tabloyu satmaya ikna edebilmek için bir iki fikir geliştirmeye bile başlamıştık. Profesyonel anlamda dürüst olmak gerekirse amacımız kesinlikle aklını çelmek ya da kandırmak değildi. Sonuç olarak ikimiz de aynı şeyin peşindeyiz, haksız mıyım?"

William Sera'nın yanına geldi ve önlerinde duran tabloya dikkatle baktı. "Orijinal..."

Sera kafasını salladı. Her şey orijinal tabloyu bulmaya çalışırken başlamıştı, ama ikisi için de bu işin nasıl sonuçlanacağı... İşte o kısım hâlâ belirsizliğini koruyordu. Ayrıca iş sadece orijinal eseri bulmakla bitmiyordu. Tablonun sahibinin, diğer bir deyişle koca Hanover servetinin vârisinin de kim olduğu çok önemliydi. Bir de uzun yıllar önce yaşamış Adele ve Vladimir'in hikâyesindeki sır perdesini aralama konusu vardı. O iki genç müzisyenin başına neler geldiğini öğrenmeden Sera'nın içi kesinlikle rahat etmeyecekti...

Acaba onlar da kalplerinde tomurcuklanan aşklarını yaşarken bu kadar gerilmiş miydi?

Sera'yı bu düşünce ve meraklardan çekip alan William'ın sesi oldu. "Bu arada bu da iş kapsamındaki giderlerden sayılır, yani ben ödüyorum. Eee, seni nereye götürmemi istersin?"

Soru çok basitti de ya cevabı... İşte o bir hayli karmaşıktı.

Bu soruya verilecek cevap öncelikle bunun bir randevu olup olmamasına bağlıydı. Amaç sadece iş konuşmaksa müşterilerini etkilemek için sıklıkla gittiği sosyetik bistrolardan

birine pek rahat gidebilirlerdi. Öte yandan bu gerçek bir randevuysa, işte o zaman işler değişirdi. Çünkü Sera böyle bir akşamı yüzlerce takım elbiseli kadınla adamın olduğu ve çalan cep telefonlarından, sahte kahkahalardan başka sesin duyulmadığı bir ortamda heba etmek istemezdi. Ama hangisi olduğunu nereden bilecekti?

William az önce bunun iş kapsamındaki bir gider olduğunu söylediğine göre demek bu onun gözünde randevu değildi.

“Düşündüm de dersen seni çok sevdiğim restoranlardan birine götürebilirim,” dedi Sera, duvardaki elektrik anahtarlarını kapatarak. William’la yan yana yürürken yolunun üstündeki ışıkları söndürmeye devam etti. “Sadece birkaç bina uzakta bir yer var. Otantik İtalyan yemeklerini seviyorsan yürüdüğüne degeceğini garanti edebilirim.”

Ön kapının oraya gelince William her zamanki centilmenliğiyle Sera için kapıyı açtı.

“Önce sen lütfen,” dedi William ardına dek açtığı kapıyı tutarak.

Sera dükkânı kilitlerken William’ın fazla yakınında olmasından etkilendiğini belli etmemeye çalıştı.

“Ne taraftan?”

Sera’nın yanakları yine kızardı. William’ın yanında bu sürekli olmak zorunda mıydı?

“Buradan.” Sera sağ taraftaki ıslıl ıslıl caddeye doğru birkaç adım attı. William da onu takip etti. Galeri ve restoran arasındaki yolu yürürken sıcacık bahar havasının tadım çıkardılar.

Sera elini aşağı sarkıtmış yürürken William’ın tutmak gibi bir girişimde bulunup bulunmayacağını merak ediyordu. Birlikte kâh önlerine kâh gökyüzüne bakarken sadece onlara ait

olan bir dünyada yaşıyor gibiydiler. Sohbet ediyor, gülüşüyor, yanlarından geçenleri fark etmeyecek kadar birbirlerine odaklanıyorlardı. Bir süre sonra üç katlı büyüleyici bir binanın önüne vardılar. Bahçedeki iplere asılmış ısıll ısıll aydınlatmalar, dışarıya konulmuş masalar ve içeriden yayılan mis gibi közlenmiş domatesle, sarımsak kokularıyla davetkâr bir yerdi.

Kırmızı neon tabelada çizme şeklindeki İtalya haritasının yeşil bir görüntüsü vardı, hemen altında da ‘Mickey’nin Yeri’ yazıyordu. Burası Sera’nın en sevdiği yerdi. Pek iştahlı olmadığı hâlde haftada en az bir kere gelmeye çalışırdı. Buranın sakın ve samimi oluşunu, parmesanlı patlıcanını, yemek ve şarap konusunda çok eski ve özel lezzetler barındırmasını seviyordu.

“İşte burası.”

Cam kapının önünde durdular.

“İçeride mi oturmak istersin? Yoksa dışarıda mı?” diye sordu Sera.

“Bence dışarıda oturalım,” dedi William Sera’nın aklını okumuş gibi. Ardından kapının tokmağını tuttu. “Ben içeri girip garsona dışarıda olduğumuzu söyleyeyim.”

“Aslında adı Gino, buranın sahibidir. Bütün müşterileri masalarına bizzat kendi oturtmak ister,” dedi Sera gülümseyerek. “Ondan başka smokin giyen olmadığı için bulmakta zorlanacağını sanmıyorum.”

“Demek daha önceki randevularında da buraya geldin?”

William göz kırptı ve Sera’ya cevap verme fırsatı bırakmadan içeri girdi.

Sera o gider gitmez kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı.

Yüce Tanrım... Bu bir randevu... Bunu bir randevu olarak görüyor!

Sera randevuların aynı zamanda bir vaat potansiyeli de taşıdığını bildiği hâlde çok korkuyordu. William'ın tam bir centilmen olduğu şüphesizdi ama öyle bile olsa yeniden bir erkeğe güvenme fikri... İşte bunu yapabileceğinden emin değildi.

Tanrım... Lütfen sakın olmam için bana yardım et!

Sera derin bir nefes alıyordu ki William döndü.

Kapıdan çıkar çıkmaz arka bahçeyi işaret etti. Üstü yosun bağlamış eski taş çeşmenin hemen yanındaki küçük masalarına geçerlerken onları suyun tatlı şırıltısı karşıladı.

“Uzun zaman önce kaybettiği akrabası falan olmadığından eminsin değil mi? Baksana bizi bahçedeki en güzel masaya aldı,” dedi William bir eliyle hafifçe Sera'nın sırtını tutarak. “Ayrıca bize şefin spesiyalinden getirecek. Ne olduğunu pek anlamadım ama...”

“İşte Gino böyle biridir,” dedi Sera gülerek. “Bu arada iki tane parmesanlı patlıcan ve bir Sezar salata gelecek. Umarım senin için de uygundur.”

“Galiba uygun olmak zorunda... Çünkü içeride sadece buraya Sera James'le birlikte geldim diyebilirdim. Başka bir şey dememe fırsat vermeden çılgınlar gibi mutfığa koştu.”

“Ee, buraya yıllardır geliyorum da,” dedi Sera, ama bir zamanlar Michael'la en çok buluştukları yerin burası olduğu kısmını pas geçti. “Gino ve babam çok iyi arkadaşlardı. Zamanında beni bir nevi kanatları altına aldı diyebiliriz.”

William ferforje bahçe sandalyesini Sera için çekti. Sera arkasını çiçekli ağaçlara verip oturdu. William kendi sandalyesini de Sera'nın hemen yanına yerleştirdi, restorandan gelen

loş ışıklarda yüzü belli belirsiz seçiliyordu. Fonda çalan eski İtalyan şarkıları hem gayet net duyulabilecek kadar yüksek hem de çeşmeden akan suyun sesini bastırmayacak kadar alçaktı. Bu sıcacık bahar akşamında bahçede onlar gibi akşam yemeği yiyen birkaç müşteri daha vardı, fakat Gino onlara en köşedeki masayı verdiği için onlarla aralarında metreler vardı.

Oturdukları yer sessiz, sakın ama bir o kadar da büyümlü bir köşeydi.

William etrafına şöyle bir bakarken ortamdaki huzurun farkındalığıyla gülümsedi. “Çok güzel bir yer. Manhattan’da gittiğim diğerkalabalık mekânlara hiç benzemiyor,” diye itiraf etti.

“İyi anlamda mı kötü anlamda mı?”

“Elbette iyi anlamda, hem de çok iyi anlamda...”

Sera peçetesini açıp kucığına serdi. “New York’a çok mu geldin?”

“Evet, birkaç kere diyebilirim. Ama toplantılar dışında otelden pek çıkmam,” dedi omuz silkerek. “Kısacası hep iş için geldim. Ne sanat galerilerine uğradım ne de galeri sahipleriyle böyle şirin İtalyan restoranlarında yemek yedim.”

“Peki, bu sefer ne tür bir iş için geldin?” diye sordu Sera, ama anında pişman oldu. Bir yandan böyle bir soruyla onu köşeye sıkıştırmak istemiyor, bir yandan da cevabı öğrenme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. “Şey, tam olarak ne yaptığını bilmiyorum da... Yani iş olarak...”

“Babamın yokluğunda aile işlerini ben yönetiyorum. Kısacası bazı şirketleri satın alıyoruz ve yeniden yapılandırıyoruz. Sonra yatırım amaçlı gayrimenkuller alıp üstüne kâr koyup satıyoruz. Şöyle de diyebiliriz; Paul’ün deri ceketler giymeye

devam edebilmesini ve annemin golf kulübünün en seçkin üyesi olarak kalmasını bu işler sayesinde sağlıyorum.” Ardından arkasına yaslanıp bardaklarına su servisi yapan garsonu izledi. Garson gülümseyerek masaya iki küçük tabak ve bir sepet ekmek koyduktan sonra onları tekrar yalnız bıraktı.

“Pek coşkulu anlatmadın.”

William evet anlamında kafasını sallayarak Sera’yı bir hayli şaşırttı. “Belki de gerçekten de içimde öyle bir coşku yoktur.”

“Ama ben sanmıştım ki...” Sera onu ilk gördüğü anı, hakkındaki ilk izlenimini unutamıyordu. California’daki malikânesinin ofisine giren sert mizaçlı, küstah ve soğuk bir adam... Gerçekten söylediği gibiyse, yani aile şirketinin patronu olmaya o kadar hevesli değilse bile bunu çok iyi saklıyordu. Acaba diğer aile üyelerinin bundan haberi var mıydı?

“Takım elbiseden başka bir şey giymeyen ve akıllı fikri parada olan ruhsuz bir adam olduğumu düşünmüştün değil mi?”

“Hayır, ben öyle bir şey demedim.”

William kafasını salladı. “Hayır, sorun yok. Çoğu insan böyle düşünüyor. Zamanla kendi menfaatlerini ön planda tutan, dediğim dedik birine dönüştüğümü biliyorum,” dedi mavi gözlerini dikerek. O mavi gözleri üstünde her hissettiğinde Sera’nın dizlerinin bağı çözülüyordu. “Ama başka şansım yoktu. Aile şirketimizin sorumluluğunu neredeyse tek başıma üstlendim ve başarılı olmaya çalıştım. Böyle yoğun çalışınca da diğer şeylere pek vaktim kalmadı. Sadece fırsat buldukça bahçeyle ilgileniyorum.”

Sera nasıl tanıştıklarını hatırlayıp güldü. “Tamam, tamam,” dedi ve ekmeğinden bir ısırık aldı. “İtiraf ediyorum ki daha

önce hiçbir müşterimle bu şekilde tanışmadım. Ama bu zırh neden? Yani tanıştığımız ilk gün tablo hakkında konuşurken bile fazla savunmacı ve katıydın. Demek istediğim normalde olduğundan çok daha sert ve soğuk görünmene gerek var mıydı?”

“Galiba benim bir çeşit güven sorunun var,” dedi William sırtarak.

“Bak bunu bir yerden tanıyorum,” diye karşılık verdi Sera gülümseyerek. “Güven sorunun iş hayatınla mı yoksa özel hayatınla mı ilgili?”

William duraksadı. Ardından önemli bir şey düşünüyormuş gibi kafasını yana yatırdı. “Hangi William’ı tanımak istiyorsun Sera? Seni tanımaya çalışan William’ı mı, yoksa buraya sadece tablo için geldiğini düşündüğün William’ı mı?”

Sera gözlerini kaçırmamasına rağmen William’in ona baktığını hissedebiliyordu. Bir cevap bekliyordu... Sera ona nasıl söyleyeceğini bilemedi. Aslında onu yakından tanımak istediğini ama kalbinin kapılarının az önce kapattıkları galerinin kapılarından bile daha sıkı kilitli olduğunu nasıl açıklayacaktı? Sonra birden... Nasıl olduğunu o bile anlamamıştı ki kekeleyerek gerçeği anlatmaya başladı. Buna hemen bir son vermek istediye de artık çok geçti.

“Ben nişanlıydım.” Kelimeler kendiliğinden dilinden dökülüyordu. “İki yıl önce... Tam mihraba yürümek üzereyken beni bıraktı.”

Aferin bana. Bak şimdi hikâyemi de bunu nasıl aşamadığımı da öğrendi. Benim arızalı biri olduğumu düşünecek. Böyle bir şeye hazır olmadığımı görecek. Bir sonraki uçağa atlacağı gibi geldiği yere, yani California’ya dönecek.

Sera el çantasını alarak sandalyesini hafifçe geri itti. Randevunun bittiğinden adı gibi emin olduğu için William'ın koşarak uzaklaşmasını bekliyordu. William şaşır mıydı? Öyleyse bile bunu hiç belli etmediği kesindi.

O an William en beklenmedik şeyi yaptı. Masanın üstünden elini uzattı ve yavaşça Sera'nın elindeki çantayı alıp kenara koydu. Ardından sandalyesini Sera'ya daha da yaklaştırdı.

Başını öne eğen Sera, yere bakıyordu. Öyle çok utanıyordu ki William'ın gözlerine bakmaya cesaret edemezdi. Her şeye sahip yakışıklı ve muhteşem bir adam tam yanında oturuyordu. O muhteşem adam da hayatta kayda değer tek eşyası küçük dairesi ve kırık kalbi olan bir sanat tarihçisine bakıcılık yapıyordu. Bir bakışıyla dilediği her kadını etkileyebilecekken neden hâlâ onun yanında kalacak kadar kibardı?

"William senden hoşlanıyorum ama..." Sera daha çok utanacağı bir şey söylemekten ya da salya sümük ağlamaktan korktuğu için cümlesinin devamını getiremedi. Bu arada William'ın elinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. William çok yumuşak bir hareketle başparmağını Sera'nın avucunda gezdirdikten sonra parmaklarını Sera'nın kollarına kenetledi.

"Şimdi içim rahatladı!" dedi William, bahçede esen bahar rüzgârı kadar sıcak bir sesle. Üstlerindeki ağaçların yaprakları hışırdarken Sera'ya doğru eğildi. "Bunun tek tarafı bir şey olduğundan o kadar çok korkuyordum ki..."

"Ama az önce söylediklerimden sonra, yani böyle bir şeyi istediğinden gerçekten emin..."

"Ben iş adamıyım Sera. Hayatım evrak işleri ve sözleşmelerle geçiyor. Ancak seni temin ederim ki burada kimse senden bir şey imzalamanı istemiyor. Biz sadece birbirini daha

yakından tanımaya çalışan iki insanız.” Sonra kafasını kaldırması için Sera’nın çenesinden tuttu. Göz göze geldiklerinde de, “Konuş benimle Sera,” dedi.

Sera bütün kelime cephanesini hesapsızca tüketmiş gibi hissediyordu. Saçma bir şey söylemekten korkuyordu. Ayrıca önlerindeki tek engel bu değildi ki... Yarın bir gün tabloyu ve sahibini bulduklarında hayatlarının nasıl etkileneceğini sadece Tanrı bilebilirdi.

Ortada bu kadar potansiyel sorun varken bir ilişkiye başlamak ne kadar doğruydum?

“Sera beni dinle, ikimiz de bu tabloyu ve sahibini arıyoruz. Evimin kapısından adım attığın andan beri Adele ve Vladimir’in gizemli hikâyesi bizi birleştirdi. Bak bu konuda uzun bir yol katetmemiz gerektiğini ve bizi zor şeylerin beklediğini biliyorum. Her şey bir yana ailemizin geleceğinin bile o tabloya bağlı olduğunu söyleyeceksin, ama inan bana şu an mevzumuz bu değil.” William parmaklarını Sera’nın rüzgârla dalgalanan saçlarından geçirdi. Yüzünü daha net görebilmek için yana düşen saçlarını kulağının arkasına attı. Sera’nın yanakları bu yumuşak dokunuşla bir kez daha kızardı. “Bak, söylemek istediğim şu ki... Seninle konuşmak istiyorum...”

“Ama neden?”

“Çünkü California’dan buraya onca saat bunun için uçtum.”

Sera uslu bir kız gibi kafasını salladı.

Demek doğru tahmin etmişti. İş her zaman önemliydi, ama bu sefer New York’a sırf onu görmek için gelmişti. “Ya işler umduğumuz gibi gitmezse? Sırf sahibini mahkeme önüne çıkarman için tabloyu bulmana yardım edemem. Tabloyu istesem de bunu yapamam.”

“Yani bana güvenemez misin?”

Lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu. Zaten Michael’dan bahsetmekle bütün kartlarını açmıştı. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

William arkasına yaslandı. Ellerini kafasının arkasına koyup bir süre Sera’nın söylediği şeyi düşündü.

“Yani ortada yüz milyon dolarlık etiket varken bir daha sana çıkma teklif edemeyeceğimi mi söylüyorsun?”

Sera gözlerini kapatıp kalbinin sesini duymaya çalıştı. Az önceki söylediği sahiden de böyle anlaşılıyordu, değil mi?

“Öyle demek istemedim.”

“Tamam, kabul ediyorum,” dedi William düşünmeden. “Ya da şöyle söyleyeyim; eğer yarın akşam benimle yemek yemeyi kabul edersen seninle konuşana dek yasal işlemlere başlamayacağım. Tabloyu birlikte buluruz ve sana söz veriyorum yeni bir aksiyona atılmadan önce mutlaka senin de görüşünü alacağım. Anlaştık mı?”

Sera kafasını kaldırıp William’a baktı. Ona takılıyor mu, yoksa teklifinde samimi mi diye anlamak için dikkatle yüz hatlarını inceledi. “Yani bu işte beni tam yetkili ortağın yapıyorsun.”

“Evet, ayrıca ücretini de ödeyeceğim.”

“Şu an para umurumda değil,” diye itiraf etti Sera elini havada sallayarak. “Bak, böyle bir şeyi müşteriye söylemek ne kadar doğru bilmiyorum. Fakat söz konusu bu tablo olunca gerekirse ben sana para öderim.”

“Yalnız bu konuda mutabık kalmamız olanaksız.”

“Demek bir sonraki adımımızın ne olacağına birlikte karar vereceğiz.” Sera bir iki saniye duraksadıktan sonra, “Unutma, bana bu konuda söz verdin,” dedi.

William gülümseyerek başını salladı. “Evet, sana söz verdim Sera.”

Sera da gülümsedi. Üstelik ilk kez içinden geldiği gibi keyifle gülümsüyordu, kalbini kuşatan korku ve endişe setleri yıkılmıştı sanki... Şımarık bir rüzgâr William’ın saçını uçurup alnına yapıştırdı. William avucunu açıp elini masanın üstünden Sera’ya uzattı.

Sera uzatılan eli tereddütsüz kabul etti ve parmaklarının William’m sıcaklığıyla ürpermesine izin verdi.

“New York’ta ne kadar kalmayı planlıyorsun?”

“Bilmiyorum Sera, sen söyle...”

Yirminci Bölüm

22 Haziran 1940

Adele birçok kez ailesiyle Almanya'ya gitmişti. Mesela önceden birçok yaz tatilini orada geçirmişlerdi. Bir iki kez de Berlin'de performans göstermişti. Ancak üniversitedeki müzisyen arkadaşlarıyla birlikte çıktıkları bu turnede kendini ilk kez bir yetişkin gibi hissediyordu. Gözünü bir saniye bile üstünden ayırmayan anne ve babası olmadan evden ilk ayrı kalışıydı.

Annesinin bu seyahate özel aldığı yeni kıyafeti çok beğenmişti. İlk kez zevkleri bir kıyafette bu denli uyuşuyordu. Etek kısımları çizgili, gelincik rengi parlak elbisesiyle kafasına taktığı siyah beyaz şapkasıyla kendini çok modern ve on sekiz yaşından büyük hissediyordu. Muhtemelen Margie de onunla aynı hisleri paylaşıyordu. Çünkü şehirde yiyecekleri akşam yemeği için o da koyu yeşil renkli en güzel elbisesini giymiş kafasına da siyah tüylü son moda bir şapka takmıştı.

“Sence de çok heyecanlı değil mi Adele?” Margie her zamanki gibi fazlasıyla coşkuluydu. Noel sabahına uyanmış bir çocuk gözleriyle etrafına baktığı yetmiyormuş gibi yoldan geçen diğer arabaların içini ayrıca inceliyordu. Yürüyerek yanlarından geçen yakışıklı subayı görünce Adele’i dürterek, “Şuna baksana,” diye fısıldadı. Adam şapkasını tutarak zarif bir şekilde onları selamladı. “Annen böyle bir adamla tanıştığını duysa çok mutlu olmaz mı?”

Adele büyük olasılıkla hafta sonu iznini değerlendiren subaya bakıp yapmacık bir şekilde tebessüm etti. Uzun boylu ve yakışıklı olduğu doğrudur. Hatta o kadar yakışıklıydı ki yoldan geçen bütün kadınlar kafalarını çevirip ona bakıyordu, Adele hariç...

Margie derin derin iç geçirdi. “Böylesini ancak rüyamızda görürüz, değil mi Adele?”

“Hayır, benim rüyalarım da hayallerim de çok daha farklı.” Doğru söylüyordu.

O an hayatta en çok isteyeceği şey bu caddede Vladimir’in kolunda yürümekti, ama artık böyle hayaller peşinde koşmuyordu. Geçen sene eylül ayında, dans salonundan çıkıp da birlikte eve yürüdükleri geceden sonra onunla bir geleceği olacağına dair bütün hayalleri yıkılmıştı.

O gece annesinin yüzünde gördüğü korkuyu hayatta unutamazdı. Duydukları şok edici habere rağmen Adele gecenin sonunda mutluluktan uçuyordu. Bilmediği şey, onu evde de şaşırtıcı gelişmelerin beklediğiydi. Vladimir Nicolai centilmen her erkeğin yapacağı şeyi yapıp onu eve bırakmıştı aslında. Adele ilk kez o gece Vladimir’in de ona karşı bir şeyler hissettiğini sezmişti. Tam olarak açıklayamazdı, ama kalbi öyle olduğunu söylüyordu.

Adele evin karanlık girişinde sevinçle dönerken ikinci kat-taki annesinin onu izlediğinden habersizdi. Annesi yakışıklı çello sanatçısıyla ilgili umutlarını söndürmek için âdeta hazır-da bekliyordu.

Neden böyle olmak zorundaydı ki?

O gecedен sonra gerek annesi gerek babası ona nefes al-dırmamaya başladı. Neredeyse her yere yanında korumayla gidiyordu. Babasının imparatorlukta aktif bir görevi olduğu için Adele'i gözetme sorumluluğu daha çok annesindeydi. Ev-den her çıkışında ya annesi yanında oluyor ya da her yaptığını bir rapor eden özel şoför onu gideceği yere bırakıyordu. Kimsenin haberi olmadan Vladimir'le üniversitede, dans salo-nunda ya da ikisinin arasında bir yerde buluşması imkânsızdı.

Şartlar böyle olunca sahne performansları öncesinde bah-çede gizlice buluşmaya başladılar, yani en azından yaz başına kadar öyleydi. Vladimir bir nedenle ondan kaçmaya başlamış-tı. Adele her performans öncesi saatlerce onu beklediği hâlde haftalardır bahçeye bile gelmemişti. Artık onu görebildiği tek yer sahneydi ama orada bile göz temasından kaçınıyordu.

Şehrin ışıklarına bakan Adele, birden gözlerinin dolduğunu hissetti.

"Yine onu düşünüyorsun," dedi Margie her zamanki ukala-lığıyla. "Öyle değil mi?"

Adele dalıp gittiği düşüncelerden sıyrılıp ana dönmeye ça-lıştı. Hiçbir şey yokmuş gibi eldivenli eliyle şapkasının altın-daki buklelerini düzeltti. "Kimi?"

"Vladimir. Münih gibi güzel bir şehirdesin, etrafında hepsi birbirinden yakışıklı onlarca Alman erkek var ama senin tek düşündüğün o tüccarın oğlu..."

Sessizliğini koruyamayan Adele, kaşlarını çatarak, “Ona tüccarın oğlu deyip durma!” dedi.

“Kötü bir niyetim yoktu Adele. Sadece onun dışındaki bütün erkeklere kör ve sağır olduğun gerçeğini vurgulamak istedim, nedenini biliyorum gerçi ama...”

Tüccarın oğlu... Adele etrafındaki herkesin Vladimir’den bu şekilde bahsetmesinden nefret ediyordu. Sanki başka hiçbir özelliği yoktu. Sanki sırf babası tüccar diye hayatta hiçbir değeri olamazdı. Annesi varlığından bile tiksindiği için onu bu şekilde yaftalamıştı. Her zaman mesafeli ve otoriter olan babası da evde onun adının anılmasını bile yasaklamıştı. Bütün emirlerinin harfiyen uygulanmasını bekliyordu. Bunlar yetmezmiş gibi Vladimir’le aralarının açık olduğunu öğrenen arkadaşları da sessizliklerini bozup onun eskisi kadar yakışıklı olmadığını söylemeye başlamıştı. Onlara göre Vladimir, ederi cebindeki bozuk paralar kadar olan bir adamdı.

“O toplumdaki statüsünden ya da babasının parasından çok daha fazlasına sahip.”

Margie aptalca ve küstah bir ifadeyle dudak büktü. “Bunlara sahip değil desek daha doğru olur.”

“Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun Margie?” Adele sesini o kadar yükseltmişti ki üniformalı şoför bile duymuştu. Şoför varlığını belirtmek için boğazını temizledi.

“Şişşt Adele!” diye uyardı Margie, başıyla ön koltuğu işaret ederek. “Annen burada olmayabilir ama o burada. Koşup ailene yetiştirmesini istemezsin, değil mi?”

Adele dikiz aynasından onlara bakan şoförle göz göze geldikten sonra kafasını çevirip camdan dışarı baktı. “Hayır, sanırım haklısın.”

“Bak, ondan hoşlandığını biliyorum, hepimiz onu seviyoruz,” dedi Margie şefkatle Adele’in kolunu tutarak. Cenaze törenindeki bir dulu teselli eder gibi bir hâli vardı. Belki de kendince destek olmaya çalışıyordu. “Bak, itiraf ediyorum ki çok çekici bir gülümsemesi var. Ama sadece yakışıklı olması yetmez. O kesinlikle sana uygun biri değil, dengin değil kısaca...”

“Dengim değil mi?” diye yineledi Adele gözlerini devirerek. Annesiyle seyahat ediyor gibi bir hisse kapıldı çünkü Margie resmen annesinin kopyasıydı. Böyle konuştukları zaman Adele kendini ulaşılması imkânsız bir ödül, pahalı bir eşya gibi hissediyordu. Mesela elmas bir yüzük.

“Haydi ama Adele! Bir etrafına bak lütfen! Şehirdeyiz,” diye haykırdı Margie coşkuyla. Ama sonra fazla bağırıldığını fark edip heyecanlı bir ergen gibi fısıldamaya başladı. “Tamam, bir Berlin değil belki ama Münih’in de en az Berlin kadar heyecanlı ve eğlenceli bir şehir olduğunu duydum. Hem düşünsene burada yalnızız... Annenin bu hafta sonu Berlin’de konseri olması ne büyük şans değil mi? Ondan çok uzakta olmamız sence de çok inanılmaz değil mi? Haydi keyfimize bakıp birkaç çekici subayla tanışalım.” Ardından sesini biraz yükselterek devam etti. “Şoförden kurtulduktan sonra hayatımızın en muhteşem gecesini geçirelim, ne dersin?”

Ancak Adele hayatının en muhteşem akşamını geçirmek istemiyordu.

Üniversite için sergiledikleri performans çok başarılıydı. Zaten Adele ne zaman kemanını eline alsa çaldığı parça bitene dek de müziğin büyülü dünyasında kayboluyor, kendini cennete gitmiş gibi hissediyordu. Ama süslü kıyafetler ve yapmacık bir gülümsemeyle şehirde gezmek... İşte bu kısım ona çok

boş ve sıkıcı geliyordu. Özellikle de kelebek tokası yanında değilken... Gerçi bu sefer bilhassa evde bırakmıştı.

Margie rimelini ve rujunu tazeledi.

“Lütfen?”

Adele onu ne kadar kızdırırsa kızdırсын Margie’yle uzun süre küs kalamıyordu. Çok gönülsüz de olsa Margie’nin hevesini kaçırmak istemedi.

“Tamam, birlikte güzelce yemeğimizi yeriz ve söz veriyorum sürekli gülümsemeye çalışacağım,” dedi Adele arkadaşı- na bakıp gülerek. “Artık mutlu musun?”

“Dans da edecek miyiz?”

Adele kafasını salladı. “Şansını zorlama istersen.”

Margie kalabalık caddelere bakarak kıkırdadı. “Bu gece şansa ihtiyacımız olmayacak Adele. Hayatımızda ilk kez kız kızı bir tatil yapıyoruz.”

Şans mıydı, şanssızlık mıydı bilmiyordu ama Münih’in gece hayatı gerçekten de göz kamaştırıcıydı. Şoför onları Margie’nin ‘aile restoranı’ diye tabir ettiği saygın mekânın kapısında bıraktı. Plan, şoför arabanın içinde gazete okuyup onları beklerken arka kapıdan tüyüp birkaç sokak ötedeki eğlenceli kulüplerden birine gitmekti.

Kaçıp *Blaue Kaskade* isimli kulübe gitmek Adele’in fikri değildi çünkü bu fazla riskliyi. Yakalanırsa parıltılı ve eğlenceli gecenin bedeli ilk trenle eve dönmek olabilirdi. Fakat bu konudaki çekincesinde ısrar edemedi. Çünkü insanların ağzından girip burnundan çıkmakta usta olan Margie, dişiliğini kulanıp girişteki görevliyi onları içeri alması için ikna etmişti. Tabii bunun için mesai bitiminde onunla bir dans etmeyi kabul etmesi gerekmişti.

“Mesaisi bittikten sonra onunla gerçekten dans edecek misin?” diye sordu Adele. Bangır bangır çalan müziğin sesini bastırmak için bağırarak zorunda kalmıştı. Kalabalıkta birbirlerini kaybetmesinler diye sıkıca Margie’nin kolundan tutup çekmişti.

Margie parlayan gözlerle küçük dans pistinde eğlenen çiftleri seyrediyordu. “Şaka mı yapıyorsun? Ben o vakte kadar çoktan genç bir subayla تنها bir köşeye çekilmiş olurum.”

Adele’in yüreği ağzına geldi. Ailesinin niyeti biricik kızlarını ona uygun olmayan erkeklerden uzak tutmaksa şayet, yabancı bir şehre erkek delisi arkadaşıyla gitmesine izin vermekle büyük bir hata yapmışlardı anlaşılan.

“Buranın adı mavi şelale demek. Gerçekten de adı gibi bir yer, koyu renk üniformalarıyla bir sürü yakışıklının etrafımızı sardığını görebiliyorum. Seç beğen tatlım,” dedi Margie, Adele’i kolundan çekerek. “Haydi, içecek bir şeyler alalım.”

Adele iç çekti ve istemeye istemeye arkadaşını takip etti. İçinden bir his Margie’nin birkaç günlüğüne ailesinden uzak olma meselesini sonuna kadar sömüreceğini söylüyordu. Erkekler ve alkol konusunda kendini kaybetmesi an meselesi idi.

“İçki içmek istediğinden emin misin?” diye sordu Adele, gözlerini dikmiş onları süzen genç ve çapkın erkeklere bakarak. İçgüdüsel olarak ceketinin en üst düğmesini ilikledi. “Sadece baş başa sakın bir yemek yesek olmaz mı?”

“Ne?” diye bağırdı Margie.

“Yemek diyorum,” dedi Adele. Daha rahat anlaşabilmek için trombon çalanların küçük bir mola vermesini diledi. “Sakin bir yemek yiyemez miyiz?”

Margie alay eder bir tavırla konuşmaya başladı. “Sakin bir yemek mi? Hem de evden bu kadar uzak ve eğlenceli bir şehirde? Viyana’nın tatlı keman sanatçısı, sen kesinlikle aklını kaçırmış olmalısın... Ben çılgınlar gibi dans etmek istiyorum.”

Margie epey kararlı görünüyordu ve dediğini yaptı.

Bir süre sonra Adele’i ve kendisini bir grup genç erkeğe Viyanalı müzisyenler olarak takdim etti. Adele önlerine koyulan içkileri kibarca reddetti. Sodasını yudumlarken kafesinden salınmış kuş gibi dans pistine fırlayan arkadaşını izledi. Margie kendinden geçmiş gibi yakışıklı subayların birini bırakıp öbürüne geçerken Adele masada sessizce oturup izlemekle yetindi. Ara ara da dans teklifiyle gelen subayları nazikçe reddediyordu. Dördüncü subayı da reddettikten sonra biraz temiz hava alması gerektiğini hissetti.

Anlaşılan eğleniyormuş gibi yapmak sandığından da yorucuydu.

Margie’yle göz göze gelince kafasıyla arka kapıyı işaret etti, Margie de göz kırpıp o dönene kadar gayet güzel idare edebileceğini belirtti. Adele salonun yan tarafından yürüyüp arkadaki kapıya yöneldi.

Dışarı adım atar atmaz derin bir iç çekti. Bir parça olsun huzura kavuşmak çok güzeldi.

Dışarıda mis gibi bir hava vardı. Yoğun sigara dumanından, bangır bangır çalan müzikten ve yankılanan kahkaha seslerinden uzakta biraz kafa dinlemek iyi gelmişti. Göz alıcı parlak elbiselerin yerini karanlık almıştı. Kulübün girişi iki tarafı tuğla binalarla çevrili dar bir sokağa bakıyordu. Tepedeki yıldızların güzelliği bir yana nereden geldiğini bilmediği su damlamasından başka ses duyulmuyordu.

Tanrım ben ne yapıyorum? Burada olmayı bile istemiyorum...

Biraz olsun serinlemek için şapkasını çıkarıp yüzüne doğru salladı. Hıncahınç insan dolu kulüpten kısa bir süreliğine de olsa uzaklaşmak iyi hissettirmişti.

Arkasını dönünce eski bir tabela dikkatini çekti.

Dachgarten.

Demek şehrin göbeğinde bir çatı bahçesi vardı. Bir ok, demir merdivenle çıkılan bahçeyi işaret ediyordu. Adele bir saniye bile tereddüt etmeden ağır ağır merdivenleri çıkmaya başladı.

Yukarı çıkınca tabelanın böyle bir güzelliği ifade etmek için çok yetersiz olduğunu fark etti. Çünkü burası yıldızlarla kaplı bir cennetti âdetâ. Her yerde rengârenk çiçekler vardı; güller, şakayıklar ve hatta gün ışığı sevdalısı ayçiçekleri... Sessiz bahçede yürüyerek çiçeklerin güzel kokusunu ciğerlerine çekti. Bahçenin en ucunda yer alan camla çevrili kış bahçesi, ay ışığı altında büyümlü gibi görünüyordu.

O an bütün kalbiyle Tanrı'ya şükretti. Çünkü burası özel bir mabet gibiydi. Belirsizliklerle dolu hayatında böylesine huzurlu bir ortamla ödüllendirildiği için minnettardı. İyi bir adamla evlensin diye can atan ailesi bir yandan, Vladimir'le aralarında büyüyen boşluk bir yandan, savaş kâbusu bir yandan... Fazlasıyla bunalmıştı.

“Adele...”

Adının fısıldandığını duyunca fazla ısrarcı çapkın bir subayın peşinden geldiğini sandı. Tenha bir bahçede bir yabancıyla burun buruna olmak istemiyordu. Tam kendini korumak için yumruklarını sıkmaya başladığı sırada ona doğru gelen silüetin yüzü ay ışığıyla aydınlandı.

Adele şaşkınlıktan donakalmıştı.

“Vladimir?”

Vladimir sessiz adımlarla yaklaşarak Adele’in düşürdüğü şapkayı yerden aldı.

Adele sadece, “Tanrı aşkına burada ne yapıyorsun?” diye bildi.

Vladimir şapkayı Adele’e uzattı.

“Yabancı bir şehirde tek başına dolaşman güvenli değil.”

Adele Vladimir’in yüz ifadesini epeyce yaklaştıktan sonra görebildi. Yoksa o... Yani öfkeli miydi? Bahçede onlardan başkasının olmamasına memnun olan Vladimir’in yüzündeki bu ölümcül ifadenin nedenini anlayamamıştı.

“Almanya’da ne işin var?” diye sordu Adele, hemen ardından da bir sonraki sorusu dudaklarından döküldü. “Ayrıca beni nasıl buldun?”

“Burada neler olabileceği, başına neler gelebileceği hakkında en ufak bir fikrin yok. Burada yalnızsın Adele. Yalnız ve aptalsın. Daha zekice davranmanı beklerdim,” dedi Vladimir, Adele’in dirseğinden tutarak.

“Sana bir soru sordum.”

“Orkestra adına seyahat ediyorsun. Performans sonrası grubun nereye gideceğini bulmak zor bir şey değildi.”

“Yani beni takip ettin.”

“Adele, ailen kızlarının tüccarın oğluyla görülmesini istemiyor olabilir ama bence bu Münih gibi bir şehirde dolaşırken bir arkadaşına rastlayamayacağın anlamına gelmiyor.”

Adele Vladimir’in elinden kurtulmak için hızla kolunu çekti.

“Burada ne yaptığını bilmiyorum, ancak şu kadarını söyleyeyim seninle hiçbir yere gelecek değilim.”

Demek Vladimir okuldan kaçan asi bir öğrenci gibi bu bahçeden gizlice kaçmasını istiyordu. Niyeti gerçekten buy-
sa, Vladimir Nicolai son gördüğünden beri epey değişmiş ve
kaba, küstah biri olmuştu. Adele'in buradan sessiz sedasız git-
mek gibi bir niyeti yoktu.

“Hemen otele geri döneceksin.”

“Öyle mi? Ya dönmek istemiyorsam? O zaman ne ya-
pacaksın çok merak ediyorum.” Adele meydan okurcasına
Vladimir'in tam önünde durdu. Ondan biraz daha uzun boylu
olan Vladimir, istediği zaman nasıl da çekici olabiliyordu. An-
cak onu büyük bir sürpriz bekliyordu. Çünkü o daha gerçek
Adele Von Bron'la tanışmamıştı. Adele'in gözü kolay kolay
korkmazdı, özellikle hayal kırıklığına uğradığı ve üzüldüğü za-
man fazlasıyla inatçı olabilirdi.

Vladimir omuz silkip elini uzattı. “Gerekirse seni kucağı-
ma alır zorla götürürüm.”

Adele Vladimir'in elini itti.

“Senin sorunun ne? Haftalardır benimle konuşmuyorsun,”
dedi Adele, şapkayı Vladimir'in ayağına doğru fırlatarak.
Toprağın üstüne düşen siyah beyaz şapkasının toz olması bile
umurunda değildi. “Şimdi de Münih'te pat diye karşıma çıkı-
yor ve bana emir veriyorsun. Bu ne cüret!”

Benzer bir duygudan, yani düş kırıklığından mustarip gibi
görünen Vladimir de sesini yükseltti. “Seninle konuşmamın
yasak olduğunu unuttun mu Adele? Sağ olsun baban seni eve
bıraktığım gece bana bunu çok net anlattı. Ben sadece genera-
lin emrine uyuyorum. Babanın dediğini yapıyorum diye beni
suçlayamazsın.”

“Fakat o geceden sonra her performans öncesi benimle bahçede buluştun,” dedi Adele kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak. “Tabii son zamanları saymazsak... Son bir ayda seni her seferinde bir saatten fazla bekledim ama sen bir kere bile gelmedin.” Adele çok kırılmıştı. Yere bakıp ayağıyla toprağı tekmeledi. “Sen orada beni yapayalnız bıraktın Vladimir. Bence en azından bu davranışının nedenini bilmeyi hak ediyorum.”

Adele ardından Vladimir’e buz gibi bir bakış fırlattı.

Vladimir kafasını salladı. “Söyleyemem Adele, beni anlayamayacağını biliyorum ama...” Vladimir kolunu tutunca Adele anında kendini geri çekti.

Şehirde arabayla gezerken Margie’nin gösterdiği bütün subayları Vladimir olarak görmüştü. Çünkü o zaman sadece aralarına giren mesafenin nedenini merak ediyor ve içten içe çok üzülmüyordu. Şimdiyse içindeki bütün üzüntü öfkeye dönüşmüştü.

Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyor, hiçbir açıklama yapmadan hayatından nasıl çıkabiliyordu? Bu büyük bir haksızlıktı!

“Adele özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumu tahmin bile edemezsin, ama aslında şu an bile seni görmemem gerek.”

“Burada ne yaptığını hâlâ söylemedin.” Adele sorusuna cevap beklerken topuğunu ritmik olarak yere vuruyordu. “Yoksa beni mi kontrol ediyordun? Hem benimle görüşmek istemiyorsun hem de yanımda birinin olmasına tahammül edemiyorsun, haksız mıyım? Beni korumak için bu kadar zahmete girmene gerek yok Vladimir. İçeride bir sürü adam bana dans etmeyi teklif etti.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Vladimir buruk bir şekilde te-
bessüm ederek. “Onları gördüm.”

Adele Vladimir’in söylediklerinin tek kelimesini dahi an-
layamıyordu. Yani bunca zamandır buradaydı ve gizli gizli
onu mu seyrediyordu?

Vladimir Adele’in şapkasını ikinci kez yerden almak için
eğildi. Bu kez gömleğinin koluyla üstünü temizledi ve son de-
rece ihtiyatlı bir tavırla Adele’e doğru birkaç adım atıp şapka-
yı yavaşça Adele’in başına taktı. Şapkanın ön kısmını düzelt-
tikten sonra da usulca geri çekildi.

“Beni kulüpte mi gördün?”

“Evet, seni ve tüm o subayları... İçimden hepsini tek tek
yumruklamak geldi, tıpkı o gece dans salonundaki gibi...”

Adele öfkesinin yavaşça kendisini terk ettiğini fark etti. O
geceki gibi anında sakinleşmişti.

“Vladimir.” Kafasını sallayarak Vladimir’in gözlerine
baktı. “Anlayamıyorum... Ailemin birbirimizi görmemizi
yasakladığını biliyorum ama seni çok bekledim.” Genç kız
Vladimir’in önünde ağlamaktan korktuğu için bir süre durup
kendini toplamaya çalıştı. “Her performans öncesi seni bekle-
dim ama sen gelmedin. Aynı anda her şeye sahip olamazsın.
Yani böyle olmaz...”

“Biliyorum.”

“O hâlde neden?” Vladimir’in gözlerini kaçırmamasını iste-
miyordu. Çünkü artık bazı şeylerin üstünü örtemez ya da ko-
nuşmaları gereken şeyleri geçiştiremezlerdi. “Arkadaş oldu-
ğumuzu sanmıştım, fakat görünen o ki yanılmışım...”

“Seninle arama mesafe koymaya çalışıyordum.” Vladimir
derin bir iç çekerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.
“Adele bilmediğin o kadar çok şey var ki...”

“Tamam, o zaman öğrenmem, seni anlamam için anlat bana.”

Vladimir kafasını salladı. “Sana söyleyemem. Şimdi olmaz.”

“Bu bir cevap değil Vladimir. Hele ki Münih gibi bir yerde böyle habersiz bir şekilde karşıma çıkmışken... Bu çok tuhaf. Bence bana bir açıklama borçlusun.”

Adele kafasını dimdik tutup bir cevap almayı bekledi. Ancak Vladimir konuşmak yerine dalgın dalgın ufka bakmaya başladı. Adele o an Vladimir’in aklından neler geçtiğini çok merak etmesine rağmen duruşundan ödün vermedi ve sessizliğini korudu.

“Dans salonundaki geceyi hatırlıyor musun Adele?”

Kendi doğum gününü nasıl unutabilirdi ki? Vladimir’in o gece hediye ettiği kelebek şeklindeki tokayı bile hâlâ saklıyordu. O gece ona dans etmeyi teklif etmemişti belki, ama en azından birlikte eve kadar yürümüşlerdi. Çok güzel bir geceydi.

“Elbette... O gece Avusturya için çok şey değişti değil mi?” dedi Adele. ‘Ve benim hayatımda,’ diye eklemek istedi ama bir şey söylemedi. Belki o gece Vladimir’in hayatında da bazı şeyleri değiştirmiştir diye umuyordu.

Vladimir kafasını salladı. “Hayır. Savaşın başlamasını kasetmedim. Söylemek istediğim şu ki... O gece sana güvenip de arkadaşlarımdan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Birlikte büyüdüğüm arkadaşlarımı, aile dostlarımızı ve şehirdeki Yahudilerin başlarına neler geldiğini anlatmıştım hani?”

Adele evet anlamında kafasını salladı.

“İşte o yüzden buradayım.”

“Vladimir söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.”

Vladimir derin bir nefes aldı. “Sana güvenebilir miyim Adele? Arkadaşım... Sana, dostluğuna gerçekten güvenebilir miyim?”

Adele’in içinden *Evet!* diye bağırarak geçiyordu. Elbette, ona güvenebilirdi, fakat bunun konuyla ne ilgisi vardı?

“Ama baban bu konuyu kesinlikle duymamalı. Duyarsa şayet...”

“Bana güvenebilirsin,” diye fısıldadı Adele hafifçe başını sallayarak. “Ne olursa olsun seni kesinlikle yargılamayacağım...”

“Şehirde kalan Yahudiler var,” dedi Vladimir. Ellerini pantolonunun ceplerine sokup ürkek gözlerle baktı. “Ben onların kaçmasına yardım ediyorum.”

O an Adele’in kalbi durdu.

Bir şeyler söylemek istiyor, ama doğru kelimeleri bir türlü bulamıyordu. Milyonlarca yıl düşünse de Vladimir’in böylesine tehlikeli bir işin içinde olacağı aklına gelmezdi.

Adele sessizliği bozacak herhangi bir şey söylemeyince Vladimir konuşmaya devam etti. “Seni bundan uzak tuttum çünkü zarar görmeni istemedim. Seni korumaya çalışıyordum Adele.” Vladimir yerdeki bir taşla tekme attı. “Lütfen bir şey söyle!”

“Ben... Sanırım bana neden söylemediğini anlayabiliyorum.” Adele kafasını salladı. Tanıdığı bütün erkekler böyle bir şeyi gururla itiraf ederdi. Yaptıklarının çok cesurca olduğunu düşünüp takdir toplamaya çalışırlardı. Fakat Vladimir? O öyle mütevazıydı ki... Bunları utana sıkıla söylüyordu. Zaten Adele’in kalbini kazanmasının nedenlerinden biri de bu denli alçak gönüllü, yüce yürekli ve ketum olmasıydı. “Yakalanırsan bunun cezası çok ağır olacak, farkında mısın?”

“Evet,” dedi Vladimir başını sallayarak.

Şehirde onlarca söylenti dolaşıyordu. Eğer biri bir Yahudi-yi saklar ya da ona yardım ederse ölüme varan ciddi cezalarla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

“Neler olduğunu biliyorum. Yani dünyanın Almanya ve Avusturya hakkında neler düşündüğünü ve neler söylendiğini. Winston Churchill bu hafta bir konuşma yaptı. İngiliz halkının bu süreçte güçlü olmasını istedi. Nazi rejimine karşı dimdik durmalarını ve cesur olmalarını öğütledi. Bir de bunun Nazi-lerin güzel günleri olduğunu söyledi. Sence de bu doğru mu?”

“Churchill’in söylediklerini nereden biliyorsun?”

“Üniversitedeki arkadaşlarımdan duydum,” dedi Adele hüznle. “Herkes bunu konuşuyor. Ama sanırım Londra’ya düşen bombalar bir tek beni bu kadar rahatsız ediyor. Bence savaş hiçbir zaman hiçbir şey için çözüm değil.”

“Belki de haklısın ama adaletsizliklere karşı çıkmak için bir şeyler yapmalıyız Adele. Oturduğumuz yerden kınamanın kimseye bir faydası yok. Bana göre kınamak ya da karşı çıkmak dimdik durup yanlış gördüğümüz şeylerle savaşmak demek. Bence herkes tarafını seçmeli.”

“Ben de tarafımı seçmek istiyorum hem de çok... Ailemin haberi yok, ancak uzun zamandır bazı şeyleri sorguluyorum.” Adele elini çantasına sokup kırmızı bir kumaş parçası çıkardı. “Mesela artık bunu takmayı reddediyorum.”

Adele kol bandını yere fırlattı ve ayaklarının dibindeki tozlu zemine ağır ağır düşüşünü izledi. Tozlanan Nazi sembolü yerden onlara bakıyordu sanki...

Ardından Adele son derece mağrur bir edayla, “Ben sandığın kadar güçsüz biri değilim,” dedi.

“Ah Kelebek...” dedi Vladimir bir nefes kadar yakınına gelerek. Adele’in omzuna dökülen bir bukle saçını okşadı. “Ben hiç senin hakkında öyle düşünür müyüm? Böyle bir şey mümkün olabilir mi?”

Yaz sıcaklığına rağmen Adele tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti.

“Peki, o hâlde neden Münih’e geldin?”

“Buradaki bir ailenin kaçmasına yardım ediyoruz. Bir süre önce Viyana’dan göçüp saklanmak için Almanya’ya geldiler. Buradan İsviçre’ye daha kolay kaçabileceklerini ümit ediyorlardı.”

“Yani demek istediğin... Bu işte seninle olan başkaları da var öyle mi?”

“Evet.”

Vladimir az önce çok tehlikeli bir şey yapmış, Almanların kulağına gittiği takdirde ölümle cezalandırılabilirdi büyük bir suçu kendi ağızıyla itiraf etmişti. Adele hâlâ duyduklarının şaşkınlığını yaşasa da bir şeyi anlamıştı. Artık Vladimir’i her zamankinden daha çok seviyordu...

Sonra Tanrı’dan, inanç kavramından ve ikisinin de ortak dini olan Hristiyanlıktan söz ettiler. Ama Vladimir bu sefer inançlı bir Hristiyan’dan ziyade hayatı ve eylemleriyle Hristiyanlığı yaşayan biri gibi davranıyordu. O kendini Tanrı yolunda yürümeye ve doğru şeyi yapmaya adanmıştı.

Adele birkaç saniye duraksadı. Kendi hayatı ve sırlarıyla ilgili Vladimir’e güvenip güvenemeyeceğini düşündü.

“Yani Münih’e gelmenin tek sebebi o ailenin kaçmasını sağlamak?”

“Hayır, tek neden bu değil,” dedi Vladimir Adele’in içine işleyen derin bakışlarıyla. Ardından Adele’i kollarının arasına aldı. Vladimir’in kalp atışlarını duyan Adele’in içi titredi ve yanakları alev alev yanmaya başladı.

Vladimir daha sonra geri çekilip Adele’in alnına bir öpücük kondurdu. “Artık seni sahne dışında hiç göremiyorum,” diye fısıldadı, ardından parmak uçlarıyla Adele’in yanaklarını okşadı. “Buraya canım Kelebek’in tatlı tatlı keman çalışını dinlemeye geldim.”

Adele’in nefesi kesilmişti. Demek Almanya’ya gelme nedenlerinden biri de kendisini görmek ve dinlemektir, demek o da onu özlemişti. Konser salonunda seyircilerin arasında oturup gizlice ona yakın olmanın keyfini çıkarmıştı. Adele heyecan ve mutluluk sarhoşuydu...

“Söylediğin şey doğruysa, benim de sana itiraf etmem gereken bir şey var.”

Vladimir öylece dikilip merakla Adele’in söyleyeceği şeyi duymayı bekledi. “Tamam, dinliyorum.”

“Viyana’da kalan bazı Yahudiler var ve ben onlara yardım etmek istiyorum.”

Yirmi Birinci Bölüm

14 Ağustos 1943

Adele her şeyin o gece Münih'te nasıl başladığını, kalbinin sesini dinleyerek hayatındaki her şeyden nasıl vazgeçtiğini anımsadı. Ama şimdi müzik binasına giden tozlu yolda ilerlerken hayatının ne kadar değiştiğini düşünüyordu.

Sonbaharın gelmesiyle Auschwitz-Birkeanu'daki mütevazı müzik grupları tam teşekküllü bir orkestraya dönüşmüştü. Fakat buradaki atmosfer Münih'te müzik yapan üniversiteli gençlerinkinden çok daha başka bir dünyaya aitti. O günlerde, o genç ve tecrübesiz Adele de çok eskide kalmıştı. Bir kere buradaki prova takvimi çok daha sıkı ve yorucuydu. Buradaki mükemmeliyet anlayışı sanata kalite kazandırmaktan ziyade ölüm çizgisinin bir adım ötesine geçmemek demekti. Tek tessellileri orkestra üyelerinin gün içinde Canada'da çalışması zorunluluğunun kalkmış olmasıydı. Onun yerine hiç ara vermeden çalışıyorlardı. Sabahları mahkûmlar çalışmaya giderken,

akşamları da bitkin hâlde dönerken ve yeni esirleri taşıyan trenler perona yanaşırken... Kamp hayatı tüm acımasızlığıyla devam ederken onların tek bir görevi vardı; müzik yapmak...

Baharın sonlarına doğru Naziler akın akın Macaristan Yahudilerini getirmeye başladı. Bunun vergi gelirleriyle bir alakası olup olmadığı soru işaretiydi. Tek bir gerçek vardı; kamp nüfusu giderek artıyordu. Bunu kontrol altına almaya çalışan Naziler de çözümü kalabalık gruplar hâlinde getirdikleri insanları direkt gaz odalarına göndermekte bulmuştu. En korkuncu da trenden inen insanların ayıklamaya maruz kalışlarını izlemektir. Çalışmaya elverişli olanlar ve çalışmaya elverişli olmayanlar... Sen sağa, sen sola... Bu iki yön yaşamla ölüm arasındaki mesafeyi belirliyordu. Birbirlerinden ayrılmaya zorlanan aile üyelerini, onları bekleyen hazin sona doğru adım adım ilerleyen bahtsız insanları gördükçe Adele'in ruhu sızıyordu. Hisleri ne kadar dayanılmaz boyutta olsa da elinden keman çalmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Neredeyse her ayıklama işleminde ağlıyor ve dua ediyordu. Konuşamadığı hatta sesini bile çıkaramadığı için Tanrı'ya ağlayan kemanıyla sesleniyor, notalarıyla yalvarıyordu. Ancak anlayamadığı bir nedenden ötürü ölümler devam etti. Bazen bu işkence hiç bitmeyecek gibi geliyordu. İşte bu sıcak ağustos günü de ölüm yüklü günlerden biriydi. Bir sonraki esir treni gelene dek kemanını tamir edip platforma dönmesi gerekiyordu. Fazla zamanı yoktu.

“Omara kemanımın teli koptu,” dedi Adele pat diye içeri girip. Omara'nın dışarıya dönmek için hazır olmasını ve en kısa sürede kapıda onların yanındaki yerini almasını umut ediyordu. Ama hiç beklemediği bir şey gördü. Omara binada

yalnız değildi. Omara bir kadınla birlikte tahta yatağın önünde dikiliyordu. Kafalarını eğmiş yatağın üstünde bir şey yapıyorlardı.

Adele içeri girince ikisi de huzursuz olmuştu.

“Özür dilerim ama bir tel kopardım ve...” Kadının telaşla bir şey sakladığı Adele’in dikkatinden kaçmadı.

“Kemanın telini değiştirecek vaktin yok. Yedek enstrümanların nerede olduğunu biliyorsun Adele. Git ve hemen bir keman al.” Omara yatağa arkasını döndü, anlaşılan niyeti her ne yapıyorlarsa onu saklamaktı.

Omara ve kadının gizemli tavırları Adele’i huzursuz etti. Ancak peşine düşmek yerine sessizce Omara’nın söylediği şeyi yapmak için kapıya döndü.

“O hâlde kemanımı bırakıyorum ve yedeklerden bir tane alıyorum.” Kemanını kutusuna koyup kutuyu yatağın altına itti.

Omara kafasını salladı. “Güzel. Öğle provaları için döndüğümüzde kemanına yeni bir tel takarız.”

“Bu sabah yine tren peronunun orada çalışıyoruz...” Bu görevin ağır yükü altında ezilen Adele’in sesi titredi. Elini çabuk tutması gerektiğini bildiği için hemen bir keman kutusu alarak kapıya yöneldi. Herhangi bir nedenle dönmezse ya da gecikirse gardiyanlar çok sinirlenebilirdi.

“Nerede olduğundan Alma’nın haberi var mı?”

Adele evet anlamında kafasını salladı. Zaten onu buraya gönderen yeni şefleri Alma Rosé’du. “Evet, oraya seninle birlikte dönmemi bekliyor.”

Adele Omara’nın yanındaki diğer kadına baktı. Kadın Adele’in baktığını görünce gözlerini kaçırdı. Kısacık kesilmiş

saçları ve kirli üniformasıyla kadın tıpkı diğer mahkûmlar gibi görünüyordu. Adele tahminlerinde yanılmıyorsa karşısındaki kadın 4. Krematoryum'da çalışan Helene'di. Ama günün bu saatinde müzik binasında ne yaptığını sadece Tanrı bilebilirdi, bir de Omara tabii...

“Ben de birazdan geleceğim Adele.”

Adele duraksadı, yalnız dönmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. Bu güvenli olur muydu? Ya onu yalnız gören gardiyanlar Omara'nın hasta olduğunu düşünür ve hepsini karantinaya almaya karar verirse? Ya başlarına çok daha kötüsü gelirse? O zaman ne olacaktı?

“Ama şimdi ben Alma'ya ne söyleyeceğim? Sensiz döndüğümü görürlerse gardiyanlar ikimizi de cezalandırır.”

“Sen git, ben hemen arkandan geliyorum.”

Omara bunca soru ve ısrardan bunalmışa benziyordu. “Çabuk ol Adele. Geç kalırsan yiyeceğin dayaktan ben sorumlu değilim. Zaten sadece kopuk bir tel için buraya dönmen bile fazlasıyla riskliydi.”

Adele itirazlarının fayda etmeyeceğini anladı. Keman kutusunu kolunun altına sıkıştırdı. Arkadaşına son bir kez baktıktan sonra dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Adele'in binadan yalnız döndüğünü fark eden ilk kişi Marta oldu. Adele yerine oturup sıradaki şarkı için kemanını hazırlarken Marta'ya anlamlı bir bakış attı.

Tam bir profesyonel olan ve her daim mükemmellik isteyen Alma, zamanlama konusunda çok katıydı. Kopuk bir tel gibi beklenmedik aksiliklerde bile her müzisyenin tam vakitinde yerinde olmasını beklerdi. Bunu gayet iyi bilen Adele tepenin üstünde Omara'yı görmek için dualar etti. Bir an önce tren peronuna gelmesi herkes için en iyisiydi.

“Şişşt, Adele!” Bir sıra uzağındaki Marta Adele’in dikkatini çekmeye çalışıyordu. Adele dönüp baktı. Marta’nın ağız hareketlerini okuyarak, “*Omara nerede?*” diye sorduğunu anladı.

Adele kafasını salladı. Marta sandalyesinin yerini değiştirdi ve elinde flütüyle birkaç sandalye uzakta oturan Fränze’ye baktı. Durumu diğer kızlar da fark etmişti ama kimse tek kelime etmiyordu. Başçılardan biri çelloyu alıp arka sıradaki sandalyeye oturdu. Omara’nın bölümünü çalmaya hazırlandı. Zaten şu aşamada söylenecek ya da yapılacak başka bir şey kalmamıştı.

Şef elini kaldırıp dikkatlerini ona yönleltmelerini istedi.

Adele her zamanki gibi en arka sırada oturuyordu. Bir zamanlar Viyana’daki konserlerde Vladimir’le göz göze gelmek gibi bir alışkanlığı vardı ama artık onun yerini bile görev bilinci ve korku almıştı. Artık sadece ruhsuz bir robot gibi otomatik olarak keman çalıyordu. Yoğun hislerinden ve müzik sevgisinden eser kalmamıştı. Artık yüreği devre dışıydı, sadece keman tellerine basan parmakları vardı. Eserlerin duygusunda kaybolmak yerine nota kaçırmamaya ve diğer enstrümanlara uyum sağlamaya çalışıyordu.

Tanrım! Dişlerini sıkıp dualarına başladı. Tanrım? Bana zorla keman çaldırıyorlar Lütfen bunu yaptığım için benden nefret etme!

Adele derin bir nefes almaya çalıştı. Birkaç saniye sonra tepenin oradan onlara doğru koşan Omara’yı görünce de yüreğine su serpildi.

Lütfen affet bizi Tanrım... Onların isteği üzerine çaldığımız için lütfen bizi bağışla.

Yirmi İkinci Bölüm

Günümüz

“Şey... Sanırım siz New Yorkluların hakkını vermem lazım,” dedi William keyifle iç çekerek. Elindeki pizza dilimini çalışma masasının üstündeki karton kutuya koydu. “Gerçekten nefis pizza yapıyorsunuz.”

Sera tek kaşını kaldırıp ellerindeki kırıntıları silkeledi. “İşte bu! Demek sonunda seni New York tarzı pizza hamurlarının çok daha iyi olduğuna ikna edebildim.”

“Bayan James.” William eğildi ve elini her zamanki gibi Sera’nın elinin üstüne koydu. Bunu yaparken o kadar rahattı ki gören de kırk yıldır el ele tutuşuyorlar sanırdı. “Tablonun sahibini hiçbir zaman bulamayabilirim ama en azından harika bir hafta geçirdim ve hayatımın en lezzetli yemeklerini yedim.”

William’ın elinin sıcaklığı karşısında gülümsemesine engel olamayan Sera, üzerindeki gerginliği atamıyordu. William bütün programını iptal etmiş ve ilk akşamki

yemeklerinden sonra bulduğu her fırsatta galeriye gelmişti. Birlikteyken sohbet ediyorlar, tabloyu araştırıyorlar ve bol bol kahkaha atıyorlardı. Bir de güzel bahar havasının tadını çıkarmak için akşamları el ele Manhattan kaldırımlarını arşınıyorlardı. Ne geçmişi ne de geleceği düşünüyorlardı, sadece ‘o an’ vardı.

Fakat şimdi onları bekleyen ‘yarın’ diye bir şey vardı çünkü William’ın ertesi gün dönmesi gerekiyordu. Zaman su gibi akıp geçmiş, cumartesi gelip çatmıştı. William’m kendisine baktığını hissettiği an sandalyesinden fırladı. İlişkilerinin adını koymak dışında neredeyse her konudan konuşmuşlardı, fakat birbirlerinin hayatında kim oldukları... İşte o kısmı şimdi lik arka plana atıyorlardı.

Dağınık atölyenin içi onlarca kanvas tabloyla doluydu. Bazıları boyanmış, bazıları boyanmaya başlanmış ama yarım bırakılmış, bir kısmına da daha fırça değmemişti. Arka taraftaki raflarda da çok sayıda sanat tarihi kitabı ve heykeller duruyordu. Neredeyse iki kat uzunluğundaki camlardan şehrin ışıklanıyla gökyüzü görünüyordu. O hafta neredeyse dört saatlerini o güzel gökyüzünün altında yürüyerek geçirmişlerdi.

Sera, William şu an ne düşünüyor acaba diye meraklanmak için bir şeylerle meşgul olmaya çalıştı. Pizza tabaklarıyla soda şişelerini kaldırdı. Önce çöpleri topladı, hemen ardından da masadaki dosyaları düzenlemeye başladı. William’a karşı olan hisleri yüzünden deli gibi atan kalbinin sesini duymamak için ne buluyorsa onunla ilgileniyordu.

“Oradaki ne peki? Medusa mı?”

Sera tabakları çöpe attıktan sonra William’a döndü.

“Hangisi?”

William yılanı benzer uzantıları olan, morun en cırtlak tonundaki büyük heykeli gösteriyordu. “O şey tuhaf bir yaratık şeklindeki palto askına benziyor.”

Sera bir kahkaha attı. Demek ki o heykel odanın en arka köşesinde olmasına rağmen hâlâ çok dikkat çekiyordu. “Pek sayılmaz,” dedi, Penny’nin onu iki tekerli çekiciyle galeriye getirdiği günü anımsayarak. Aslında Sera da büyük boyutlu mitolojik eserler üzerinde çalışmayı çok seviyordu. Fakat oradaki heykelin durumu farklıydı çünkü sevgili asistanı heykel-den çok onu yapan genç adamı beğendiği için onu buraya getirmişti. “Penny’nin buluşlarından biri diyebiliriz. Birkaç yıl kadar önce girdiği sanat çevrelerinden birinde geleceği parlak bir heykeltıraşla tanışmıştı da...”

“Yani sen de o heykeli saklamak istedin...” William şirin bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

“Seni temin ederim ki bu benim kararım değildi,” diye itiraz etti Sera, şakadan ellerini havaya kaldırarak. “Anlayacağın Penny bu adamla flört etmeye başladı ve adamın yaptığı korkunç şeyleri tek kişilik bir sergi misali sergilemem için beni ikna etti.”

“Ne yani, onu galeride mi sergiledin?”

Sera gülerek kafasını salladı. “Yok artık, böyle bir şeyi yapmam için aklımı kaçırmam lazım.”

William mırıldanarak, “Sanat galerisi sahibi olmanın profesyonel tehlikeleri olabileceği hiç aklıma gelmezdi,” dedi.

“Öyle deme, işimize de yaradı. Penny bir ay sonra adamdan ayrıldı, biz de yaratığa benzeyen bu acayip şeye bakıp bakıp güldük.” Sera bir tabure alıp masanın uzak bir köşesine oturdu. “Kışın paltolarımızı asıyoruz, moralimiz bozuk

olduğunda da bizi gülümsetiyor. Böyle ulvi amaçlara hizmet eden bir şeyi küçümseme lütfen.”

William Sera’nın özellikle yanına oturmadığını fark etti ama bir şey söylemedi. Kafasını yana yatırıp yüzünde ciddi bir ifadeyle sessizce Sera’ya baktı. Sanki Sera’nın sakladığı bir şey vardı da onu bulmaya çalışıyordu.

William bir süre sonra çift kanatlı cam kapıların yakınında duran Adele’in tablosunu gösterdi. Galerinin loş bir köşesinde asılı olduğu için yüzü atölyeden zar zor seçiliyordu. “İşte ben sanatın böylesinden hoşlanıyorum. Öte yandan diğeri...” William heykele bir daha baktı ve dilini çıkardı. “Sanırım bu tarz şeylerden pek anlamıyorum. Modern sanat deyince akla bunlar geliyorsa sanırım yeni bir hobi edinmem gerekecek.”

“Ah, demek sanatı hobi olarak görüyorsun. Aslında başlarda benim için de öyleydi, ama bir gün...” Sera omuz silkti. “Bilmiyorum, sadece bazı şeyler değişti işte... Sonra bu galeri ve içindeki sanat eserleri hayatımın merkezi oluverdi.”

“Neden peki?”

“Galiba neden... Şey aslında her şey Paris seyahatimi ertelemek zorunda kaldıktan sonra oldu. Hayatım boyunca en çok istediğim şey o şehre gitmekti.”

William kaşlarını kaldırdı, bir parça şaşırmışa benziyordu. “Yani Paris’e hiç gitmedin mi?”

“Sadece bir kere, o da çocukken, ama çok fazla yer göremedim. Babamın Almanya’da bir konuşması vardı, işte o zaman kısa bir süreliğine uğradık. Bu arada babam da sanat tarihçisiydi, eski bir arkadaşını görmek için bir galeriye gitmiştik. Uçağa yetişmemiz gerektiği için de şehri gezme fırsatımız olmadı.”

“Oraya neden dönmek istediğini anlayabiliyorum.”

Sera Adele’in tablosunu ilk kez orada gördüğünden bahsetmeden anlatmaya devam etti.

“Evet, babamla çok yakındık. Bazı zamanlar yolculuklarında ona eşlik ederdim. Okuldan geri kaldığım için annem bundan pek hoşlanmazdı gerçi,” dedi Sera geçmiş günlerin hatırasıyla gülümseyerek. Atölyedeki masanın üstündeki mürekkep lekesine bakarken dalıp gitti. “Ama babam her seferinde benden gördüklerimle ilgili kısa bir rapor yazmamı isterdi, annem de mutlu olurdu.” Sera kafasını kaldırıp baktı ve William’ın gözlerini ondan ayırmadığını fark etti. “Ben de çok mutluydum. Paris’i bir daha hiç görememiş olsam da...”

“Senin hakkında böyle bir şey duyacağım hiç aklıma gelmezdi.”

Sera kafasını salladı. “Çok şaşırtıcı değil mi? Dünyadaki en önemli sanat merkezini görmemiş bir sanat galerisi sahibi... Ama bu...” Utancını gülerek gizlemeye çalıştı. Utancının bir nedeni söylediği şeyin doğru olmasıysa diğeri de William’ın bakışları yüzünden kıpkırmızı olan yanaklarıydı. “Sanırım acınacak hâldeyim.”

“Hayır, hiç de değil,” dedi William Sera’yı yakından tanımanın sevinciyle gülümseyerek. “Kesinlikle acınacak bir durumun yok. Sonuçta burada da bir sürü sanatsal aktivite var, yanılıyor muyum? Manhattan’da sanat konusunda ciddi atılımlar var. Ayrıca çok sevdiğin bir işi New York gibi bir şehirde yapmaktan daha iyi bir şey olabilir mi? Bence bu şehir önemli bir kültür merkezi. Ayrıca dilediğin zaman oraya, yani Paris’e tekrar gidebilirsin.”

“Biliyor musun, çoğu insan galeri sahiplerinin yaz tatillerini mesleki değişim programlarına katılarak geçirdiğini zannediyor,” diye açıkladı Sera. “Bir sömestrlğine bile olsa Paris’te olmak... Gerçekten sanatla ilgileniyorum diyen herkesin yapması gereken bir şey, insana kesinlikle çok şey katıyor. Ne yazık ki benim için durum bu kadar basit değil.” Sera bir süreliğine duraksadı. Alt dudağını ısırıp sesli olarak söyleyeceği kelimeler için cesaretini toplamaya çalıştı. “Biz balayımızı Paris’te geçirmeyi planlıyorduk da... Yani Michael ve ben...”

William yavaşça derin bir nefes aldıktan sonra başını sallayarak onu anladığını ifade etmeye çalıştı. Tek kelime etmeden onu teselli etmeye çalışıyordu. Sera da onun niyetini anlamıştı. Aralarında bir masa olsa da aslında William sandığından daha yakındı. Sera’nın her düşünce ve duygusunu yüzünden kitap gibi okuyabiliyordu.

“Hep bunun hayalini kurmuştum. Hangi sanat tarihçisi kurmaz ki... Louvre Müzesi’nde kaybolup hayranı olduğun eseri görmek ki bu benim için Kanatlı Zafer Heykeli’dir*. O heybetli figürü, o kanatları görmek... Sonra Versay Sarayı’nı gezmek, Notre Dame Katedrali’nin her köşesinde zaman geçirmek... Bunların hepsi Michael’la ikimizin ortak hayalimdi. Bunların hepsini onunla göreceğimi sanmıştım. Sürekli bu hayalimizden konuşuyor, Paris gezimizi en ince ayrıntısına kadar planlıyorduk. Fakat düğün iptal olduktan sonra oraya yalnız gitmeye cesaret edemedim.”

“Peki, neden Paris’e babanla tekrar gitmedin?”

* Yunan mitolojisi zafer tanrıçası Nike’nin M.Ö. 3. yüzyıldan kalma mermer heykeli olup 1884 yılından beri Paris’teki Louvre Müzesi’nde sergilenmektedir. Helen Dönemi’nin en önemli örneklerinden biri olarak kabul edilen heykel Semadirekli Nike olarak da anılmaktadır. (Çev. N.)

Sera yanağından süzülen bir damla yaşı elinin tersiyle sildi. “Gidemedim çünkü babam Paris seyahatimizden kısa bir süre sonra öldü.”

William kafasını eğerek, “Sera çok üzüldüm,” dedi.

William’ın üzüntüsü gerçektir. Samimiyetini fark eden Sera, gözyaşları içinde anlatmaya devam etti.

“Sekiz yaşıyordum. O yaştaki bir kızın kahramanı babasıdır ki böyle hissetmemi sağlayacak çok güzel anılarım var. Fakat öyle mutlu bir hayat bile göz açıp kapayıncaya kadar değişebiliyor...” Sesi titredi. Bütün o anılar bir bir gözünün önüne geliyordu. “Sonra Michael’la birlikte aldığımız biletlerin benim için denizaşırı bir uçak seyahatinden çok daha büyük ve önemli bir anlam taşıdığını fark ettim. Sanki oraya tekrar gitmek beni bir zamanlar olduğum küçük kızla barıştıracaktı. Sonra da yeni anılar biriktirebilecektim. Kocamla... Kısacası içimdeki o umut da, hayallerim de, potansiyel anılarım da biletlerle birlikte çöpe gitti. Tek başıma gidersem bir hayali yarım yamalak yaşayacakmışım gibi bir hisse kapıldım.”

“Çünkü sen o hayalin tamamını istiyordun.”

Sera o an midesinde kelebeklerin uçuştığını hissetti. Sanki lisedeki hâline geri dönmüştü. Gerçi hatırladığı kadarıyla lisedeki erkeklerin böyle büyüleyici mavi gözleri yoktu.

“Sanırım evet. Ama Michael’la olanlardan sonra...” Duraksadı. Baş başa yemek yedikleri ilk akşamdan sonraki sohbetlerinde eski nişanlısının adı geçmemiştir. “Bu galeri benim için bir çeşit kurtarıcı oldu. Yanlış olduğunu bildiğim hâlde kendimi sürekli buraya attım. Hiçbir şey hissetmemek için kendimi hep işe verdim, sürekli çalıştım, çalıştım... Hayattaki risklerden korunmak, canımın tekrar yanmasını engellemek için en güvenlisi buydu.”

Sera o kadar gergindi ki kucağındaki elleri buz kesmişti. William'ın göremeyeceği şekilde masanın altında ellerini ısıtmaya çalıştı.

“Risklerden korunmak için en güvenlisi... Galiba ne demek istediğini biliyorum.”

“Sahiden mi?”

William başını olumlu anlamda salladı. “Kim seni yaşamak istediği hayattan vazgeçecek kadar kendini işine adanmış birinden daha iyi anlar ki? Ben büyükbabamla pek yakın sayılmazdım. Bunu değiştirebilmeyi o kadar isterdim ki... Ama hayatta olmadığı için artık böyle bir şansım yok. Nasıl bir kariyer istediğimi bile bilmediğim bir zamanda kendimi en dipte buldum.”

“Son zamanlarda tekrar kutsal kitap okumaya başladım, bana çok yardımcı oluyor.” Sera söylediği şeye William'ın nasıl bir yorum yapacağını merak etti. Bir süredir hayatının bu bölümünü de onunla paylaşmak istiyordu ama şimdi konu açılınca fazlasıyla korktuğunu fark etti. Neyse ki korktuğu şey başına gelmedi.

William acayip şaşırmıştı.

“Gerçekten mi?” diye sordu. Gözlerini fal taşı gibi açmış Sera'ya bakıyordu.

“Şey, evet... Bu hayatımın önemli bir parçasıydı... Hatta Michael'la ayrılana kadar hayatımın merkezidi diyebilirim. Tanrı'ya hep çok yakındım diyemem ama içimden bir his tekrar yakınlaşmam gerektiğini söylüyor. Çünkü gerçekte kızgın olduğum kişi Tanrı değil, nişanlımdı. Çünkü o da benim gibi inançlıydı. Ben hep inançlı birinin beni incitmeyeceğini düşünmüştüm.”

“Ama hepimiz zaman zaman birbirimizi incitebiliyoruz, öyle değil mi?”

Sera kafasını salladı. “Evet, hatta Adele’in başına gelenler bunun en güzel kanıtı.”

William bu doğru sözün karşısında bir şey demedi.

Onun yerine sessizce taburesinden kalktı, ara ara Sera’ya bakarak sandalyenin yanına gitti. Sandalyenin üstünde duran ceketini ve dizüstü bilgisayarının olduğu çantayı eline aldı. Çantanın üst gözünün fermuarını açtı. İçinden çıkardığı deri ciltli küçük kitapla birlikte masaya döndü ve Sera’nın yanı başındaki tabureye oturdu.

Elindeki eski İncil’i Sera’nın önüne koydu.

Sera şaşkınlıktan donakalmıştı. Bu zengin iş adamının yanında İncil taşıyacak kadar inançlı olacağı kırk yıl düşünse aklına gelmezdi.

“İnançlı birisin.”

William hafif bir tebessümle evet anlamında başını salladı. “On altı yaşımdan beri bu konuya karşı hassasiyetim var.”

Sera elini İncil’in kapağında gezdirerek iç çekti. “Demek bunu o zamandan beri saklıyorsun?”

William bir kez daha başını salladı. “Evet. Vaftiz edildiğim zaman büyükbabam hediye etmişti.”

Sera ergenlik döneminden bahseden William’ı dikkatle dinledi. William ona başlarda sorunlu bir çocuk olduğunu, çok para ve az sorumluluk nedeniyle yanlış arkadaşlar edindiğini, sonra da defalarca başını belaya soktuğunu anlattı. Son hız yokuş aşağı giderken Tanrı’ya yönelerek hayatını değiştirmiş ve bir daha asla arkasına dönüp bakmamıştı.

“Demek bu yüzden sana Vaiz diyorlar?”

“Evet. Arkadaşlarım lakap konusunda fazla yetenekliler, öyle değil mi? Galiba Paul’le birlikte insanlara lakap takmaya o zamanlar başladık. Ancak itiraf etmeliyim ki bulduğumuz isimlerin hepsi de tam oturuyor. Okula döndüğüm zaman bile beni böyle çağırımları hoşuma gidiyordu. Buna hem alışmış-tım hem de içimden gerçekten de bir vaiz olmak geliyordu.”

“Neden olmadın peki?”

“Şaka mı yapıyorsun? Bir Hanover’ın kürsüye çıkıp vaaz verdiğini düşünsene.” William omuz silkti. “Ailemin çok daha acil gereksinimleri ve beklentileri vardı. En önemlisi de ailemizin bir lidere ihtiyacı vardı. Bu yüzden yaşlı Hanover Aile ileri geleninin görev ve sorumluluklarını zamanı gelince devralan kişi ben oldum. Babam da işlerden elini eteğini çekince şirket batma riskiyle karşı karşıya kaldı. Birinin acilen bir şeyler yapması gerekiyordu. Paul oldum olası işlere pek ilgi duymamıştı, Macie de çok genç ve tecrübesizdi. Durum böyle olunca...” William bebek mavisi gözlerini Sera’ya dikti.

“Yani onların istediği şeyi yaptın.”

“Hayır, ben sadece ailemi bir arada tutmak için yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım. Bu doğrultuda da pazar günlerimi kiliseye giderek değil de gerçek bir kariyer için çalışarak geçirdim. Ailem de bu fedakârlığımı gördü.”

Sera elini İncil’in üstüne koydu. “Demek yönetim kurulu toplantılarına giderken bile bunu yanından ayırmıyorsun.”

“Çantasında İncil taşımak... Bir galeri sahibinin gözünü korkutmaya çalışan varlıklı iş adamı profiline hiç uymuyor, değil mi?” dedi William kahkaha atarak. O kadar içten gülüyordu ki gözlerinin etrafındaki çizgiler tek tek görülebiliyordu. Sera onun bu denli açık yürekli ve candan olmasını çok

takdir etti. William'ın sıcak tavırlarından güç alarak içgüdüsel olarak ona doğru eğildi.

“Evet, uymuyor... Göz korkutucu kısmı biraz abartı oldu, o kadar da korkmamıştım.”

William gülümsemeye devam ediyordu. Birkaç saniye sonra yüzünde aniden kaskatı bir ifade belirdi. Sanki az önce şakalaşıp gülen onlar değildi. “Biliyor musun, bunu daha önce kimseye anlatmamıştım. İnsanların nelerden vazgeçtiğimi bilmesini istemedim.”

“Gerçekten kimse bilmiyor mu?”

“Hayır, Sera,” dedi William sesini fısıltı seviyesine indirerek. “Sanırım bu da benim Paris'imdi. Tanrı hep ona dönmem için beni çağıracak ama ben asla dönemeyeceğim.”

William Michael'dan çok farklıydı. Öncelikle dürüst bir insandı. Başarı ve güç dışındaki şeylere de önem verdiğini itiraf etmekten korkmayacak kadar da cesurdu. Başarı, güç, para... İnsanları bambaşka biri hâline getirebilecek bu üç şey onda fazlasıyla vardı. Fakat o ne bunlara tapıyor ne de bunlarsız yaşayamayacağını düşünüyordu. Öyle ki gerekirse bunlardan gözünü kırpmadan vazgeçebilecek kadar da korkusuz ve ne istediğini bilen biriydi.

Tanıştıkları anda fark edememiş olsa da William çok büyük bir kalbe sahipti. “Özetle bütün bu olanlardan sonra,” dedi William elini Adele'le ilgili dosya yığınının üstüne koyarak. “Demek istediğim bu iş başladığında neredeydik, şimdi neredeyiz... Arada dağlar kadar fark var değil mi?”

“Galiba haklısın.” Sera'nın kalbi yine son hız atıyordu, hemen araştırma sonuçlarına odaklanmaya çalıştı. “Ama Adele ya da Vladimir hakkında yeni bir şey bulamadık. İkisi

hakkında da Ekim 1944'den sonra hiçbir iz yok. Galiba onlarla bağlantı kurabileceğimiz tek nokta büyükbaban.”

“Ama büyükbabamın bir bağlantısı olup olmadığını, varsa da ne tür bir şey olduğunu da kesin bilmiyoruz.”

Evet, maalesef bu doğrudu. Elle tutulur tek bir ipucuna bile ulaşamamışlardı.

Hafta boyunca Edward Hanover'dan bahsetmişlerdi. William büyükbabası hakkında bildiği ne varsa anlatmıştı. Söylediğine göre büyükbabası savaş patlak verdiğinde Oxford'da öğrenciymiş. Hayatı boyunca fotoğraf çekmiş, daha sonra da savaş zamanı İngiliz Ordusu'nda foto muhabirliği yapmıştı.

“William bu dosyaların üstünden en az yüz kere geçtik. Ancak büyükbabanla ilişkilendirebileceğimiz tek bir fotoğraf bile bulamadık.”

“Peki, Auschwitz'dekilerin özgür bırakıldıkları zaman? Ya kamptakiler serbest kalırken büyükbabam da oradaysa? Belki Adele ve Vladimir'in başına gelenleri bir şekilde öğrenmiştir.”

Sera olamaz anlamında kafasını salladı. “Keşke o kadar kolay olsa William. Ama Auschwitz, Kızıl Ordu sayesinde özgür kaldı. Müttefik bile olsalar İngiliz ordusunda görevli bir foto muhabirinin Ruslarla seyahat ettiğine inanmak güç. Bana kalırsa orada olma ihtimali yok denecek kadar az.”

“Peki ya başka biri varsa?”

“Auschwitz'de kalan başka bir kişi mi demek istiyorsun?”

“Neden olmasın? Madem Auschwitz'de Adele'i gören kişi büyükbabam değil, o hâlde başka biri olmalı. Belki de biri büyükbabama orkestradakilerin başına gelenleri anlattı. Böyle bir olasılık var, değil mi? Sonuçta orkestra üyeleri hep kampta ve göz önündeydi. Orada esir tutulan herkes onları görüyordu. Bence biri onları görmüş olmalı.”

Bunu duyan Sera'nın aklına aniden bir fikir geldi. Ya kamptaki mahkûmlar özgür bırakılırken Adele'in bir fotoğrafını buldularsa? Ya biri o resmi Adele'in kendisine değil de fotoğrafına bakarak yaptıysa? Ya başından beri yanılıyorlarsa?

"1945 yılının baharında büyükbabanın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sanmıyorum."

"Belki de biri Adele'in başına ne geldiğini gördü. Biri Adele'in nasıl öldüğünü, orkestra üyelerinin akıbetini görmüş ve bunu daha sonra büyükbabana anlatmış olabilir. Büyükbabanın savaş zamanı kimlerle arkadaş olduğunu veya tanıdıklarını bulabilirsek, belki Adele'le bağlantılı bir şey yakalayabiliriz." William'ın sessizliğini gören Sera meraklandı. "Ne düşünüyorsun William? Sence de denemeye değmez mi?"

"Birden gözlerin parladı, yüzüne renk geldi Sera."

Sera ellerini yanaklarına götürdü, sahiden de yanaklarından ateş çıkıyordu. Kim bilir nasıl kızarmıştı... "İnanmıyorum, gerçekten mi?"

William evet anlamında başını salladı. "Paris'e adım atmış kadar mutlu ve heyecanlı görünüyorsun. Bu gizemli hikâyenin sonunu çok merak ediyorsun, değil mi?"

"Sen etmiyor musun?"

"Elbette ediyorum."

"Öyleyse en kısa zamanda bu konuyu araştırmaya başla," dedi William heyecanla. Henüz ortada net bir şey yoktu belki ama artık bir umutları vardı. Küçücük makul bir ipucu bile ellerinin kollarının bağlı olmasından çok daha iyiydi. "Bu konuyu babana sorabilir misin?"

William bir süre tereddüt etti. Ardından gözlerini kaçırıp masanın üstündeki dosyaları karıştırmaya başladı. Sera

William'ın moralini bu denli bozan şeyin ne olduğunu merak etti. Fiziken belki hâlâ yanı başındaydı ama ruhen çok uzak bir diyarda olduğu kesindi.

“Will?”

“Aylardır babamla konuşmuyorum,” diye itiraf etti William. Sesi soğuk ve mesafeliydi.

“Bak, babanla konuşmanı istememin tek nedeni, belki yeni bir bilgi öğreniriz diye düşünmem. Ailenin iyiliği için de olsa onu arayamaz mısın?”

“Bu konuyu düşüneceğim Sera.”

Sera başını salladı, fakat dalıp giden William'm onu görüp görmediğini bilmiyordu. Sırf oyalanmak için o da kendini dosyaları düzenlemeye adanmıştı. Galiba dosyalar ikisi için de ideal kaçıştı.

“Tamam.”

“Büyükbabamın bu konuyla ne ilgisi olduğunu merak etmeni anlıyorum ama az önce benden istediğin şeyi yapabileceğimden emin değilim. Bu benim için sandığın kadar kolay değil Sera.” William dosyaların üstünü koluyla sildikten sonra montunun durduğu sandalyenin yanına gitti. Dosyaların hepsi düzenlenip yerleştirilmişti. William çantasını omzuna astı.

William'ın gitmek için hazırlandığını gören Sera, “Yarın havaalanına kadar sana eşlik etmemi ister misin?” diye sordu.

William hayır dercesine kafasını sallayıp ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Yüzünde çok mahzun bir ifade vardı. “Yarın tek başıma taksiyle giderim, uçağım çok erken kalkıyor.”

“Erken mi?”

William tekrar kafasını salladı. Konuşkan ve neşeli adam gitmiş, yerine vücut dilinden başka bir iletişim aracı

kullanmayan biri gelmişti. Sessizce ayakta durup bekledi. Sera'nın kendiliğinden yanma gelmesini istiyordu. William'ın bu hâlinin sebebi sadece babası mıydı? Yoksa Sera'nın tablodan başka bir şeyi önemsemediğini mi düşünüyordu? Bu soruların cevabını bulamayan Sera, birden yerinden kalkarak William'ın yanma gitti.

İncil'i çantanın ön gözüne sıkıştırırken, “Buna ihtiyacın olacak,” diye fısıldadı.

“Evet, galiba haklısın,” dedi William hüzünlü bir sesle. “Tabii, Paris’i tekrar görmek istiyorsam,” diye ekledi. Çok duygusal görünüyordu. Ardından eğilip Sera'nın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. William'ın sıcaklığıyla kendinden geçen Sera gözlerini kapatıp anın tadını çıkardı.

Sera hafifçe geri çekilerek, “Babanı arama konusunu sahidan düşünecek misin?” diye sordu.

William Sera'nın yanağını okşadı. “Evet, düşüneceğim. Yanlış hatırlamıyorsam bu işte ortağız demiştik?”

“Evet, ortağız...”

“O hâlde anlaşmamız kapsamında payıma düşen şeyi yapmak zorundayım.”

Sera galerinin ön kapısını kilitlerken William'la ilgili anıları gözünün önüne geldi. Daha yarım saat önce gözlerinin içine nasıl baktığını, onu nasıl öptüğünü düşünüyordu.

William ertesi sabah ülkenin diğer ucuna uçacaktı ama Sera onun gitmesini istemiyordu. Önceden kendine bile itiraf edemediği gerçeği artık biliyordu. Ona doğru bir adım atmıştı.

William'la yakınlaştığı her saniye kendini ilk kez âşık olmuş liseli bir kız gibi hissediyordu. William'ı her düşündüğünde dudaklarında engel olamadığı nedensiz bir gülümseme beliriyordu.

Çok uzun zamandır kendini bu kadar mutlu hissetmemişti.
“Sera?”

Birinin seslendiğini duyan Sera, hızla arkasına döndü. Bu ses kesinlikle tanıdıktı.

Sesin sahibini gören Sera gördüğü şeyin gerçekliğinden emin olmak için gözlerini defalarca kırpmak zorunda kalmıştı.

Sarı saçlarını farklı bir modelde kestirmesini ve bronzlaşmış tenini saymazsak hâlâ hatırladığı adam gibi görünüyordu. Evet, şu an karşısında duran kişi şık ve pahalı takım elbisesiyle tam bir Wall Street insanı gibi görünen Michael Turner'dı.

“Michael?”

Sera sokak lambasının loş ışığıyla aydınlanan tanıdık figüre baktı.

Michael başını sallayıp, “Merhaba Sera...” dedi.

“Burada ne işin var?”

Michael'ın yüzünde tedirgin bir gülümseme hâkimdi.

“İçeri gelebilir miyim? Seninle konuşmam gerekiyor...”

Yirmi Üçüncü Bölüm

8 Şubat 1941

“Ne arıyorsun Adele?”

Vladimir omzunun üstünden bakıp dar sokakları ve tenha caddeyi bir kere daha kontrol etti. Rıhtımdan gelen seslere bakılırsa yakınlarda insanlar vardı. Adele o an gecenin karanlığında bile olsa birilerinin onları görme ihtimali olduğunu fark etti. Dikkatli olmak zorundaydılar. “Ne yaptığını biliyorsun, değil mi?”

Adele tuğlaların altındaki eski ahşap plakayı kaldırdı. “Dışarıdan belli olmuyor ama burada binaya girmek için gizli bir geçit var,” diye fısıldadıktan sonra dizlerinin üstüne çöktü. “Gördün mü? Abram bana nasıl girileceğini göstermişti. Buradan girip emekleyeceğiz, sonra da arka taraftaki mutfağın altındaki kilere çıkacağız. Tuğlalarla örülü olduğu için geçiş yok gibi görünüyor. Kimse burada böyle bir giriş olduğunu anlayamaz.”

Paltosunun altına sakladığı sepeti eline alıp emeklemeye başlıyordu ki birden omzunda bir el hissedip durmak zorunda kaldı.

Vladimir kafasını sallıyordu. “Dur, oraya önce girmene hayatta izin vermem. Ya bir aksilik olursa? Başına kötü bir şey gelsin istemiyorum.”

“Saçmalıyorsun Vladimir. Sardalya fabrikası yaklaşık iki yıldır kapalı. Merak etme, içeride kimse yok.”

“Bodrumda saklanan Yahudi aile dışında kimse yok demek istedin sanırım.” Paltosunun cebinden çıkardığı çakmağı Adele’e uzattı. Vladimir’e karşı bir zafer kazanmanın sevincini yaşayan Adele göz kırıp çakmağı aldı.

“Ben plakayı kapatana kadar sakın çakmağı yakma.” Vladimir caddeye bir kere daha baktı. Ortalığın sakın olduğuna ikna olunca da Adele’e işaret verdi. “Haydi, devam et...”

Adele yiyecek sepetini Vladimir’in elinden alırken kalbine sıcak bir şeylerin aktığını hissetti. Vladimir kesinlikle çok asil ve yüce gönüllü bir erkekti, Adele’in başına bir şey gelmemesi için her şeyi yapacak kadar da cesur... “Ne konuştuğumuzu unuttun mu? Bu işte beraberiz.”

“Hayır, bunu ben değil sen söyledin. Ben sadece operasyonun başında girişi ve yolu göstermen için bana yardımcı olmanı kabul ettim. Sonra doğruca evine döneceksin.”

Adele gözlerini devirip bakmak istediye de bunun hata olacağını anladı. Çünkü Vladimir’in tek amacı onu korumaktı ve böyle bir şey için onu suçlayamazdı.

Adele diz çöküp kafasını ahşap plakanın altına soktu. Sepeti önüne alıp tozlu zeminde emeklemeye başladı. İçerisi çok karanlıktı, ayrıca her yerde de örümcek ağları vardı. Fakat tam

karşıdaki kilerin cılız ışığını görebiliyordu. Gümüş rengi ay ışığı puslu havayı biraz olsun aydınlatıyordu.

Arkasından gelen Vladimir'in ahşap plakayı kapattığını duydu.

"Tam karşıda, buradan gideceğiz," diye fısıldadı Adele.

"O ışık da neyin nesi? Kilerin her yanının tuğla kaplı olduğunu sanıyordum."

"İkinci katta küçük bir havalandırma penceresi var," diyen Adele, kafasını sallayınca çakmağın alevi titreşti. "Endişelenme, bunu daha önce defalarca yaptım. Gayet güvenli olduğundan şüphen olmasın."

Vladimir derin bir iç çekti. Adele'in defalarca gizli gizli Haurbechlerin yanına gitmiş olması gerçeği onu çok rahatsız etmişti.

Keşke bunu Vladimir'e söylemeseydim...

"Tam buradan," dedi Adele. Vladimir önlerindeki girişi görebilsin diye hafifçe kenara çekildi. "İşte, oradan içeri gireceğiz. Arka duvardaki dolapların arkasında bodruma inen bir merdiven var."

Adele duvara monte edilmiş tezgâhın altına gizlenmiş girişe doğru emekledi.

Bu arada da etrafına bakmaya devam etti.

Toz ve örümcek ağları... Dolaplar bir süre önce kaldırılmıştı ama sardalya kutuları ve fare kapanları son geldiğinde de burada duruyordu. Kafasını kaldırıp demir parmaklıklı pencereye baktı. Zaten fabrikanın her yeri ya tahtalarla ya da demir parmaklıklarla kapatılmıştı.

Adele ayağa kalkıp lacivert paltosundaki tozları silkeledi. Yemek sepetini aldıktan sonra Vladimir de masanın altından

emekledi. Adele'in saçlarına bulaşan toz ve örümcek ağlarını temizleyecek fırsatı bile olmamıştı.

Vladimir aniden öne doğru yürümeye çalışan Adele'in bileğinden tuttu.

“Bırak beni...”

“Hayır, bu çok tehlikeli,” dedi Vladimir, kesin bir ifadeyle kafasını sallayarak. “Nerede olduklarını bana gösterdin. Artık gerisini sadece ben halledeceğim.”

“Bunu yapamam Vladimir!” diye fısıldadı Adele. “Seni beklemiyorlar. Yakalandıklarını sanıp korkabilirler. Orada çocukların da olduğunu unuttun mu? O küçük çocukları korutmaya hakkımız yok.”

“Adele, hiçbir Gestapo Yahudileri gizlendikleri yerden çıkarmaya daracak yerlerde emekleyerek gitmez. Senin de bildiğin gibi onlar duvarları yıkar, makineli tüfeklerle tarar ya da mekânı ateşe verir. Bence Haurbechler yakalanıp yakalanmadıklarını gayet iyi anlayabilirler.”

“O hâlde beni bırak ki en azından onlara getirdiğim yiyecekleri verebileyim, sonra gidebiliriz,” diyen Adele, konuşmasına daha duygusal bir ses tonuyla devam etti. “Bırak onlara bir şey verebileyim, vereceğim şey küçük bir umut bile olsa...”

Vladimir kafasıyla arka duvardaki ahşap dolapları gösterdi.

Adele usulca başını öne eğdi. “Orada olduklarını nereden anladın? Yani o duvarın arkasında olduklarını?”

“Yerdeki tozlardan.” Vladimir arkadaki duvara doğru ilerleyen ayak izlerini gösterdi. “Ayak izlerinden Adele, onları kapatmayı unutmuşsun.”

Adele tozlu zeminde bıraktığı kanıtlara baktı. Ayak izleri emekleyerek girdiği yerden doğruca arkadaki dolaba gidiyordu.

“Bak, bu odanın giriş ve çıkışı tek bir yerden ama senin ayak izlerin başka bir yer daha olduğunu gösteriyor. Gizli yerleri araştıran subaylar sadece bu izlere bakarak seni kolaylıkla enseleyebilirdi. Ardında iz bırakmaman gerektiğini bilmiyordun Adele.”

Adele o an kendini dünyanın en aptal insanı gibi hissetti. Utançtan gözlerini kapattı. Bunca zamandır Haurbech Ailesi’ni gizli gizli ziyaret ediyor, her fırsatta onlara yemek getiriyordu. Bunu yaparken de hep iyi bir şey yaptığını düşünüp mutlu olmuştu. Ama şimdi yaptığı hatanın farkındaydı. Bugüne dek yakalanmadıysa bu sadece şanslı olduğu içindi. Kilerin tozlu zemininde ben buradayım diyen izler bırakıp da yakalanmamak, şans ve mucize dışında bir şeyle açıklanamazdı zaten.

“Senin için neden bu kadar endişelendiğimi şimdi anladın mı?” Vladimir işaret parmağıyla Adele’in burnunun ucuna vurdu. “Bak, her yerin toz olmuş...”

Adele hemen burnunun ucunu ovuşturdu.

Adele Vladimir’in kendisine haksızlık yaptığını düşündü. Sanki yaptığı şeyin ciddiyetine aklı ermeyen aptal bir kızmış gibi davranması hoş değildi. Çünkü ne kadar tehlikeli olduğunu bildiği hâlde aylardır gizli gizli o aileye yardım eden Adele’di. Sırf bunun hatırına ona bir parça daha anlayışlı davranabilirdi.

“Merdivenler burada,” dedi Adele duvarın önündeki dolabı kenara çekerek. “Bunun arkasında.”

Vladimir dolabın ağır olacağını düşündüğü için Adele’e yardım etmeye çalıştı. Ama sonra buna gerek olmadığını fark etti. Çünkü dolabı hareket ettirmek bir bayan için bile aşırı

kolaydı. Duvarın arkasındaki boşluğun etrafı da tuğla kaplıydı, merdivenler de direkt bodruma iniyordu.

“Önce sen,” dedi Vladimir Adele’e fazla yüklendiğinin farkına varıp. Adele’in daha fazla somurtmasına gönlü razı değildi.

Adele çakmağı tekrar yaktı, Vladimir de arkalarından dolabı yerine çekti. Artık karanlık boşluk ve merdivenler vardı... Çakmağın ateşi sayesinde merdivenlerden inmeye başladılar.

“Bodrum katta bir kapı var,” diye fısıldadı Adele parmağıyla ileriye işaret ederek. Adele basamakları olabildiğince yavaş ve teker teker inmeye özen gösterdi. Bir hayli çürümüş tahtalar basıncın da etkisiyle çatır çutur sesler çıkarsın istemiyordu. Vladimir de elindeki yiyecek sepetiyle son derece dikkatli bir şekilde Adele’i takip ediyordu.

“Bizi bekliyorlar mı?”

“Evet, Elsa tahmin ediyordur,” diye fısıldadı Adele, karanlık merdivenlerde bir adım daha atarak. “Son ziyaretimin üstünden iki aydan fazla zaman geçti. Bu sefer geç bile kaldım denebilir.”

Merdivenlerin sonundaki kapıya vardılar. Ancak bodrumun karanlık bir köşesinden gelen damlayan su sesinden başka ses duyulmuyordu. Vladimir’in omzunun üstünden takip edilip edilmediklerine bakmaya devam etmesi Adele’in dikkatinden kaçmadı. Zaten öyle bile olsa zifiri karanlıkta nasıl görecekti, işte o da Adele’in yanıtlayamadığı başka bir soruydu.

Adele kapıyı üç kez tıklattı, bir süre ara verdi ardından üç kez daha tıklattı. Bu uzun zaman önce aralarında belirledikleri bir parolaydı. Böyle yapınca aile gelen kişinin Adele olduğundan emin olabilirdi.

İçeriden bir hışırtı sesi geldi, bir süre sonra da önünde durdukları kapı gıcırdayarak açıldı.

Uzun boylu, seyrek saçlı bir adam yavaşça kafasını merdiven boşluğuna doğru uzattı. Çakmak ateşi yüzüne vurunca adamın masum gözleri daha net göründü. Adele baktı ve tek kelime etmeden kafasıyla içeriyi işaret etti.

“Abram,” diye fısıldadı Adele. “Size bir arkadaşımı getirdim. Adı Vladimir, buraya size yardım etmek için geldi.”

Adele’in hemen arkasında dikilen Vladimir sessizliğini korudu. Ne bir adım kıınıldadı ne de elindeki sepeti uzatma teşebbüsünde bulundu.

“Elsa’yla konuştum. Artık kapıyı açmanın pek güvenli olduğunu düşünmüyoruz,” dedi Abram çatallı ve boğuk bir sesle. Sanki öksürmek istiyor, ama bir yandan da bunu yapmama-ya çabalıyordu. “Bu çok tehlikeli!”

“Fakat size yiyecek getirdik,” dedi Adele ekmek ve balık dolu sepeti uzatarak. “Sen, Elsa ve çocuklar için... Bu arada onlar iyiler mi?”

Abram kafasını salladı.

“Akşam Gestapo’nun sesini duyduk.” Yorgun gözlerle tavana baktı. “Devriye geziyorlardı. Kileri bulamadılar belki, ama depoya kadar girdiler. Bütün duvarları yıkıp kontrol ediyorlardı.”

“Ama burayı nasıl bilebilirler ki?”

Abram kafasını salladı. “Biz saklanmadan önce bazı Yahudilerin şehrin bu bölgesinde gizlendiği yönünde bazı dedikodular yayılmıştı. Zaten cesur olanlar bir yıl önce buraları terk edip gitti.”

Adele kesinlikle katılmıyorum der gibi kafasını salladı. “Yanılıyorsun, bence gerçekten cesur olanlar şehirde kaldı,” dedi. Vladimir’in elinden aldığı sepeti uzattı. “İçeri girebilir miyiz?”

Abram tavana bir kez daha baktıktan sonra teklifi kabul etti. “Ama sadece birkaç dakikalığına...”

Adele odaya girince köşede dikilen Elsa’yı gördü. Elsa gelenin Adele olduğunu görünce derin bir oh çekti ve arkadaşının kollarına atıldı.

“Adele...” Yüzünde sıcacık bir gülümseme belirmişti. “Gelmene o kadar sevindim ki...”

Vladimir de Adele’in arkasından içeri girdi. Kapı kapatılıp sürgülendikten sonra da odayı etraflıca inceledi. Odanın hâli içler acısıydı... Bu şartlarda değil bir insan bir hayvan bile hayatına devam edemezdi.

Haurbech Ailesi’nin karanlık odasını aydınlatan tek şey, açılıp kapanabilen havalandırma penceresinden sızan ay ışığı ve köşede duran odun sobasının ateşiydi. Tuğla duvar, tavan-
dan geçen su borularıyla oluklar yüzünden oda inşaat alanı gibi görünüyordu. Bu da yetmezmiş gibi su sızıntısı yüzünden içeride toz ve küf karışımı ağır bir koku hâkimdi. Bir hayli eskimiş, hatta yer yer yırtılmaya başlamış çarşaflar bir borudan diğer boruya bağlanan ipe asılmıştı. Bir tane sallanan sandalye ve küçük bir masadan başka eşya yoktu. Karşı duvarın önünde de birkaç mutfak eşyasıyla paslı bir leğen duruyordu. Odanın diğer ucunda da küçük bir dağ misali üst üste konulmuş kitaplar vardı.

Adele çocukların kafalarını görebiliyordu. Büyük çocukları Sophie ve küçük kardeşi Eitan... Zavallılıklar sobaya yakın

koyulan küçük bir yatağın üstüne büzüşmüş, sıkı sıkı eski bir battaniyeye sarınmışlardı. Düzenli ve sakin nefes alışverişlerine bakılırsa bir süre önce uyuyakalmışlardı.

Vladimir endişeli bir yüz ifadesiyle Abram'a yaklaştı.

“Burada odun yakmak hiç güvenli değil,” diye fısıldadıktan sonra sobanın önünde diz çöktü. Duvarın üstündeki pencereyi göstererek, “Birileri dumanı görebilir,” diye ekledi.

Abram da tavan boyunca uzanan boruyu gösterdi. “Bu tahliye borusu deponun arkasındaki binanın bacasına bağlı... Fabrika ve depo faaliyetleyken ustabaşı geceleri burada kalıyormuş.”

“Peki, o bina hâlâ kullanılıyor mu?”

“Evet,” diye doğruladı Abram.

“Peki ya pencere? Ya biri ışığı görürse?”

“Sobayı sadece çok soğuk havalarda yakıyorum. Çocuklar bir süredir pek iyi değil. Eitan çok kötü öksürüyor,” dedi Elsa kocasının yanma geçerek. Çocuklarının durumuna ne kadar üzüldüğü çatallanan sesinden anlaşılıyordu. “Bu odanın üstünde iki kat var, pencereler de buzlu cam. Deponun arka kapısı da uzun zamandır kullanılmıyor. Yani dışarıdan kimse burayı göremez...”

“Ama bundan nasıl emin olabilirsin ki?”

“Bir zamanlar bu fabrika bir arkadaşımıza aitti.” Elsa birkaç saniye yere bakıp düşündü. “Maalesef onu kaybettik. Ama bir keresinde bize fabrikanın arka kısmının saklanmak için ideal bir yer olduğunu söylemişti. Şehirde işler kötüye giderse ailesiyle birlikte buraya saklanmayı planlıyordu. Bizim de aklımıza burası geldi.”

Vladimir önce perişan kadına, sonra da gözleri yaşaran Adele'e baktı. Adele omuz silkti. Arkadaşlarının buraya saklanmaktan başka çaresinin kalmaması onu hâlâ çok üzüyordu.

"Abram, Elsa... Sizi ülke dışına kaçırabiliriz," diye anlatmaya başladı Vladimir. Karşısındaki insanların ne kadar zor durumda olduğunu anlamış, hatta yüreğinde hissetmişti. Adele ağlayıp onları daha fazla üzmemek için alt dudağını ısırıp kendine hâkim olmaya çalıştı. "Hemen olmaz belki, ama bence ilk fırsatta denemeliyiz. İsviçre'de sizi seve seve kabul edecek bazı tanıdıklarım var."

"Hayır," dedi Abram tek elini havaya kaldırarak. Ona göre bu tartışılacak bir mevzu değildi.

Adele o esnada Vladimir'in yanma geçerek onun güvenilir ve ne yaptığını bilen biri olduğunu anlatmaya çalıştı. "Lütfen kestirip atmadan önce onu bir dinleyin. Vladimir bunu daha önce de yaptı. Bir sürü Yahudiyi güvenli bir şekilde yurt dışına kaçırdı."

"İkinize de teşekkür ederiz ama olmaz," dedi Abram inatla kafasını sallayarak.

"Ama size yardım edebiliriz. Vladimir can güvenliğinizi kesinlikle sağlayabilir," dedi Adele, ardından Vladimir'den yana döndü. "Öyle değil mi?"

Vladimir bir şey söylemeden derin derin iç çekti.

"Bay Nicolai," dedi Elsa yumuşacık sesiyle. "Viyana'dan şimdi ayrılırsak bizi güvenli bir şekilde yurt dışına çıkarabileceğinizi garanti ediyor musunuz?"

Odadaki bütün gözler dimdik duran Vladimir'e çevrildi. Adele'in o an gizlice elini tutması Vladimir'i çok şaşırttı. "Hayır," diye itiraf etti Adele'in parmaklarını hafifçe sıkarak. "Şu noktada size hiçbir şeyin garantisini veremem."

Haurbechler birbirlerine baktı. Sessizce gözyaşı döken Elsa yorgun başını kocasının omzuna yasladı.

“Yine de planlayabiliriz. Gestapo gelmeden önce sizi buradan çıkarmamız lazım. Siz ve çocuklar için sahte kimliklerle seyahat belgeleri hazırlatabilirim.”

“Biz burada kalacağız,” dedi Abram. “Böyle büyük bir riski alamayız, özellikle de çocuklarla.”

Vladimir iç çekti. “Yani fikrinizi değiştirmeyeceksiniz?”

Adele kafasını kaldırıp Vladimir’e baktı. Onun tanıdığı Vladimir bu kadar sessiz biri değildi. Ama daha önce onu hiç böyle tehlikeli bir durumda görmemiş, nasıl ve ne tür kararlar aldığına tanık olmamıştı. O gece onu Haurbech Ailesi’nin kurtarıcısı olması için oraya götürmüştü. Fakat bu işlerde tecrübeli olan Vladimir’di ve bazı şeyler Adele’in düşündüğü kadar kolay ve çabuk gelişmiyordu.

Vladimir Adele’in elini bir kez daha sıktıktan sonra elini çekti.

Küçük masanın yanına gidip ceplerini boşaltmaya başladı. Masanın üstüne bir sürü kutu bırakıyordu. “Görmekten ve yemekten bıktığınızı biliyorum, ama sardalyalar...” diyerek masanın üstünü doldurmaya devam etti. Sardalya kutularından sonra bir avuç dolusu küçük patates, üç dilim biftek, bir kalıp sabun ve birkaç tane karton paket koydu. “Aspirin ve antibiyotik... Ama lütfen bana nereden bulduğumu sormayın.”

Masanın üstündekilere dokunan Elsa bu kadar gerekli şeyleri getirdiği için Vladimir’e minnettardı.

“Bir de bu var,” dedi Vladimir çakıyı uzatarak. “Maalesef sadece bu küçük çakıyı bulabildim. Şehirdeki bütün metal eşyaları toplatmışlar.”

Ardından paltosunu çıkarıp sallanan sandalyeye fırlattı. “Bu da sizde kalsın, ikinizden birine kesin uyar.” Vladimir daha sonra da lacivert kazağını çıkarıp Elsa’ya uzattı. “Bununla pencerenin üstünü kapatın, en azından geceleri... Küçük bir ışık bile dikkat çekebilir.”

Elsa’nın kazağı alırken uzattığı kollarım görünce Adele’in içi parçalandı. Kolları incelmış, bilekleri çocuk bileği gibi kalmıştı. Bir zamanlar gül pembesi rengindeki yanakları solmuş, gözlerinin altı mosmor olmuştu. Çikolata rengi saçları bile artık matlaşmış, beyazlarının sayısı artmıştı. Çok sevdiği arkadaşı resmen canlı cenazeye dönmüştü.

Sonra Abram’a, yani yıllar önce orkestrada viyola çalan yetenekli adama baktı. Adele onlarla üniversitede, Abram profesörlük yaparken tanışmıştı. Abram okuldaki en yakışıklı ve en eğlenceli hocaydı, kız öğrencilerin çoğu ona ve gülümsemesine hayrandı. Ama son bir yıldır onu kimse görmemişti. Herkes Haurbech Ailesi’nin taşradaki bir akrabalarının yanına gitmek için Viyana’dan ayrıldıklarını sanıyordu. Abram’m üniversite koridorlarında çınlayan şen kahkahalarının yerini artık boğuk ve yorgun bir ses almıştı.

İkisi de perişan durumdaydı. Bir zamanlar tanıdığı o hayat dolu ve mutlu çiftten eser kalmamıştı.

O güzel günleri hatırlayınca Adele’in yüreği parçalandı.

Vladimir Abram’a dönüp, “Suyunuz var mı?” diye sordu.

“Evet. Fabrikanın arkasında eski bir kuyu var, suyu oradan alabiliyoruz.”

“Adele? Sen misin?” Minik, sarışın bir kafa battaniyenin altından çıktı. Tatlı gülümsemesi ve iki yandan ördüğü saçlarıyla çok güzel görünüyordu.

“Sophie,” diye fısıldadı az önceki duygusallığını üstünden atıp da neşeli görünmeye çalışarak. Sophie annesinin koyduğu bir kutunun üstüne basarak yataktan indi. “Benim sevgili arkadaşşıma bir sürprizim var...”

Küçük kız gülümsedi. Dışlerinden biri dökülen zavallı çocuk korkudan ve gıdasız kalmaktan çok güçsüz düşmüştü. Adele onu bu hâlde görmeye dayanamıyordu.

“Sana bir kutu en sevdiğin şeyden getirdim.”

Kutuyu görünce Sophie’nin gözleri parladı. “Kurabiye!” diye fısıldadı kutuyu annesine göstererek. “Anne bak, Adele bana ne getirmiş!”

Adele paltosunun cebine elini sokup küçük bir kitap çıkardı. “Ve söz verdiğim gibi yeni bir kitap; *Alice Harikalar Diyarında...*”

Hediyelere çok sevinen Sophie, minicik kollarını Adele’in boynuna doladı. “Teşekkür ederim,” deyince Adele çok duygulandı ve daha fazla kendini tutamadı.

“Benimle birlikte okur musun?”

Adele Vladimir’le göz göze geldikten sonra kafasını salladı.

“Çok üzgünüm Sophie, ama bugün olmaz. Buraya bir arkadaşşımla geldim ve maalesef uzun kalamayacağız. Belki bir dahaki sefere, anlaştık mı?”

Sophie uslu bir kız gibi başını salladı, fakat çocuk gözlerindeki keder görülmeyecek gibi değildi.

Adele küçük kızın burnuna hafifçe vurdu. “Aferin sana!”

Adele Eitan’ın alnına dokunup saçlarını okşadı, bunu yaparken de onu uyandırmamaya özellikle dikkat etti. Ardından veda etmek için arkadaşşı Elsa’ya dönüp sıkıca sarıldı.

“Özür dilerim ama bir daha buraya gelemezsiniz,” dedi Abram kesin bir dille. Vladimir’e elini uzattı. “Yardımın için çok teşekkür ederiz. Savaşın karanlığında Tanrı hep seninle olsun.”

Vladimir Abram’ın elini sıktı ve duygu yüklü gözlerle başını salladı. Sonra da Elsa’ya baktı.

“Lütfen söylediklerimi bir düşünün. Çok korktuğunuzu biliyorum, ancak buraya tekrar gelmesek de büyük tehlike altındasınız. Çok geçmeden yiyecekleriniz tüenecek. Bir de çocuklar var. Hastalanırlarsa onlar için ilaca ihtiyacınız olacak. Şimdilik size bulabildiğim her şeyi getirmiş olsam da bunlar sizi uzun süre idare etmez. Bu gerçekleri sizin de görüyor olmanız lazım.”

“Yani buradan gitmeli miyiz?” diye sordu Elsa trajik bir ses tonuyla. Adele destek olabilmek için kolunu arkadaşının beline dolamıştı. Elsa kocasına döndü. “Sence vakit geldi mi?”

Abram tekrar kafasını salladı. “Olmaz tatlım, bu hiç güvenli değil.”

Vladimir bu sefer çok daha kararlı ve umut dolu sözlerle anlatmaya devam etti. “Savaşta hiçbir şey garanti değildir. Bunu hepimiz biliyoruz. Nerede olursak olalım savaş söz konusuysa güvenlik gibi bir lükse sahip değiliz. Ama fikrinizi

değiştirir ve buradan kaçmak isterseniz irtibatta olduğum kişilerle birlikte size yardım edebilirim. Rıhtımda çalışan bir arkadaşım var, adı Julian. Rıhtımdaki dükkânlara gelen malların nakliyesinden sorumlu, kamyonları yüklüyorlar. Uygun bir zamanda sizi şehirden çıkarmamıza yardım edebilir. Hemen cevap vermenizi istemiyorum. Tek istediğim biraz düşünmeniz. Bir sonraki gelişimde daha detaylı konuşuruz.”

Elsa'nın gözlerinde bir neşe belirdi. "Sen de onunla gelecek misin Adele?"

"Elbette..."

Vladimir aynı anda sert bir dille, "Hayır," dedi. "Adele gelmeyecek ama sizi temin ederim ki sizinle en az onun kadar iyi ilgileneceğim." Abram'ın itiraz etmek üzere olduğunu gören Vladimir hemen, "Sadece bana gerçekten ihtiyaç duyduğunuz zamanlarda geleceğim," diye ekleme gereği duydu.

Abram gönülsüzce başını salladı. "Yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim."

Vladimir Adele'i avucunun içini öpen arkadaşının yanından çekmek zorunda kaldı. Çünkü artık gitmeleri gerekiyordu. Adele yüreğinin bir parçasını orada bırakarak Vladimir'le birlikte merdivenlere yöneldi.

"Güvenli olmadığı sürece bir daha size kapıyı açmayacağız," dedi Abram, iki gözü iki çeşme ağlayan karısını içeri çekerek. "Lütfen çıkarken dolabı yerine koyun ve güzelce sıkıştırın."

"Merak etmeyin," diye temin etti Vladimir.

"Peki ya çocuklar, onlar ne olacak? Kaçmayı denemek bile istemiyorsunuz..." Adele içeriden sürgülenen kapıya yöneldi. "Abram lütfen! Size yardım edebiliriz!"

Vladimir elinden tutup onu merdivenlere götürdü. Adele gitmek istemediği için ara ara çekiştirmek zorunda kalıyordu.

"Bırak Adele, onları bunun için zorlama..."

Adele kafasını salladı ve merdivenden inmek için arkasına döndü.

"Beni duyuyor musun Adele?" Vladimir onu kendisine getirmek için omuzlarından tutup sarstı. "Onları rahat bırak!"

Dua edelim de bir sonraki ziyaretime kadar Tanrı onların yanında olsun.”

“Onları kaçmaya ikna edemez misin? Ne hâlde olduklarını görmedin mi? Zar zor yaşıyorlar, doğru dürüst yiyecekleri bile yok... Çocuklar bu kötü koşullarda hasta olabilir.” Adele’in gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

“Adele, bir daha bunu yapmana izin veremem. Artık kafanın dikine gidemezsin. Buraya bir daha gelmen fazlasıyla tehlikeli görmüyor musun?” dedi Vladimir ve duvarın önündeki dolabı itmeye başladı.

Bir yandan da Adele sıkıca bileklerinden tutan Vladimir’den kurtulmaya çalışıyordu. Hatta bunun için onun güçlü kollarıyla savaşılmaya bile başladı. O an tek isteği merdivenden aşağı inip arkadaşlarını kaçmaya ikna etmektir. Ama birden dolabın orada durdu ve Vladimir’e baktı.

“Adele sen benim için çok önemlisin. Hiçbir şey için kendini riske atmana izin veremem.”

Vladimir’in bu son sözlerine rağmen Adele’in gözü hiçbir şeyi görmüyordu.

“Geri dönmem lazım,” dedi zangır zangır titreyerek. “Bunu yapmak zorunda olduğumu anlamıyor musun? Hayatımı kendimden çok daha büyük ve anlamlı bir şeye adanmak istiyorum!”

Adele birden Vladimir’in kollarına yığıldı. Şehirde öldürülen, avcısından korkan bir hayvan gibi saklanmaya çalışan aç ve bitkin Yahudileri düşünüp Vladimir’in omzunda gözyaşı döktü. Vladimir o an onun neler hissettiğini anlayan tek kişiydi. Az önce çektiği dolabı yerine koydu ve güçlü kollarıyla sardığı Adele’in hıçkırığa hıçkırığa ağlamasına izin verdi.

Acı, üzüntü ve isyanı paylaştıkları yer de içinde yaşadıkları dünya kadar karanlıktı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

5 Nisan 1944

Sözde bahar gelmişti ama sabahları hâlâ soğuk ve sisliydi. Gökyüzü şubat ayı boyunca kar taneleriyle ağlamış, sonra da mart ayının acımasız ve keskin soğuğu başlamıştı. Adele bu duruma hiç şaşırılmamıştı. Her günü ölüme ağıt niteliğinde müzik yaparak geçirdikleri bu korkunç yere güneşin doğmasını zaten beklemiyordu. Soğuk bir nisan günü Auschwitz cenneminde bir bahar daha geçireceğinden başka neyin habercisi olabilirdi ki... Güneşli, sıcak ve mutlu baharlar buranın yakınından bile geçmezdi.

Adele orkestranın diğer üyeleriyle birlikte buz gibi soğukta dikilmiş sabah sayımını bekliyordu. Bir ara bahçede ötüşen kuşlara baktı. Kocaman gözleriyle aşağıdaki dehşeti izliyorlardı ama onlar şanslıydı. Çünkü onların diledikleri yere gitmelerini sağlayacak kanatları vardı. Adele o kuşlar başta olmak üzere her şeyden nefret ediyordu. En çok da yaşayamadığı

özgürlük hissinden, normal diye nitelendirilebilecek şeylerden yoksun bir hayat yaşamaktan ve insan olduğuna bile lanet edeceği türden dehşetlere tanık olmaktan nefret ediyordu.

İzbe bodrum katında saklanan Haurbechleri ziyaret ettiği günü anımsadı. Bir kafese tıkılmış gibi yaşadıkları o sefil hayatı, özgürlük yolunda küçücük bir şans elde etmek için sahip oldukları her şeyi feda etmeye hazır olmalarını ve nasıl öldüklerini düşündü.

Ardından bir zamanlar son derece normal gördüğü şeyleri getirdi aklına; Viyana’da kale gibi bir ev... Soylu ve zengin bir aile... Yemek... Su... Sıcak bir yatak... Bunların hepsi hatırlamakta güçlük çektiği tozlu bir hatıraya dönüşmüştü. Normal bir hayat yaşama hayalleri kurmayı bırakalı çok olmuştu. Başının üstünde neşeyle ve özgürce kanat çırpın kuşlar bile artık ona bir şey çağırıştırmıyordu.

Artık kimsenin ona bazı şeyleri anlatmasına ihtiyacı yoktu çünkü göreceğini görmüş, öğrenmesi gerekenleri öğrenmişti. Son umutları da Omara’nın Alma Rosé’un ölüm haberini vermesiyle yok olmuştu. Evet, orkestra şefi Alma iki gün önce hayata veda etmişti.

“Bu orkestra için ne anlama geliyor?” diye fısıldadı Marta. Gardiyanların gözüne batmamak için yere bakıyordu. “Şefimiz öldüğüne göre biz ne olacağız?”

Ölümünden konuşmak işte bu kadar kolay ve normal hâle gelmişti. Bunu fark eden Adele’in tüyleri ürperdi. “Nasıl öldü?” diye sorarken ağzından resmen buharlar çıkıyordu.

“Kimse tam olarak bilmiyor,” diye fısıldadı Marta. “Ateş ve şiddetli mide ağrısı sebebiyle hasta koğuşuna kaldırılmış. İki güne kalmadan da ölmüş.” Marta sözlerine devam etmeden

önce arkadaki gardiyanları kontrol etti. “Bazıları enfeksiyon kapıldığını söylüyor ama zehirlendiğini iddia edenler de var.”

“Neden bir Nazi subayı sıradan bir mahkûmu zehirlesin ki?” diye sordu Frânze soğuktan titreyen sesiyle. Nazilerin onları öldürmek için daha korkunç yollar bulamayacağını düşünüyordu. “Yoksa neden, subayların dinlemediğini görünce Alma’nın bize çalmayı bıraktırması mı? Belki de bu davranışını küstahlık olarak nitelendirmişlerdir.” Frânze’nin hâlâ bu kadar saf ve hassas olması akıl alacak gibi değildi.

“Naziler öldürmedi!” dedi Marta biraz daha yüksek sesle, mahkûmlara dikkatle bakarak. Arkalarından gelen uyarı sesini duyar duymaz sesini alçaltması gerektiğinin farkına vardı. “Onlar böyle bir neden için onu zehirleme zahmetine girmez. Onun yerinde gözü olan ve onu kıskanan biri yapmış olabilir. Öte yandan başka bir mahkûmun böyle bir şey yapacağını sanmıyorum.” Kafasını salladı. “Ne düşünüyorum biliyor musunuz, bence o zehri kendi içti.”

“İntihar mı etti yani?” dedi Adele boş gözlerle karşıya bakmaya devam ederek.

“Tanrı’nın unuttuğu bu yerde ilk intihar eden o değil sonuçta.”

“Zavallı Alma,” dedi Frânze. “Huzur içinde yatsın!”

“Şişşt!” dedi Omara sert bir şekilde. “Kızlar lütfen biraz dikkatli olun. Görmüyor musunuz, bugün seçme yapıp sıradan çıkarıyorlar.”

Adele başını kaldırdı.

İnsanları sıradan çıkarmak... Tercümesi kadın gardiyanlar mahkûmları tir tir titredikleri hâlde önlerinde dikilmeye zorluyor, hasta olanları da gaz odalarına gönderiyorlardı. Orkestra

üyeleri de o soğukta beklemek zorunda olan mahkûmların arasındaydı. Adele Alma'nın ölümünün ne anlama geldiğini biliyordu; şefleri öldüğüne göre hayatta kalmalarını sağlayacak tek şeyi de kaybetmişlerdi ve her an ölebilirlerdi...

Can pazarına tanıklık eden kuşlar ötmeye ve kanat çırpma-ya devam ediyordu.

“Adele!” diyen Omara'nın sesiyle genç kız kendine geldi. Solunda duran arkadaşı, “Hemen yüzünü ve yanaklarını çimdikle! Daha kanlı canlı görünmen lazım,” diye fısıldadı.

Adele iki yanağını çimdikledi. Bir zamanlar porselen cildini çok daha güzel göstermek için allıklar sürüyordu. Fakat şimdi solgun teni dikkat çekip de yakılıp kül olmasın diye yanaklarını çimdikliyordu.

Gardiyanlar giderek yaklaşıyordu.

Kötü öksüren bir kadında hoşlarına gitmeyen bir şey görmüşlerdi. Zavallı kadın ayakta bile güçlükle duruyordu.

Adele kadını dövmeğe başladıklarını görünce kafasını çevirdi.

Dayanamıyorum... Artık bunları görmeye dayanamıyorum...

Üniformalı gardiyanların onların bulunduğu sırayı kontrol etmeye başladığını gören Omara'nın bir hayli gerildiği Adele'in dikkatini çekti. Önce Fränze'ye, ardından da hafifçe titreyen Marta'ya baktılar. Artık kimse nefes bile almıyordu. Ne yazık ki bu sadece bu sabaha özgü bir durum değildi. Onları bekleyen bir sürü sabah vardı. Ölüm korkusu ve soğuktan titreyerek geçirecekleri bir sürü sabah...

“Binaya dönün kızlar ve prova için hazırlanın,” diye bildirdi Omara. Adele de diğerleriyle birlikte yürümeye başladı.

Adele müzik binasına giden yola sapana dek  ks r   n  bastırmaya çalıştı. Eliyle ağzını kapattı ını ve alçak sesle  ks rd   n  gören diğer kızlar sürekli ona bakıyordu.

“Hasta mısınız?” diye sordu Omara, ama hâlâ görüş mesa-fesinde oldukları için kızları daha hızlı yürümeye teşvik etti.

“Hayır,” dedi Adele soğuktan sıktı ı dişlerine ve bacakla-rındaki şiddetli ağrıya rağmen. “İyiyim.”

“Sakin bana yalan söyleme Adele,” diye ikaz etti Omara ve elektrikli tellerin orada dikilen gardiyanları izledi.

Yalan söylemenin kime ne faydası vardı ki?

Adele’in g  s  birkaç gündür ciddi bir şekilde a rıyordu, ancak bunu bir şekilde saklamayı başarmıştı. Solgun ve zayıf görüntüsü kabul edilebilirdi çünkü buradaki herkes artık aynı görünüyordu; sıksa, renksiz ve yorgun... Bir zamanlar ne ka-dar sağlıklı, ne kadar kilolu ya da nasıl al yanaklı olduklarının bir önemi yoktu. Hepsi günden güne eriyor ve hayalet formu-na bürünüyordu. Ama  ks r k... İşte o ölümcül bir belirtiydi. O fark edilmemeliydi. Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da Adele ciddi şekilde hastalanmıştı.

Omara Adele’i telaşla binaya sokarken, “Neden bana s y-lemedin?” diye sordu. Omara diğer kızlar duymasın diye Adele’i yatağın yanındaki köşeye çekti. “Zangır zangır titre-di ini ben bile görebiliyorum Adele.”

Adele biraz olsun ısınabilmek için elleriyle kollarını ovuş-turdu.

Kış boyunca çalmaya zorlanmanın bedelini Adele yeni yeni ödüyordu. Dondurucu soğuk bir yandan, her an her sa-niye tanık olduğu dehşet bir yandan... Fiziken ve ruhen çok yorulmuştu. Her sabah mahkûmlar işe giderken çalıyorlardı.

Akşamları da yeterince hızlı çalışmadığı için kurşunla can veren arkadaşlarının ölü bedenleriyle birlikte dönerken çalışıyorlardı. Adele sürekli dayak, şiddet ve ölüm görmeye dayanmadığı için çoğu zaman gözlerini kapatarak çalmaya çalışıyordu. Nazi subaylarının yüreğine ve ruhuna daha fazla dehşet anısı yerleştirmesine izin vermeyi reddediyordu. Maalesef gözlerini ancak çaldıkları parça süresince kapatabiliyordu. Parça bittiğinde gözlerini aynı korkunç gerçeğe tekrar tekrar açmak zorunda kalıyordu.

O sabahki yoklamada hissettiği korku bardağı taşıran son damla olmuştu. Artık dayanacak gücü kalmamıştı. Yatağına yığılmadan önce sadece, “Bugün çalabileceğimi sanmıyorum,” diyebilirdi. Alın soğuk tahtaya değerken kızlar merakla ona bakıyordu.

Hemen yanına gelen Omara dikkatle yüzünü inceledi. “Sen hastasın...”

Adele boğazında yutkunamadığı bir yumru varmış gibi hissediyordu. Güçlkle başını salladı.

“Evet.”

İkisi de tifüsün yan binalarda hızla yayıldığını biliyordu. Zaten kampta koca kış dizanteri, verem ve kolera salgınlarıyla geçmişti. Adele’in yüksek ateşle kıvrandığı geceler ve günlerdir devam eden öksürük nöbetleri saklanamayacak duruma gelmişti. Burada hasta olmak doğrudan ölüme gitmek demekti. Basit bir soğuk algınlığının da en bulaşıcı hastalığın da sonu aynıydı... Öldürülmek...

Hastalığının bulaşıcı olması ihtimaline karşı Omara’nın normalde Adele’den metrelerce uzakta durması gerekiyordu ama o tam tersini yaptı. Yatağının yanına gidip baş ucuna

oturdu. Elini Adele'in alnına koyup ateşine baktı. "Alev alev yanıyorsun çocuk."

Adele çok üşüyordu, elbisesinin kollarını çekiştirip her yerini kapatmaya çalıştı. "Biliyorum..."

"Adele hiç takatin olmadığını farkındayım, fakat çalmak zorundasın. Bizimle birlikte gelip kemanını çalmazsan neler olacağını sen de çok iyi biliyorsun. Hasta olduğunu anında anlarlar."

Açık açık söylemese de Omara'nın söylemek istediği ve Adele'in bildiği şey aynıydı. "Beni direkt gaz odasına göndereceklerini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet, elbette bunu söylüyorum." Omara sanki bu büyük bir sırmış gibi fısıldıyordu. Onun bu hâlini gören Adele'in içinden gülmek geldi. Herkesin bildiği bir gerçeği fısıldayarak söylemenin ne manası vardı ki? Bir mahkûm hastaysa ve çalışamayacak durumdaysa başına ne geleceği açıktı. Ancak hastalık tifüsse o zaman bu sadece hasta olan mahkûmu değil bütün koğuştaki ya da binayı etkilerdi. Yani böyle bir durumda gardiyanlar hastalığın kökünü kurutmak adına ya dışarıdan binayı ateşe verirler ya da içeriye zehirli gaz pompalarlardı.

Kısacası bu tür durumlarda izlenen net bir uygulama varken fısıldamak hiçbir şeyi değiştirmezdi.

"Adele hasta olduğunu benden saklayarak hepimizi tehlikeye attığının farkında mısın?"

Adele yatağının kenarına oturup kalan az enerjisini de yere sarkıttığı ayaklarını sallamak için harcadı. "Özür dilerim. Bilmiyordum..." Birkaç saniye duraksadıktan sonra korkuyla gözlerini kapattı ve yatağın yanındaki tahtayı sıktı. "Beni onlara ihbar edip etmeyeceğinizi bilmiyordum. Beni teslim

ederseniz diye düşünüp korktum. Böyle bir şeyle yüzleşmeye hazır değilim. Yani ben bunu...”

“Adele bana bak!”

Omara’nın emri net olmasına rağmen Adele ona bakmak için inat etti. Adele’in kafasını kaldırmadığını gören Omara, elini Adele’in çenesinin altından tuttu. Arkadaşının kendisine sevgi ve şefkatle baktığını gören Adele’in gözleri hayretle parladı. Öyle ki günlerdir onu yiyip bitiren hastalık ve korkuya rağmen gülümsemeye çalıştı.

“Adele sen bizim ailemizsin, beni anlıyorsun değil mi? Bu aile Naziler için orkestrada çalmaktan çok daha anlamlı, çok daha değerli bir şey. Bizi birbirimize bağlayan şey sadece tahta yataklarımız ve temizlik için kullandığımız ortak kova mı sanıyorsun? Hayır, bizi birbirimize bağlayan şey sevgimiz, dayanışma gücümüz, böyle bir cehennemde birlik olmamız. Biz hayatta kalmak adına savaşıyor, Tanrı yolunda bütün kalbiyle müzik yapan ruh yoldaşlarıyız. İşte, aslında bizi birbirimize bunlar bağlıyor. İyi günde birlik ve dayanışma içinde olmak çok kolay. Önemli olan gazabın, şiddetin ve ıstırapın içinde bir olabilmek.” Kafasını salladı. Omara’nın bilgeliği ve samimiyeti seçtiği kelimelere bile yansıyor. “İşte gerçek inanç ve teslimiyet budur. Bir orkestra tek bir vücut, tek bir ruh gibidir Adele. Bir orkestra aynı şarkının büyümlü ezgilerinde kendinden geçmektir. Kalpleri de enstrümanları da aynı dili konuşan insanlardır. Tıpkı gerçek bir aile gibi...”

“Ama ben hasta hâlde burada durarak hepinizi riske atıyorum.” Adele birkaç kez öksürdükten sonra tekrar Omara’ya baktı. “Az önce bunu kendi ağzınla söyledin. Ben herkesin ölümüne neden olabilirim. Sen beni ihbar etmesen bile kızlardan biri mutlaka yapacaktır.”

“Kimse bana sormadan böyle bir şey yapmaz.”

Ardından Omara ayağa kalkıp sabah provası için sandalyeleri ortaya dizmeye başladı. Adele sessizce onu izledi. Kendi hayatını bile tehlikeye attığını bildiği hâlde hâlâ şefkatli olan harika kadına baktı.

“Ama neden?”

“Hâlâ neden diye soruyorsan, demek bunca zamandır burada hiçbir şey öğrenmemişsin.”

Yerde sürüklenen sandalyelerin ve tavandan damlayan suyun sesini dinlerken Adele bunu düşündü. “Lütfen söyle bana. Sence burada olmamın nedeni bu mu? Hayata dair yeni bir şeyler öğrenmek mi? İnsanların yeri geldiğinde nasıl zalim olduğuna tanık olup da bundan felsefi bir anlam mı çıkarmalıyım?”

Omara sandalyeyi tutarken durdu. “Hâlâ hiçbir şey öğrenmedin değil mi?”

Adele güçlükle yutkundu. “Anlat bana Omara,” dedi ve koluyla ağzını kapatıp birkaç kere daha öksürdü. “Kemanımın yayını kopardığım gün binaya geldiğimde içeride ne yapıyor-dunuz?”

Omara sert bir ifadeyle Adele’in gözlerinin içine baktı. Oda birden yoğun bir sessizliğe büründü. Doğa da susmuş cevabı bekliyordu sanki. Dışarıdan gelen rüzgâr ve insan sesleri kesildi. Odanın köşesindeki su bile ölüm sessizliğini bozmamak için damlamayı bırakmıştı.

“Hepimizin bazı sırları vardır Adele.”

“Ama ben kendi sırrımı seninle paylaştım,” diye üsteledi Adele. “Buradaki amacımız hayatta kalmaksa şayet, sence de bu yolda birbirimize güvenmemiz gerekmez mi?”

Orta yaşlı kadın bir süre hiçbir şey söylemedi. Ardından enstrümanların durduğu yerden Adele'in keman kutusunu aldı. İçinden çıkardığı kemanı kundaktaki bir bebek gibi nazıkçe tutuyordu. Elindeki kemanla tekrar Adele'in yanına geldi.

“Buraya geldiğin ilk gün sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Hayatta kalmak istiyorsan görünmez ol. Sakın onların seni fark etmelerine izin verecek bir şey yapma. Orkestranın üyesiysen sadece kemanını çal. Ayıklama işlemleri yapılırken çal. İnfazlar gerçekleştirilirken çal. Nazi subaylarının katıldığı davet ve partilerde çal. Ama sonra unut. Çaldığın her notayı unut! Ancak bu şekilde hayatta kalabilirsin. Ressamlar, şairler, müzisyenler... Buradaki bütün sanatçılar hayatta kalmak için bu altın kuralı uyguluyor. Onların belleklerinde iz bırakmayacak kadar görünmez ol ama bu arada da yaratmaya devam et. Çünkü yaratmak zorundasın... Var gücünle, bütün benliğinle yarat...” Omara işaret parmağını göğsünün sol tarafına bastırdı. “Burasıyla yarat!”

Belleklerinde iz bırakmayacak kadar görünmez olmak... Adele şu an bunu yapabilmeyi o kadar çok isterdi ki... Ama ona göre bu çocukça bir hayalden başka bir şey değildi. Gerçek hayatta böyle şeyler olmazdı. Kendi belleğindeki izleri bile silemezken başkalarının zihninde bunu nasıl başarabilirdi ki? Burada geçen bunca zamana rağmen anıları ve acıları hâlâ capcanlı yerinde duruyor, onunla birlikte nefes alıyordu. Her şey o gece rıhtımın orada başlamış ve tek bir salise ara vermeden devam etmişti.

Adele gözlerini kapatıp kampa geldiğinden beri olanları düşündü; anılar zihnini kavuruyordu...

“Beni duydun mu?”

Adele bir kere daha öksürdükten sonra, “Evet, görünmez olmak...” dedi.

“Hâlâ çok güzel bir kalbe sahiptin çocuk,” dedi Omara ve kemanı usulca Adele’in ellerine bıraktı. “Bugün yoğun yağmur yüzünden içeride çalacağız. Bu arada sen de olabildiğince çok istirahat etmeye çalışırsın, anladın mı?”

Adele kafasını salladı.

Adele elini kemanın kıvrımlarında gezdirerek ahşabın pürüzsüzlüğünü hissetmeye çalıştı. Ahşap yatağıyla arasında dağlar kadar fark vardı. Bir kere yatak çok aşınmış, yer yer çürümüştü. Küf kokusu da insanın midesini bulandırıyordu. Ancak kemanı onun tam tersiydi. Yumuşak, güzel ve şık... Kemanı Auschwitz’den önce de bir hayatı olduğunu hatırlatan tek şeydi.

“Bunu yapamam,” diye fısıldadı Adele. Yüzünü göğsüne bastırdığı kemanın üstüne gömüp deli gibi ağlamaya başladı. “Bu beni kahrediyor. Dayanamıyorum!”

“Yapmak zorundasın Adele.” Omara birden Adele’in bileğinden tuttu. Canını yakmayacak ama dikkatini çekmeye yetecek kadar sert tutuyordu. Adele kıvranıp kurtulmaya çalıştı.

“Hayır! Eğer sonum ölüm olarsa dilerim Tanrı en kısa zamanda beni yanına alır. Bu kadar şeyden sonra ölüm benim için ancak bir kurtuluş olur.” Gözyaşları toz ve kir içindeki yanaklarından süzülürken dikey şeritler oluşturuyordu. “Bu benim kararım! Ölmek istiyorum. Ne olursa olsun en azından bir konuda seçim yapma hakkına sahibim.”

“Adele...” Omara sırtına sopa bağlanmış gibi dimdik durdu. Her zamankinden daha güçlü görünüyordu. “Kampın girişinde, yolun karşısındaki kapının orada bir yazı var. Orada ne yazıyor?”

Adele gözlerini kapattı, geçirdiği sinir krizi yüzünden cevap verecek durumda değildi.

Omara Adele'in bileğini sallayarak, "Cevap ver Adele," diye ısrar etti.

"*Arbeit Macht Frei...*" diye tekrarladı Adele Nazilerin mesajını. O an içinden yine bağıra bağıra ağlamak geliyordu ama o kadar yorgundu ki yaşlarını sessizce akıttı.

"Ne anlama geldiğini biliyor musun peki?"

"Evet." Ne zaman demir kapının üstündeki tabelaya bakmaya zorlansa içinden yere tükürmek geliyordu. "Çalışmak sizi özgür kılar..."

"Bu doğru, biliyor musun?"

Omara'nın haklı olduğunu bilen Adele başını salladı. Fakat bu o kadar zordu ki çoğu zaman Tanrı vergisi yeteneğinden nefret etmekten korkuyordu. "Ben keman çalmaya hiç bu açıdan bakmamıştım."

"Ama bakmalısın çünkü bir gün hepimiz yeniden özgür olacağız. O zamana dek burada kendimizi özgür kılmalıyız. Bunun için yapmamız gereken tek bir şey var. Bize yaptıkları onca şeye rağmen hayatta kalmak için çalışmak. Tanrı için çalışmak. İnsan olduğumuzu hatırlamak için çalışmak. Zihnen ve ruhen özgür kalmak için çalışmak."

"Ama çocuklar! Zavallicıklar trenden iner inmez... Onlar masum Omara! O küçücük çocuklar korkunç bir şekilde öldürülürken ben neden yaşayayım ki? Sırf keman çalmak için mi yaşayacağım? Omara, keşke kendi hayatlarımızla o çocukların hayatını değiştirme şansımız olsa... Keşke onlar yaşasın diye biz ölebilssek..."

“Adele, burada işlerin böyle yürümediğini sen de biliyorsun,” dedi Omara Adele’in bileğini bırakarak. Ardından sesini daha da alçalttı. “Onlar insan hayatıyla ilgili pazarlık etmez Adele. Onlar birini yaşatmaktansa herkesi öldürmeyi tercih eder...”

Yirmi Beşinci Bölüm

Günümüz İki Hafta Sonra

Sera pazartesi sabahının büyük bölümünü galerinin arkasındaki atölyede volta atarak geçirdi.

O akşam galerisinin önünde görmeyi beklediği son kişi Michael Turner'dı. Bir kere daha haber vermeye bile tenezzül etmeden hayatında belirivermiş ve konuşmak istediğini söylemişti. Michael'dan tamamen farklı bir adamla muhteşem bir hafta geçirdikten sonra böyle bir şeyin olması çok tuhaftı. California uçağına binmek üzere olan William bunu bilmiyordu tabii. Hoşça kal öpücüğü verdiği kadının kapısında eski nişanlısının biteceği hangi erkeğin aklına gelirdi ki?

Uzun uzun bunları düşünen Sera, arka duvardaki antika saate baktığında şok oldu.

Öğle olmuştu.

Kim bilir ne kadar zamandır atölyenin içinde volta atıyordu. Birden gözü William'ın oturduğu tabureye kaydı.

Paris'ten bahsetmelerini, William'ın samimi ve kibar gülümsemesini hatırladı. Elinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. Masanın üstüne koyduğu İncil'in detayları bile hâlâ aklındaydı. William'm o kutsal kitabın içindeki kelimeleri okuduğunu öğrenince kalbi ona daha da ısınmıştı.

Acaba daha yeni tanıdığı birine kendini bu kadar kaptırmakla hata mı ediyordu?

“Ben ne yapıyorum böyle?” dedi yüksek sesle. Sorusuna bir cevap beklercesine arka pencere camlarındaki yağmur damllarına, mavi göğe, yüksek binalara ve caddeye baktı.

“Kendi kendini delirtmekten başka bir şey yapmıyorsun.” Sera o an Penny'nin kendisine doğru yürüdüğünü fark etti. Arkasına dönmeden asistanının topuklu ayakkabılarının zeminde çıkardığı sesleri dinledi. Tak... Tak... Tak... Yaklaşıyordu...

“Üstündeki şık takıma rağmen berbat görünüyorsun,” diye yorum yaptı Penny. Kahve kupasını Sera'nın yanına bırakırken, “Sana kahve getirdim,” diye ekledi.

“Ne kadar zamandır orada dikiliyorsun?” diye sordu Sera. Nemli yanakları görünmesin diye ona dönüp bakmıyordu. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

“Yeterince uzun zamandır diyelim.” Penny sıcak eliyle Sera'nın avucuna bir kâğıt parçası bıraktı. “Al...”

Sera kafasını kaldırıp şaşkın bir ifadeyle pembe renkli not kâğıdına ve siyah kalemle yazılmış yazıya baktı. “Bu da ne?”

“Stahlworth ve Martin Hukuk Bürosu'nun telefon numarası.”

“Stahlworth ve Martin mi? Onlar da kim?”

“William'ın avukatları. Bu sabah aradılar, tabloyla ilgili görüşmek istiyorlarmış.”

“Ne istediklerini söylediler mi?”

“Hayır. Tahminime göre galerimizin tablonun bulunması için verdiği araştırma hizmetinin ödemesiyle ilgili. Burada turlayıp durduğunu gördüğüm için onları daha sonra geri arayacağını söyledim.” Penny iç çekti. “Bunu daha ne kadar görmezden geleceksin Sera?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“William’ın seni iki haftadır bir kez bile aramamış olması gerçeğinden olabilir mi?” Penny masanın diğer tarafındaki sandalyelerden birine oturdu. “Bir adam tarafından reddedilmenin nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim. Aramadıkları zaman insan çok üzülüyor.”

Sera bu sözler karşısında afalladı. “Penn, sen tanıdığım herkesten daha çok erkekle flört ettin. Sürekli sevgili değiştirdiğin hâlde bunu nasıl anladın?”

Penny kollarını kavuşturup hafifçe sandalyeden aşağı kayd. “Tam da söylediğin neden yüzünden anladım Sera.”

Sera bir iki adım atıp havai arkadaşına baktı. Penn’in gözlerinin yaşlarla parladığını gördü. “Penn?”

Penn kafasını sallayarak, “Yok bir şey,” dedi.

“Hayır, bir şey var,” dedi Sera ve masanın üstünde duran kâğıt mendil kutusundan bir mendil aldı. Ardından asistanının yanına diz çöküp mendille yanaklarındaki yaşları sildi. “Sorun ne Penn? Haydi söyle.”

Penn keder yüklü tiz bir ses tonuyla, “Senin de benim gibi incinmeni, kırılmanı istemiyorum Sera,” dedi. “Ajandamın çok dolu olması kendimi çok yalnız hissetmediğim anlamına gelmiyor.”

“Penn...”

Penny Sera'nın lafını kesmesine izin vermek istemiyordu. Kafasını sallayarak konuşmaya devam etti. "Hayır... Dinle beni lütfen! Çünkü birinin sana telefonu eline alman gerektiğini söylemesi lazım. Madem o seni aramıyor, sen ara... Ara ve nedenini öğren. Bak son birkaç haftada çok değiştin ve bence bu büyük değişikliğin nedeni o. Sen artık o California uçağından inen kız değilsin Sera."

Sera duygusal atmosferi biraz olsun dağıtabilmek için küçük bir kahkaha attı. "Bilmiyorum Penn... Bence tablo konusunda hâlâ aşırı takıntılıyım."

"Kastettiğim şey bu değil. Bu ne babanı kaybetmenle ne de tabloyla alakalı. Bence sen bu adama gerçekten değer veriyorsun."

"Söylediğin şey doğru olsa bile ne değişir ki? William Hanover'la bir geleceğim olabileceğine inanıyor musun?"

"Neden olmasın? Sana nasıl baktığını gördüm Sera. Hayatım boyunca hiçbir erkek bana William'ın sana baktığı gibi bakmadı." Penny tek kaşını kaldırdı. "Mutlu olmak için karşına böyle bir fırsat çıkıyor ama sen bunu görmezden geliyorsun. Bunun için mücadele etmek istemiyor musun? Yoksa tekrar ortaya çıkan Michael Turner'a hâlâ âşık mısın?"

Sera üzgün asistanının yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun Penn. Michael'ın galeriye geldiğini sana söylememem gerekirdi. İçinde bulunduğum durumun ne kadar zor olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Yanılıyorsun Sera. İnan bana koca Manhattan'da William'ın sahip olduğu özelliklerin onda birine sahip bir tane erkek yok. Dürüst, çalışkan ve ailesine düşkün... En önemlisi de

seni gördüğü an gözleri ışıltıyor, yüzünde güller açıyor...” Penny kolunu uzatarak masanın üstündeki cep telefonunu alıp Sera’nın avucuna koydu. “Bazı kusurları olabilir Sera, sonuçta o da bir insan. Hiç hata yapmayan erkek olabilir mi? Sırf kontrolünü kaybedip kendini kaptırmaktan korkuyorsun diye gerçekleri görmezden gelmeye devam edemezsin. Böyle yaparsan sonun gözü yaşlı ve yalnız asistanına benzeyecek.” Penny kâğıt mendili buruşturup çöpe fırlattıktan sonra hınzır bir ifadeyle gülmüşedi. “Normalde erkeklere inancımı çoktan yitirmiş olsam da William Hanover’ı istisna tutuyorum. Hatta biricik arkadaşımın mutlu olmasını dilediğim için onu desteklediğimi bile söyleyebilirim.”

“Gerçekten aramam gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Penny başını yana yatırdı. “Affedersin ama bunu benim gibi birine mi soruyorsun? Şu kadarını söyleyeyim ben olsam onu iki hafta önce aramıştım.”

“William’a tabloyu daha önce gördüğümü söylemek zorundayım. Yalan söylemedim belki, ama gerçeğin tamamını da anlatmadım. İçimden bir his ona her şeyi en başından anlatmam gerektiğini söylüyor.”

“Bunu yapmayı ciddi ciddi düşünmen ona gerçekten güvendiğini gösteriyor. Sana söyledim... Birkaç haftada inanılmaz değiştin. Kalbinin kapılarını aşka tekrar açmaya hazırsın. Tanrı’yla bile barıştığını fark etmedim sanma. Bu çok güzel bir şey Sera. Seni yeniden böyle görmek hayata dair umutlarımı arttırıyor. Kim bilir belki ben de bir gün benim için eve Çin yemeği sipariş etmek ve barda bir içki ısmarlamaktan çok daha fazlasını yapan bir erkekle karşılaşırım.”

Sera sevgiyle biricik asistanının dalgalı sarı saçlarını okşadı. “Sen her şeyin en güzelini hak ediyorsun Penn. Umarım bunu sen de biliyorsundur.”

Penny’nin dudaklarında yağmurdan sonra beliren güneş gibi sıcacık ve umut dolu bir tebessüm belirdi. “İstersen önce senin hayatınla ilgilenelim, benim sorunlarımı sonra düşünürüz.”

“Benim tatlı arkadaşım,” dedi Sera Penn’e sımsıkı sarılarak. “Bence senin hayatında hiçbir sorun yok. Sen mükemmel bir insansın.”

Penny arkadaşının kulağına, “Kendimize bir şans vermezsek bunu nereden bilebiliriz ki Sera?” diye fısıldadı. “Sırf risk almaktan korktuğun için hayatının aşkını kaybedebilirsin. Sence Adele de böyle mi yaptı? Korkuları yüzünden tehlikelerden uzak mı durdu?”

“Bilmiyorum.”

“Bence bunu öğrenmenin bir tek yolu var. İçindeki gücü keşfet. O güç tam burada!” Penny ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. “Sadece bir süredir o gücü kullanmaktan kaçıyordun...”

Güç... Sera derin bir nefes aldı. Bir zamanlar çok güçlü olduğumu düşünürdüm. Acaba bunca zaman sonra içimde o güçten kaldı mı?

“Seni yalnız bırakıyorum.”

“Penn?” diye seslendi Sera asistanı dışarı çıkarken.

“Evet?” diye sordu Penny antika pirinç tokmağı tutarak.

“Teşekkür ederim.”

“Saçmalama, lafı bile olmaz, ” dedi Penn dışarı çıkarak. Tam kapıyı kapatmak üzereydi ki arkasına döndü. “En azından şimdilik... Bu arada Noel zamanı dolgun bir primle de teşekkür edersen itiraz etmem.”

Kapı kapandı, Sera yalnız kaldı. Bir telefona bir de telefon numarasının yazılı olduğu not kâğıdına bakarak derin bir nefes aldı.

Evet Tanrım... Artık yeniden güvenme zamanı geldi...

“Stahlwarth ve Martin. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Merhaba, adım Sera James,” dedi konuşmakta güçlük çekerek. Aşırı gergin ve heyecanlıydı. “New York’taki Sera James Sanat Galerisi’nin sahibiyim. Bu sabah beni aramışlar.”

“Sizi Bay Stahlworth’a aktarıyorum, bir saniye lütfen.”

Sera sekreterin telefonu aktarmasını beklerken heyecandan başparmağını ısırıyordu. Derin bir nefes alıp elinde telefonla bütün sabah yaptığı gibi odada volta atmaya başladı. Hattın diğer ucundan bir ses gelmesini beklerken geçen sayılı saniye ona sonsuzluk kadar uzun geldi.

“Bayan James merhaba, öncelikle telefonuma döndüğünüz için teşekkür ederim.”

“Merhaba Bay Stahlworth, ancak benimle ne hakkında görüşmek istediğinizi pek anlayamadım. Aslına bakarsanız beni direkt Bay Hanover’ın aramasını bekliyordum. Sonuçta bugüne dek hep kendisiyle görüştüm.”

“Kendisi şu noktadan itibaren formalitelerle bizim ilgilenmemizi istedi.”

“Formaliteler mi?” diye sordu Sera hayretle. Böyle bir kelime duymayı kesinlikle beklemiyordu.

“Ödeme işlemlerini kastediyorum tabii ki... Tablo galeriniz tarafından bulunmamış olsa da Bay Hanover hizmetleriniz

karşılığında size on bin dolarlık bir ön ödeme yapmamızı emretti. Veraset davası sonuçlanır sonuçlanmaz da size kalan bedeli ödeyeceğiz. Anlaşma kapsamında tablonun muhammen bedelinin yüzde biri tarafınıza ödenecek.”

“Bay Stahlworth...” Sera bulduğu ilk tabureye oturdu. Duyduklarından hiçbir şey anlamıyordu. Avukatın söyledikleri çok mantıksızdı. “Bakın, ben gerçekten neden bahsettiğinizi anlayamıyorum. Tablo henüz bulunmadı ki...”

Adam bir yorum yapmak yerine boğazını temizleyip sessiz kalmayı tercih etti.

Sera nefesini tutup bekledi. Endişe ve meraktan kalbi deli gibi atıyordu. Avukatın söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamadığı için mantığı iflas etmek üzereydi. En kötüsü de onu neyin beklediğini bilemeden beklemekte...

“Orada mısınız?”

“Bayan James, sanıyorum ki müşterilerinizin çoğu göz önünde isimler olduğu için böyle durumlara alışkınsınızdır. Sanat dünyasının ne denli acımasız ve vefasız olduğunu da biliyorum. Gerek Bay Hanover’ı gerek de Hanover Ailesi’nin mahremiyetini ve çıkarlarını gözetmek adına maalesef sizinle sadece kısıtlı bir bilgi paylaşımında bulunabilirim. Bu konunun basma yansımaması aile için son derece önemli. Kısaca mevcut koşullar dâhiline bu konuyu bir sonuca bağlamak için ben görevlendirildim.”

“Konuyu sonuca bağlamak mı?” Ne yani bu kadar mıydı? Sera’nın bu süreçte yaptığı onca şey onların gözünde bu kadar basit miydi? “Bakın ben hâlâ anlayamıyorum. Asistanımla birlikte tabloyu bulmak adına elimizden ne geliyorsa yaptık. Sorun tabloyu hâlâ bulamamış olmamızsa sizi temin

ederim ki doğru iz üzerindeyiz. Tabloyu en kısa sürede bulacağımıza inanıyorum.”

“Bayan James, William Hanover bu sabah tablonun sahibine veraset davası açtı zaten. Kısaca konu artık mahkemeye taşındı.”

Sera’nın nutku tutuldu. Yaşadığı şok yüzünden tırnaklarıyla ahşap masayı kazıdığının bile farkında değildi. “Affederseniz ama az önce siz ne dediniz?”

“William Hanover büyükbabasının mirasıyla ilgili olarak tablonun sahibini mahkeme huzuruna çıkarmak için yasal süreci başlattı. Tablo sahibinin Hanover serveti üzerindeki hukuki haklarının iptal edilmesi için vasiyete itiraz edilecek.”

“Ama bu doğru olamaz.” Sera duyduklarına inanamıyordu. Paylaştıkları onca şeyden sonra William bunu yapmış olamazdı. Her şey bir yana bunu yapmayacağına dair Sera’ya söz vermişti. Sera ona güvenmek için bütün duvarlarını yıkmayı bile göze almışken o nasıl sözünden dönerdi?

“Bunu benden duymak zorunda kaldığınız için üzgünüm Bayan James, ama tablonun sahibine bizi siz yönlendirdiniz.”

“Ama ben ne demek istediğinizi anlayamıyorum.” Sera hattın diğer ucundan kâğıt hışırtısı duyunca avukatın bir hayli meşgul olduğunu fark etti.

“Evet... Sizi gayet iyi anlıyorum. Bay Hanover tarafınıza verdiğimiz rahatsızlık ve bu süreçteki zahmetleriniz için size özellikle teşekkür ettiğini iletmemi istedi.” Kâğıt ve tuş sesleri... “Rica etsem banka hesap bilgilerinizi sekreterime iletir misiniz? E-posta adresimi sabah asistanınıza bırakmıştım.”

“Ben buna inanamıyorum...” dedi Sera kafasını sallayarak. Gözleri yaşarmıştı. Sinirden var gücüyle sıkıldığı yumruğunu

masaya vurmak istedi. Avukatın hâlâ hattın diğer ucunda olduğunu unutarak, “Bu gerçek olamaz...” diye mırıldandı.

Bana yalan söyledi... Yalan... Onunla paylaştığım onca şeyden sonra bana yalan söyledi.

Eli ayağı boşalmıştı. Titreyen eliyle ağzını kapattı.

“Başka bir sorunuz var mı Bayan James?”

“Evet,” diye cevap verdi elini ağzından çekip. “Tablo... Bay Hanover onu aldı mı?”

“Hayır, ama tablonun bulduğumuz kadında olduğundan eminiz. Kendisine avukatıyla görüşmesi için belli bir süre tanıdık. Anlaşmak isterse ki biz öyle yapacağını umuyoruz, California Eyalet Mahkemesi kararı onayacak. Karar lehimize çıkar çıkmaz da Bay Hanover hak ettiğiniz bedelin hesabınıza ödenmesi emrini verecek.”

“Tek bir sent dahi istemiyorum.” Boğazı düğümlenmişti. Öksürdü... “Sizden sadece bana kadının adını söylemenizi istiyorum.”

Sakin ol Sera. Kendine gel. Her şey yoluna girecek.

Kendini çok kötü hissediyor, bütün kalbiyle sakinleşmek için dua ediyordu.

Ama kendini telkin etmek için söylediği şeye inanıp inanmadığını bile bilmiyordu. Her şey gerçekten de yoluna girecek miydi? Bir hayal kırıklığının daha altından kalkabilecek miydi?

Hemen gözyaşlarını silip yerinde doğruldu. Son derece kararlı bir şekilde topuz yapmak için kullandığı kalemi saçlarının arasından çekti ve Penny’nin verdiği not kâğıdının arkasını çevirdi.

“Üzgünüm, ama bu bilgiyi size vermeye yetkili değilim.”

“Bana kalırsa sizin buna yetkiniz benim de bunu öğrenmeye hakkım var. Sonuçta benim işim tabloyu bulmaktı, öyle değil mi?”

“Ancak aramızdaki anlaşma sona erdi ve emeklerinizin karşılığını da fazlasıyla alacaksınız Bayan James. Takdir edersiniz ki galerinizle yapılan anlaşmada tablo sahibinin adını paylaşmak gibi bir yükümlülüğümüz yok.”

Sera sinirle burnunun ucunu ovuşturdu. “Bay Stahlworth, sanırım beni dinlemiyorsunuz. Az önce de söylediğim gibi şu an para falan umurumda değil. Ben sadece tabloyu istiyorum. Ben sekiz yaşımdan beri o tabloyu arıyorum. Açtığınız dava da mahkemenin vereceği karar da beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Sizi temin ederim ki Hanover Ailesi’nin başına dert olmak gibi bir niyetim kesinlikle yok. Ancak söylediğiniz gibi tablonun orijinali bu kadındaysa bizzat görmem lazım. Özetle tek istediğim orijinal tabloyu bir kere daha görebilmek.”

Adam bir süre sessizce düşündü. “Bay Hanover bana sadece tabloyu bulmak istediğinizi söylemişti. Orijinalini daha önce de gördüğünüzden haberim yoktu.”

“Haberiniz olamaz çünkü bunu Bay Hanover da bilmiyordu,” dedi Sera ve umutla beklemeye başladı. Bunca acının ve sorunun ortasında bari bir tane güzel gelişme olsun diye içinden dua etti.

Avukat boğazını temizledikten sonra tekrar söze girdi. “Öncelikle şunu belirtmek isterim; tabloyla ilgili bilgiler kayıtlara işlendiği için bu bilgiyi tarafınızla paylaşmamda yasal anlamda bir sakınca yok. Ayrıca Bay Hanover’ın da aksi yönde bir talimatı olmadı. Kısaca mevcut şartlar altında galiba size davalı tarafın ismini söyleyebilirim.”

“Vereceğiniz her tür bilgi benim için son derece önemli Bay Stahlworth, yardımınız için size şimdiden çok teşekkür ederim.”

“Kadın çok yaşlı ve öğrendiğimiz kadarıyla Paris’te yaşıyor. Sağlık sorunları seyahat etmesine engel teşkil ediyor. Yani onunla görüşmek istiyorsanız oraya gitmek zorundasınız.”

Sera birkaç saniye durup Paris’e tek başına gidememesini, bu konudaki travmalarını düşündü. Kalbinin onca şeye rağmen bir kere daha paramparça olduğu düşünülürse kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. Artık kaçmanın ya da hayal kırıklıklarından korkmanın ona bir faydası yoktu.

“Tamam,” dedi elinde kalemle bekleyerek. “Siz sadece kadını nasıl bulacağımı söyleyin. En kısa zamanda Paris’e gideceğim...”

Yirmi Altıncı Bölüm

1 Eylül 1944

Adele'in dans salonundan sonra Vladimir'le eve yürüdüğü o gecenin üstünden tam beş yıl geçmişti. Şimdi o günlere dönüp bakınca o eski Adele'in, o saf, masum ve heyecanlı kızın artık sadece anılarında kaldığını fark ediyordu. Yatağında yatarken kelebek şeklindeki altın tokasını parmaklarının arasında evirip çevirdi. Yıllar içinde çok yıpranmış ve kirlenmişti. Hâlbuki Vladimir onu hediye ettiği an nasıl güzel, nasıl göz kamaştırıcıydı.

Son bir hafta zorunlu görevler dışındaki zamanının büyük bölümünü yatağında yatarak geçirmişti. Gruptaki kızlarla bile pek konuşmuyordu. Sanki hastalık sadece bedenini değil, ruhunu da tüketiyordu. Artık yaşamak istemiyor, nefes almak bile işkence gibi geliyordu. Vazgeçmişti. Zorunlu sabah yoklamaları haricinde dış dünyayla iletişime geçmek istemiyordu. O yoklamalarda da artık tedbirli ve korkulu değildi. Kendini

yorgun, karışık ve amaçsız hissediyordu. Bu arada her gün keman çalmaya devam etti. Ama keman çalan sadece elleriydi. Ruhü rüzgârda bir yaprak gibi savrulurken elleri formalitele-ri yerine getiriyordu. Görünürde orkestradaki sandalyesi hâlâ doluydu, kemani da diğer enstrümanlarla uyum içinde çalmaya devam ediyordu. Ama Adele her geçen saniye gerçeklikten uzaklaşıyor, bir yıldız misali hayattan kayıp gidiyordu.

İçinde en ufak bir yaşama arzusu kalmamıştı; artık nefes alan bir ölüydü...

“Kalk Adele.”

Yattığı yerde yavaşça dönüp donuk gözlerle arkadaşına baktı.

“Beni duydu mu?” dedi Omara yatağın kenarından Adele’i dürterek.

“Ne oldu?”

“Kalk... Hemen şimdi benimle gelmen gerekiyor.” Omara ranzanın üstünden eski bir battaniye alıp Adele’in omuzlarına örttü. “Bu seni biraz olsun soğuktan korur.”

Adele kafasını salladı. “İstemiyorum, çok terledim.”

Omara itiraz kabul edeceğe benzemiyordu. Dediğini yapıp Adele’i battaniyeyle bir güzel sardı. “Elbisenin altından sararsak kimse fark etmez. Yürüyebilecek misin?”

“Sanırım.” Adele kendini yürümeyi yeni öğrenen bir bebek gibi hissediyordu. Omara’nın güçlü kollarından destek alarak ayaklarının üstüne bastı. “Nereye gidiyoruz?”

“Canada’ya.”

“Depoya mı yani?” Adele binanın küçük penceresinden kampın depo bölümüne baktı. “Ama neden oraya gidiyoruz? Neden şimdi?”

“Sana göstermek istediğim bir şey var Adele. Benimle gelecek misin?”

Adele Omara’nın sesinden bir tuhaflık olduğunu sezdi. Omara’nın son cümlede gözlerini kaçırdığını fark etmiş olsa da istediği şeyi yapmaya karar verdi. Zaten hiçbir şeye karşı çıkacak takati yoktu.

Kafasını evet anlamında salladı. Ardından Omara’nın onu sabahın ilk ışıklarında dışarı çıkarmasına izin verdi. Adele kendini sersem gibi hissediyordu, bitap durumdaydı... İnfaz duvarının önünden geçerken duvara şöyle bir bakıp geçtiler. Ölüm sahnesi hangi ara onlar için bu kadar normal olmuştu? Yoksa o duvara baka baka yadırgama kavramlarını da mı yitirmişlerdi?

Omara onu kampa geldiği ilk zaman aylarca kaldığı yere götürdü. Adele tavan yüksekliğindeki giysi, ayakkabı ve eşyaları gördüğü gün nasıl şaşırdığını hatırladı. Solgun ve dermansız elini yığınların üstünde gezdirirken eski ayakkabıların soğuk derisiyle ürperdi.

Dışarıdan belli olmayan küçük bir kapının önüne vardılar. Köşedeki devasa giysi yığınının arkasına saklanmış ahşap gizli bir geçit gibi görünüyordu.

“Bu da ne?” diye sordu Adele arkadaşına dönüp.

“İçeri gir.” Omara kafasını yana yatırıp bilge bir ifadeyle içeriyi işaret etti. Adele ona güveniyordu. Elini kapının eski metal tokmağına götürdü ve yavaşça çevirdi. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Adele gözlerini kısıp baktı. İçerisi sadece duvarın en üstündeki küçük bir pencereden sızan gün ışığıyla aydınlanıyordu. Penceredekinin de buzlu cam olduğu düşünülürse son derece

loş bir ortamdı. Gözleri yavaş yavaş alışınca Adele tuğla duvarlarla çevrili küçük odaya ve üst tarafındaki merdiven boşluğuna baktı. Küçük bir masa, köşeye konulmuş eski bir sandalyeyle bir masa lambasından başka eşya yoktu.

“Burası neresi?”

Adele dikilirken odanın serin ve nemli havasından ürperen kollarını kavuşturdu.

“Tam orada,” dedi kapı eşiğinde dikilen Omara. Merdiven boşluğunu gösteriyordu. “Köşeyi dönünce.”

Adele kafasını çevirip arkadaşına baktı, Omara’nın gözlerinde garip bir hüznün hâkimdi. Adele’in odanın bir demirbaşı gibi hareketsiz durduğunu gören Omara ilerlemesini söyledi. Adele Omara’nın dediği yöne dönüp yürümeye devam etti. Dikkatle attığı her adımla ahşap döşemeler çatırdıyor, heyecanı körükleniyordu.

Köşeyi dönünce Adele’in ağzı kelimenin tam anlamıyla bir karış açık kaldı. Nutku tutuldu, kalbi son hız atmaya başladı. Şaşkınlıktan eliyle ağzını kapattı.

İşte orada, tam karşısında muhteşem bir şey vardı. İç duvarda asılı olan şey... Onun yüzünün resmedildiği bir tablo... Evet, bu kesinlikle Adele’in yüzüydü.

Adele dikkatle tabloya yaklaştı. Sanki çölün ortasında bir serap görüyordu, sanki nefes alsa gözlerinin önündeki şey puf diye kaybolacaktı. Şiddet ve ölümün kol gezdiği bu korkunç yerde nasıl böyle bir güzellik olabilirdi? Daha da ilginç resim bir amatörün elinden çıkmış olamayacak kadar göz kamaştırıcı ve kusursuzdu. Bu kendi yüzüydü, ama Auschwitz’e gelmeden önceki hâlinin... Gerçek hayatın acımasızlıklarına tanık olmamış, yıllarca acı çekmemiş o genç ve masum kızın...

Karşısında gördüğü kız şu anki hâlimden çok farklıydı. Bir kere çok genç, sağlıklı, güçlü ve masumdu. Elindeki kemani bile kendinden emin bir şekilde tutuyordu.

Adele titreyen parmaklarının uçlarıyla resme nazikçe dokundu, heyecandan ve şaşkınlıktan güçlükle ayakta duruyordu. Resimdeki kızla aralarındaki en bariz fark, kızın saçlarının kazınmış olmasıydı. Kızın erkek gibi kısa kesilmiş saçlarına bakarken eli ensesindeki pis ve yağlı saçlarına gitti. Sonra hayranlıkla kızın yanaklarına dokundu, gördüğü güzel kızı tanımayla çalıştı. Sonra şu anki görüntüsünü merak etti. Solgun cildi, altları morarmış ve çökmüş gözleriyle kesin berbat bir hâldeydi. Bu çıkarımları kamptaki diğer kızların dış görünüşünden yola çıkarak yapmıştı çünkü aynadaki görüntüsüne bakmayalı çok uzun zaman olmuştu. Yıllarca aynada kendini, neye dönüştüğünü ve ne kadar değiştiğini görememek... Acaba Vladimir bu hâlini görse keleşini tanıyabilir miydi? Bunu düşünmek bile Adele'in canını yakıyor, yaralarını kanatıyordu...

Adele daha fazla dayanamadığını hissedip dizlerinin üstüne çöktü. Omara arkasına gelip ellerini Adele'in omuzlarına koydu. Adele gözlerini kendi resminden ayırmayı başardığı an odanın içinde başka resimler de olduğunu fark etti. Gardiyanlar gözetiminde çalışan acılı mahkûmların yüzleri, çizgili mahkûm üniforması giymiş çocuklar... Kamptan insan manzaraları vardı âdeta. Her resimde başka bir gerçeklik, kimi zaman bir yüz ifadesi kimi zaman bir bakışla vurgulanmıştı. Bazıları ahşap zemin üzerine bazıları da odanın duvarlarına yapılmıştı. Duvarlarda resimlerin yanı sıra güzel sözler, yazılar ve şiirler de vardı. Merdiven boşluğunun duvarlarından ayağım bastığı zemine kadar her yer bunlarla doluydu.

“Burası...” Beyninde yankılanan bir sürü soruya rağmen ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kendi yüzünün resmedildiği tabloya bir kez daha baktı. “Burası neresi?”

“Sevgili çocuğum, işte bu resim seni nasıl gördüğümün kanıtı. Ben ve diğer kızların gözünde sen böyle birisin. Ne demek istediğimi anlıyor musun? İnan ki dünyada hâlâ güzel olan şeyler var. Burası da bunu anlatmak ve hatırlatmak için var olan bir yer.”

Birlikte odanın içine baktılar. Adele üstündeki şoku bir türlü atlatamıyordu. Küllerinden doğmuş bir güzelliğin etkisi altındaydı. Burası fazlasıyla güzeldi.

“Peki kim?”

Omara Adele’in neyi merak ettiğini anında anladı. Bu resimleri kimler yapmıştı? Duvarlardaki şiirler kime aitti?

“Sanatçılar öldürülemez Adele, onlar ölümsüzdür. Burada bir sürü kadın ve erkeğin kalbi ve ruhu var. Buraya duygular, düşünceler, hayaller, umutlar ve kanlı gözyaşları akıtıldı. Sanatçılar her an burun buruna oldukları ölüm riskine rağmen buraya gelip bunları yaptı.” Omara burnunu çekti. Yoksa o da mı ağlıyordu? “Bazıları şu an ne yazık ki hayatta değil ama mirasları hâlâ yaşıyor. Kampın her yerinde bu oda gibi gizli yerler var.”

“Peki ya resim?”

Omara başıyla kapıyı işaret etti. “Gerekli olan her şeyi dışarıdaki lanet depodan aldım. Tuğla duvar üzerine resim yapmaya yetecek kadar boya olmadığı için tenekelerdeki ahşap suntaları kullandım. Boyaları bavulların içinden buldum. Kesik saç yığınlarından aldığım saçlarla da boya fırçası yaptım.”

“Lütfen daha fazla anlatma, dayanamıyorum,” dedi Adele çok duygusal bir ses tonuyla.

Adele resimdeki kısa saçlı keman sanatçısına bakıp bir gün yeniden bu kadar güzel olup olamayacağını merak etti. Resme dokunurken yüreğinin mutluluk ve yaşam sevinciyle dolduğunu hissetti. Resmin tuhaf bir gücü vardı, ona dokunurken avucundaki yaralar bile daha az acıyordu.

“Yani bunca zamandır... Hâlâ aklım almıyor... Ben hep senin müzik profesörü olduğunu düşünmüştüm. Şey sanmıştım...”

“Sadece çello çalabileceğimi...” dedi Omara gülümseyerek. “Ah çocuk, işte bu yüzden Tanrı bize çok farklı yetenekler veriyor. Çello çalmak bu kampta hayatta kalmama, nefes almama yarıyor ama kalbim hep fırça darbeleriyle atıyor.”

Omara Adele’in yüzüne baktı. “Adele seni buraya getirmemin bir nedeni var.”

Adele gözyaşlarını elinin tersiyle silerek, “Nedir?” diye sordu.

“Seni buraya getirdim çünkü sana umudun hep var olduğunu anlatmam gerekiyordu. Yarma dair umut hep var,” dedi Omara ve Adele’in kaşık kadar kalmış suratını avuçlarının arasına aldı. “Tanrı’ya inandığın sürece umut hep var.”

Omara’nın bu sözleri üzerine Adele birden duygusal bir patlama yaşadı. Bunca zamandır içinde biriktirdiği öfke, acı, hayal kırıklığı, korku... Kalbinin en ücra köşesine atmaya çalıştığı bütün duygular aynı anda yüzeye çıktı. Omara’nın kollarına atıldı ve hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı.

“Ben çok dua ettim... Trenden indiğim andan beri sürekli dua ettim. Ama burası... Burası çölün ortasında bir vaha gibi... Sen bana güzelliği gösterdin. Bana güzelliğin böyle bir yerde bile var olabileceğini gösterdin. Bunu anlıyorum,

yine de anlamadığım bir şey var. Bu kampta acı çeken binlerce mahkûm yaşıyor, hepsi de Tanrı'nın çocukları... Tanrı çocuklarına yapılan bu haksızlıklar, maruz kaldıkları işkenceler karşısında niçin sessiz kalıyor?"

"Adele?"

Omara'nın sesi yumuşacık ve sıcaktı. Sonu gelmeyen kâbusun ortasında bir ışık gibi parlak ve umut doluydu.

"Bana bak çocuk..." Omara'nın sesindeki şefkat Adele'e sevginin, merhametin, insanlığın olduğunu hatırlatmıştı. Bir anlığına Auschwitz cehenneminden kilometrelerce uzaktaymış gibi hissetti. "Ekim ayının başında bir konser var. Üçüncü Alman İmparatorluğu'nun yüksek rütbeli subayları katılacak."

Adele kafasını kaldırıp baktı. "Ailem..." dedi çatallı sesiyle.

Omara tek elini kaldırıp, "Sakin ol çocuk," dedi. "Ailenin o konserde olup olmayacağına dair bir bilgim yok. Zaten şu an burada olma nedenimiz bu değil."

"O hâlde ne?"

"Şöyle ki Birkenau, Auschwitz 1 kampı bünyesine katıldı. Senden o orkestranın vereceği konserde solo bir performans sergilemeni istediler. Yanıldığını gördün mü? Tanrı sandığının aksine hiç de sessiz kalmıyor. Bak bir süre daha yaşaman için seni güvence altına aldı. En kısa zamanda iyileşip provalara başlaman lazım. Alma'yı kaybettik, huzur içinde uyusun. Ama bak, Alma'nın ölümü senin için son değil..."

"Ama nasıl çalacağım?" Adele üstündeki pis üniformayı çekiştirdi. "Bununla mı? Yoksa bu hasta bedenle mi? Şu hâlime bir bak... Hayaletten farkım yok."

"Diğer kızlardan yardım etmelerini rica ettim. Marta'nın

mutfakta çalışan bir arkadaşı var, o sana fazladan çorba getirecek. Bir de binaya gizlice patates sokacaklar.”

“Hayır. Patates bulsalar bile benim için hayatlarını tehlikeye atmalarına izin veremem. Yiyecek çalarken yakalanırlarsa gardiyanlar onları saniyesinde öldürür.”

“O hâlde daha dikkatli olup yakalanmamaya çalışacaklar.”

Adele kafasını salladı. “Ama onlar da çok aç. Burada hepimiz açlıktan ölüyoruz. Onların da aç olduğunu bile bile benim için fazladan yemek getirmelerini nasıl isterim?”

“Bunu senin için yapacaklar Adele. Tıpkı senin de onlar için bunu seve seve yapacağın gibi. Fazladan yemek yersen gücün kuvvetin yerine gelir. Fränze ile diğer kızlar da sabah ve akşam yürüyüşlerinde tökezlememen ya da hasta görünmemen için sana göz kulak olacak. Gardiyanlar hiçbir şey fark etmemeli. Gün içinde de hep beraber dinlenmene ve prova yapmana yardım edeceğiz. Bak Adele, senden tek istediğim kemanını zihninde çalmaya devam etmen. Zihninde sadece müzik olsun. Lütfen Adele, bütün kalbinle Tanrı’ya seslen, ona dua etmeye devam et. Tanrı en kısa zamanda iyileşmen için yanında olacaktır.”

Adele kafasını kaldırıp duvarlardaki resimlere baktı. Sonra trenden inen binlerce insanın krematoryuma doğru yürüyüşü gözlerinin önüne geldi, ağlayan kemanının sesi kulaklarını doldurdu. Ardından Dieter’in, Haurbech Ailesi’nin ve yüce kalpli, sevdiği Vladimir’in yüzü gözlerinin önünde belirdi. Gizli gizli buluştukları bahçenin mis gibi havasını, rüzgârın serinliğini hissetti. Baharda uçan bir kelebeğin renkli kanatlarını görür gibi oldu.

“Anlaştık mı?”

Adele tam o an bir karar verdi. Önünde duran güzelliğe ve Omara'nın sıcacık şefkatine rağmen bir şeyi çok iyi biliyordu. Auschwitz'de ölecekti ve o konser onun son performansı olacaktı. Adele artık yorgun ruhunun bedenini terk etmesine izin verecekti. Artık gitmek için hazırdı...

“Evet, çalacağım.”

“Peki, seni neden buraya getirdiğimi anladın mı?”

Adele kafasını kaldırıp resme bir kez daha baktı ve içinden resimdeki kızla vedalaştı.

Demek böyle istiyorsun Tanrım? Demek bir kez daha keman çalmamı istiyorsun. Kabul ediyorum. Ama sadece son bir kereliğine... O da sadece senin için...

“Anladım Omara ve evet kabul ediyorum.” Adele enerjisi tazelenmişçesine güçlü bir şekilde yerden kalktı ve gözyaşlarını sildiği ıslak avuçlarını yumruk yaptı. “Çalacağım.”

Yirmi Yedinci Bölüm

7 Ekim 1944

Öğleden sonra dışarıdan patlama sesleri gelmeye başladı. Binanın duvarları bombaların etkisiyle sallanırken tavandan yağmur gibi toz yağıyordu. Müzik binasında yaptıkları prova dışarıdan gelen çığlık ve silah sesleriyle bölününce Adele de diğer kızlarla birlikte dikkat kesildi.

Herkes elinde enstrümanıya donakalmıştı. Dışarıda kıyametler koparken içeride tüyler ürpertici bir sessizlik oldu. Bakışlar dalgınlaştı, kulaklar seslere odaklandı... Kızların hepsi bir sorun olduğunu anlamıştı. Evet, kesinlikle ters giden bir şeyler vardı.

Fränze saniyelerdir tuttuğu nefesini sesli bir şekilde verdi. “O da neydi?” Küçük flüt sanatçısının korku ve merak dolu fısıltısı dışarıdan gelen sesler yüzünden zar zor duyuldu.

Duvarlar yeni bir gümbürtüyle sarsılınca kızların hepsi elindeki enstrümanı yere bırakıp binanın küçük penceresine koştu. Ancak Adele onların aksine kapıya koştu. Dışarıda

olanlara yakından bakarsa neler olduğunu daha iyi anlayacağını düşünüyordu.

Kafasını dışarı uzattığı saniye hızla geri sokmak durumunda kaldı.

“Geri çekil Adele!” Elleri kalçasının üstünde dikilen Omara burnundan soluyordu. “Bunca zamandır seni şimdi ölesin diye hayatta tutmaya çalışmadım.” Güçlü elleriyle kızları sırtından tutup binanın arka tarafına geçmeye zorladı. “Herkes duvarın oraya gitsin. Kurşunların ahşabı delemeyeceğini mi sanıyorsunuz?”

Silah sesleri ve feryatlar artarak devam ettikçe kızların hepsi korkuyla sıçırıyordu. Dehşet çığlıklarını duyan kızların çoğu ağlamaya başladı. Marta korkan kızların önünde durdu. Zavallı Fränze’yi göğsüne bastırarak korumaya çalışırken Adele’le göz göze geldi. Adele’in gözlerindeki korku dolu mesajı alan Marta’nın tüyleri diken diken oldu.

Dışarıdan gelen seslerin ne olduğunu artık ikisi de biliyordu.

“Makineli tüfek değil mi?” diye sordu Marta sessizce dudaklarını oynatarak. Adele de kafasıyla onayladı. Ardından Marta gözlerini sımsıkı yumarak, “Tanrı yardımcımız olsun,” diye fısıldadı.

Savunmasız mahkûmların makineli tüfeklerle tarandığını düşününce bile Adele’in kalbi sıkıştıyordu. Ama neden? Neden şimdi? Bir şeyler ters gidiyordu. Bir kere Nazilerin gaz odaları vardı, ayrıca mahkûmları düzenli olarak infaz ediyorlardı. Sağlam durumda olan mahkûmların hepsi de sabahtan akşama kadar en ağır işlerde çalıştırılıyordu. Bunlar bir tarafa açlık ve hızla yayılan salgın hastalıklar da onların lehineydi.

Mahkûmları yok etmek için ellerinde bunca farklı imkân varken top ve kurşun gibi askeri cephaneleri harcamalarına ne gerek vardı ki?

Orkestradaki kızlar bir araya toplandı. Kızların her biri korkuyla yanındaki arkadaşına sarılıyordu. Güvende olabilmek ümidiyle tozlu zeminde iki büklüm ve sıkışık oturuyorlardı. Tir tir titreyen bedenler, ağlama ve hıçkırık sesleri... Ve korku dolu bekleyiş...

Marta, “Adele ne oluyor?” diye bağırdı.

“Bilmiyorum,” dedi Adele eliyle küçük Frânze’nin kafasını korumaya çalışırken. Zavalıcılık silah seslerini duymamak için yumruk yaptığı ellerini kulaklarına bastırıyordu. Adele sessizce ağlayan Marta’ya, “Burada kalın,” dedi ve Frânze’nin alnına bir öpücük kondurdu. “Hepiniz burada kalın, ben gidip neler olduğuna bakacağım.”

Kapının orada duran Omara Nazi terörünün yeni bir boyutunu izliyordu. Adele’in yaklaştığını anlayınca aniden öfkeyle döndü ve yılların verdiği tecrübeyle tekrar bağırdı.

“Adele!” Bu kez daha yüksek ve sert bir sesle konuşmasına devam etti. “Hemen yerine dön! Silah seslerini duymuyor musun? Buraya gelmen güvenli değil!”

Adele dengesini kaybetmemeye çalışarak kapıya doğru birkaç adım daha attı. Kötü bir şeyler olduğu gün gibi ortadaydı. Fakat olan biteni öğrenmezse neyin daha güvenli olduğunu nasıl bilebilirdi ki? Korkuyla bir köşede oturup beklemek ne kadar doğruydu? Aralıksız duyulan silah sesleri zaten çok korkutucuydu. Ama ya bulundukları bina bombalanırsa? Ya duvarlar alev alev yanmaya başlarsa? İşte o zaman kelimenin tam anlamıyla köşeye sıkışmış olurlardı. Tek umut, kaçma şansları var mı diye kontrol etmekte.

Binanın ahşap tavanı alev alırsa içeriden hiçbiri sağ çıkmazdı.

Omara dışarıdaki felaketi izlerken Adele de onu izliyordu. Omara'nın gergin yüz hatlarına ve dişlerini sıkmasına bakılırsa dışarıda gerçekten de büyük bir vahşet yaşanıyordu.

“Omara...” dedi Adele liderlerinin omzuna dokunarak.

Ancak Omara Adele'in bu hareketine tepki vermedi. Sadece kapıyı ikisinin de rahatça görebileceği kadar açtı. “İşte bak! Görmeyi çok istiyorsun ya dikkatle bak! Bak ve daha çok ölüm gör!”

Binanın dışı resmen savaş alanı gibi görünüyordu. Katliamı izlerken Adele mahkûmlar arasında yayılan söylentinin doğru olduğunu düşündü. Haftalardır herkes Kızıl Ordu'nun Almanlara meydan okumak için geldiğini konuşuyordu.

Tanrım yoksa o an geldi mi? Kurtulduk mu yani?

Bir patlama sesi daha duyuldu. Duvarlar bir kez daha sallandı, bir kez daha tozdan göz gözü görmez oldu... Kızlar bir kez daha ama bu sefer daha şiddetle ağlamaya başladı.

Adele'in nefesi kesildi. “Bu Kızıl Ordu mu?” diye sordu umutla.

Omara hayır anlamında kafasını salladı.

“O zaman İngiliz Ordusu? Ya da Amerikalılar? Lütfen bana bizi kurtarmaya geldiklerini söyle!”

Omara kaşlarını çatı. “Hâlâ anlamıyor musun Adele? Bizi kurtarmaya gelen birileri yok, burada tek başımızayız.” Acı gerçeği çok net ve açık bir şekilde dile getirmişti. Omara'nın her zamanki kontrollü ve ölçülü tavırlarının yerini gerginlik almıştı. Kimi zaman çocuğu kimi zaman öğrencisi gibi gördüğü Adele'e bile bu kadar sert çıkıştığına göre başka bir şey vardı.

“Ama bu şey olabilir... Belki hepimiz kurtulabiliriz! Bombaları duymadın mı? Patlayan bombalar, makineli tüfekler... Hem başka ne olabilir ki? Bizi kurtarmaya gelmiş olmalılar!”

Kızlardan biri Adele’i duyup, “Merhametini bizden esirgemeyen Tanrımıza şükürler olsun! Kurtulduk!” diye bağırdı.

Adele birden içinde büyük bir enerji, bir adrenalin patlaması hissetti. Evet, gerekirse savaşabilirdi, hazırды... Ama bu gücün sebebi cesaret miydi, yoksa aptallık mı? İşte onu bilmiyordu. Tek bildiği dışarıya koşmak ve el çırpmamak için yanıp tutuştuğuydu. Eline geçirdiği ilk silahla ölümüne savaşmak istiyordu. “Bence onları kesin Tanrı...”

“Aptal kız! Kimsenin geldiği yok.”

Adele o an sadece görmek istediği şeyi görüyordu. “Omara görmüyor musun? Yaşadığımız cehennem hayatı artık bitti! Yüce Tanrım... Sonunda bitti!”

“Bu isyan Adele!”

Adele o an yüzüne bir tokat yemiş gibi hissetti.

“Ne?”

Birden panikle donakaldı. Duyduğu şeye inanmak istemiyordu. Demek dışarıda tek bir kazananın olacağı bir savaş vardı. Hangi tarafın kazanacağını da gayet iyi biliyordu...

Köşeye sinmiş kızlar kafesinden kurtulma umudu kalmamış kuşlar gibi hayal kırıklığıyla bakıyorlardı. Omara’nın birkaç kez kafalarını eğmeleri yönünde verdiği emirlere rağmen gözlerini Adele’den ayırmadılar. İçlerine filizlenen umudun ömrü saniyeler içinde tükenmişti.

“Omara sen ne söylüyorsun?”

Dışarıdaki çatışma binanın yakınına sıçrayınca Omara kapıyı kapattı. “Bunun bir mahkûm ayaklanması olduğunu

söylüyorum Adele. 4. Krematoryum’daki *Sonderkommando** üyeleri Nazilere başkaldırmak için bir plan yaptı. Onların yerine geçmek üzere yeni bir grubun getirileceğini ve infaz edileceklerini öğrenmişler.”

Adele kafasını salladı. “Ama neden? Naziler neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Onlara göre bu son derece basit bir mantık. Kötülüğün ardında yatan gerekçeyi anladığımı iddia edemem. Ama *Sonderkommandolar* çok fazla şey gördü. Trenden indiği gibi ölümüne gönderilenleri de gördüler, kampta beş ay yaşadktan sonra idam edilenleri de... Başka ne yapabilirlerdi ki? Gaz odalarını temizlemek, cesetleri yakmak hep onların görevi oldu. Onlar ölümlere tanıklık etti ve Naziler tanıkları yaşatmazlar. Bu yüzden oradaki mahkûmlar Nazilerle savaşma vaktinin geldiğine karar verdiler.”

Adele bir kez daha büyük bir şok yaşıyordu. Ama bu sefer onu şok eden az önce duyduğu şeyden ziyade hatırladığı bir sahneydi. Solahütte’deki Nazi tesisinde konser verdikleri gece her zaman akıllı ve kontrollü davranan arkadaşının tuhaf davranışlar sergilediğini anımsadı. Ardından kemanının teli koptuğu sabah Omara’nın müzik binasındaki ziyaretçisiyle gizli saklı bir şeyler yaptığı gözünün önüne geldi.

Ve her şey netleşti... Demek Omara da isyanın içindeydi.

“Sen de bunu planlıyordun değil mi?”

Omara Adele’in gözlerine bakıp bir kez başını salladı.

* Nazi Almanyası imha kampı mahkûmlarından oluşan çalışma birimlerine verilen isimdir. Yahudi çalışanların ölüm tehdidiyle soykırım süresince gaz odası kurbanlarının cesetlerinin ortadan kaldırılmasına yardım etmeleri için zorlandıkları belirtilmektedir. (Çev. N.)

“Kadınlar askeri mühimmat fabrikasından uzun zamandır gizlice silah, barut gibi cephaneler çalıyordu. Bu şey başladı-ğında daha sen kampa bile gelmemiştin. Yavaş yavaş, küçük küçük çaldılar ve akşamları kampa taşman ölü mahkûm bedenlerinin içine sakladılar. Sonra da krematoryuma taşınan bedenlerin içinde yan kamptaki erkeklere aktardılar. Tek yol buydu Adele.”

Adele’in dünyası başına yıkıldı.

Buradan kurtulamayacaklardı. Kimsenin onları kurtarmak için geldiği yoktu. Derme çatma ve az sayıdaki silahıyla savaştan mahkûm arkadaşları dışında kimse onların özgürlüğü için savaşmayacaktı. Ve Omara... Şu anki hayatında güvendiği tek insan da bu isyanın içindeydi. Bu savaşı kaybederlerse ki öyle görünüyordu, Naziler bunun bedelini gaz odalarıyla ödetecekti.

Aman Tanrım! Ailemi kaybettim, Vladimir’i kaybettim... Şimdi bu hayatta sahip olduğum tek insanı da mı kaybedeceğim?

Adele’in yüreğindeki acı fiziksel anlamda da şiddetli bir göğüs ağrısı olarak baş göstermişti. Kapı aralığından dışarıdaki teröre bakarken tek bir çıkış yolu olduğunu fark etti; savaşmak...

Hemen gözyaşlarını sildi. “Tamam, o hâlde biz de savaşıyoruz,” dedi ve Omara’nın yanma gitti. “Bana bir silah ver.”

“Olmaz.”

“Ben hazırım Omara, izin ver de seninle birlikte savaşayım.”

Omara’nın yüzü yumuşadı. Evladıyla gurur duyan bir anne gibi Adele’in omuzlarına dökülen kirli saçlarını okşadı.

Omara'nın bu şefkatli tavrını gören Adele, bir an cevabının evet olacağını düşünüp umutlandı. Ama Omara kafasını hâlâ hayır dercesine sallıyordu.

“Hayır Adele, bu kez değil. Sen burada kalmalısın.”

“Ama bunu yapabilirim! Lütfen sana yardım etmeme izin ver,” diye yalvardı Omara'nın kollarını sıkıca tutarak. O kadar sıkı tutuyordu ki tırnaklarını Omara'nın üniformasına geçirdiğinin farkında bile değildi. “Omara bunca zamandır birlikte neler yaşadığımızı görmüyor musun? Bu lanet olası yerde küçük bir umut bile yok, burası salt kötülük dolu. İnsan burada inancını bile sorguluyor. Artık dayanamıyorum Omara. Bu şekilde daha fazla devam etmek istemiyorum!”

Adele bu sözleri büyük bir öfkeyle haykırmıştı. Gerçekleri bütün çıplaklığıyla dile getirmek acı olduğu kadar da rahatlatıcıydı. Çünkü yıllardır içinde biriktirdiği şeyler canını yakıyordu.

Bu yılların öfkesiydi. Her gün gözlerinin önünde dayak yiyen, çalışmaya giden, hastalanan, sevdiklerinden ve ailelerinden ayrılan, gaz odalarına gönderilen, yakılan mahkûmlar... Onları insan yüreğinin elvermeyeceği kadar korkunç koşullarda görüp de keman çalmak dışında bir şey yapamamak... Adele'in ruhu kampta geçirdiği her saniye derin yaralar almış, sonunda da şimdiki gibi patlamıştı. Ne yazık ki kana-yan ruhunu temizleyebilecek bir su ya da kalbindeki yaraları iyileştirebilecek bir merhem yoktu. Artık sonsuza dek bunlarla yaşamaya da mahkûm edilmişti. Artık hiçbir isyan ya da ölüm ihtimali onu korkutamazdı. Çünkü hayatta değer verdiği herkes ve her şey ondan alınmıştı. Hâlbuki birkaç gün sonrakı konserde çalmayı bile kabul etmişti. Son bir performans

sergilemek için provalar yapmaya başlamıştı. Sağlık durumu bile günden güne daha iyiye gidiyordu. Fakat şimdi... Dışarıda kopan kıyamete, kulakları tırmalayan silah seslerine tanık olduktan sonra bunların hepsi aklından uçup gitmişti. Müzik yapmak yerine dışarı çıkıp var gücüyle savaşmak istiyordu. Kanının son damlasına kadar isyan etmeye hazırdı.

Hissettiği öfkeden Adele'in göğsü hızla inip kalkıyordu. Ancak ciğerlerine hava girmiyordu sanki. Öfkenin alıp verdiği nefesle bedeninden uzaklaşmasını, sakinleşmeyi istemiyordu. Kararlıydı. Ne pahasına olursa olsun dediğini yapmak, gerekirse de bu uğurda ölmek istiyordu.

"Beni de yanına al," diye yalvardı Omara'ya bir kez daha. "Dışarı çıkıp savaşacağını biliyorum. Sana yalvarıyorum, lütfen yanında yer almama izin ver."

Omara'nın yüzünde beliren tebessümü görünce Adele çok şaşırdı. Ne Nazi subaylarının partisinde ne de Tanrı'ya onları yakınlaştıracak kadar güzel çaldıklarında bir kez olsun gülmüşediğini görmüştü. Sadece tablonun durduğu o gizli odada şimdiki gibi gülümsemişti. Sadece o zaman...

"Önünde uzun bir hayat var Adele," dedi Omara. "Ve göz göre göre ölüp gitmene izin veremem."

"Ne hayatı Omara? Beni bekleyen bir hayat falan yok. Görmüyor musun, ben zaten ölüyüm..." Adele ani bir hareketle Omara'nın kollarına atıldı. Yüzünü Omara'nın omuzlarına gömüp hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı.

"Hayır çocuk, sen ölmedin... Haydi şimdi biraz sakinleş, topla kendini," diye fısıldadı Omara Adele'in saçlarını okşayarak. Binanın dışında kan gövdeyi götürürken Omara hâlâ Adele'e tatlı sözlerle umut vermeye çabalıyordu. Adele

biricik arkadaşına, kamptaki kızlara annelik yapan güçlü kadına sıkıca sarılıp uzun uzun ağladı. Savaş sürerken Adele yılların acısını dışarı akıtıyordu.

Bu arada Omara da sürekli Adele'in kulağına iyilik, güzellik ve umut dolu sözler fısıldamaya devam ediyordu.

“Sen özel bir amaç için seçildin.” Adele'in alnından tutup gözlerine bakması için kafasını kaldırdı. “Beni iyi dinle çocuk, bu hayatta bir kızım olmadı, fakat anne olabilmeyi hep çok istedim. Âşık olduğum adamla evlenmek, sonra Tanrı tarafından bir bebekle ödüllendirilmek... Hep bunların hayalini kurdum. Tanrı'nın yarattığı güzellikle bir ömür geçirmek, ona baktıkça Tanrı'yı hatırlamak... Taparcasına sevmek...” Sonra duraksayıp duvardaki bir noktaya baktı. Eski günlerine, hatıralarına ve bir zamanlar kurduğu hayallere dalıp gitti. “Ama maalesef bunların hiçbirisi gerçek olamadı çünkü buraya getirildim. Hayat bana bir kere bile ne istediğimi sormadı, ben de olmayacak hayallerin peşinden koşmaktan vazgeçtim. Buradaki diğer insanlar gibi hayatımı, özgürlüğümü ve hayallerimi kaybettim. Şimdi senden beni hiç dinlemediğin kadar dikkatli dinlemen istiyorum.” Ellerini Adele'in omuzlarına koydu. “Adele, sen yoluna devam etmelisin. Senden yaşamaya devam ederek beni gururlandırmanı istiyorum... Çünkü Tanrı hiçbir zaman hata yapmaz. O kalbimin sesini duydu ve bana böyle bir yerde hayalini kurduğum şeyi verdi. Tanrı bana senin gibi bir kız çocuğu hediye etti.”

Omara'nın sözleri Adele'in yüreğine işlemişti.

Marina Von Bron, yani biyolojik annesi artık Auschwitz'den çok uzaklarda silik bir hatıradan başka bir şey değildi. Hatta Adele uzun zamandır onu düşünmemişti bile. Bunun nedenini

şimdi daha iyi anlıyordu. Omara ona gerçek annesinden bile daha çok annelik etmişti. Omara hayatı boyunca tanıdığı annelerin hepsinden daha sevgi dolu, daha şefkatli, daha iyi bir anneydi. O eşi bulunmaz bir kadındı.

“Her ne olursa olsun yaşayacağına dair bana söz vermelisin Adele. Senden tek isteğim bu. Beni mutlu etmek ve sonsuza dek huzur içinde olmamı istiyorsan, beni biraz olsun seviyorsan yaşayacaksın.” Ardından köşede tir tir titreyen bir grup müzisyene baktı. “Artık senin ailen onlar. Onlara göz kulak ol, onları hep koru, tamam mı? Bu orkestrayı sana emanet ediyorum, bundan sonra onlardan sen sorumlusun. Sen artık benim yerime de çalacaksın. Bundan sonra o kızların annesi sensin.”

“Yapamam...” Adele iç çeke çeke yeniden ağlamaya başladı.

“Yapacaksın Adele, yapmak zorundasın. Onlara lider ol, onları koru ve ne olursa olsun birbirinizden hiç ayrılmayın. Beni duyuyor musun Kelebek?”

Adele Vladimir’in çok uzun zaman önce ona verdiği ismi duyunca beyninden vurulmuşa döndü. Omara her akşam Vladimir’in hediye ettiği tokaya baktığını, onunla uyuduğunu biliyordu. Bunu Adele’e geçmişini hatırlatmak için özellikle söylemişti. Omara’nın bunu söylemesi bile ne denli bilge olduğunun göstergesiydi çünkü bu tek kelime mesajların en büyüğünü vermişti. Omara ona yaşamasını ve sevdiği adamı, yani Vladimir’i bulmasını öğütlüyordu.

“Ne olursa olsun ailemizi bir arada tutacağına dair bana söz vermeni istiyorum Adele. Ben kızlarımın hepsini çok seviyorum...”

Acaba Marta ve Fränze de şu an onunla birlikte ağlıyor muydu? Omara'nın sözleri diğer kızların da yüreklerini parçalıyor muydu? Onlar da Adele gibi bağıra bağıra ağlamak istiyor muydu?

Adele fazlasıyla üzgündü. Konuşacak durumda olmadığı için sessizce başını salladı. Ruhunun dibinde bir parça umut kalıp kalmadığını bile bilmiyordu. Yoksa bile yoktan var edecek ve arkadaşının dileğini yerine getirmek için ona tutunup yaşayacaktı...

Ancak çok sevdiği arkadaşına verdiği sözü tutup tutamayacağına sadece Tanrı bilebilirdi.

"Güzel..." Omara anlaşmalarını bu tek kelimeyle noktalandı ve hemen harekete geçti. El çabukluğuyla çello kutusunun kapağını açtı. Kutunun alt bölmesinden paslanmış küçük bir bahçe küreği çıkardı.

"Onunla ne yapacaksın?" Ne yani, Omara bunca zamandır onu kutuda mı saklamıştı? Demek dışarıdaki yoğun yayılım ateşinin ortasına o küçük ve basit silahla dalmayı planlıyordu.

"Artık gerçek görevimi yapma vakti geldi," dedi ve Baş Melek Gabriel'in kılıcını tutarmışçasına küçük küreği sıkıca kavradı. "Gitmek zorundayım."

Adele birden Omara'yı bir daha görememe ihtimalini düşündü. Sevgili arkadaşıyla geçireceği sayılı saniyeler olduğunu bilmek onu kahrediyordu. Ona söylemek istediği o kadar çok şeyi, teşekkür etmek istediği o kadar çok nedeni vardı ki... Fakat vakit yoktu... Maalesef bunların hiçbirini yapamayacaktı.

"Omara bekle!" dedi Adele arkadaşının bileğinden tutarak.

Omara o an arkasına dönüp şu hayatta sahip olduğu sayılı eşyaya, prova yaparken oturdukları sandalyelere ve

enstrümanlara son bir kez baktı. O esnada Adele keman kutusunu açmış bir şey arıyordu.

Kelebek şeklindeki tokenın üstünde parmaklarını gezdirdi.

Kelebek... Vladimir'in sesi kalbinde hâlâ yankılanıyordu.

Adele tokayı son bir kez öpmek için dudaklarına götürdü. Ardından Omara'nın avucuna bıraktı. "Al bunu Omara. Sana verdiğim sözün bir nişanesi olarak..."

Omara önce Adele'e, ardından köşede oturan diğer kızlara baktı ve başını hafifçe sallayarak sessizce veda etti. Ve gitti... Binanın dışındaki katliamın dumanlarına karışıp gözden kayboldu.

Adele binanın içini dışarıdaki kaostan uzak tutmak için Omara'nın arkasından kapıyı kapattı ve ailesinin kalan üyelerinin yanma döndü.

"Kızlar, hepiniz başınızı eğin ve çatışma bitene kadar da sakın kaldırmayın," diye emretti. Omara'nın karakteristik özelliği olan soğukkanlılık ve cesaret Adele'in kalbinde yeni yeni yeşermeye başlayan kavramlardı. Ancak kararlıydı... Omara'nın mirasına sahip çıkacaktı. Korkuyla titreyen kızları kollarının arasına alıp emrini yineledi. "Herkes kafasını eğsin!"

Yirmi Sekizinci Bölüm

Günümüz

Sera metrodan çıkıp galeriye doğru yürürken sık sık kol saatine bakıyordu. Saat yediye geliyordu.

Acele ederse galeride unuttuğu cep telefonunu alıp müşterisinin sergisi bitmeden Manhattan'ın Yukarı Doğu Yakası'na yetişebilirdi.

Serin bir rüzgâr yüzünü yaladı, havada yağmur kokusu vardı.

Sera son hız yürümek, hatta koşmak istiyordu. Ne yazık ki bu ayağındaki yüksek topuklu ayakkabılar yüzünden pek mümkün olmuyordu. Yürürken akşamları William'la birlikte Roosevelt Parkı'nda yaptıkları yürüyüşler aklına geldi. Sonra da diğer anılar peş peşe zihnine üşüştü; el ele tutuşmaları, ağaçların altında neşeyle sohbet etmeleri, öpüşmeleri... Tüm bu anıları düşünüp üzölmek istemiyordu. William Hanover'la ilgili anıların bir an önce zihninden uzaklaşması için dua etti. Çünkü o an odaklanması gereken şey William'ın hatırasından

ziyade Metropolitan Müzesi'ne en kısa zamanda geri dönmek olmalıydı.

Ancak şansa bak ki kaçtığı şey karşısında belirmişti. Evet, William galerinin önündeydi... Sokak lambasının ışığı altında tek başına oturuyordu. Sera bunun zihninin oyunu ya da kalbinin yanılsaması olup olmadığından şüphelendi. Gördüğü kişinin gerçekten o olduğundan emin olmak için gözlerini kısıp gölgedeki figüre bir daha baktı.

William onu görür görmez oturduğu basamaktan kalktı.

Sera elinde anahtarla kaldırımın ortasında kalakalmıştı. Batı Yakası'nın bu zengin ve başarılı iş adamı canı her istediğinde nasıl Manhattan'a gelebiliyordu?

"William?"

"Merhaba Sera."

"Burada ne yapıyorsun?" Sera'nın ayakları William'ın yanından geçip gitmemek için kendini naza çekiyordu âdeta. Yaklaşık bir dakika orada öylece dikilip sorusuna cevap bekledi. Ancak yağmur çiselemeye başlayınca sundurmanın altına geçmeye mecbur oldu.

"Penny galeriyi kapattı. Senin buraya dönmek üzere yolda olduğunu ve burada bekleyebileceğimi söyledi. Ben de..." dedi ve bir basamak yakına geldi.

William gergin görünüyordu.

Sera soğuk bir ses tonuyla, "Onu sormadım. New York'ta ne yapıyorsun demek istedim." diyerek durumu netleştirdi. İkisi de bu garip sohbete devam etmeden önce bir saniyeliğine kafalarını kaldırıp gri bulutlarla kaplı gökyüzüne baktı.

"İş adamları ve avukatlarla birkaç toplantım vardı. Kısaca iş için geldim."

İki eli de kot pantolonunun cebindeydi, saçları da darmadağındı. Kim bilir ne kadar zamandır burada oturmuş dönmesini bekliyordu. Sera William'ın ona ne kadar yakın durduğuna ve tıraş losyonunun baharatlı kokusuna aldırış etmemeye çalıştı.

Anahtarlığındaki anahtarları karıştırırken eli ayağına dolanmıştı. Doğru anahtarı bulacağım diye az kalsın anahtarlığını yere düşürüyordu. Anahtarı bulunca basamakları ikişer ikişer çıktı ve cam kapının önünde durup anahtarı kilide soktu.

Anahtarı tam çevirmek üzereyken William'ın sıcak eli bileğini tuttu. Bunu hiç beklemiyordu. William'ın dokunuşu öylesine yumuşaktı ki neredeyse ayrı kaldıkları haftalar boyunca aldığı kararları unutmak, savunma mekanizmasını devre dışı bırakmak üzereydi. Ancak yaşadıklarını unutamazdı, bu yüzden bir an önce kendini toplasa iyi ederdi.

“Beni görmezden gelmeyi bırakıp yüzüme bakacaksın değil mi?”

Sera derin bir nefes alarak kafasını William'a çevirdi. Gözleri William'ın mavi gözleriyle buluştu. Ancak buluştuğu o mavi gözlerde bir kasvet havası hâkimdi. Endişe ve merakla bakıyorlardı. Ama neden? Sera o an William'ı da gözlerindeki ifadeyi de yok sayamayacağını fark etti. İçinden bir şey onu hâlâ William'a bağlıyordu.

“Burada ne arıyorsun William?”

“Telefonlarıma cevap vermedin.”

Sera omuz silkti. “Çok meşguldüm.”

“Bir aydır mı meşgulsün?”

William'm sesindeki kabalık ve meydan okuyan tavır Sera'nm bastırmaya çalıştığı öfkesini yüzeye çıkardı.

Fazlasıyla incinen Sera, karşı atağa geçti. “Affedersin ama ne hakla bana hesap soruyorsun? New York’tan ayrıldıktan sonra haftalarca beni aramayan sensin! Sonra da avukatlarına arattın.”

Ardından William’ın yüzüne sorgulayan gözlerle baktı. Sera’nın kabalık etmek ya da gereksiz yere sert çıkmak gibi bir niyeti yoktu. Bunu William da az çok biliyordu. Ancak Penny’nin dediği gibi içinde hâlâ bir güç varsa William’ın karşısında dimdik durup ona yalanlarının hesabını sormalıydı. Adele ve Vladimir için... Bunca zamandır unuttuğu bütün duyguları ona yeniden hissettirdiği için... Kabuğundan çıksın diye dil döküp onu yeniden güvensizlik çukuruna attığı için... Evet, William bunların hesabını vermeliydi.

“Seni onlarca kez aradım.”

“Bir sergi organize ediyordum.” Sera kolunu büküp William’m bileğini bırakmasını sağladı. Sonra da anahtarı çevirip kapıyı açtı. Galerinin vitrin ışıklarını yakarken öfkeden deliriyordu.

William Sera’nın peşinden içeri girerken, “Biliyorum, duydum,” dedi ve kapıyı kapattı. Sera sinirini topuklu ayak-kabılarını yere vurarak çıkarmaya çalıştı. Her adımıyla *tak tak* sesleri galeride yankılanıyordu. “Metropolitan Sanat Müzesi’nde enstalasyon sergisi demek? Tebrikler!”

“Evet. Anlayacağın zamanımı sadece kayıp tabloları bulmak için harcamıyorum. Başka işlerim de var.” Küçük abiye çantasını ve narçiçeği rengindeki ipek şalını dikkörtgen masanın üstüne fırlattı. Hemen ardından da William’ın yüzüne bile bakmadan ofisine gitti.

Sakin ol Sera.

Böyle olmak zorunda. Unutma ki o sana yalan söyledi.

Bir hışımla masasının üstündeki kâğıt ve kitapları düzenlemeye başladı.

Temiz bir başlangıç yapman için önemli bir fırsat. Bırak gitsin...

Derin bir nefes alıp cep telefonunu aramaya başladı. *Gardner's Art Through The Ages** isimli kitabın altındaki telefonu bulur bulmaz da çıkmak için odanın kapısına yöneldi. Ancak tam kapıdan çıkacağı sırada beklemediği bir şey oldu. Kapı eşiğinde dikilen William yola devrilen ağaç misali önünü tıkamıştı.

“Lütfen William, izin ver geçeyim.”

William kollarını göğsünde kavuşturup oradan kımıldamayacağını sinyali verdi. “Benimle konuşmadan hiçbir yere gidemezsin. Gerekirse saatlerce önünde dikilirim.”

“Geçmeme izin ver,” dedi Sera sinirle. Topuklu ayakkabılar yüzünde bir anlığına dengesini kaybetti.

“Önce açıklamama izin vereceksin.”

Sera derin bir of çekti ve gayet kibar bir ses tonuyla, “Lütfen, açıklanacak bir şey yok. Unutalım gitsin,” dedi.

“Olmaz!” dedi William kafasını sallayarak ve yumuşak bir ses tonuyla konuşmasına devam etti. “Beni engellemene izin vermeyeceğim Sera James, bu kez değil!”

“Beni kullandın William,” diye hatırlattı Sera. William’ın yüzü bir anda gölgelendiyse de bir şey söylemedi. “Mirası ailenizin cebine atabilmek uğruna beni kullandın. Tek amacın tablonun sahibini bulup servetinizi geri almaktır. Bir de bana böyle bir şey yapmayacağına dair söz verdin. Sen beni kandırdın.”

* Helen Gardner’ın kaleme aldığı ilk baskısı 1926 yılında yapılmış sanat tarihi konulu Amerikan ders kitabı. (Çev. N.)

“Sera bunların olmasını hiç istemezdim.”

“Ama oldu bir kere... Öyle değil mi?” William’ın açıklama yapmak üzere olduğunu gören Sera hemen araya girdi. “Bu arada sakın bir bahane bulmak için kendini yorma. Avukatların Stahlworth ve Martin bilmem gerekenlerin hepsini zaten bana söyledi. Yani burada olman için bir neden yok.”

“Elimden başka bir şey gelmedi.”

Sera dikkatle William’ın yüzüne baktı. “Elimden başka bir şey gelmedi de ne demek?”

William tüm bu olanlardan dolayı çok rahatsız, hatta perişan görünüyordu. Karmakarışık saçları ve göz altlarındaki koyu renkli halkalara bakılırsa günlerdir, belki de haftalardır uyumamıştı.

Tıpkı Sera gibi...

“Şirketin faaliyet giderlerini karşılamak için üç aydan az zaman kalmıştı Sera. Yatırımcılar sürekli bana baskı yapıyordu. Yönetim Kurulu ailemiz hakkında yasal işlem başlatmakla tehdit ediyordu.”

“Neden?”

William kafasını salladı. “Nedeni şu an önemli değil.”

“Peki sen...”

“Şu an hakkımda ne düşündüğün de önemli değil Sera. Seni temin ederim ki şirketle ilgili endişelerim nedeniyle kesinlikle yanlış bir şeyin parçası olmadım. Ama bu maalesef bazı gerçekleri değiştirmiyor. Hızlı şekilde aksiyon almasaydım iflas edecektik. Hepimiz... Ailem...”

Sera sımsıkı tuttuğu cep telefonu ile öylece dikildi. Elleri titriyordu. “Yani bu kadar basit, öyle mi?”

“Hayır, Sera. Hiçbir şey bu kadar basit değil.” William Sera’ya doğru ihtiyatlı bir adım attı. Sanki ona çok daha yakın

olmak istiyordu ama şansını fazla zorlamamak için küçük küçük hamleler yapıyordu. “Bunu yapmak istemedim, ancak mali tablolara bakınca avukatlarım başka bir çıkar yol bulamadı. Bana inanan herkesin hayatı bir anda mahvolabilirdi. Anlamıyor musun Sera, ailem bir anda sahip olduğu her şeyi kaybedebilirdi.”

“Ben de sana inanmıştım William. Unuttun mu bana bu işte ortak olduğumuzu söylemiştin? Büyükbaban son dileğini gerçekleştireceğine inanıp sana güvenmişti. Peki ya Adele ve Vladimir? Hikâyelerini anlamak ve diğer insanlara anlatmak... Sence onlara bu kadarını olsun borçlu değil miyiz? Biz bu işi bu şekilde noktalarsak onlara ne olduğunu nasıl öğreneceğiz?”

“Onlar öldü Sera, hem de yaklaşık yetmiş yıl önce.”

“Bunu bilemezsin.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Bence sen de biliyorsun. Bu hikâyenin her yerine baktık, her ayrıntıyı araştırdık. Bu işin daha farklı sonuçlanmasını isteyebilirsin ama onların sırrı sonsuza kadar Auschwitz’de...”

“Paris’e gidiyorum.”

“Ne?”

“Davalı tarafla görüşmek için Paris’e gidiyorum.”

“Yalnız mı?” diye sordu William vurgulu bir şekilde.

“Evet.”

Ardından William masaya ve bir zamanlar karşılıklı oturdukları taburelere baktı. Yoksa o da aynı geceyi mi hatırlıyordu? Birbirlerine özlemini duydukları hayattan, hayallerinden bahsettikleri o sohbeti... Acaba o da birlikte olmaya devam etselerdi nasıl bir hayatları olurdu diye merak ediyor muydu?

Sera kafasını salladı. O da en az William kadar üzgündü. “O kadını nasıl buldun?”

“Senin sayende,” dedi William.

Sera böyle bir şey duymayı kesinlikle beklemiyordu. “Nasıl yani? Anlamadım.”

“Söylediğin gibi babamı aradım.”

Hâlâ ayakta dikilen Sera, kollarını göğsünde kavuşturup merakla, “Ne oldu peki?” diye sordu.

“Hiçbir şey... Bana elle tutulur hiçbir şey söylemedi. Ben de malikâneye döner dönmez tavan arasındaki fotoğraf albümlerini ve kutuları karıştırdım. O an yapabileceğim tek şey buydu. Annemin her şeyi sakladığını biliyordum. Uzun bir süre karıştırdım ama tahmin ettiğim gibi işe yarar hiçbir iz yoktu. Sonra ailemizde daha önce kimsenin düşünemediği bir şeyi yapmak aklıma geldi. Kutulardan birinde büyükbabamın İncil’ini buldum. Üstündeki tozları silkeledikten sonra sayfalarını çevirmeye başladım. Ve buldum... İncil’in içinde büyükbabamın daha önce hiç görmediğim bir kadınla çekilmiş fotoğrafı vardı. Fotoğraf üstündeki tarih de 1967’ydi.” William kafasıyla Adele’in galerinin duvarında asılı duran tablosunu işaret etti. “İnanmayacaksın belki ama fotoğrafın arka fonunda bizim tablo vardı. Fotoğrafın arkasında kadının adı yazıyordu. Büyükbabam bana en büyük ipucunu Tanrı aracılığıyla vermişti.”

Sera’nın nabızı hızlandı. “Fotoğraf şu an sende mi? Büyükbabanın yanındaki kadın Adele mi?”

William kuşku ve merak dolu gözlerle bir süre Sera’ya baktı. “Umursadığın tek şey bu mu Sera? Tabloyu bulmak mı?”

“Peki ya sen? Bilmek istemiyor musun?”

William kafasını salladı. “Elbette istiyorum ama ben ailem için yapmam gereken şeyi yaptım. Buna mecburdum Sera. Başka çarem yoktu. Fakat senin var... Sırf geçmişte yaşamak uğruna bugünkü hayatından vazgeçemezsin. Yepyeni bir gelecek yaratmak senin elinde...”

William Sera’nın babasının ölümünden ve son dakika iptal olan düğününden bahsediyordu. Ancak bu konuda ona söz düşmezdi. Bu Sera’nın acısı, Sera’nın geçmişiydi. O acının hatırasından güç alarak William’a ya da onu kıran insanlara ikinci bir şans vermekten kendini alıkoyabiliyordu.

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun William.”

“Geri döndüm,” dedi William fısıltıdan daha alçak bir sesle. Sanki yüksek sesle söylemek ona acı verecekti.

“Ne?”

“O akşam... California’ya dönmeden önceki akşam... Bir aptal gibi düşüncesizce, içimden geldiği gibi davrandım. Bindiğim taksiye beni galeriye geri götürmesini söyledim. Dışarıda dikilip doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum.” William duraksadı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Buraya sana şey demek için geliyordum...”

Sera elleriyle kollarını ovuşturdu, oda birden buz kesmişti.

“Bana ne söyleyecektin?”

William kafasını salladı. “Önemli değil...”

“Madem öyle neden şimdi buradasın? Sen beni çok kırdın William. Aramızdaki şeyi sen bitirdin.”

“Çünkü seni gördüm.” William aşırı duygusal görünüyordu. “O akşam seni *onunla* gördüm.”

William’ın galerinin camından neye şahit olduğunu anlayan Sera güçlkle yutkundu. Eski nişanlıyla dostça kucaklaşma,

yanağa kondurulan formalite bir öpücük, eski günlerin anısına duygulanan taraflar...

“Evet. Michael buradaydı.”

William bu itirafı yeterli bulmuş gibi görünmüyordu. “Ve sen bunu bana şimdi söylüyorsun.”

“Çünkü önemli bir şey değildi. Onun gelmiş olması hiçbir şeyi değiştirmede.”

“Benim baktığım yerden epey önemli görünüyordu Sera.”

“Yani bu yüzden intikam almak mı istedin? Sırf o akşam bir şey gördüğünü sandığın için mi sözünü tutmadın, dava açtın ve mirasını geri almanın peşine düştün?”

“O hâlde sen söyle, ben ne gördüm Sera?”

Sera yutkundu. “Sen bir vedalaşma sahnesi gördün William. Hepsi bu kadar!”

William kafasını salladı. “Peki ya o akşam galeriye geri dönmeseydim? Bunu bana söyleyecek miydin?”

“Çok masum bir şeydi William,” dedi Sera ağlayarak. “Evleniyor.”

“Evleniyor mu?”

Sera konuşamayacak durumda olduğu için evet anlamında başını salladı. Demek bir bardak suda fırtına koparmak dedikleri şey gerçekten bu oluyordu.

“Şey... Onun adına sevindim ve tabii müstakbel karısı için... Ama bu aramızdaki şeyi değiştirmez haksız mıyım?”

“Buraya üzgün olduğunu söylemek, bana yaptığı şey için özür dilemeye gelmiş...”

“Ne için özür dileyecektin? Seni mihrabın eşiğinde terk edip gittiği için mi? Yoksa önemsiz biriymişsin, bir hiçmişsin gibi hayatından çıkardığı için mi? Sen benim için önemliydin

Sera..." William yumruğunu sıktı. "O senin değerini hiçbir zaman bilemeyecek bir ahmak."

"Ne söylediğinin farkında değilsin."

"Öyle mi?"

William'a bakmak canını daha da çok yaktığı için Sera gözlerini kapattı. "Sen bana ne kadar değer verdin William? Çok değer verdiğin için mi ihanet ettin? Sana kendimle ilgili onca şey anlattım, unuttun mu? Ben iki yıl boyunca dayanılmaz acılar çektim ve bunları seninle paylaştım. Çünkü beni önemseydiğini düşünüyordum."

"Önemседim." William birkaç saniye duraksadı. "Hâlâ da önemsiyorum. Hem de gerçekten önemsiyorum."

"Ama sen bana yalan söyledin ve artık... Güvenim kırıldı bir kere William. Başladığımız yere geri dönemeyiz. O güveni bir daha kazanamazsın."

Dışarıda gök gürliyor, şimşekler çakıyordu. Bu, Sera'nın son sözlerini söylemesi gerektiğini hatırlatan bir alarmdı sanki. Ama ikisi de o son cümleleri söylemeye pek hevesli görünmüyordu.

Hepsi bu kadar mıydı? Sera'nın yüreği kanıyordu. Ne yani, her şey bitti mi şimdi?

"Paris'e ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın." Sera elinin tersiyle gözyaşlarını silip burnunu çekti. "Ama önce sergiye yetişmek zorundayım."

William hâlâ meraklı gözlerle Sera'ya bakıyordu. Tanıştıkları gün çalışma odasında konuşurken Sera'ya karşı fazlasıyla mesafeliydi. Gözlerinde yine aynı bakış olduğuna göre demek aralarına yeniden aşılmaz mesafeler giriyordu. Demek William artık ondan uzaklaşıyordu.

“Adele’in hikâyesini sonlandırmadan kendine ait yeni bir hikâyeye başlayamayacağım gibi bir hisse kapıldığın oldu mu hiç? O son gece galeride sana bakarken, ilişkimizde bir aşama kaydediyoruz diye düşündüm. Bu benim için olağanüstü bir şeydi. Senin de aynı şeyi yapabileceğine inandığım an tablonun peşini bırakmaya bile hazırdım...”

“Ama bu sana yetmedi değil mi? İsteddiğini aldıktan sonra diğer insanları yargılamak ne kadar da kolay...”

William bir adım yaklaşarak Sera’yı çok şaşırttı. Ağzını Sera’nın kulağına götürdü. William’ın sıcacık nefesini boy-nunda hisseden Sera ürperdi. “Benim gerçekten neyi istediğim hakkında en ufak bir fikrin yok Sera çünkü sen de diğerleri gibisin... Bana bunu hiç sormadın...”

“William ben...” Sera ne söyleyeceğini bilemiyor, sağlıklı düşünemiyordu.

Sera hep William’a güvenip güvenemeyeceğini sorgulamış, sürekli kalbi ve zihni arasında gidip gelmişti. Kendi acısına odaklanmaktan William’ın söylediği şeyi bir kere bile aklına getirmemişti.

“Biz hiçbir zaman gerçek huzuru bulamayacağız Sera,” dedi William. Elini Sera’nın kolundan yavaşça aşağı indirdi ve parmak uçlarına varınca durdu. “Elimde büyükbabama ait olan kutsal kitapla tavan arasında otururken ne fark ettim biliyor musun? Ben huzuru hiç bulamadım. Ne şu an hayatta olmayan büyükbamla ilişkimde ne de ailemizi terk edip giden babamla olan ilişkimde. Tabloyu mutlaka bulacağımı ve büyükbabamın servetini kurtaracağımı biliyordum ama bunun bedeli ne olacaktı? Gereken sözler söylendiğinde, yapılması

gerekenler yapıldığında, her şey sona erdiğinde elimde gerçekten önemli olan bir şey kalacak mıydı?”

Sera gözlerini kapatıp William’ın anlattığı sahneyi gözünde canlandırmaya çalıştı. Loş bir tavan arası, elinde İncil’le oturup neler olabileceğini düşünen William...

Artık birbirleri için pişmanlıkla anacakları bir geçmiş mi olacaklardı? Gerçekten çok mu geç kalmışlardı?

“Özür dilerim Sera,” dedi William hüznle. “O akşam bu-
raya sana bir şey söylemek için dönmüştüm. Ama şimdi sana başka bir şey söylemek zorundayım.”

“Nedir?”

William Sera’nın elini sıkıp nemli yanağına bir öpücük kondurdu. Kapıya doğru yürürken döndü. “Dilerim Paris’te her şey olmasını umut ettiğin şekilde gerçekleşir...”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

19 Ekim 1944

İsyan, 4. Krematoryum'da son derece sarsıcı ve kötü bir şekilde sonuçlandı.

Ayaklanmaya dâhil olan bütün mahkûmlar binalardaki yangınlar bile sönmeden topluca öldürüldü. Tuğla ve tahta yığınlarından yükselen simsiyah dumanlar göğü tehdit edercesine kıvrılarak bulutlara ulaştı. Adele savaş sonrası manzarayı nefretle izledi. İbretlik bir sahneydi... Sanki acımasız kaderlerinden kaçma teşebbüsü gösteren mahkûmların sonu böyle olur diyor, geride kalanlara ayaklarını denk almalarını tembihliyordu.

Yakıp yıkılan binalar bile umut etme cüretinde bulunmuş talihsiz mahkûmlarla alay ediyordu.

Herkes ölmüştü... İsyana ucundan kıyısından bulaşmış onca mahkûm... Mahkûmların yıllarca sabırla beklediği, kısıtlı imkânlar dâhilinde planladığı saldırı gardiyanların makineli

tüfeklerinden yayılan kurşun yağmuru yüzünden başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Elektrikli telleri kesip kaçış deliği açmaya çalışanlar köpeklerin saldırısına uğrarken eline geçirdiği ilkel silahlarla saldıranlar da onlarca kurşun yemişti. Özgürce tek bir nefes almalarına bile izin verilmeden sonsuza dek susturulmuşlardı. Kaos ve çatışmadan korkan kadınlarla çocuklar şimdi kampın farklı yerlerinde saklanıyor, gaddar Nazi subayları tarafından infaz edilmeyi bekliyorlardı.

Bir yerlerden su damlıyordu.

Soğuk, yağmurlu ve çetin bir sonbahar günüydü. Ancak Adele hiçbir şeyi fark edecek durumda değildi. Sinirleri iflas etmişti. Her gün yaşadığı ölüm korkusu yerini melankoliye bırakmıştı. Artık ne bedenini donduran soğuk onu rahatsız ediyordu ne akan çatı ne de kemiklerini çürüten rutubet...

Uyuşmuştu sanki. Ruhu, duyguları taş kesmişti. Bomboş ve ıssız hissediyordu. Çünkü o yoktu. Biricik arkadaşından ona yadigâr tek şey merdiven boşluğundaki o tabloydu. Omara'yı bir kez daha göremeyeceğini bilmek onu uçurumdan aşağı sürüklüyordu.

Adele vazgeçmek üzereydi.

Yine de o akşam yerine getirmesi gereken özel bir görevi vardı. Üçüncü Alman İmparatorluğu'nun seçkin ve yüksek rütbeli mensuplarına konserde keman çalacaktı. Mahkûmlar arasında yayılan söylentiye göre akşam bütün yüksek rütbeli subaylar dayanışma ve birlik içinde olduklarını göstermek için orada olacaktı. Ne kadar doğru ne kadar yanlış bilmesede o insanların hepsini bir arada görecektir olmak Adele'i delirtiyordu. İsyan sonrasındaki toplu katliamdan nefret ediyordu. Bu dünyada sevdiği tek kişinin infazını bir zafer gibi kutlayacak

zalim kadın ve erkeklere keman çalacak olmaktan nefret ediyordu.

O akşam giymesi için verilen şık elbiseyi kucağına alıp yere oturdu ve uzun uzun duvardaki efsunlu tabloya baktı. Kısa bir süre önce burada birlikteydiler. Omara ve Adele... İki arkadaş pes etmemekten, her daim var olan umuttan ve Tanrı'dan bahsetmişlerdi. İnsan ruhunun en harika göstergesinin sanat olduğunu anlayan Adele, hayran hayran hayatında gördüğü en güzel şeye, tabloya baktı. Kucağında buz mavisi muhteşem bir gece elbisesiyle otururken Omara'nın bu başyapıtına ne olacağını merak ediyordu.

Nefret, acı, savaş ve kaosla dolu bu dünyada böylesine değerli bir şeye sahip olabilmekten daha güzel bir şey olamazdı. Bu tablo, ruhun bastırılması mümkün olmayan isyanıydı. Beden ölebilir, gömülebilir, parçalanabilir ve kül olabilirdi ama ya ruh? Sanatçı mahkûmlar resim yaparak, şiir yazarak ya da orkestrada çalarak ruhlarının ölmesine izin vermemişlerdi... Adele o an kalpten yaratmanın gerçek anlamını bir kez daha idrak etti.

Tanrı insanların ruhuna yetenek tohumları ekiyor ve en karanlık anlarda bile bunu ortaya çıkarma gücünü veriyordu. Bu tohum, hayat denen vadide geliyor, zirveleri umursamıyordu. Güneşin onu kucaklayan sıcaklığında âdeta bir çiçek gibi açıyordu. Bu tablo da bu gücün dışı vurumu olarak bir merdiven boşluğunda öylece duruyor, kampta yaşamış sanatçıların kalbinden yansıyanlara, gerçeklere ve sırlara sessizce tanıklık ediyordu.

Yaratmak Tanrı'nın bu dünyadaki elçisiymişçesine ölümün içinde hayat vermektir.

İşte Auschwitz'in sanatı da buydu.

Tabloya bakarken Adele'in canı yanıyordu çünkü bu tablo Omara'nın mirasıydı. Bu tablo kampta yaşamaya, dayanmaya çalışan ve ölen insanlara bir övgüydü... Adele Omara'yı bu tabloyu yaparken hayal etti; nasırlı ellerini, özenle hareket eden parmaklarını, gururla indirdiği fırça darbelerini, bulduğu her fırsatta gizli gizli buraya kaçıp emek verişini... Bu, Omara'nın sanatının simgesiydi ve burada yok olup gidecekti.

Adele gözlerinden akan yaşları sildi.

Bu akşam keman çalacak mıydı, yoksa çalmak istemediğini söyleyip kafasına bir kurşun mu yiyecekti?

Resimdeki genç keman sanatçısı da ona bakıyordu.

Resimdeki masum kız Adele'e Avusturya'nın gözde keman sanatçısı olduğu zamanları, trenden inerken kampta bir süre cezasını çekip sonra evine döneceğini sandığı o aptal hâlini hatırlattı. Adele kızın hüznünlü gözlerine, derin ve anlamlı bakışlarına, kısacık kesilmiş saçlarına dikkatle baktı... Evet, hâlâ yapabileceği bir şey vardı.

Yerden kalktı. O akşam giyeceği elbiseyi ve ayakkabıları eline alıp bir makas bulmak için depoya doğru yürüdü.

Adele konser salonunun sahnesinde görüldüğü an kalabalık nefesini tutup ona baktı.

Çaktırmadan seyircilerin yüzlerine baktı. Bazıları çok şaşırmıştı, bazıları da Üçüncü Alman İmparatorluğu'nun bu zafer gecesinde Avusturya'nın göz bebeği olarak tanınan keman sanatçısının sahne almasına Almanların nasıl olup da izin

verdiğini merak ediyordu. Adele kendi aralarında fısıldadıklarını duyabiliyordu. Sözde seçkin bu kalabalığın önünde sahneye çıktığı için ne kadar tedirgin olsa da mağrur durmaya çalışıyordu.

Üst düzey Nazi subaylarıyla dolu bir seyirci kitlesinin karşısında ikinci kez sahnede olmak, Adele için çok tuhaf bir histi. Nasıl görüldüğünü ve seyircilerin hakkında ne düşündüğünü az çok tahmin edebiliyordu. Bu onlar için de sıra dışı bir manzaraydı çünkü Adele'in sapsarı bukleleri artık yoktu. Kazınmış kafası, pudra ya da ruj sürmediği solgun yüzü, ölüm kadar soğuk ve mat teni... Bu hâlini görüp de şaşırmamak işten bile değildi. Nasıl görüldüğünü bilen Adele, onların karşısında kafasını kaldırıp cesurca dimdik durdu. Verdiği karardan utanmıyordu.

Sahneye çıkmadan önce kimse onu son bir kez kontrol etme gereği duymamıştı.

Zaten neden kontrol edeceklerdi ki? Gardiyanlar müzisyenlerin kural dışı bir şey yapmaktan ölesiye korktuğunu gayet iyi biliyordu. Ama bu sefer Adele böyle bir şeye kalkışmakla pervasız davrandığını biliyordu. Öte yandan bu zerre kadar umurunda değildi. Makası alıp saçlarını dibinden kesmek ona tuhaf bir özgürlük hissi vermişti. Saç gibi basit bir şeyden kurtulmanın ruhunda böylesine büyük bir etki yaratacağı daha önce hiç aklına gelmemişti. Ama bu özgürlük hissi uzun sürmeye bilirdi çünkü bundan hoşnut olmayan subaylar anında ölüm emrini verebilirdi.

Artık ölüm de umurunda değildi... Öyle ya da böyle bunun hayattaki son performansı olacağına çoktan karar vermişti zaten.

O an Tanrı'yı ve bahsettiği yetenekle onu nasıl onurlandırabileceğini düşündü. Adele ilk kez zayıflığına ve çökmüş bedenine rağmen kendini güzel hissediyordu. Sanki Tanrı dimdik durması için omuzlarından tutmuş onu yukarı çekiyordu. Artık Adele de onlardan biriydi... Yahudilerden ve diğer tutsaklardan bir farkı kalmamıştı. Artık eski hayatına dair hiçbir iz kalmamıştı, hayatının merkezinde sadece kamptakiler vardı. Kalbi sonsuza dek Auschwitz'de ölenlerin anısıyla atacak ve Adele bir daha asla aynı kişi olmayacaktı.

Yaşa ya da öl... Sonunun ne olacağının artık bir önemi yoktu. Adele bir şeyi kesin olarak anlamıştı. Auschwitz'den asla ayrılamayacaktı.

Konser salonu huzursuz bir sessizlikle yankılanırken Adele kemanını çenesinin altına koyup keman yayım kaldırdı. Avuçlarındaki yaralar ve artık daha özgür hissedilen kalbiyle hayatının performansını sergilemeye hazırdı. Kalabalığın dikkat kesilmesini ve orkestra şefinin işaretini bekledi. Zangır zangır titreyen orkestra şefi, sahne arkasında duran birine bakıp sorgularcasına kaşlarını kaldırdı. Beklediği emir gelmiş olacak ki korku dolu bir yüz ifadesiyle orkestra üyelerine dönüp hazır işareti yaptı.

Adele o an her zaman yaptığı gibi derin bir nefes aldı, sırtını dikleştirdi ve profesyonel bir ahenkle hareket etmeye hazır olan kollarını gevşetti. Onu bir yabancıymış gibi yadırgayan gözlerle izleyen kalabalığa bakıp Omara'nın en ön koltukta oturduğunu hayal etti. Sonra çocuklarıyla birlikte ölüme yürüyen anneleri, gaz odalarına doğru yürüyen iki büklüm ve yorgun yaşlıları hayal etti. Bütün mahkûmlar karşısındaki koltuklarda oturmuş rahat olmasını söylüyordu sanki... Kelebek'in

sadece bir şarkıda daha dans edebileceğini düşünüp kemanını yerleştirdi.

Orkestranın diğer üyeleri de dikkat kesilmiş bekliyordu.

Adele bütün varlığıyla çalmaya hazırды. Birden sabahları kamp kapılarında çalmadan önce yaptığı gibi, tren peronundaki korkunç ayıklamada ilk notaya basmadan önce yaptığı gibi kafasını kaldırdı ve gözleri arka sıradaki iki sandalyeye, her daim bakmaya alışık oldukları yere kaydı...

İşte o an zaman durdu... Kalbi durdu... Hayat durdu...

Vladimir...

Gözlerine inanamıyordu. Kemanı tutan parmakları titriyor, ayakları koşup Vladimir'in yanına gitmek istiyordu.

Vladimir gerçekten sen misin?

Adele bir kez göz kırptı. Sonra bir kez daha... Hayır, gözleri ona oyun etmiyordu.

Gerçekten de Vladimir'di. Kafası kazınmıştı. Alnında bir yara izi, sol elmacık kemiğinin üstünde de bir morluk vardı. Muhtemelen çok ciddi şekilde hırpalanmıştı. Zayıf ve güçsüz görünüyordu. Tıpkı Adele gibi... Biricik aşkı da onunla aynı sahnede idi. Adele'in bir daha hiç göremeyeceğini sandığı gözleri ve sıcacık gülüşüyle işte oradaydı.

Evet, benim... Adele kalbiyle Vladimir'in bunları fısıldadığını duyabiliyordu. *Ben hâlâ buradayım Adele, hâlâ hayat-tayım.*

Vladimir sevinçten yaşaran gözleriyle Adele'e bakıp üç kez göz kırptı. Konuşamazlardı. Birbirlerine dokunamazlardı. Şu an aynı sahneyi paylaşmak dışında hiçbir şey yapamazlardı. Bu hayatta bir gelecekleri olur mu bilinmezdi ama içinde bulundukları an tek kelimeyle Tanrı'nın bir mucizesiydi.

Birbirlerini görme ve tekrar aynı sahnede çalma şansını onlara tanıyan Tanrı'ya binlerce kez teşekkür ettiler.

Bir geçmişleri vardı. Adele'in Auschwitz'de geçirdiği yıllar boyunca hayata tutunmasını sağlayan tek şey o geçmişti. Belki ortak bir gelecekleri olamayacaktı, belki o kadar da şanslı değillerdi. Ama bunun ne önemi vardı ki... Adele'in bütün duaları o an zaten kabul olmuştu. Adele bu ikinci şans vereren Tanrı'ya bütün kalbiyle şükretti. Tanrı dualarını cevapsız bırakmamış, ona son bir kez veda etme imkânı tanımıştı.

Adele de göz kırptı... Çabucak ve üç kez... Vladimir de gözlerini Adele'den ayırmadan hafifçe başını salladı.

Mendelssohn'un *E Minör Keman Konçertosu*'nu çalacaktı çünkü bu keman solosuyla başlayan eşsiz bir eserd. Adele çalmaya başladığı an kendini esere kaptırdı. Notalarından huzur ve özgürlük hasreti damlıyor, ruhu insani hiçbir duygudan nasibini almamış bu korkunç yerde Tanrı'yı arıyordu. Gözleri kapalıydı... Kolları Birkenau'daki huş ağacı dallarının rüzgârla sallanışı gibi ahenkle hareket ediyordu. Adele orkestra eşliğinde kemanını yüreğinin derinliklerinden gelen duygularla, Tanrı'ya ibadet edercesine çalıyordu. Adele gözyaşlarını içine, kemanı da hüzünlü ezgilerle dışarı akıtıyordu. Yani ikisi de ağlıyordu...

Adele müziğin güzelliğini yanaklarından süzülen gözyaşlarına katıp yudum yudum içti. Daha önce hiç bu kadar içten, bu kadar inanarak dua etmemişti. Dualarını keman tellerine basmaktan yaralanan parmaklarının kanıyla kutsadı. Kampta ölen, acı çeken her bir ruh için ayrı ayrı gözyaşı döküyordu. Auschwitz ölüm kampından sonra dünyada hiçbir şey aynı olmayacaktı. Çünkü orası masumiyetin yitirildiği yerd. Oradaki

binlerce insanın çığlıkları ve ahı sonsuza dek gelecek nesillerin kulaklarında ınlayacaktı.

Adele son performansını Tanrı'ya ithaf etmişti. Nefesinin, gücünün yettiği yere kadar çaldı... aldı... aldı... Bu performansı giderek daha da kusursuzlaştı. O sahnede Vladimir'le birlikte çalmak, dualarını duyup bir kere daha onları karşılaştıran Tanrı'ya teşekkür etmek harika bir histi.

Bedeni ve zihni konçertonun hızlı, yavaş, hızlı olarak ilerleyen bölümleriyle aynı tempoda hareket ediyordu. Sona yaklaştıkça daha da hızlandı ve son notayı bir zafer edasıyla, etkin, vurgulu ve güçlü bir şekilde çaldı. Orkestradaki bütün enstrümanlar kemanıyla aynı anda sustu.

Birden salonda büyük bir alkış başladı. Son notayı çaldığı'nın bile farkında olmayan Adele, alkışlarla sıçrayıp ana döndü.

Ağlayarak, ruhunun kuytularında kaybolarak, yüreği hafifleyerek ve şükrederek neredeyse yarım saat aralıksız çalmıştı. Zaman durmuştu. Çalarken onun için sadece müziğın sesi vardı. Eserin bittiğini fark edince kemanını indirip başıyla dinleyicileri selamladı. Kalabalık alkış tutuyor, coşkuyla bağıırıyordu. Sahneye çıktığında dış görünüşünden dolayı onu yadırgayan gözlerde artık hayranlık olduğunu görmek, Adele'i çok şaşırttı. Demek konser salonundaki insanları bu denli değiştirecek kadar ustalıkla, gerçek bir virtüöz gibi çalmıştı.

Tanrım...

Nazilerle dolu dinleti salonu aynı anda ayağa kalınca Adele'in dudaklarından bu söz döküldü.

Görüyor musun Tanrım? Görüyor musun? Bunlar nefret ya da düşmanlık değil, yanılıyor muyum? Demek böyle bir yerde bile güzel bir şey olabiliyormuş.

Nefes kesici, kutsal, büyüleyici bir güzellik... Dünyadaki hayatına bir veda olarak gördüğü son performansında Tanrı Adele'i bu güzellikle ödüllendirmişti.

Otuzuncu Bölüm

Günümüz

Sera, güneş Eyfel Kulesi'nin metal yapısının arkasında alçalmaya başladığında Paris'e henüz varmıştı. Taksi camının penceresi çöken akşam kızılığıyla perdelenirken kule bronz bir sütun gibi gökteki yağmur yüklü bulutlara uzanıyordu. Ufku süsleyen şehrin ışıkları ateş böcekleri misali cama vuran yağmur taneleriyle dans ediyordu.

Taksi şoförü caddelerin köşesinden öyle sert manevralarla dönüyordu ki Sera her seferinde arka koltuğun bir ucundan ortasına savruluyordu. Şehrin ortasında, yağmurdan kayganlaşan caddelerde kelimenin tam manasıyla slalom yapıyorlardı.

“Nombre 58, Rue de la Concorde.”

Geldiklerini belirten şoför sert bir fren yaparak aracı durdurdu. Ancak Sera'nın aklı o an William'ın söylediği sözlerdeydi. Tanrı'ya tamamen teslim olmadığı sürece hayatında hiçbir zaman huzuru bulamayacaktı. Tabloyu bulmak ya da

Adele ve Vladimir'in hikâyesinin tamamını öğrenmek ona yetmeyecekti. Uzun zamandır beklediği cevap aslında kendi içindeydi. Cevap Tanrı'nın onu sevdiğine ikna olmak ve içindeki Tanrı sevgisini hayatına geçirmekte yatıyordu.

Yoksa William haklı mı? Ben yaşadıklarımın hiçbir şey öğrenmedim mi?

Kafasının içinde bu sorular yankılanırken pencereden dışarı, ıslıl ıslıl caddelere baktı. Birden William'la aralarındaki anlaşmazlığı tam olarak gidermeden Paris'e gelme cesaretini gösterdiğini için kendini çok suçlu hissetti.

"Matmazel?"

"Evet?" Kafasını hızla çevirip taksi şoförüne baktı.

"Voici. Nombre 58," dedi çok katlı apartmanın üstü teneyle kaplı beyaz kapısını göstererek. Evlerin pencerelerinde ve giriş kapısının etrafında rengârenk çiçeklerle dolu sepetler asılıydı. *"Beklememi ister misiniz matmezel?"*

"Hayır," dedi Sera, taksi ücretini avro olarak ödeyerek. *"Merci. Teşekkürler."*

Evet... Adele ve Vladimir'in akıbeti tam karşısında duruyordu. Artık sona gelmişti. Yapması gereken son şey apartmanın merdivenlerinden yukarı çıkmaktı.

William haklıydı. Bunca zamandır bulmacanın kayıp parçalarını bulmakla uğraşmıştı. Sanki onları bulsa hayatındaki her şey yoluna girecek gibi hissetmişti. Hâlbuki şimdi hiç de öyle hissetmiyordu. Bir eksiklik vardı... Tablonun peşinden koşmak bugününden kaçmak için başvurduğu bir yoldu.

Bunca yıllık arayışın sonucunda öğreneceği şey yetmiş yıl önce yaşamış âşık bir çiftin kaderini değiştirmeyecekti.

Sera kafasını yağın yağmura çıkarıp yavaşça taksiden indi. Birazdan öğreneceği şeyler ne yazık ki Sera'nın da geleceğini değiştiremeyecekti. Çünkü William yanında değildi...

Sera beşinci kata çıktı. Kapı gıcırdayarak açılınca karşısında omuzlarına tığ işi bir battaniye atmış, şık giyimli bir kadın belirdi. Gri saçları loş koridor ışığında menekşe rengi gibi görünüyordu. Gülümsemesi de insanın içini ısıtan cinsten ve yumuşacıktı. Vakur, ölçülü ama bir o kadar da samimi bir edayla ellerini karnına koymuştu. Sanki sağanak yağmura rağmen ziyaretçisinin kapısını çalmasını bekliyordu.

Sera kadının gözlerine baktı. Onun da gözleri çok güzel ve renkliydi, ancak tablodaki gözlerle aynı renk tonunda ya da onlar kadar etkileyici değildi.

“Siz Adele misiniz?”

“Hayır, değilim,” dedi kadın bilgç bir gülümsemeyle. “Ama onu tanıyordum. Biz arkadaşık.”

“Lütfen anlatın,” dedi Sera kadına doğru yürüyerek. Bir an önce gerçeği öğrenmek için sabırsızlanıyordu. “Ona ne olduğunu bilmem lazım.”

Kadın başını salladı. “Sen galeri sahibi misin?”

“Evet,” dedi Sera. Kadının sıcak karşılaması içini rahatlatmıştı. “Sera James.”

“Ve tabloyu arıyorsun?”

Sahiden öyle miydi? Bu sadece tabloyla mı ilgiliydi, yoksa daha fazlası mı vardı? Sera artık hiçbir şeyden emin değildi. “Evet. Bunca yolu sizinle onlar hakkında konuşmak için geldim. Adele ve Vladimir yani...”

“O zaman istediğini elde edeceksin,” dedi kadın onaylamak için başını sallayarak.

Kadın kapıyı ardına dek açınca klasik dekore edilmiş daireesi göründü. Kenar kısımları dantelli perdelerde ve kolçak kısımları ahşap kanepede ağırlıklı olarak açık sarı ve lila renkleri kullanılmıştı. “Ocakta çay için su ısıtıyordum,” dedi kadın salonun kapısından girerek. Salon duvarları mavi-gri renkli, çok sıcak, Fransız tarzı bir mutfığa açılıyor, tereyağlı ve tarçınli kurabiye kokuları koridora kadar geliyordu.

“Hanımefendi, sizin adınız ne peki?” diye seslendi Sera kapıdan kafasını uzatıp. İçeri davet edilip edilmediğinden emin olmadığı için kabalık yapmaktan çekiniyordu. “Hanımefendi?”

“Bu arada lütfen ayaklarınızı paspasa sil,” diye cevap verdi kadın. “Saatlerdir yağmur yağıyor. Baharda Paris nasıldır bilirsin.”

Hayır, işin aslı bilmiyordu...

Sera kapıyı kapatıp koridorda dikildi. Giysilerinden kadının döşemelerine sular damlıyordu. Kazağının koluyla saçlarından damlayan suları kurulamaya çalıştı ama pek bir faydası olduğu söylenemezdi. Tepeden tırnağa sıırıslıklamdı.

“Paris yağmuruna kötü yakalandın değil mi?”

Sera yere akıttığı yağmur damlacıklarına baktı. Çok utanmıştı. Yanağına yapışan ıslak saçını eliyle arkaya atıp, “Evet, sanırım,” dedi.

“Al bakalım,” dedi kadın mis gibi lavanta kokan bir banyo havlusu uzatarak. “Bir güzel kurulan ve otur. Ben çaylarımızı hazırlayıp geliyorum. Bu arada kurabiye sever misin?”

Kadın Sera’nın cevap vermesine fırsat vermeden mutfığa döndü.

Sera havluyla saçlarını ve giysilerini kurular. Geniş daire son derece zevkli döşenmişti. Arka duvarda yerden tavana kadar uzanan bir kitaplık duruyordu, kitapların hepsi de çok özenli bir şekilde düzenlenmişti. Köşede küçük bir yazı masasıyla antika sandalye vardı. Masanın üstünde duran *Remington* marka daktilo ilk bakışta göze çarpıyordu, galiba 1920'li yıllardan kalmaydı. Odanın ortasındaki yuvarlak sehpanın üstüne parlak renkli şakayıklarla dolu bir vazo koyulmuştu.

Salonun tıpkı Sera'nın hayalinde canlandırdığı gibi ferah, neşeli bir havası vardı. Sera'nın gözü diğer duvardaki devasa şömineye ve üstü fotoğraf çerçeveleriyle dolu beyaz rafa kaydı. Parmak uçlarıyla ahşaba dokunurken gözleriyle şömine rafında duran fotoğrafları taradı. Adele ve Vladimir'i arıyordu...

Varaklı çerçevelerde duran bazı fotoğraflar yakından bile zor görülecek kadar küçüktü. Hatta bir tanesinde mutlu mutlu gülümseyen gelin ve damadın olduğu eski bir düğün fotoğrafı vardı. Gelinin İspanyol dantelinden yapılma duvağı çok zarifti. Fotoğrafların hepsi birbirinden güzeldi. Sera o fotoğraflarda koca bir ömre sığan anıları görebiliyordu. Aniden durdu, nefesi kesilmişti. Bir sürü fotoğrafın arkasında duran minicik fotoğrafta gülümseyen genç bir çift dikkatini çekti.

Tam çerçeveyi eline alıp bakacağı esnada kadının sesini duydu.

“Evet, onları tanıyordum.”

Sera rafta duran çerçeveyi alıp inceledi. “Siz onların kızı-sınız.”

Kadın kıkır kıkır gülünce elinde tuttuğu çay tepsisindeki fincanlar sallandı. “Hayır, beni onlar dünyaya getirmedir.

Galiba şöyle desek daha doğru olur; onlar bana hayatımı geri verdi.” Tepsiyi sehpanın üstüne bıraktı.

Sera şaşkın şaşkın kadına bakıp aradaki bağı anlamaya çalıştı. “Sizin adınız nedir?”

“Otur lütfen, izin ver de sana onları anlatayım.”

Sera çerçeveyi elinden bırakmadan brokar kumaşla kaplı kanepeye ilişti. Sonra gri saçlı, bilge bakışlı ve hoş tebessümlü kadına baktı.

“Ben hazırım...” Gerçekten de kendini hazır hissediyordu. Tam iki yıl bu anın gelmesini beklemişti.

“Güzel. Çünkü sana ailemin öldürüldüğü geceyle ilgili bir hikâye anlatacağım. Benim adım Sophie... Adele ve Vladimir benim hayatımı kurtardı.”

Otuz Birinci Bölüm

4 Kasım 1944

Buz gibi soğuk havada orkestra üyeleri de diğer mahkûmlar gibi sıraya girdi. Nereye gittikleri hakkında en ufak fikirleri yoktu. Yoksa ölüme mi yürüyorlardı? Adele ne olacağını tahmin bile edemiyordu.

Marta önünde, Fränze de arkasındaydı. Diğer kızlar da onlarlaydı. Bazıları sadece solgun görünüyordu, bazılarıysa şiddetli bir rüzgârla yıkılacak kadar hâlsiz ve yorgundu. Soğuk kasım sabahında kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Kıpırdamadan dikiliyor, bir yandan da rüzgârın uçurduğu kar tanelerini izliyorlardı. Bu buz gibi havada Adele'in hem içi hem de dışı üşüyordu.

“Bizi nereye götürüyorlar?” diye sordu Fränze rüzgârın içine öksürerek.

Marta cevabı biliyor gibi görünse de konuşmaya başlamadan önce etrafına bakıp yakında Nazi subayı olup olmadığını kontrol etti.

“Bizi bugün kamyonlara yüklüyorlar,” dedi uzaktaki dikenli telleri göstererek. “Birkenau’yu boşaltıyorlar.”

Sabahın soğuk ve puslu havasında kamyon egzozlarından çıkan dumanlar yükseliyordu.

“Ama neden?” diye sordu Adele.

“Neden hâlâ soru soruyorsun Adele? En azından bizi gaz odalarına göndermeyeceklerini biliyoruz,” diye fısıldadı. Fränze de katılıyorum dercesine başını salladı. “Hâlâ dimdik ayaktalar baksana. Bina ve koğuşları olabildiğince çabuk yok etmeyi planlıyorlar.”

“Omara’yı burada bırakamayız.” Omara’nın hâlâ tecrit altında olduğuna inanıyordu.

“Sen de biliyorsun ki bize seçme şansı tanımıyorlar,” dedi Marta. “Ayrıca Omara’nın hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

“Kadınlar infaz edilseydi mutlaka haberimiz olurdu.”

“Nasıl Adele?”

“Bir süredir toplu infaz yapmadılar öyle değil mi? Bunu yapmak isteselerdi isyana katılanların başına ne geldiğini görüp ibret almamız için gözlerimizin önünde yaparlardı. Hep öyle olmuyor mu?”

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu Fränze, uzaktaki kamyonları işaret ederek. Ardından kafasını kaldırıp üniformalı gardiyanların mahkûmları gözetlediği kuleye baktı.

“Edith mutfaklarda çalışıyor. Bir süredir her şeyi topladıklarını söyledi. Yakıp yok etmeyeceklerini de paketliyorlarmış.” Marta uzun bir süre sessizce durup etrafı kolaçan etti, ardından tekrar lafa girdi. “Kulağıma gelen bir dedikoduya göre Yahudiler başka bir yere götürülecekmiş, diğerleri de...”

Gözleri Adele'deydi. "Auschwitz l'e götürülecekmiş. Yani Hristiyanlar, siyasi mahkûmlar... Bir de savaşta esir aldıkları Rus askerler var. Biz gidiyoruz ve onlar da Auschwitz'de kalıyor."

Fränze Adele'in koluna sarıldı. "Yani bizi ayıracaklar mı?"

Adele bu durumda neler yapabileceğini düşünmeye başladı.

Acaba gizlice kamyonlardan birine binmeyi denemeli miydi? Peki, bu ne kadar doğru bir karar olurdu? Şu ana dek dikkatle kamyonlara ve hayvan taşıma vagonlarına bindirilen mahkûmları izlemişler ama mahkûmların yanına yiyecek ya da su verildiğini görmemişlerdi. Büyük ihtimalle o mahkûmların hepsi vakit kaybetmeden topluca öldürülecekti.

Peki ya Auschwitz'de kalırsa? Yahudi olmayan mahkûmları neler bekliyordu?

"Yahudi gibi geçebilirim," dedi Adele kafasına dokunarak. Kısacık saçları diken gibi batınca avucundaki yaralar acıdı. "Sizinle birlikte kamyona saklanabilirim." Bu esnada sıra hızla ilerliyordu. Adele Marta'nın tam arkasında durmaya özen gösterdi.

"Bizimle gelmek istediğini söylemeyeceksin değil mi?" diye sordu Marta omzunun üstünden fısıldayarak. "Bunu nasıl yapabilirsin?"

Adele konserdeki numarasından ötürü yapılan dövmesine baktı. Yeni yapıldığı için sol kolu hâlâ alev alev yanıyordu. Artık o da kamptaki diğer mahkûmlar gibi damgalanmıştı. Saçları da kısaydı. Kamyonlara yüklenen mahkûmlardan biri gibi görünemez miydi? Nazi subaylarının çok hızlı hareket edişlerine bakılırsa vakitleri daralıyordu. Hem o karmaşada binlerce mahkûm arasından onu nasıl ayırt edeceklerdi ki?

“Etrafta nasıl hızla hareket ettiklerine baksana, kesin en-dişelendikleri bir şey var. Ondan bu kadar telaş yapıyorlar. Günlerdir binaları boşaltıp yakmıyorlar mı? Bütün mahkûm dosyalarını bu kadar kısa zamanda nasıl alacaklar? Bu işi daha önceden tamamladıysa zaten sorun yok. Saçlarımı da kesti-ğime göre beni tanımama ihtimalleri var.”

Fränze dişi geyik misali mahzun ve ürkek gözlerle Adele’e baktı. “Ama ya sana kim olduğunu sorarlarsa?”

“Ah saf ve tatlı Fränze...” Adele Fränze’nin başındaki eşarbin üstüne bir öpücük kondurdu. “Yalan söyleyeceğim. Mecbur kalırsak hepimiz yalan söyleyeceğiz.”

“Hayır, artık senin de dövmen var unuttun mu? Seni ya-kalarlarsa öldürürler. Onları kandırdığını bilip de söylemedi-ğimiz için bizi de öldürürler.” Marta’nın gerçekleri yumuşat-mak ya da lafını esirgemek gibi bir tavrı hiç olmamıştı zaten. Fränze başını öne eğip sessizce ağlamaya başladı.

“Birlikte kalmalıyız,” diye fısıldadı Adele sıra birkaç adım daha ilerlerken. Kamyon konvoyuna giderek yaklaşıyorlardı. “Omara’ya bu konuda söz verdik, öyle değil mi? Orkestra üyelerinin büyük bölümü Yahudi olduğuna göre ben de ço-ğunluğun yanında kalacağım ve kızlarla birlikte o kamyonlar-dan birine bineceğim.”

Marta bir saniyeliğine kafasını çevirdi ve Adele’e imalı bir bakış fırlattı. “Peki ya senin çelist ne olacak?”

Vladimir...

Evet, Adele onu da düşünmüştü. Burada kalırsa acaba bir şekilde tekrar buluşabilirler miydi? Almanlar geri çekilip ka-çacaksa –durum onu gösteriyordu– belki mahkûmlar tekrar Almanlara başkaldırabilirdi. Adele’in yapmak istediği şey de

bu değil miydi zaten? Bütün kalbiyle sevdiği adamla omuz omuza savaşmak... Ya bir kere daha Vladimir'e sarılma imkânına kavuşursa?

"Vladimir'in hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Onu konserden beri hiç görmedim."

Karla kaplı topraktaki bir taşı tekmeledi.

Bu şartlar altında nasıl karar verecekti? Bir yanda biricik arkadaşı, manevi annesi Omara'ya verdiği sözü ne pahasına olursa olsun tutmak, diğer yanda da Auschwitz 1'de kalıp hâlâ hayattaysa Vladimir'e kavuşmak...

Tanrım, ben ne yapacağım şimdi?

Vladimir'in fotoğrafını hâlâ üniformasının eteğindeki di-kişilerin altında saklıyordu. Zaten hayatta sahip olduğu tek maddi şey, üstündeki kirli giysiyle o fotoğraftı. Fränze, Marta ve diğer kızlar ise Omara'nın emanetiydi ve manevi açıdan Adele için çok önemlilerdi. Sözüünü tutup onları koruması gerekiyordu.

Ama Vladimir'i bir daha görmek...

Bu belki de bir hayaldi.

"Marta Auschwitz 1 hakkında başka ne duydu?"

"Bazı binaları ateşe veriyor, diğerlerini de havaya uçuruyorlarmış. Diğer kamplara aktarılacak mahkûmları da araçlara yüklüyorlarmış." Marta yere bakınca Adele daha fazlasının da olduğunu anladı.

"Devam et haydi. Bize anlatmadığın başka ne var?"

Fränze de bu sorunun cevabını en az Adele kadar merak ediyordu. Karlara basa basa kamyonlara yaklaşırken gözlerini Marta'dan ayırmıyorlardı.

“Nedenini bilmiyorlar, ama ağır hasta mahkûmları bırakıyorlarmış. Sadece yürüyecek kadar iyi olanları gitmeye zorluyorlarmış. Bir diğer söylentiye göre de Auschwitz 1’e gönderilenler öldürülecekmiş. Çünkü Nazi subayları şahitleri yok etmek istiyorlarmış, özellikle de onlar hakkında çok bilgi sahibi olanları...”

“Nazi subayları için düzenlenen parti ve konserlerde çalan orkestra üyeleri gibi mi?”

Marta başını salladı. “Evet...”

Auschwitz 1’e gidip Vladimir’i arama isteği o kadar güçlüydü ki...

Ben ne yapacağım?

Kıraç tarlalara, karla kaplı köhne koğuşlara ve etrafındaki perişan insanlara baktı.

Aynı anda iki farklı yöne gitmek isterken kalbimin sesini nasıl dinleyebilirim ki?

Otuz İkinci Bölüm

Günümüz

Adele'in tablosunun ardındaki hikâye, Sera'nın hayal bile edemeyeceği kadar derindi.

Dinledikçe daha çok duyulanıyordu. Eliyle ağzını kapattı, “Başından böyle şeyler geçtiğini hiç bilmiyordum,” dedi.

Sophie'nin bir saattir anlattığı hikâye o kadar acıklıydı ki Sera bunların gerçek olabileceğine inanmak istemiyordu. Haksızlık. Zulüm. Katliam. Soykırım. O insanların yaşadığı korku ve acılar. Omara ve diğer mahkûmların elektrikli tellerle çevrili bir kampta yaşadıkları hayat. Dünyası altüst olan insanlar. Adele'in yaşadıkları. Bütün bunların tek tanığı şu an karşısında oturan alçak gönüllü ve sevecen kadındı.

“Omara'ya ne oldu?”

“İsyanda yer aldığı için idam edildi.” Sophie Omara'nın ölümüyle ilgili noktaları netleştirmek için yaşlı ellerini havaya kaldırdı. “Ama çok büyük ve cesurca bir fedakârlıktan

sonra... 4. Krematoryum'un yanına gömülmüş bir sürü yazılı kayıt bulundu. Adele hep onları oraya gömenin Omara olduğuna inandı. Çünkü büyük bir çatışmanın ortasına elinde küçücük bir kürekle çıkıp gitmişti. Mahkûmlarla ilgili resmî kayıtları gömmek onun göreviydi demek. Bir gün bizler o günleri doğru bir şekilde anlayabilelim diye..."

Bu sözler Sera'nın yüreğini parçaladı. "Nasıl öldü?"

"Ocak 1945'te bir sürü insan herkesin gözü önünde asılarak idam edildi. Hepsi de isyana yardım eden kadınlardı."

"Adele bunu gördü mü peki? Yoksa orkestra Omara'mın infazında da mı çalmak zorunda kaldı?"

"Tanrı'ya şükür ki hayır... Adele görmedi." Sophie'nin sesi hüzünlü bir melodi gibiydi. "Yahudi kızlar Almanya'daki Bergen-Belsen kampına götürüldü. Omara'ya verdiği sözü tutmak için Adele de onlarla birlikte gitti. Orada korkunç şartlarda yaşadılar, ta ki kamp aylar sonra özgürleştirilene kadar..."

Yani Adele savaştan sağ çıkmıştı.

"Yaşadı demek. Bunu bilmiyordum çünkü Auschwitz'den sonra hakkında hiçbir kayıt bulamadık."

"Nasıl bulacaktın ki? Adele Ocak 1944'te verdiği son konserden sonra hayatı boyunca bir daha hiç sahneye çıkmadı. Auschwitz kampı özgürleştirildikten sonra da bizi o günlere bağlayacak bir delil bulman çok zordu."

"Zaten o konser Adele hakkında bulduğumuz son kayıtlı bilgi."

"Evet, çünkü öyle olmasını istedi. Omara'yı kaybettikten sonra Adele yaşamak için ant içti ama eski hayatına bir daha hiç geri dönmedi. Auschwitz'de baş gösteren isyanla aynı gün Adele'in Viyana'daki evi müttefik devletlerin savaş uçakları tarafından atılan bombalar yüzünden yerle bir oldu."

“Demek bir daha evine hiç dönemedi.”

“Hayır, dönmedi.”

“Peki ya ailesi? Onları tekrar göremedi mi?”

“Annesini gördü, fakat bir süre sonra,” derken Sophie’nin gözleri yaşardı. “Adele ailesini affetmeye çalıştı. O cehennemden kurtulduktan sonra da bunu yapabileceğine inandı. Annesi, yani Marina ölmeden önce gidip onunla barıştı.”

“Ya babası?”

Sophie kafasını salladı. “Adele onu da affetti ama babası onu hiç kabul etmedi. Hayatta sahip olduğu her şeyi o savaşta kaybetti. Adele’in benim hayatımı kurtararak ona ve ülkesine ihanet ettiğini düşünüyordu ve bu fikri hiç değişmedi.”

“Peki, neden bir daha hiç sahneye çıkmadı?”

“Adele yaşadığının bilinmesini istemiyordu çünkü Auschwitz’den sonra bambaşka bir insan olmuştu. Bu konuda onu anlayabiliyorum. O günlerden sonra ben de hep mahremiyetime özen gösterdim. Tabloyu bulmak için çok uğraştığını biliyorum. Tabii elinde seni Adele Von Bron’a götürecek Sophie Haurbech diye bir isim de yoktu, nereden bilecektin ki?”

“Ben tabloyu çocukluğumdan beri arıyorum.”

Sophie’nin gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. “Yani sen Adele’i daha önce gördün mü?”

Sera bir tablonun bir insanla bu denli bütünleşmesinin ne kadar ilginç olduğunu düşünüp gülümsedi. Tablo ona hep bir sanat eserinden daha fazla şey ifade etmişti. Tablo demek, Adele ve gizemli hikâyesini merak etmek demekti.

“Sadece bir kere. Babam sanat tarihçisiydi ve çocukken beni burada, yani Paris’te bir galeriye getirmişti. O galerinin sahibini aradım, fakat ölmüştü, galeri de kapanmıştı. Ondan

sonra Adele'in tablosu hakkında hiçbir iz bulamadım. Tek hatırladığım galerinin duvarında gördüğüm tablo ve negatiflerdi. Zaten Bay Hanover'm tablosunun bir kopya olduğunu da o negatifler sayesinde anladık.”

“Çok başarılı bir kopya,” diye ekledi Sophie gülümseyerek.

“Babam öldükten sonra hayat benim için anlamını yitirmişti. Her şeyin gittiği, güvende olduğum ve kalbimin kırılmadığı o günlere geri dönmek istedim. Küçük yaşta görmüş olmama rağmen tablo hâlâ net olarak aklımdaydı. Durum böyle olunca da o tabloyu aramaya takıntı derecesinde bağlandım. Sanki o tablo benim kutsal kâsemdi. Onu bulmadığım sürece bir parçamın hep eksik kalacağına inandım.”

“Bir de şu açıdan bak, demek o zamanlar Adele bulunmaya hazır değildi, haksız mıyım?” Sophie'nin söylediği şey cevap beklenen bir soru cümlesinden ziyade etkili bir mesajdı. Sera'nın elinden tutup, “Haydi benimle gel,” dedi.

Sera'yı salonun bitişiğindeki küçük oturma odasına götürdü. Beyaz dantel perdelerin asılı olduğu pencerelerden Paris'in ışıkları görünüyordu. Sophie küçük masa lambasını yakıp da içerisi aydınlanınca Sera neden orada olduklarını anladı.

Evet, tam oradaydı. Aşağıdaki yoğun caddeye bakan duvarda asılı olan tablo anında göze çarpıyordu.

“Buraya seni bu yüzden getirdim çocuk. Bence artık onu tekrar görmeye hazırsın.”

Sera'nın gözleri yaşardı, fazlasıyla duygulanmıştı. Bunca zaman araştırdıktan sonra bu harika kadının güzel yüzü ve derin bakışları nihayet karşısındaydı. Orijinal tabloydu ve gerçektir. Sera onu o kadar çok aramıştı ki... Gözlerine inanamasa da tablo da içinde bulunduğu an da hayal değil, gerçektir.

Teşekkür ederim Tanrım, bu anı bana yaşattığın için çok teşekkür ederim.

Sera tabloya doğru yaklaşırken, “Özür dilerim ama izin vererseniz dokunabilir miyim?” diye sordu. “Sadece gerçek olduğunu hissetmek istiyorum...”

Sophie küçük bir kahkaha attı. “Elbette, asıl bunu istemeseydin çok alınırdım...”

Sera kafasını sallayıp gözlerini kapattı. Tablonun ahşabına dokunurken resmen parmakları titriyordu. Dokunduğu şeyin altında gerçek bir hikâye, büyük bir yaşanmışlık olduğunu düşündükçe daha da çok duyulanıyordu.

“Bunca yol gelmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm, özellikle yıllar süren aramalarından sonra... Ama bu benim çok değerli bir arkadaşıma verdiğim son sözümdü.”

Sera bir şeyin daha farkına vardı. Hemen gözlerini tablodan ayırıp kadının yüzüne baktı. “Edward Hanover’ı mı kast ediyorsunuz?”

Sophie evet anlamında başını salladıktan sonra tablonun karşısında duran koltuğa oturdu. Sanki o rahat koltuk oraya Adele’i seyretmek için bilhassa koyulmuştu. Kadının yüzünde hüznü ve bilge bir ifade vardı. Düşünceli gözlerle ellerini kucığında kavuşturdu.

“Auschwitz-Birkenau’da yaklaşık bir buçuk milyon insanın öldüğü tahmin ediliyor.”

“Evet.” Sera tekrar tabloya dönerken titriyordu. Ahşabın serin dokusunu bir kez daha hissetmek için elini uzattı.

“Ama Avusturya’nın göz bebeği genç keman sanatçısı onlardan biri olmadı,” dedi Sophie zafer ve sevinç dolu bir ses tonuyla. “Adele uzun bir ömür yaşadı, uzun yıllar önce de

eceliyle öldü. Çok şükür ki Tanrı onu yanına huzurla uyurken aldı. Biricik kemanı da yanı başında duruyordu... Hatta bana ölmeden önce en büyük kurtarıcısı olan Tanrı'nın kollarını açıp onu beklediğini kendi ağzıyla söylemişti." Yaşlı kadın çok sevimli bir şekilde güldü. "Ama ben ona inanmadım. Bana göre o çok cesur bir kadındı ve benden bile uzun yaşayacaktı. Ancak maalesef öyle olmadı... Beni dünyanın en değerli şeyiyle bırakıp gitti. O korkunç kamptan kalan bir tabloyla..."

"Auschwitz'den nasıl kurtuldu?" dedi Sera kadının yanına oturarak.

"Omara'nın yaptığı tablo, yani Adele'in resmi Auschwitz-Birkenau'daki diğer sanat eserlerinin de olduğu yerde bulundu. Kampın depo diye tabir edilen bölümündeki gizli bir oda ile merdiven boşluğu sanatçıların bıraktığı eserlerle tika basa doluydu."

"Adele tabloyu tekrar görebildi mi peki?"

"Evet gördü. Edward Hanover tabloyu bulmak için Avrupa'daki bağlantılarını kullandı. Adele'i de hikâyesini de ömrü boyunca unutmadı. Ayrıca tabloyu aramaktan da bir an olsun vazgeçmedi. Birkaç yıl sonra Edward'ın aramaları sonuç verdi. Tabloyu bulur bulmaz Adele'e gönderdi. Adele sevgili dostu Omara'dan yadigâr tabloyu görünce çok sevindi. Hayatı boyunca o tabloyu sakladı, her bakışında da Omara'yı hatırladı. Öldükten sonra da tabloyu bana bıraktı. O zamanlar Prag'da yaşıyordum. Ben buraya gelene dek tablo küçük bir galerinin duvarında asılı kaldı. İşte orası senin çocukken gittiğin galeri..." Uzanıp Sera'nın elini tuttu. "Sanırım Tanrı bu şekilde yollarımızın kesişmesini istedi. Tablo kısa bir süreliğine o galeride olmasaydı sen onu hiç göremeyecektin ve burada yanımda olmayacaktın."

“Ben hep tablonun galeri kapandıktan sonra kaybolduğunu sanmıştım. Sanki bir anda yok olmuştu... Hatta bazı zamanlar hayal gördüğümü bile düşündüm.”

Sophie kıkır kıkır güldü. “Evet, Paris’te bir apartman dairelerine gelmek için yok oldu.”

“Peki ya kamptaki sanat odası? Orası hâlâ duruyor mu?”

“Adele yıllar sonra ölüm kampından geriye kalanları görmek için oraya gitti. Fakat duvarları resim ve şiirlerle dolu odanın olduğu depo yıkılmıştı. O oda artık sadece hatıralarda yaşıyor.”

Sera tekrar tablonun yanına gitti ve bir süre düşündü. Sonra aniden Sophie’ye döndü.

“Ama hâlâ bir sürü eksik parça var... Mesela Vladimir’ne ne oldu? Ayrıca Edward Hanover’ın bütün bu olanlarla nasıl bir bağlantısı olduğunu hâlâ anlayamadım.”

Sophie elini koltuğun üstüne vurarak yanına oturmasını işaret etti.

“Otur çocuk...”

Otuz Üçüncü Bölüm

25 Nisan 1945

İngiliz Ordusu'nun 11. Zırhlı Tümeni, Bergen-Belsen toplama kampına girdiğinde kampta çatlak ve çürük ahşap kulübelere, eski ve yırtık çadırlardan, perişan durumdaki binlerce mahkûmdan başka bir şey yoktu. Kampa diğer kamplardan getirilen mahkûmların durumu hiç iyi değildi. Çoğu ağır hastaydı ve ölüme göz kırpyordu. Diğerleri de uzun süredir aç kaldıkları için ayakta bile zor duruyordu. Yemek yiyemeyen, hatta içecek su bile bulamayan mahkûmların hâlâ yaşıyor olması, Tanrı'nın büyük bir mucizesiydi. Kamptaki katliamın ve dehşetin izlerini gören İngiliz askerlerinin çoğu insanlık dışı bu manzara karşısında kusuyordu. Hâlâ hayatta oldukları için şanslı sayılabilecek mahkûmlarsa neler olup bittiğini bile anlayamamıştı.

Adele o gün çok az su bulabilmişti. Daha doğrusu çalmak zorunda kalmıştı. Nazi subaylarından biri yoldan geçen

kamyonlara bakarken gizlice yarım kova suyu aldı. Kovayı hemen orkestradaki kızların kaldığı çadıra götürmek için koşmaya başladı. Buz gibi soğuktan tir tir titreyen kızlar biraz olsun ısınabilmek için birbirlerine sokulmuştu. Adele çadıra doğru koşarken kampta kulakları sağır edici sesler yükseliyordu. Kamyonlar, top ve silah sesleri...

Adele önce çok korktu, hatta az kalsın yoldaki birine takılıp düşüyordu. Sonra kendini toplaması gerektiğini fark edip daha hızlı koşmaya başladı. Hoparlörlerden yapılan anonsu duyduğu hâlde hâlâ kuşkuluydu.

“İngiliz ordusu sesleniyor... Artık özgürsünüz...”

Hoparlörler defalarca aynı anonsu yaptı. Naziler yenilmişti. Artık özgürlerdi. Özgürlerdi. Ölümüne karşı büyük bir zafer kazanmışlardı.

İşte bu, tam on gün önceydi...

Adele eliyle kafasını ovuşturdu, saçları hâlâ avucuna batacak kadar kısaydı. Omuzlarında incecik bir battaniyeyle yerde oturmuş güneşin doğuşunu seyrediyordu. Bütün gece orada oturduğu için çizgili üniforması buz kesmişti, biraz kımıldayınca kâğıt hışırtısına benzeyen bir ses çıkıyordu.

“Bayan? Beni duydunuz mu?”

Adele İngiliz askerin sözleriyle yeniden gerçek dünyaya döndü.

“Evet?” diye cevap verdi Adele. Adam ilk seslendiğinde bir an arkasında duran kişinin silahlı bir Nazi subayı olduğunu sanıp korkmuştu.

Adamın postallarının çakıl kaplı zeminde çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Adam boğazını temizleyip tekrar konuşmayı denedi. “Affedersiniz bayan, ama gitme zamanı geldi. Doktorlar

seyahat öncesi yaralarınızı temizleyecek. Grubunuzdaki diğerleri kamyonlara bindirildi... Onlardan önceki son grup da bir saat kadar önce yola çıktı.”

Adele dönüp adama baktı. “Lütfen söyler misiniz bayım, şimdi ben nereye gideceğim?”

“İlerideki tepenin ardında müttefik devletlere ait bir kamp var, sizi oraya götüreceğiz. Orada size çok iyi bakılacak. Yemek, giyecek, battaniye ve tıbbi ihtiyaçlarınız karşılanacak. Sonra da ailenizi bulmanıza yardım edebiliriz.”

Adam Adele’in ne demek istediğini anlamamıştı. Adele dikkatle adamın yüzünü inceledi.

Hayır, adam onu anlamamıştı ve kesinlikle de anlayamazdı. Bir kere çok gençti, muhtemelen yirmi yaşındaydı, en fazla yirmi iki... Kulaklarının ardında kıvrılan saçları gece kadar siyahtı. Uzun ve sivri bir burnu, gür kaşları vardı. Sabah güneşiyle ışıldayan gözlerinden gençlik akıyordu. O gözlerin henüz ölümle tanışmadığı o kadar belliydi ki... Çok masum görünüyordu.

Adele kamyonu bindikten sonra götürüleceği yerden ziyade nereye *gidebileceğini* soruyordu. Artık nerede ve nasıl yaşayacaktı? Baktığı her yerde Auschwitz’i görmeyecek miydi? Bütün dünyası altüst olmuştu bir kere... Ailesini bulmak ya da güvenli bir yere götürülmek neyi değiştirebilirdi ki?

“Onlara ne olacak?”

Adam Adele’in ne dediğini kesinlikle anlamamıştı. Eğilip kalkmasına yardım etmek için Adele’in bileğinden tuttu. Adele’i Bergen-Belsen’in kanlı ve çorak topraklarından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yakınlardaki boş çadırları gözleriyle taradı ama ortalıkta hiç kimse kalmamıştı.

“Kimlere bayan?”

“Kamlara,” dedi Adele dermansız bacaklarından destek almaya çalışarak. “Auschwitz’deki depolara ne olacak? Peki ya resimlerin olduğu oda? Onların hepsi yıkılacak mı?”

“Elektrikli tellerle çevrili diğerkamlardan söz edildiğini duymuştum. Siz oradan, yani Auschwitz’den mi geldiniz?”

“Evet. Birkenau.”

“Şey... Bence artık orası için endişelenmenize gerek yok. Biz size yardım edeceğiz.”

Soğuktan Adele’in dişleri takırdıyordu. “Lütfen söyle, Auschwitz hâlâ ayakta mı? Biz oradan ayrılırken bombalar patlıyordu. Bütün kampı yakıp yıktılar mı?”

“Hayır, bayan.” Genç adam birden Adele’in omuzlarını kalın yün bir battaniyeyle örttü. Adele adamın elinde battaniye olduğunu bile fark etmemişti. “Kızıl Ordu Auschwitz’i aylar önce özgürleştirdi. Naziler kuyruklarını kıstırıp kaçtılar. Fakat bildiğim kadarıyla kamptaki birçok bina hâlâ duruyor...”

“Özgürleştirildi... Auschwitz?” Adele böyle bir şeyi hayal bile edemezken gerçek olduğuna nasıl inanacaktı. Auschwitz’i gardiyanlar, köpekler ve gözetleme kuleleri olmadan düşünemiyordu. Demek artık krematoryum devre dışı olacak, yeni trenler gelmeyecekti... Artık orkestra her sabah ruh gibi işegiden mahkûmlara çalmayacaktı.

En önemlisi de artık insanlar ölmeyecekti.

“Evet. Kızıl Ordu girmeden Naziler binaların çoğunu yakıp yıkmış.”

Adele genç askerin boynunda asılı duran fotoğraf makinesine baktı. Sonra birden askerin montunun yakasından sıkıca kavradı. Adam böyle ani bir hareket beklemediği için şok olmuştu.

“Lütfen söyle... Auschwitz’den sağ çıkanlar var mı? Bunu başaran birileri oldu mu? Anladığım kadarıyla ordunun basın bölümündensin, mutlaka bazı haberler kulağına çalınmıştır.” Adele’in sesi titriyordu. Genç çelist sevgilisini en son aylar önce sahnede gördüğü için meraktan ölüyordu.

Anlaşılan Adele’in tahmini doğruduydu çünkü genç adam bir saniyelğine başını eğip fotoğraf makinesine baktı, sonra dik-katini tekrar Adele’e yöneltti. “Ailenizi mi kaybettiniz?”

Adele’in ruhu bu soru karşısında kanlı gözyaşları dökmeye başladı.

Evet! Avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu. Ailemi kaybettim. Masumiyetimi kaybettim. Hatta kalbimi bile kaybettim. Ben... her şeyimi kaybettim. Sadece Tanrı kaldı! Tanrı’dan başka hiç kimsem, hiçbir şeyim kalmadı.

“Auschwitz’den kimler sağ kurtuldu? Elinizde mahkûmların listesi var mı?”

“Bu konuda bana bilgi verilmedi bayan. Ben sadece burada bana verilen emirleri yerine getiriyorum.”

“Ama bulamaz mıyız?”

Adam kafasını salladı. “Naziler biz buraya girmeden önce idari dosyaların hepsini, bütün kayıtları imha etmiş. Tahminime göre aynı şeyi Auschwitz’de de yapmışlardır. Ama size şunun sözünü verebilirim ki biz size yardım etmek için buradayız. Bir daha kimse size zarar veremeyecek. Sizi koruma kampımıza yerleştirdikten sonra ailenizi aramaya başlarız.” Genç adam Adele’in ellerini yakasından yavaşça çekti ve kolunu büküp dirseğinden destek verdi. Kaşlarını hafifçe kaldırıp Adele’e kibar ve samimi bir yüz ifadesiyle tebessüm etti. “Haydi şimdi benimle gelin, yürüyebilecek durumda mısınız?”

Dengenizi kaybederseniz merak etmeyin, ben yanınızda olup size destek olacağım.”

Adele güçlkle yutkunurken başını salladı. Yavaş yavaş adım atmaya çalıştı. Ancak cılız bacaklarında da o bacakların taşımaya çabaladığı çelimsiz bedeninde de hiç derman kalmamıştı. Genç adam Adele’le aynı tempoda, olabildiğince yavaş yürümeye çalışıyordu. Tek elini Adele’in beline dolamış, diğeriyle de bileğinden tutuyordu. Adım adım mahkûmların taşınacağı kamyon konvoyunun olduğu bölgeye doğru yürüdüler. Genç adam Adele’i kanatları altına almıştı âdeta.

“Adın ne?” diye sordu Adele. Ayakları çok ama çok ağrıyordu.

“Adım Edward bayan.” Genç adamın Adele’in gözlerine bakmaktan çekinir gibi bir hâli vardı. Sürekli ufukta bir noktaya, köhne barakalara ve çorak tarlada mezar kazdırılan Nazi subaylarına bakıyordu.

Edward, diye düşündü Adele içinden. Sen çok kibar ve iyi bir gençsin, bunu gözlerinde görebiliyorum...

Adele genç adamla birlikte yürümeye devam etti. Başını dik tutmakta zorluk çekmeye başlayınca önce öne eğdi, ardından da genç adamın omzuna yasladı. “Edward, biliyor musun iki yıldır bir parça nezaket görebilmek için dua ediyorum,” diye fısıldadı Adele, genç adamın ceketine. “Ve o an geldi... Şüphesiz Tanrı bütün duaları duyar...”

Birden yumuşacık bir el kafasının arkasından tutup yatıştıracı bir şekilde ensesine hafifçe vurdu. Adele uzun zaman sonra ilk kez şefkat görüyordu, hem de yabancı birinden... Genç adam başını yatırınca Adele çenesinin kaşlarına değdiğini hissetti. “Artık güvendesiniz bayan.”

“Teşekkür ederim Edward.”

Adam Adele’i kamyonun arkasına bindirdi. Çok kısa bir mesafe yürümüş olmalarına rağmen Adele’in bacakları zangır zangır titriyordu. Marta da oradaydı, sefil derecesinde pis görünüyor ve fena öksürüyordu. Yine de Adele’in bileğinden tutup hemen yanına oturmasına yardım etti. Fränze de oradaydı neyse ki, Adele’i görür görmez kedi gibi yanına kıvrıldı.

Adele kafasını çevirip etrafa bakınca neler olduğunu daha iyi idrak etti.

Evet, sözünü tutabilmişti.

Orkestra üyeleri hayatta kalmayı başarmıştı. Zavallı kızlar toz, kir ve zayıflıktan tanınmaz hâldeydi ama Tanrı’ya çok şükür ki hâlâ hayattaydılar. Adele hepsinin yüzüne tek tek baktı. Lafını esirgemeyen Marta güçlü bir tavırla oturuyordu. Henüz on dördünde bir çocuk olan küçük Fränze de masum ela gözleriyle şaşkın şaşkın etrafı inceliyordu. Sonra diğer kızlar... Adele hepsini tek tek inceledi, ne durumda olduklarına ve tepkilerine baktı. Yaşadıkları için çok mutluydu.

Teşekkür ederim Tanrım... O an hayatı boyunca hiçbir şeye bu denli minnettar olmadığını fark etti.

Sonra aniden yüreğine bir korku düştü.

“Durun!” Son mahkûmlar da kamyonu yüklenmişti ama genç İngiliz asker görünürde yoktu.

Kamyonlar birer birer hareket etmeye başladı. Adele can havliyle kamyon şoförüne seslendi. “Durun, lütfen bekleyin!” Hemen gözleriyle askerleri taradı. Hepsi aynı üniformayı gi-yiyordu. Hepsinin yüzünde aynı hüznünlü ifade vardı ve hepsi gözlerini kaçırıyordu. Fakat Edward... Onun boynunda fotoğraf makinesi asılıydı. Adele’in gözleri hemen bu farkı bulmaya çalıştı.

“Bizi güvenli bir yere götürüyorlar Adele!” diye bağırdı Marta, Adele’i tekrar yerine oturtmaya çalışarak “Kamyondan düşeceksin Adele... Otur lütfen!”

“Edward!” Adele gördüğü bütün askerlerin yüzüne bakıyor ve fotoğraf makineli kibar genci arıyordu. Genç askerin adını defalarca haykırdı. Vladimir’i bulmak için elindeki tek şansı kaybetmemek için dua etti.

Sonra birden onu gördü... Hemen yanı başındaydı. Adele’in ellerinden tutup Marta’nın kollarına teslim etmeye çalışıyordu. “Düşeceksiniz bayan. Lütfen yerinize oturun. Burada grubunuzla oturmaınız lazım. Müttefik Devletler kampında sizinle ilgileneceğime söz veriyorum. Ama şimdi rica ediyorum, biraz dinlenmeye çalışın.”

“Sen İngiliz istihbarat servisinde görevli bir savaş muhabirisin değil mi?” Adele dikkatle genç adamın yüzünü inceliyordu.

Genç adam bu soruya çok şaşırılmış görünse de cevap vermekten kaçınmadı. “Evet, bayan.”

Adele adamın gözlerinin içine baktı. Adamın nazik tavrının birazdan soracağı soru karşısında da devam etmesini umuyordu.

“O hâlde yardımı dokunabilecek bazı tanıdıkların vardır,” dedi Adele. Gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı.

“Hangi konuda yardım edecekler?” Güneş yüzünü göstermişti ama ortalık hâlâ ısınmamıştı. Sabah soğuğu yüzünden genç adamın ağzından dumanlar çıkıyordu.

Adele telaşla üniformasının eteğindeki dikişi söktü. Vladimir’in bir hayli yıpranmış olan fotoğrafını çıkarıp genç adamın avucuna koydu. “Adı Vladimir Nicolai... Senden bu adamı bulmanı istiyorum,” diye yalvardı gözleriyle. “Lütfen onu bul ve bana getir.”

Otuz Dördüncü Bölüm

Sevgili William,

Umarım bu mektup eline en doğru zamanda, diğer bir deyişle kendini en hazır hissettiğin anda geçer

Bunu yaşlı bir adamdan bir hatıra olarak kabul et lütfen. Hayat dediğin çok kırılgan, çok hassas bir olgu. Bu yüzden onu en güzel ve en doğru şekilde yaşamaya özen göster. Çalışkan ol, sevgiyi hayatından eksik etme ve hayat yolculuğumuzda bize yol gösteren Tanrı'nın merhametinden ve rehberliğinden faydalan.

Bunları sana hayattayken konuşarak değil de bu dünyadan göçüp gittikten sonra kelimelerimle aktardığım için çok üzgünüm. Ama sen çok akıllı ve zeki bir çocuksun. Ayrıca çok da çalışkan... Ancak biliyor musun, benim hatırımda başka bir William daha var; bütün kalbiyle vaiz olmayı isteyen genç William... On altı yaşındayken elinde İncil'le çalışma odama

girdiğin günü hâlâ hatırlıyorum. Hanover Hanedanı'nın başına geçip aile şirketini yönetmek yerine her şeyi arkanda bırakıp vaiz kürsüsüne yürümeyi arzuluyordun. Üstelik bu konuda çok da kararlıydın. Baban ve ben karşı çıkmıştık. Sana bu yolu seçme şansını tanımadığım için pişman olduğumu bilmeni isterim. En büyük pişmanlığım da sessiz kalıp kalbinin seni çağırdığı yolda yürümene mani olmam... Şimdi yaptığım o büyük hatayı düzeltmek istiyorum.

Bayan Sophie Haurbech-Mason'dan bu dilek ve niyetlerime tanıklık etmesini rica ettim. Ona ulaştığına göre demek hakkında yanılmadım. Gerçekten de düşündüğüm kadar zekisin. Adele'in hikâyesini artık öğrendin. Evet, 15 Nisan 1945 tarihinde Bergen-Belsen kampı özgürleştirildiği gün ben gerçekten oradaydım. Adele de o kamptan sağ kurtulan mahkûmlardan biriydi.

O gün ve daha sonrasında olan olaylar beni, hayata bakışımı çok değiştirdi. Umarım hikâyeyi dinledikten sonra sen de hayatı daha farklı algılamaya başlamışsındır

Hanover mirasının tamamının Adele'in tablosunun sahibine kaldığını biliyor olmalısın. Yani Sophie Haurbech-Mason'a...

“Yani doğru,” dedi Sera okumaya ara vererek. Kafasını kaldırıp yaşlı kadına baktı. “Onca mal mülk hepsi size kaldı.”

Sera'nın büyük şaşkınlığı yüzüne yansımış olacak ki Sophie öne doğru eğildi ve parmağıyla mektubu gösterdi.

“Okumaya devam et tatlım.”

Sera kadının söylediği şeyi yaptı. Kadın hakkındaki ön yargıları yavaş yavaş kayboluyordu. William'ın canla başla

korumaya çalıştığı şeylere göz dikecek tehlikeli birinden ziyade duygulu, tatlı ve bilge birine benziyordu.

Şirkete olan yükümlülüklerini ve ailene karşı olan sorumluluklarını yerine getirmek için elinden geleni yaptığını biliyor ve azmini çok takdir ediyorum. Tablo hâlâ var olduğuna ve sen onu bulduğuna göre ortada cevaplanması gereken tek bir soru kalıyor. Ne yapmak istiyorsun? İstedğin şey hâlâ aynıysa tabloyu eve götür, şirketi yönetmeye devam et ve hayatını yaşa...

Sana seçme şansını tanıyorum William.

Ancak... Adele'in hikâyesini öğrendikten sonra fikrin değiştiyse şayet, sana şunu sormam gerekiyor. Bayan Haurbech-Mason'ın evine seni getiren şey neydi? Lütfen bunu bir düşün. Eğer onu seçmek istersen bu mektup seni zincirlerinden kurtarıp özgür bırakacak evlat. Dilersen o evden dopdolu bir kalple çıkıp gidebilirsin.

Alternatiflerin doğrultusunda hazırlanmış olan yeni vasiyetin bir kopyası avukatlarımızda mevcut. Son dileğimin ve vasiyetimin en doğru şekilde yerine getirilmesi için son derece dikkatli davrandım. Tabloyu bulduğun hâlde birinci seçeneği seçersen ilk vasiyetim yok sayılacak. İkincisini seçersen de aile servetinin tamamı Bayan Haurbech-Mason'a geçecek. Gayrimenkuller ve fonların nasıl kullanılacağı hususunda tek yetkili o olacak. O çok zeki ve dürüst bir kadındır William; ailenin maddi manevi mağdur olmaması için gerekeni yapacağından emin olabilirsin. Şirkete ve başkanlık koltuğuna gelirsek, yönetim kurulu üyelerinden en başarılı olan şirket başkanlığını pekâlâ yapabilir. Kanaatimce kurul bu konudaki en doğru seçimi yapacaktır. Peki, sen William? Sonunda her şeye arkanı

dönüp yoluna gidebilecek misin? Benim onayımı ve dualarımı aldıktan sonra hep istediğin hayatı yaşayacak mısın?

Para... Mevki... Güç... Bunların hayatın vitrininde sergilenen içi boş şeyler olduğunu ikimiz de biliyoruz. Sence bunlar bir kalbi doldurmaya, bir ruhu tamamlamaya yeter mi? Bunu çok erken yaşta keşfetmiş olmana hem seviniyorum hem de seni anlayamadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Senden tek ricam ikinci şanslara inanarak bir hayat yaşam... Kendine hep ikinci bir şans tanı Will. Çünkü Tanrı hep öyle yapıyor... Tanrı hayatın boyunca hep seninle olsun evlat.

*Seni çok seven büyükbaban,
Edward William Hanover*

Sera mektup elinde kalakaldı. William'm büyükbabasının Adele'in hikâyesindeki rolü ve arkasında böyle güzel bir mektup ve kapsamlı bir vasiyetname bırakmış olması onu çok etmişti.

"Demek Edward Hanover gerçekten de Bergen-Belsen'deydi?"

"Evet, kampın özgürleştirildiği gün oradaydı," dedi Sophie başını sallayarak. "Günlerce orada kaldı. Mahkûmlar onca zaman sonra yeniden yemek yerken, hastalıklar can almaya devam ederken hep oradaydı. Her şeyi gördü ve tanık olduğu şeyler onu derinden etkiledi ve değiştirdi."

"Yaşadıkları şeylerin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

“O günlerde Adele’in hep yanında oldu. Hayatları boyunca da arkadaş kaldılar.”

“Demek bunca şey tesadüf bir karşılaşma...”

Sophie kafasını sallayarak araya girdi. “Tanrı söz konusu olunca hiçbir şey tesadüf değildir. Adele Vladimir’i aileme getirdi. Hepimiz kaçıp kurtulmayı umuyorduk...” derken Sophie duraksadı. O günlere gittiği belliydi.

“Peki, siz savaştan nasıl sağ çıktınız?”

Sophie şömine rafına, fotoğraflardaki mutlu yüzlere bakıp gülümsedi. “Bence bu başka bir gün anlatılması gereken uzun bir hikâye... Ancak şu kadarını söyleyeyim, ben de tıpkı Adele gibi kendi hayat yolculuğumu yapmak zorunda kaldım. Savaştan sonra da birbirimizi bulduk.”

“Nasıl?”

Sophie’nin yüzünde bir gülümseme belirdi. “Edward... Yine o devreye girmişti. Tıpkı Adele’in tablosu gibi beni de o buldu.”

Sera çayından bir yudum aldı. Demek William’ın büyük-babasının hikâyedeki herkesle bir bağlantısı vardı.

“Vasiyete itiraz edildiği için ne kadar üzgün olduğumu bilmenizi isterim Bayan Sophie. Buna engel olabilme imkânım olsaydı inanın ki elimden geleni yapardım.”

“Hayat çok tuhaf şakalar yapabiliyor tatlım, bence hiçbir şeyi garanti olarak görmemeliyiz. Bunu yaptığımız an bir bakmışız elimizden uçup gitmiş. Hiç kaybetmeyeceğimizi sandığımız bir şeyin birden anılarımızda kaldığını görebiliriz,” dedi omuz silkerek. “Mesela yüz milyon dolarlık bir servetin tek mirasçısı olacağım kimin aklına gelirdi ki? Ben sadece ikimizin de çok sevdiği biri olan Adele’in anısına Edward’a yardım

etmeyi kabul etmiştim. Vasiyetini değiştireceği aklımın ucundan geçmezdi çünkü işin bu kısmını hiç konuşmamıştık. Aksi olsaydı onu engellemeye çalışırdım. Galiba bu yüzden benim de ancak ölümünden sonra haberim oldu.”

“Ama mektupta yazan diğer konuları gördünüz, öyle değil mi?”

Sophie gülümseyip gül desenli çay fincanını dudaklarına götürdü. “Evet. Senin William’ın hakkında konuştu.”

Sophie’nin söylediği şeyden çok utanan Sera’nın yanakları birden kıpkırmızı oldu.

“O iyi bir adam Sera.”

“Evet,” diye itiraf etti ve boğazına bir yumru gibi oturan pişmanlık duygusunu yutkunarak geçirmeye çalıştı. “Öyle...”

Yüce Tanrım... Galiba ben korkunç bir hata yaptım.

“Ne istediğimizi bildiğimizi sanıyoruz değil mi? Her şeyi Tanrı’dan daha iyi bildiğimize inanıyoruz. Hayat çok karışık, çetrefilli bir yol, insan da bu yolun yolcusudur. Bazen bavullarımızı toplar, biletimizi alır ve yola çıkmak için hazır olduğumuzu sanırız. Ama Tanrı’nın hep kendi planı vardır ve onun planları sonsuz bilgelikle doludur.” Sophie son cümleyi söylerken gülümsedi ve çayından bir yudum daha aldı. “O burada, biliyor musun?”

Sera tokat yemiş gibi oldu. “Kim? İnanmıyorum... William mı?”

“Evet, bu sabah erkenden geldi. Seni sordu. Bana kalırsa seni burada bulmayı ümit ediyordu.”

“Yani mektubu okudu...”

Sophie başını sallayıp fincanını tepsinin üstüne bıraktı. “Evet, okudu. Adele’e ne olduğunu çok merak ettiğini söyledi.

Hikâyeyi kendi hayatı için öğrenmek istiyormuş. Bu konuda Edward'la bahse girmiştik.” Sophie kafasını kaldırıp tavana baktı ve kıkır kıkır güldü. “Galiba sen kazandın.”

Sera sorgulayan gözlerle bakıp tek kaşını kaldırdı. “Ben... anlayamadım...”

“Edward bana torununa yardım etmek için bir fikri olduğunu söyledi. Hayatta neyin gerçekten önemli olduğunu unutmamasını istiyordu. Çünkü Tanrı her konuda ona yol göstermiş ve hep yanında olmuştu. Ayrıca en büyük torununun hayatını Tanrı'ya adamak istediğinin ama ailevi vazifeleri ve iş yüzünden bunu yapamadığının farkındaydı. William bu isteğinden bahsettiğinde Edward onu desteklememiş. Ama zaman bir kalbi bile iyileştirebilecek kadar mucizevi bir şifadır, öyle değil mi? Edward torununun büyükbaba onayı almadan şirketten ayrılmayacağını fark etti. Bu yüzden de bu dünyadan göçmeden önce bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdi.”

Sera mektubu tekrar almak için eğilirken elleri titriyordu. “Ama bütün mal varlığını size bıraktı...”

“Evet,” dedi Sophie memnuniyet dolu bir tebessümle. “William vasiyete itiraz edebilirdi ama galiba buna gerek olmadığım fark etti. Seçimini yaptı ve kendi yoluna devam etmeye karar verdi. Benden sadece ailesinin yaşam standartlarının değişmemesini talep etti. Hisse senetleri, şirkete ait gayrimenkuller hiçbirinden kendi için tek kuruş istemedi. Hatta tablodan bile vazgeçti. Eski hayaline geri dönüp yeni bir kariyer yapmayı planlıyormuş, tıpkı Edward'ın umut ettiği gibi... Bana parayı dilediğim gibi harcayabileceğimi söyledi. Büyükbabasının böyle yapmasını istediğine inanıyor, bu yüzden her şeyden vazgeçti. Hayatta olsalardı Adele ve Vladimir'in de

bunu isteyeceğini düşünüyor. Belki de bu para başka birine ikinci bir şans verecek... Kim bilir..."

Sera'nın gözleri doldu. "Demek bunlar onun için paradan çok daha önemli..."

"Evet. Kısaca senin William'ının şu an bir işi ya da ailesinden kalan bir mirası yok. Bunlar senin için ne denli önemli bilmiyorum ama şu kadarını söyleyeyim William tıpkı Adele ve benim bir zamanlar tanıdığımız meteliksiz çello sanatçısı gibi konuşuyordu."

Sera birden ayağa fırladı. Aceleyle çantasıyla trençkotunu aldı. "Çok özür dilerim Bayan Sophie, ama gitmek zorundayım," dedi.

"Ama hikâyenin kalanını daha dinlemedin..."

"Biliyorum... Biliyorum... Hatta çok da merak ediyorum. Mesela Vladimir'e ne olduğunu mutlaka öğrenmek istiyorum. Ama..." Sera bir kapıya bir Sophie'ye baktı. "Galiba önce William'ı bulmam lazım."

"Evet, tatlım seni anlıyorum. Sorun değil." Sophie kapıya kadar Sera'ya eşlik etti.

"Nereye gideceğine dair size bir şey söyledi mi?"

"Amerika'ya dönmeden önce görmek istediği bir şey olduğunu söyledi. En sevdiğin sanat eseri neydi Sera?" dedi Sophie göz kırparak.

Sera çok sevindi. Yaşlı kadının yanağına bir öpücük kondurup koşarak merdivenden inmeye başladı. Bu esnada arkasından bakan Sophie kahkahalarla gülüyordu.

Otuz Beşinci Bölüm

Sera taksiden inip yağmurun altında koşmaya başladı. Louvre Müzesi'nin merdivenlerine vardığında sıırsıklam ve nefes nefeseydi. Cuma günü öğleden sonraydı ve müzenin kapanış saati yaklaşmıştı. William'ın gitmiş olma ihtimali Sera'yı çok endişelendiriyordu ama tam köşeyi dönmüştü ki... William oradaydı. Her zamanki gibi kot pantolon giymiş, çantasını da omzuna çapraz asmıştı.

Sera yaşlı gözlerle bir süre orada dikilip William'a ve Kanatlı Zafer Heykeli'ne baktı. Heykel yakından tıpkı hayalinde canlandırdığı gibiydi; görkemli, gizemli, özgür ve göz kamaştırıcı... Krem rengi duvardan yansıyan gün ışığıyla her açıdan kusursuz görünüyordu. Ancak yüksek sütunlarla çevrili kemer altında saltanat süren bir kral misali kudretli ve ihtişamlı görünmesi... Bu kadarını kesinlikle beklemiyordu. Hayatı boyunca hayran olduğu sanat eserini ve sevdiği adamı bir arada gören Sera, tek kelimeyle mükemmel bir an yaşıyordu.

Merdivenlerden çıkıp William'a arkadan yaklaştı. "Güzel, değil mi?"

William güzel mavi gözlerini yavaşça heykelden ayırıp Sera'ya çevirdi.

"Sera..."

Sera ne söyleyeceğini bilemiyordu. Hâlbuki Sophie'nin evinden çıktığından beri William'a söyleyeceği ne çok şey olduğunu düşünmüştü. Çok üzgün olduğunu, aptalca davran-
dığını söyleyip katır gibi inatçı olduğu için af dileyecekti. En azından planı buydu.

Sera William'ın gerçekten olduğu kişi olmasını diliyor-
du. Para ve sevdiği insanların beklentileri yüzünden seçme-
ye mecbur kaldığı hayatı değil de Tanrı'mın çağrısını bütün
benliğinde hissettiği o tutku dolu ve idealist hayatı yaşamasını
istiyordu. Ama adını William'ın dudaklarından duyduğu ve
nefesini kesen o mavi gözlere baktığı an bunların hepsi aklın-
dan uçup gitmişti.

"Demek buradasın," dedi Sera nemli yanaklarını silip gü-
lümseyerek. "Bunca yol geldin..."

"Paris'te yalnız olmana izin veremezdim." William'm ses
tonu yumuşacık ve affediciydi. "Gönlüm razı gelmezdi..."

Müzedeki kalabalık bir hayli azalmıştı ama etrafta hâlâ bir-
kaç turist grubu vardı. Bazıları heykelin önünde durup dikkatle
bakarken diğerleri pek etkilenmeyip yanından geçip gidiyor-
du. Acelesi olduğu her hâlimden belli olan yaşlı bir adam, Sera
ve William'm arasından geçmek isterken, "*Excusez-moi*,"
dedi ve merdivenden inerken kazayla Sera'nın omzuna çarptı.

Sera ve William birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Biliyor musun, Paris'e tekrar geldiğimde hep böyle an-
lar yaşamamın hayalini kurdum. Tam burada dikilip muazzam

heykele bakmayı, müzenin kalabalık havasını solumayı... Bir de hep şey... Gün gelir de Adele'in tablosunu bulur-
sam kalbimdeki boşluğun dolacağını düşünmüştüm. Ancak
bu süreçte hep kendi isteklerimi, umutlarımı, düşünceleri-
mi merkeze koydum. Yani her şeyi *kendimce, kendi pence-
remden* algıladım. Tanrı'nın da bir planı olabileceğini, mü-
kemmeli zamanlamasını ve rehberliğini hesaba katmadım.”
Birkaç saniye duraksadıktan sonra devam etti. “Ve kalbimi
tekrar birine açıp yeniden sevmek ve güvenmek için bana bir
neden vereceğini...”

William sempatik bir ifadeyle başını salladı. “Ben de...”

“Parayı almadığını biliyorum.”

“Evet, almadım.”

“Sanırım nedenini anlayabiliyorum. Anlatmak ister misin?”

“Kendim olamadığımı başından beri biliyordum zaten.
Tanrı'nın beni çağırdığı bir yol vardı ama ben o yolda yürü-
yemiyordum. Bu yüzden parayı alamazdım,” diye itiraf etti
William. Ardından bir iki adım atıp Sera'nın tam dibinde dur-
du. “Gerçekten mutlu olmadığım bir hayata geri dönmenin ısı-
tırabı bir yana, her şeye baştan başlayıp yeni bir hayat kurma
şansının parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vere-
mezdim.”

Sera iki yıl boyunca çektiği acılardan kurtulduğunu, bir
hayli yorgun olan kalbinin hafiflediğini hissedip gülümsedi.
Bir yandan da sevinç gözyaşları döküyordu.

“Sera, benim canım Sera, benim değerli dostum...
Omara'nın yaptığı orijinal resmi çocukken görmüştün değil
mi? Babanla çıktığın son seyahatte Paris'e uğradığınızda?”

“Nereden biliyorsun?”

“Sophie tablonun savaştan sonra kaybolduğunu, birkaç yıl sonra büyükbabam tarafından bulunduğunu söyledi. Büyükbabam tabloyu Adele’e göndermiş, o da uzun yıllar muhafaza etmiş. Sophie Adele’in ölümünden sonra tablonun kısa bir süreliğine Paris’te bir galeride durduğunu söyleyince taşlar yerine oturdu. O tablonun senin için neden bu kadar önemli olduğunu artık çok daha iyi anlıyorum. Sen de tıpkı benim gibi uzun zamandır geçmişte yaşıyordun.” William elini uzatıp Sera’nın yanağını sildi. “Ama ben artık yepyeni bir gelecek inşa etmek istiyorum. Tanrı’nın gösterdiği yolda sevinçle ilerleyeceğim gerçek ve özgür bir gelecek... Ve... bu gelecekte seni de yanımda görmeyi arzuluyorum. Güvenini kırdığım için beni affedebilecek misin?”

“Evet...”

“Seni çok incittiğimi biliyorum.” William Sera’nın söylediği şeyi duymamış gibi son hız af dileme çabalarına devam ediyordu. “Resmen bir aptal gibi davrandım. Bak aramızdaki şeyin çok yeni olduğunun farkındayım, bu yüzden senden bana hemen bir cevap vermeni beklemiyorum. Hatta henüz hayatıma nasıl devam edeceğimi, bir iş bulup bulamayacağımı bile bilmiyorum, yine de...” William sürekli konuşuyor, mantığa bürümeye çalıştığı düşüncelerini sesli olarak söylemeye çalışıyordu. “Soracağım şey hakkında ne düşünürsün ya da şu aşamada bunu sormak ne kadar doğru bilmiyorum ama... Acaba sen...”

“Will?”

William durup derin bir nefes aldı.

“Evet?”

“Sorunun ne olduğu umurumda bile değil,” dedi Sera alt dudaklarını ısırarak. “Cevabım evet!”

William Sera'nın yanaklarını avuçlarının içine aldı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sera böyle bir şeyi tekrar yaşayacağını hiç düşünmemişti. William'ın kolları arasında mutluluk ve hazdan erimek ona sanki evindeymiş gibi hissettirdi.

William daha sonra kollarını iki yana açtı. "Hiçbir şeyim yok, farkındasın değil mi? Daha doğrusu eski bir İncil ve büyükbabamdan yadigâr tablo dışında... İşte ben buyum... Şu an karşında sadece William duruyor!"

Sera kafasını kaldırıp bir kere daha heykele bakarak gülümsedi.

Paris aşkın ve âşıkların şehri... Galiba hayattan istediğim tek şey bu...

Sera William'ın avuçlarına uzanıp parmaklarını onunkilere kenetledi. "İkinci şanslar... Yoksa unuttun mu?"

William gülümseyerek Sera'yı şakağından öptü.

"O hâlde Sophie sana onları anlattı? Yani Adele ve Vladimir'i?"

"Evet... Dur bir saniye... Aslında hayır! Yani Vladimir'e ne olduğunu hâlâ bilmiyorum!" Sera kafasını kaldırıp William'a baktı. "Çünkü bir an önce seni bulmak için kaçır gibi gitmek zorunda kaldım."

"İnanmıyorum... Yani sen Sophie'nin yanından hikâyesinin tamamını dinlemeden mi ayrıldın? Ne yalan söyleyeyim gururum feci okşandı Manhattan."

"Belki de sen bana anlattırsın, ne dersin?" William'ın güçlü kolları arasında dikilen Sera, sevdiği adamın yanağını okşadı. Muhteşem heykel de mutluluklarına şahit bir Tanrı misali onları izliyordu.

"Onların aşk hikâyesinin yetmiş yıl önce sona erdiğini söylediğim günü hatırlıyor musun?"

Sera evet anlamında başını salladı.

“O hâlde gururla itiraf ederim ki yanılmışım...” William gülümseyerek Sera’nın elinden tuttu. İki sevgili müzenin basamaklarından ağır ağır inmeye başladı. “Hikâyenin en güzel kısmını dinlemeye hazır mısın bakalım?”

Otuz Altıncı Bölüm

28 Nisan 1950

Paris, Fransa

“Adele?” diye fısıldadı genç kadın yüzündeki hınzır tebessümle...

Adele birden gözlerini iri iri açtı.

Eski, büyük bir binanın altındaki müzik dükkânında oturuyordu. Pencereden görünen cıvıl cıvıl caddeye ve ceviz yer döşemelerine vuran gün ışığına bakılırsa sıcacık bir bahar günüydü. Adele kemanını ve keman yayını indirdi. Ardından yanına casus gibi sokulan şakacı asistanına dönüp baktı. Siyah çerçeveli gözlüğünün arkasındaki gözleri parlıyordu.

Genç Mariette kısa kuyruklu piyanonun üstüne eğilip topuğunu yere vurdu.

Adele bir şeyi hatırlamışçasına, “Saat kaç?” diye sordu.

Ne zaman arşesi kemanın tellerine değse Adele müziğin büyüülü dünyasında kaybolup gidiyordu. Aslında niyeti sadece birkaç dakika çalmaktı ama sonra bir şekilde kendini kaptırmış

ve hatıralarla dolu bir yolculuğa çıkmıştı. Bu onun için çok rahatlatıcıydı çünkü gözleri kendiliğinden kapanıyor, elleri de bağımsızlığını ilan etmişçesine dilediği gibi çalışıyordu.

“Neredeyse öğlen oluyor...”

“Öğlen mi?” Adele birden paniklemişti. Hemen kemanını kucağına koydu. “Ah, olamaz,” derken bir yandan kol saatine bakıyordu. Evet, bilgi doğrudu ve daha şimdiden tam on dakika gecikmişti. Anlaşılan bugünün de diğer günlerden bir farkı olmayacak, yine geç kalacaktı.

Telaşla kemanını kutusuna yerleştirdi ve müzik notalarını gelişigüzel keten omuz çantasının içine koymaya çalıştı.

“Dur yardım edeyim,” dedi Mariette, Adele’in elindeki sayfaları alıp düzetmeye başlayarak. Onun bu hâlini gören Adele gülümsedi. Genç asistanının bir şeyleri tıkıştırırmaya tahammül edemeyecek kadar düzenli ve mükemmeliyetçi olduğunu gayet iyi biliyordu. “Bu kadar uzun süre çalmana izin vermemeliydim.”

“Hayır,” dedi Adele kafasını sallayarak. “Mariette, bu kesinlikle senin hatan değildi. Bir öğretmen yanında genç yardımcı olmadan da dakik olmayı başarabilmeli. Sonuçta kim-seden yirmi dört saat birini kontrol etmesini bekleyemezsin, bu çalışanın bile olsa... Bana ne oldu hiç bilmiyorum, dalıp gitmişim.”

Mariette dışarıdaki bahar güneşi gibi sıcacık gözlerle Adele’e baktı. “Yine oradaydın, değil mi?”

Adele hafifçe başını salladı. Asistanına Auschwitz’deki hayatıyla ilgili bilmesi gereken şeyleri anlatmış olmasına rağmen diğerlerini kalbinin derinliklerine gömmeyi tercih etmişti. Bazı şeyleri konuşmak için henüz çok erkendi. Zaten istese de bunu yapabilir miydi? Onu bile bilmiyordu.

“Evet.”

Adele çalarken hep kendini aynı yerde buluyordu. Auschwitz’de... Orkestranın ön sırasındaki sandalyesinde, yanında Omara, önlerinde şefleri Alma Rosé, Alman marşlarından birini çalıyorlardı.

“Unutma ki bir meslektaşınla konuşuyorsun.” Mariette omuz silkip nota sayfalarını düzenlemeye devam etti. “Yani bana açıklama yapmana gerek yok. Haydi şimdi git,” dedi karpıyı işaret ederek. “Ben bunları düzenlerken git eşyalarını al.”

“Başka neye ihtiyacım var ki?” Adele küçük stüdyonun içinde el çantasına bakındı. Çok geçmeden onu girişteki büfenin üstündeki vazo ve kitapların arasında buldu. Sarı renkteki deri çantasını açıp kapaklı aynasıyla kırmızı rujunu çıkardı. Olabildiğince çabuk bir şekilde kendine çekidüzen vermek istiyordu.

Biraz renklensinler diye yanaklarını çimdikledi.

Yüzünün yeterince iyi görüldüğüne kanaat getirdikten sonra gitmek için son hazırlıklarını yaptı. Ayna ve rujunu çantanın içine attı.

“Yemek?”

Mariette notaların son derece muntazam bir şekilde yerleştirildiği keten çantayı ve karton torbayı getirdi. Çantayı Adele’in omzuna asıp karton torbayı da eline tutuşturdu.

Adele elini kafasına götürdü. “Şapkam?”

Mariette kafasını salladı. “Bugün olmaz...” Boynundaki mavi eşarpı çıkarıp Adele’e fırlattı. “Al bakalım.” İncecik eşarp dans edercesine havada süzöldükten sonra Adele’in avucuna kondu. “Bunu tak, gözlerinin rengini ortaya çıkarır.”

Adele zarif eşarpı omuzlarına dökülen sarı buklelerinin üzerine takıp bağladı. Sonra da duvardaki boy aynasında

kendine baktı. Siyah beyaz çizgili bluz, bahara uygun evaze etek ve kırmızı babetler... Paris modasının mükemmel bir örneği idi.

“Mariette, yarın sabaha kadar dersin olmadığını biliyorum. Hatta bunu sorduğum için kendimden nefret ediyorum, acaba...”

“Elbette...” Mariette göz kırptı ve Adele’in başındaki eşar-bı düzeltti. “Öğleden sonraki derslerine ben giririm.”

Adele elini arkadaşının omzuna koydu. “Gerçekten mi? Sen dünyanın en tatlı insanısın!” Sevinçle genç kızı kucakladı.

Mariette de neşeyle gülümsedi. “Sence patronuma öğleden sonraki randevusunu kaçırmaması için elini çabuk tutmasını söyleyecek kadar deli olabilir miyim? Bunu gerçekten düşünmüş olamazsın,” dedi ve pencereden dışarı baktı. “Hem de böyle güzel bir Paris gününde? Gitmek için acele etsen iyi olur.” Adele’i sırtından iterek dışarı kışkırlamaya çalıştı. “Hemen git, vakit kaybedip de mis gibi havayı heba etmek istemezsin, değil mi?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Adele eliyle eteğini düzelterek. “Gün ışığını kaybetmek bu işkenceyi daha da uzatmak anlamına gelir, öyle değil mi?”

Mariette bir kez daha göz kırptı.

“Adele?”

Adele kapının pirinç topuzunu tutarken arkasına dönüp baktı. “Evet?”

“Sence bir gün gerçekten bitirebilecek mi?”

Adele kızardı... Ardından yanaklarındaki kızılık dudaklarında sıcak bir gülümsemeye dönüştü. “Kim bilir?”

Mavi bisikleti merdivenin hemen yanında duruyordu. Büyük tekerlekleri, ön tarafındaki çiçek ve ekmek koymaya

yarayan şirin sepetiyle tam Fransız tarzı bir bisikletti. Adele el ve omuz çantasını sepetin içine koyup seleye oturdu.

Seine Nehri'ne doğru sürmeye başladı.

Mariette'in hakkı vardı. Adele her seferinde müziğin içinde kayboluyor ve uzun zaman önce yaptığı tren yolculuğuyla perondan sonraki hayatını hatırlıyordu. Hatıralar... Hep aynı hatıralar... Sürekli kendisini bu denli değiştiren insanları ve olayları düşünüyordu. Omara'yı, orkestradaki kızları... Neredeyse hiç ara vermeden keman çaldığı uzun ve yorucu günleri... Uykusuz, boş ve ıssız geceleri... Viyana'da geçirdiği genç kızlık dönemini ve o zamanlar ne kadar saf olduğunu... Hayatın acımasızlıklarıyla yüzleştiği anları... Büyük bir değişim geçirip kelimenin tam manasıyla bambaşka biri olup çıkmasını... Hepsini, ama hepsini düşünüyordu...

Müzik eşliğinde gözlerini ne zaman kapatsa zihninin içinde binlerce görüntü hücum ediyordu. Herkes gözlerinin önüne geliyordu. Ölenler... Cesur olanlar... Hiçbir zaman ikinci bir şansa sahip olmayan yitik ruhlar... Ne zaman Auschwitz'den kareler hatırlasa yüreği kan ağlıyordu.

Adele çiçekçi dükkânlarının ve en sevdiği fırının önünden geçip Champs-Élysées Caddesi'ne döndü. Yolda sürekli yaşayacağına dair Omara'ya verdiği sözü düşünüyordu. Duvarları onlarca resimle dolu olan gizli sanat odasını hâlâ hatırlıyordu. Omara o gün Tanrı'nın her yerde olduğunu söylemişti. 'Gökyüzü onun nefesini sunuyor, güneş onun sıcaklığının temsilcisi,' demişti. Artık müzik Adele'i Auschwitz adlı yere ve oradaki anılarına bağlayan tek şeydi. Her müzik sesiyle Auschwitz hatıraları dadanıyordu belleğine... Çünkü hayatta olduğu sürece Tanrı'ya ithaf edilmiş ilahiler

misali o anılar da onunla birlikte yaşayacaktı. Adele artık bu farkındalığa erişmişti. Artık ciğerlerine çektiği havanın bile Tanrı'nın iradesiyle yaratıldığını biliyordu. Tanrı her yerdeydi. Bu bilinçle yaşayacak ve Tanrı'yı kalbinde taşıyacaktı. Ömrünün kalan kısmını hayatta olduğu her saniyenin bir ödül olduğunu bilerek, merhametli ve sevgi dolu kurtarıcısını onurlandırarak geçirecekti.

Nehir kıyısındaki bankların oraya varınca gülümsedi. Mü-kemmel bir bahar günüydü.

İnsanlar çimlerin üstünde güneşli havanın tadını çıkarıyor, ellerindeki balonları rüzgâra kaptıran çocuklar şen kahkahalar atıyordu. Âşıklar el ele yürüyordu. Nehrin iki yakasındaki alanlara yayılmış ressamalar da kendilerini sanatlarına kaptırmış, ellerinde fırçayla dalgın dalgın önlerindeki tuvale bakıyordu.

Adele güneşten korunmak için ellerini gözlerine siper etti ve bir kez daha etrafına bakındı.

Aradığı ressamı bulunca kalbi heyecanla atmaya başladı. Uzun boylu ressamı oradaydı işte... Her bakışında Adele ona yeniden âşık olduğunu hissediyordu.

Adele'in ressamı... Adele'in aşkı...

Adele bisikletinden inip yürümeye başladı. Ressamı da şö-valesi, boyaları ve fırçalarıyla orada dikiliyordu. Adele tam geldiğini haber verecekti ki adam kafasını kaldırıp baktı. Al-nındaki yaranın üstüne terden bir tutam saç yapışmıştı.

"Geldin demek," dedi Adele'in nefesini kesen gülümse-mesiyle. "Ben de acaba bütün gün burada dikilip seni bekle-mek zorunda mı kalacağım diye endişelenmeye başlamıştım. Dur tahmin edeyim Kelebek..." Vladimir elini espritu-ël bir ifadeyle Adele'in çenesine götürdü. "Yine keman çalıyordun,

değil mi? Buraya gelip kocam görmek yerine keman çalıp müziğin tılsımlı dünyasında kaybolmayı seçtin, doğru mu? Yoksa seni bahçedeki gizli yerimizde saatlerce beklettiğim günlerin bedelini mi ödetiyorsun?”

“Hiçbir zaman bilemeyeceksin,” diye takıldı Adele. Ayakları Vladimir’i görmenin sevinci ve bahardan aldıkları motivasyonla daha rahat, daha özgür hareket etmeye başlamıştı. Vladimir elindeki fırçayı bırakıp sevdiği kadını kollarının arasına aldı. Adele kırmızı rujunun dağılma ya da bulaşma ihtimalini önemsemeden kocasının dudaklarına yapıştı. Artık gizlenmek zorunda olmadıkları ve aşklarını doyasıya yaşayabildikleri için içinden Tanrı’ya şükretti.

Evet, Adele artık beş parasız bir tüccarın oğlunun karısıydı ve bundan fazlasıyla mutluydu. Vladimir’in yanında olmak onun için dünyalara bedeldi. Ailesinin, ona duyduğu aşkın büyüklüğünü anlayamadığı ve şu anki mutluluklarına şahit olamadığı gerçeği Adele’i çok üzüyordu. Adele tabloya baktı ve resimdeki figürün sol ön koluna bir dövme eklendiğini fark etti. O dövmenin çağrıştırdığı hatıralarla kolundaki dövme yeni yapılmış gibi alev alev yanmaya başladı.

“Ne oldu?” Vladimir çenesinin altından tutup Adele’in başını kaldırdı. “Güzel yüzün neden bulutlandı?”

Adele hüzünlü havayı dağıtmak isteyerek gözlerini devirdi. “Galiba geçmişin hayaletleri...”

“O hâlde bırak, geçip gitsinler,” dedi Vladimir Adele’i alnından öperek. “Artık onların bizim hayatımızda hiçbir gücü yok.”

“Mariette bana yine şeyi sordu...” Vladimir’e takılmak hoşuna gittiği için gülmeye başladı. “Bitirdiğin günü görebilecek miyiz diye soruyor.”

“Edward’ın tablosunu mu?” Vladimir tabloya bakıp fırça darbelerini inceledi. “Pek emin değilim. Açık havada ışığın daha iyi olduğu kesin. Yani büyük bir bölümü doğru görünüyor; güzel ağız, nazik eller ve boynun asil kıvrımı... Bence neredeyse Omara’nınkiyle aynı oldu.” Birden Adele’e döndü. “Ama bence... Evet... Sorun kesin gözler...”

“Benim gözlerim mi?” dedi Adele tek kaşını kaldırarak. “Nesi varmış gözlerimin?”

“Hiçbir şeyi... Ama unuttun mu bize yaptığı onca iyilik için İngiliz arkadaşımıza bir söz verdik. Edward’ın yardımları olmasaydı belki de birbirimizi bulamazdık. Savaştan sonra saklanıp evlenmemize ve Viyana’yı arkamızda bırakmamıza çok destek oldu. Onun sayesinde yepyeni ve mutlu bir hayatımız var. Madem onun için tablonun bir kopyasını yapmaya karar verdim, mümkün olduğunca kusursuz bir kopya olmasını istiyorum. Bu yüzden de sahnede bana göz kırpan o muhteşem gözleri en doğru şekilde yansıtmalıyım.”

“Evet, Omara’nın resmini bize o gönderdi,” dedi Adele ve kafasını yana eğip resimdeki kusursuz fırça darbelerine baktı. “Bence onun için tablonun bir kopyasını yapıyor olman harika bir şey, iyi iş çıkardığını söyleyebilirim.”

“Nedense ağırdan aldığımı ve tabloyu bilhassa geciktirdiğime inandığın gibi bir izlenime kapıldım.” Vladimir bir süre tablonun önünde durup resimdeki yüzü inceledi. Sonra tekrar Adele’e döndü. “Galiba yarın öğle vakti ilham perimle bir kez daha buluşmam gerekecek.”

“Ama yarın yağmur yağacağı söyleniyor,” dedi Adele gözlerini kısıp güneşe bakarak. “Işık çok kötü olur...”

“O zaman ertesi gün? Sana öğle yemeği ısmarlarım. Ya da rüşvet olarak bisikletinin sepetini çiçeklerle doldururum.”

“Öğrencilerim, derslerim, görüşmelerim var ama...” Vladimir ona doğru geldikçe Adele kafasını sallayarak geriye doğru adımlar atıyordu. “Hayır Vladimir, yapamazsın... Yapacak işlerimiz var.”

“Bu çok güzelmiş,” dedi Vladimir Adele’i yakalayıp. Ardından Adele’in başındaki şifon eşarba dokundu. “Gözlerinin rengini ve güzelliğini ortaya çıkarmış.”

“Senin bitirmen gereken bir resmin yok mu?” dedi Adele kendini geri çekmeye çalışarak. Şakalaşma esnasında Vladimir kazara Adele’in ayağına bastı.

Vladimir geri çekilmek yerine elini Adele’e uzattı. “Doğum günü partinin olduğu akşam seni dansa kaldırmalıydım. O geceyi hatırlıyor musun?”

Nasıl unutabilirdi ki?

Adele o gece hevesinin nasıl kursağında kaldığını, nasıl aptal gibi üzüldüğünü hatırlayıp gülümsedi. O zamanlar şimdiki gibi bir hayat yaşayacakları kimin aklına gelirdi ki? O gece bir dans yüzünden kalbi paramparça olmuştu. Fakat şimdi sevdiği adam ona dokunabiliyor, rahatça öpüşebiliyorlar ve birine yakalanmaktan korkmuyorlardı. Hayat ne tuhaf, zaman nelere kadirdi...

“Dans et benimle!”

Adele etrafına baktı. “Burada mı?”

“Evet.”

Birinin Bay Picasso’ya gerçeği söylemesi gerekiyordu. “Ama burada müzik yok.”

Vladimir kafasını salladı ve anlamlı bir ifadeyle gülümse-di. Sadece ikisinin duyabileceği bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Sen ve ben? Bizim hep kendi müziğimiz olmadı mı Kelebek?” Ardından kollarını kocaman açtı.

Adele Vladimir'in kollarını boş bırakmadı. Yıllar önce edemediği danslarını etmeye başladılar. Vladimir onu göğsüne bastırıp dudakları buluştukça Adele resmen mutluluktan eriyordu. "Hayatımızın kalan kısmında sana her gün dans etmeyi teklif edeceğim. Tanrı'nın bize verdiği bu ikinci şansı boşa harcamak istemiyorum. Yarın da öbür gün de... Hatta her gün yağmur yağsa umurumda değil."

Adele Vladimir'in konuştuğu hareket eden çenesini alnında hissedebiliyordu.

Tıpkı keman çalarken olduğu gibi gözleri anın büyüsiyle kendiliğinden kapandı. Her adımda, her salınımında kalplerinde çalan sessiz müziği dinlediler. Adele yıllardır beklediği dansı edebildiği için çok mutluydu.

Ona böylesine güzel bir an yaşattığı için Tanrı'ya teşekkür etti.

Minnettardı...

Çünkü o cehennemden sağ çıkmıştı.

Minnettardı...

Çünkü Omara'ya verdiği sözü tutmuştu.

Ilık bir rüzgâr yanağını okşayınca Adele yüzünü Tanrı'nın soluğu gibi esen rüzgâra döndü.

Adele'i dalıp gittiği düşüncelerden çekip çıkaran Vladimir'in fısıltısı oldu. "Her sabah, tan yeri ağarırken ya da gözümü yeni güne açar açmaz senin için dua edeceğim. Senden uzak durduğum zamanlar için öyle pişmanım ki... Zamanı geri alıp o günlere dönebilmeyi nasıl istiyorum, bir bilsen... Senden ayrı geçirdiğim ömrümün tamamını seninle daha fazla zaman geçirmek için seve seve feda ederdim."

Adele sanki bunları daha önce duymamış, daha doğrusu Vladimir sanki bunları daha önce de defalarca söylememiş gibi kafasını salladı.

“Sen hep benimleydin Adele. Kamptayken hep Nazilerin seni de çalmaya zorlamış olmalarını ümit ettim, sürekli bunun için dua ettim. Çünkü müziğin seni de yaşatabileceğini biliyordum. Müziğin gücüyle hayatta kalmanı ve bir gün bana geri dönmeni diledim Kelebek... Çünkü Tanrı’nın sana güç vereceğini ve yıkılmayacağını biliyordum.”

Adele ile Vladimir Seine Nehri’nin kıyısındaki bankların yanında dans edip sıcak, neşeli baharı selamladılar. Aniden asi bir rüzgâr esti ve Adele’in eşarbının altındaki sarı buklelerini uçurdu. Rüzgârla şakalaşan saçları yüzünü okşarken Adele bir bebek kadar keyifli görünüyordu. Vladimir uçuşan sarı bukleleri yakalayıp Adele’in kulağının arkasına attı. Her zamanki gibi parmaklarından sevgi ve şefkat damlıyordu.

“Sensiz geçen bir anım bile olmadı. Tanrım ve sen hep benimleydiniz...”

Başını Vladimir’in göğsüne yaslayan Adele cevabını gayet iyi bildiği bir şeyi yine de sormak istedi. “Neden?”

“Çünkü kara kışın ortasında bile olsak seni her düşündüğümde Auschwitz sabahları daha sıcak oluyordu.”

Adele Vladimir’in neyi kastettiğini biliyordu. Çünkü Tanrı oradaydı. Ölenlerin kalplerindeydi. Yeni bir başlangıç için sağ kalan kadın, erkek ve çocukların hayatındaydı. Ve depodaki resim odasındaydı. Adele o an gelecek nesillerin o kampta ölen, acı çeken insanları hiçbir zaman unutmamalarını diledi. Auschwitz’de ağaran o soğuk günleri hatırlasınlar diye içinden dua ediyordu...

Yazarın Notu

Haziran 1940 ile 1944 sonbaharı arasında yaklaşık bir milyon Yahudi ve on binlerce Roman (Çingene), Sovyet savaş esirleri, dini muhalifler, Yahudi olmayan Polonyalılar ve diğer Alman, Avusturyalı, Çek, Fransız, Litvanyalı ve İtalyan siviller Polonya'nın Yukarı Silezya bölgesinde yer alan Auschwitz-Birkenau toplama, çalışma ve imha kampında hayatım kaybetti. 7 Ekim 1944 tarihinde Kızıl Ordu elektrikli tellerle çevrili Birkenau'dan kilometrelerce uzaklıktaki Alman bölgelerini bombalamayı sürdürürken kampta bir mahkûm ayaklanması baş gösterdi. Çalıştıkları askeri mühimmat fabrikasından gizlice kaçırdıkları barutları ve el yapımı silahlarını kullanan mahkûmlar kampın muhafazasından sorumlu olan ağır silahlarla donatılmış Nazi subaylarına karşı kahramanca bir direniş başlattı. Ayaklanmayı başlatan mahkûmların büyük bölümü *Sonderkommando*

(Yahudi krematoryum çalışanları) adlı gruba mensuptu. 4. Krematoryum'da çalışan bu mahkûmları isyan etmeye iten ana neden, infaz edileceklerini ve yerlerine yeni mahkûm işçilerin getirileceğini öğrenmiş olmalarıydı. Cesur erkek ve kadınlar, tıpkı Omara ve Adele'in de yaptığı gibi, haksızlığa dur demek adına kendi hayatlarını feda etti.

Auschwitz kampının Sovyetler Birliği'nin silahlı kuvveti olan Kızıl Ordu tarafından Ocak 1945'te özgürleştirilmesinden önce Auschwitz Kadın Orkestrası üyeleri Kuzey Almanya'nın Aşağı Saksonya bölgesindeki Bergen-Belsen kampına götürüldü. İngiliz askerleri 15 Nisan 1945 tarihinde kampı özgürleştirdiğinde orkestranın elli üç üyesi kamptan sağ kurtulmayı başardı. Auschwitz'de bırakılan mahkûmların büyük bir kısmı açlık ve hastalık sebebiyle hayatını kaybetti. Ancak ölmüş olmaları kampta o insanların susturulduğu anlamına gelmiyordu. Auschwitz'de kısmen tahrip edilmiş depo ve eski barakalarda 1,600'den fazla sanat eseri bulundu. Günümüze dek ulaşan bu eserlerin her biri o dönemde yapılan insanlık dışı davranışların çarpıcı bir delili niteliğinde olup gelecek nesillere Auschwitz kampının dokunaklı hikâyesini aktarmaktadır.

O eserlere imzasını atan çoğu sanatçının kimliği gizemini hâlâ korumaktadır.

Soykırım dönemi sanatı hakkında ilk bilgi edinişimin üzerinden on yılı aşkın bir zaman geçti. Ancak o günkü hislerimi hâlâ çok net hatırlıyorum. Üniversitedeki sınıf arkadaşlarımla birlikte dikkat, hayret ve dehşetle ardı ardına gösterilen slaytlara bakıyorduk. Arkalarında dikilen gardiyanların zorla çalıştırdığı mahkûmların yüz ifadesi kamp hayatının çok başarılı

bir görsel tasviriydi. Bizler kelebeklerin özgürce kanat çırpıdığı, rengârenk çiçeklerin gün ışığıyla açtığı bir dünyada yaşayacak kadar şanslıyken o kamptaki insanların böyle güzellikleri hayal bile edemeyeceğini bilmek insanı kahrediyordu. En garibi de kampta salt kötülüğün yanında ince güzelliklerin de olduğunu görmektir.

Öğrenciyken insanın varoluşunun bir parçası olan yaratma isteği beni çok etkilemişti. İnançlı biri olarak karanlık bir tünelin ucundaki ışığa doğru çekildiğimi hissediyordum. İnsan en zor, en kötü durumlarda bile duygularını ifade edebilecek, ruhundan taşanı açığa çıkarabilecek kadar güçlü bir varlıktı. Bu hayattaki hiçbir şey, hatta ölüm bile bunu engelleyemezdi. Elinizde tuttuğunuz bu romanımda bu konuya değinmeye ve elimden geleni yapmaya çalıştım. Bu roman Tanrı'nın ve insanın yaratıcı gücünü onurlandırmak adına yazılmış bir eserdir.

Bu kitabı okuyan siz değerli okuyucularıma çok teşekkür ediyorum. Umarım o kampta can veren insanların hikâyelerini böyle kitaplar vasıtasıyla nesilden nesile aktarabiliriz. Hikâyeler ardımızda bıraktığımız mirasımızdır. Kalbimizde taşıdığımız sevgi sayesinde günahkâr bir dünyada çiçekler açmaya devam etmektedir.

KRISTY CAMBRON,
büyükbabasının savaş hakkında
anlattığı hikâyeleri dinledikten
sonra II. Dünya Savaşı dönemine
büyük ilgi duymaya başlamıştır ve
bu ilgisi hâlâ devam etmektedir.
Indiana Üniversitesi'nin Sanat
Tarihi Bölümü'nden mezun olmuş
ve *En Başarılı Sanat Tarihi*
Öğrencisi ödülünü kazanmıştır.
Kristy romanlarında genellikle II.
Dünya Savaşı ve İngilizlerin
1811-1820 yılları arasındaki
saltanat dönemini ele almaktadır.
2013 yılında düzenlenen NTRWA
(North Texas Romance Writers of
America) umut vadeden yazarlar ve
2012 yılında düzenlenen FCRW
(First Coast Romance Writers)
Beacon yarışmalarında birincilikle
ödüllendirilmiş, 2013 yılında
düzenlenen Laurie amatör yazarlar
yarışmasında da finalist olmaya
hak kazanmıştır. Kristy kocası ve
futbol meraklısı üç oğluyla birlikte
Indiana'da yaşamaktadır.